

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
HOLLY BLACK

COLLECTIA
YOUNG
ADULT

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
HOLLY BLACK

COLLECTIA
YOUNG
ADULT

[Despre autoare](#)

Copyright © 2023 by Holly Black

All rights reserved.

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază și încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: The Stolen Heir

Autor: Holly Black

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Black, Holly, Moștenitorul furat; traducere din engleză de Loredana Voicilă,

București, Storia Books,

ISBN 978-630-6525-11-9

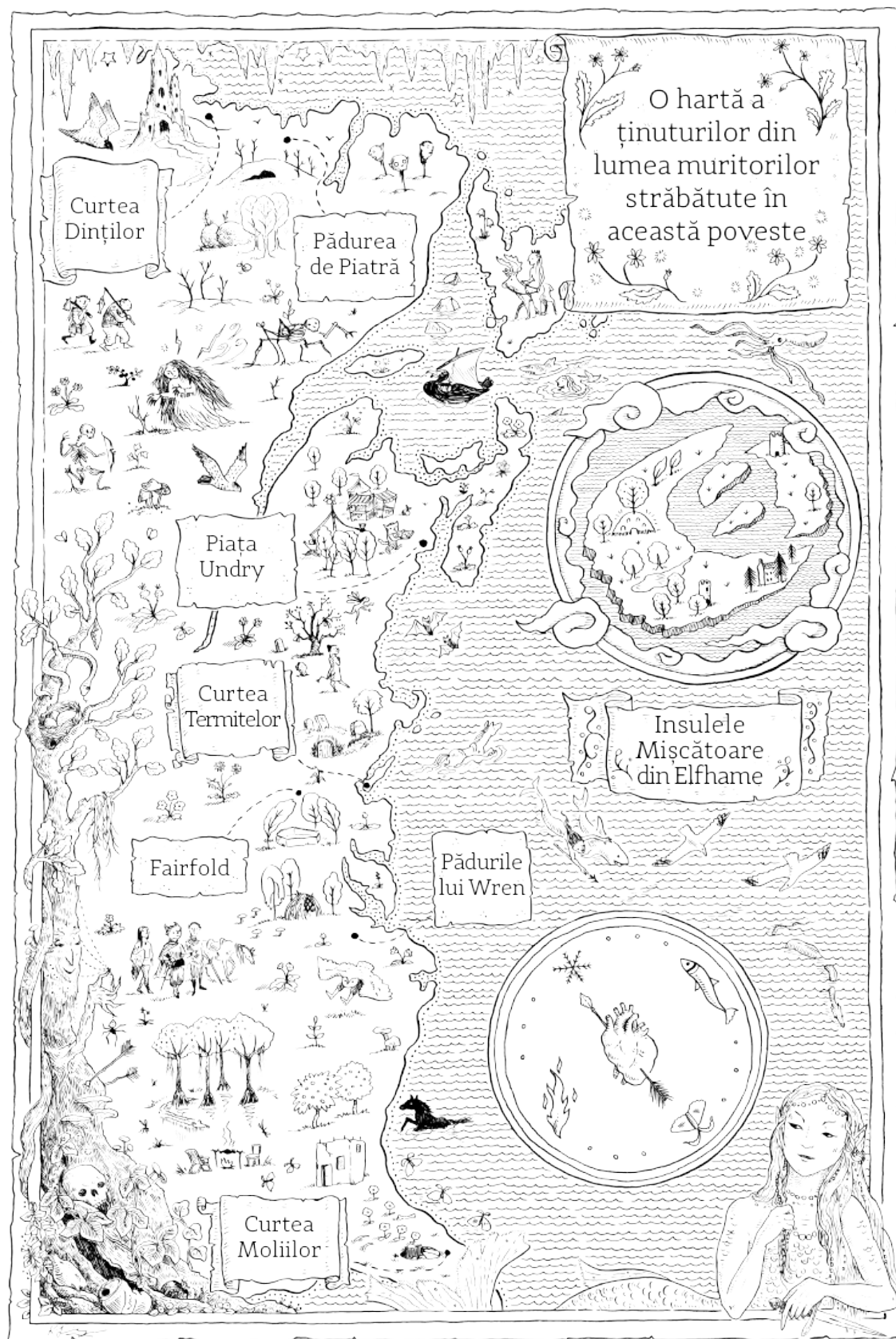
eISBN 978-630-6525-13-3

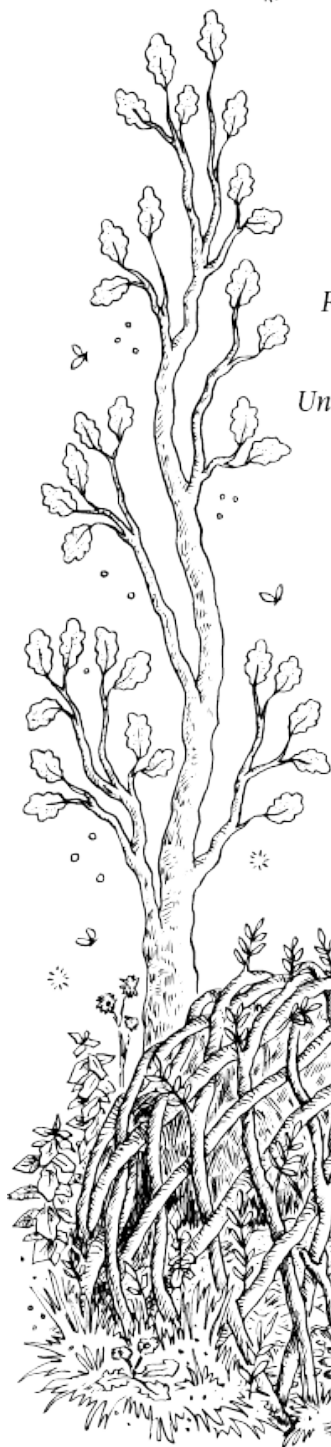
Pentru a fi la curent cu noutățile și ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-ne pe Facebook (@storiabooks) și pe Instagram (@storia.books).

Pentru Robin Wasserman,

care are blestemul (și binecuvântarea)

Vederii Depline

Într-o seară, în jurul focului din camera copiilor
Ne-am strâns aproape și liniștiți am stat așa,
Când, deodată, în timp ce vântul a bătut mai tare
La pervazul ferestrei a zgâriat ceva.
O față pământie înăuntru a privit – am tremurat;
Dar nimeni nu asculta și nimeni n-a părut să vadă.
Ființa și-a mișcat brațele, apoi aripile și le-a fluturat,
După mine venise – ah! – am știut!
Unii sunt răi până-n măduva oaselor, așa cum am crezut!
Toată noaptea au dansat prin furtună,
Au dat roată într-o horă nebună;
Și-au aruncat scufiile în fereastră,
Au încercat să mă facă să țip și să strig;
Cearșafurile peste tot le-am aruncat:
Am vrut în acea noapte să stau în pat,
Iar dacă o lumină aprinsă mi-ai fi lăsat
Nu m-ar fi ademenit niciodată în frig!

— Charlotte Mew,
„Copilul-schimbat”

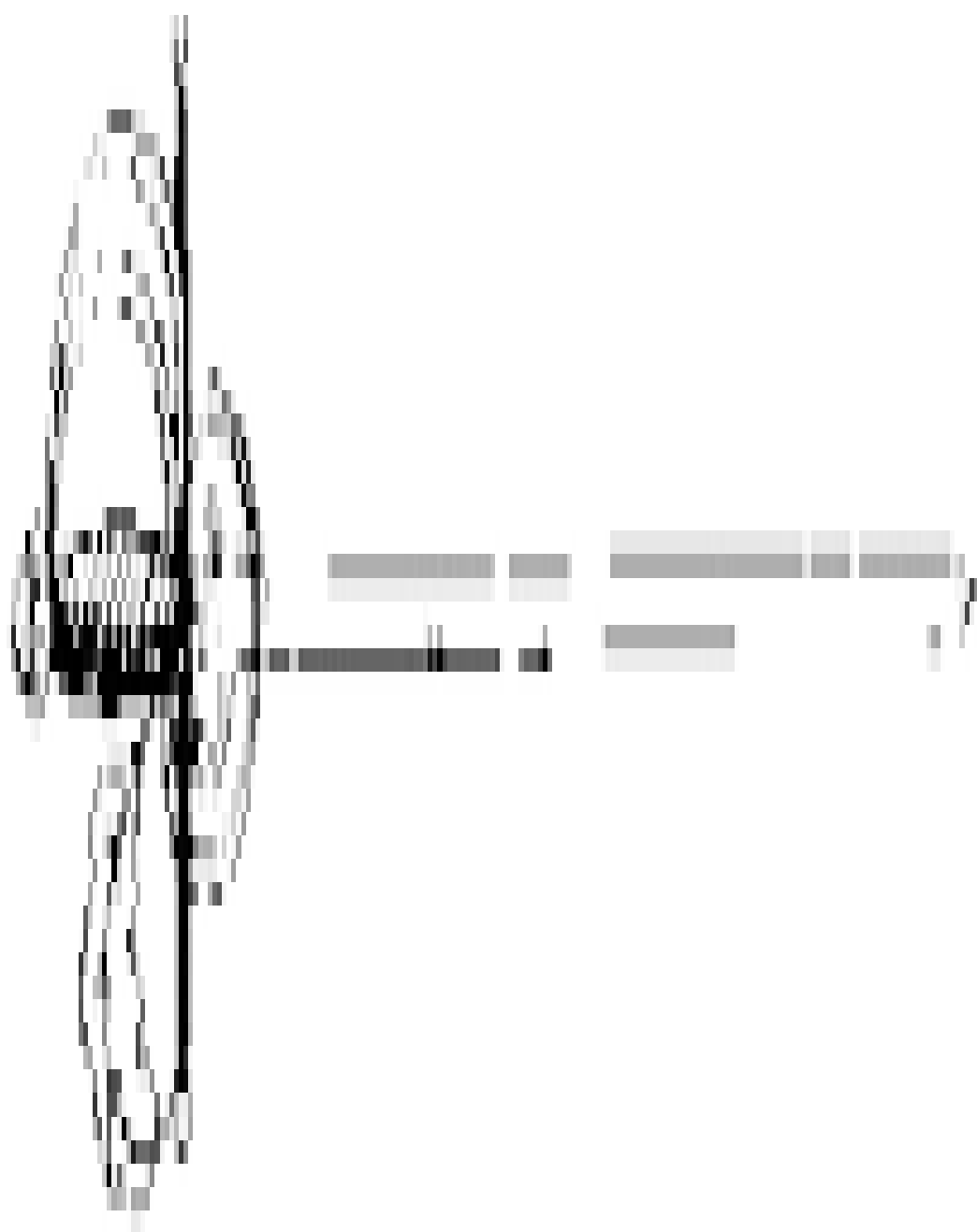

Prolog

Un trecător a descoperit pe o alee o copilă care stătea pe trotuarul rece și se juca cu ambalajul de la o conservă cu mâncare pentru pisici. Până a ajuns fata la spital, membrele i se albastrișeră de frig. Era o micuță uscățivă, prea slăbuță, parcă făcută din bețe.

Știa un singur cuvânt: numele ei. Wren. Fata a crescut, dar pielea ei a păstrat o ușoară nuanță albăstrie, asemănătoare laptelui degresat. Părinții ei adoptivi o încotoșmăneau cu jachete și haine, mănuși cu degete și fără degete, dar, spre deosebire de sora ei, fetei nu îi era niciodată frig. Culoarea buzelor i se schimba precum cea a inelelor care îți arată starea, rămânând albăstruie sau mov chiar și vara și devenind roz doar când se afla aproape de un foc. De asemenea, fata putea să se joace în zăpadă ore întregi, construind tunele elaborate și prefăcându-se că se luptă cu țurțuri, și intra în casă doar când era chemată.

Deși părea osoasă și anemică, avea forță. La vârsta de opt ani putea să ridice sacoșele pline cu produse alimentare pe care mama ei adoptivă abia le căra. La vârsta de nouă ani a dispărut.

Copilă fiind, Wren citea o mulțime de povești cu zâne. De aceea, când au venit monștrii, fata a știut că veniseră pentru că fusese rea.

S-au strecurat înăuntru pe fereastră, împingând în sus cadrul și spintecând draperia atât de silențios, încât ea nu s-a trezit, dormind cuibărită cu vulpoiul ei de pluș preferat în brațe. S-a sculat abia când a simțit gheare atingându-i glezna.

Până să poată da drumul primului strigăt, o mână i-a acoperit gura. Până să poată da prima lovitură, picioarele i-au fost imobilizate.

— Îți voi da drumul, a zis o voce aspră, cu un accent nefamiliar. Dar, dacă vei trezi pe cineva din casă, cu siguranță îți va părea rău că ai făcut-o.

Și amenințarea părea desprinsă dintr-o poveste cu zâne, iar asta a făcut-o pe Wren să se teamă să încalce regulile. A rămas cu desăvârșire tăcută și nemișcată, chiar și după ce a fost eliberată, deși inima îi bătea atât de tare și de repede, încât părea cu puțință să o cheme cu zgomotul ei pe mamă.

Partea egoistă din Wren și-ar fi dorit să o facă, și-ar fi dorit ca mama ei să intre, să aprindă lumina și să alunge monștrii. Dacă ar fi fost trezită de bătăile inimii ei, atunci regulile nu ar fi fost încălcate, nu-i așa?

— Ridică-te! i-a comandat unul dintre monștri. Supusă, Wren s-a ridicat. Dar degetele ei tremurânde au

ascuns vulpoiul de pluș sub pături.

Cele trei creaturi care-i flancau patul o făceau să tremure necontrolat. Două dintre ele erau niște ființe înalte și elegante, cu pielea cenușie precum piatra. Prima, o femeie cu o cascadă de păr deschis la culoare, prins într-o coroană de obsidian zimțat, purta o rochie dintr-un material argintiu, care plutea în jurul ei. Era frumoasă, dar buzele ei, contorsionate de cruzime, o avertizau pe Wren că nu trebuie să se încreadă în ea. Bărbatul, care se asorta cu femeia, ca și cum cei doi ar fi fost piesele de pe o tablă de șah, purta o coroană neagră și haine din același material argintiu.

Alături de ei se afla o creatură uriașă, amenințătoare și scheletică, cu pielea pală ca o ciupercă și capul acoperit de păr negru, rebel. Însă cea mai

notabilă trăsătură a acesteia erau degetele lungi, ca niște gheare.

—Tu ești fata noastră, a grăit unul dintre monștrii cu chip cenușiu.

—Locul tău este lângă noi, a adăugat cu glas răgușit celălalt. Noi te-am făcut.

Wren știa despre părinții biologici, așa cum avea sora ei Ooameni de treabă, care arătau ca ea, veneau să o viziteze și uneori aduceau bunici, gogoși sau cadouri.

Fata își dorise să aibă și ea părinți biologici, însă nu-și închipuise niciodată că dorința ei s-ar putea materializa într-un astfel de coșmar.

— Ei bine, a spus femeia cu coroană pe cap. Nu ai nimic de zis? Ești prea uimită de măreția noastră?

Creatura cu degetele ca niște gheare a pufăit nepoliticos.

—Asta trebuie să fie, a zis bărbatul. Cât de recunoscătoare ne vei fi când te vom lua din acest loc, copil-schimbă. Sus! Grăbește-te!

—Unde mergem? a întrebat Wren.

Teama o făcea să-și înfigă degetele în cearșafuri, de parcă ar fi putut să se agațe de viața ei de dinainte dacă strângea cu destulă putere.

— În Tărâmul Zânelor, unde vei fi regină! a zis femeia, cu un mârâit în voce, în loc să folosească un ton mios. Nu ai visat niciodată că vine cineva și îți spune că nu ești un copil muritor, ci unul plămădit din magie? Nu ai visat niciodată că ești luată din mica ta viață jalnică și că ți se oferă una de neașemuită măreție?

Wren nu putea să nege. A dat din cap. Lacrimile îi ardeau gâtul. Cu asta greșise. Aceasta era răutatea din inima ei, care fusese descoperită.

—Voi înceta, a șoptit fata.

—Ce? a întrebat bărbatul.

— Dacă promit că nu îmi voi mai pune astfel de dorințe niciodată, pot să rămân? a spus ea, cu glas șovăitor. Vă rog?

Palma femeii a lovit obrazul lui Wren cu atâta forță, încât lovitura a sunat ca un tunet. Pe față o durea obrazul și, deși lacrimile îi înțepau ochii, era prea uluită și prea furioasă ca să le lase să curgă. Nimeni nu o mai lovise vreodată.

— Tu ești Suren, a zis bărbatul. Iar noi suntem creatorii tăi. Tatăl tău și mama ta. Eu sunt Lordul Jarel, iar ea este Lady Nore. Iar cea care ne însoțește este Bogdana, cotoroan0ța-furtunii. Acum, că îți știi adevăratul nume, dă-mi voie să-ți arăt adevărata ta față.

Lordul Jarel s-a întins spre Wren și a făcut o mișcare, ca de smulgere. Iar acolo, dedesubt, se afla chipul ei de mon0stru, reflectat în oglinda aflată deasupra șifonierului: pielea de culoarea laptelui a scos la iveală carnea de un albastru pal, aceeași nuanță ca a venelor ascunse. Când și-a întredes0chis buzele, a văzut dinți ascuțiți, ca de rechin. Numai ochii îi rămăseseră de culoarea mușchiului verde, mari și întorși asupra ei înseși cu groază.

Numele meu nu este Suren, voia să spună. Iar acesta este un truc. Acea nu sunt eu. Însă, chiar când gândea cuvintele, a auzit cât de mult semăna Suren cu propriul nume. Suren. Ren. Wren. Prescurtarea dată de un copil.

Un copil-schimbă.

— Ridică-te! a cerut Bogdana, creatura uriașă și amenin0ătoare, cu unghii lungi ca niște cuțite. Locul tău nu este aici.

Wren a ascultat sunetele casei - zumzetul radiatorului, hârșăitul îndepărtat al ghearelor cățelului familiei, care lovea cu labelle în podea fără odihnă, alergând dintr-un vis în altul. A încercat să memoreze fiecare sunet. Cu privirea încetoșată de lacrimi, și-a întipărit camera în minte, de la titlurile cărți0lor de pe rafturi la ochii sticloși ai păpușilor ei.

A strecurat o ultimă mângâiere pe blănița sintetică a vulpoiului ei și l-a apăsă în jos, mai adânc, sub cuverturi. Dacă rămânea acolo, avea să fie în siguranță. Tremurând, fata s-a strecurat jos din pat.

— Vă rog! a spus din nou.

Un zâmbet crud i-a contorsionat colțul gurii Lordului Jarel.

— Muritorii nu te mai vor.

Wren și-a scuturat capul, pentru că asta nu putea fi adevărat. Mama și tatăl ei o iubeau. Mama ei îi tăia coaja de la pâine când îi pregătea sandviciuri și o săruta pe vârful nasului, ca să o facă să râdă. Tatăl ei o ținea în brațe când urmăreau împreună filme, apoi o ducea în pat după ce adormea pe canapea. Știa că o iubesc. Cu toate acestea, convingerea cu care vorbea Lordul Jarel o înfiora.

— Dacă vor spune că vor să rămâi cu ei, a grăit Lady Nore, cu o voce pentru întâia oară blândă, atunci poți rămâne.

Wren a pășit în hol, cu inima bătându-i cu frenezie în piept, și a alergat în camera părinților ei, de parcă ar fi avut un coșmar. Zgomotul pașilor ei grăbiți și al răsuflării sacadate i-a trezit. Tatăl fetei s-a ridicat în capul oaselor și apoi a tresărit, întinzându-și protector mâna spre soția lui, care și-a îndreptat privirea spre Wren și a țipat.

— Nu vă temeți! a spus ea, apropiindu-se de pat și strângând cu pumnii ei mici păturile. Sunt eu, Wren! Mi-au făcut ceva.

— Dispari, monstrule! s-a răstit tatăl ei.

Vocea lui a răsunat într-atât de înfricoșător, încât Wren s-a tras înapoi, lipindu-se de șifonier. Nu îl auzise niciodată țipând așa, și cu siguranță nu la ea.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji.

— Sunt eu! a repetat, cu vocea tot mai îndurerată. Fata voastră. Mă iubiți.

Camera arăta exact la fel ca dintotdeauna. Pereți de un bej pal. Un pat de mărime medie, cu plapuma albă, murdărită de blana maro a cătelului. Un prosop care zăcea lângă coșul de rufe, de parcă cineva l-ar fi aruncat și ar fi ratat ținta. Miros de sobă și izul de petrol al unei creme folosite pentru a îndepărta machiajul. Dar era o versiune coșmarescă, toate aceste lucruri

păreau oribile, ca reflectate de o oglindă distorsionată.

De jos, câinele a lătrat un avertisment disperat.

— Ce mai așteptați? Luați chestia asta de aici! a mârâit tatăl lui Wren, cu ochii la Lady Nore și la Lordul Jarel, de parcă ar fi văzut altceva, nu pe ei - un soi de autoritate umană.

Sora lui Wren și-a făcut apariția în hol, frecându-se la ochi, în mod clar trezită de țipete. Cu siguranță, Rebecca avea să o ajute, Rebecca, cea care se asigura că nimeni nu o tachinează la școală, care o ducea la târg, chiar dacă nicio altă soră mai mică nu avea voie să meargă. Când a dat cu ochii de Wren însă, Rebecca a sărit în pat, cu un țipăt îngrozit, și a strâns-o pe mama ei în brațe.

— Rebecca, a șoptit Wren, dar sora ei și-a ascuns și mai adânc chipul în cămașa de noapte a mamei lor. Mamă! s-a rugat Wren, cu vocea înecată de lacrimi, dar mama ei nu voia să se uite la ea.

Lui Wren i-au tremurat umerii, scuturată de hohote de plâns.

— *Aceasta este fata noastră! i-a zis tatăl ei, strângând-o mai aproape pe Rebecca, de parcă Wren ar fi încercat să-l păcălească.*

Rebecca, cea care fusese la rândul ei adoptată. Cea care ar fi trebuit să fie fata lor în aceeași măsură în care și Wren era.

Wren s-a târât spre pat, plângând atât de tare, încât abia putea să mai scoată vreun cuvânt. Vă rog, lăsați-mă să rămân! Voi fi cuminte. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău pentru orice oi fi făcut, dar nu-i puteți lăsa să mă ia! Mami, mami, mami! Te iubesc, te rog, mami!

Tatăl ei a încercat să o împingă cu piciorul, apăsându-i-l pe gât. Dar fata s-a întins după el oricum, vocea ridicându-i-se până a devenit un țipăt.

Când degetele ei mici i-au atins gamba, el a lovit-o în umăr, izbind-o de podea. Wren s-a târât însă înapoi, plângând și implorând, răvășită de durere.

— Destul! s-a auzit vocea răgușită a Bogdanei.

A tras-o pe Wren spre ea, trecându-și una dintre unghiile lungi peste obrazul fetei, cu un gest ce aducea a gentilețe.

—Vino, copilă! Te voi purta eu.

—Nu! a răspuns Wren, înfigându-și degetele în cearșă0furi. Nu! Nu! Nu!

—Nu se cuvine ca oamenii să te atingă cu violență, pe tine cea care ești a noastră! a zis Lordul Jarel.

—A noastră să te rănim, a aprobat Lady Nore. A noastră să te pedepsim. Nicicând a lor!

—Să moară pentru ofensa adusă? a întrebat Lordul Jarel și în cameră nu a mai răsunat decât bocetul lui Wren. Să îi ucidem, Suren? a repetat el, mai tare. Să-l lăsăm pe câinele lor de casă să intre și să îl vrăjim astfel încât să se întoarcă împotriva lor și să le sfărtece beregatele?

La auzul acestor cuvinte, plânsul lui Wren a fost înăbușit de uluială și revoltă.

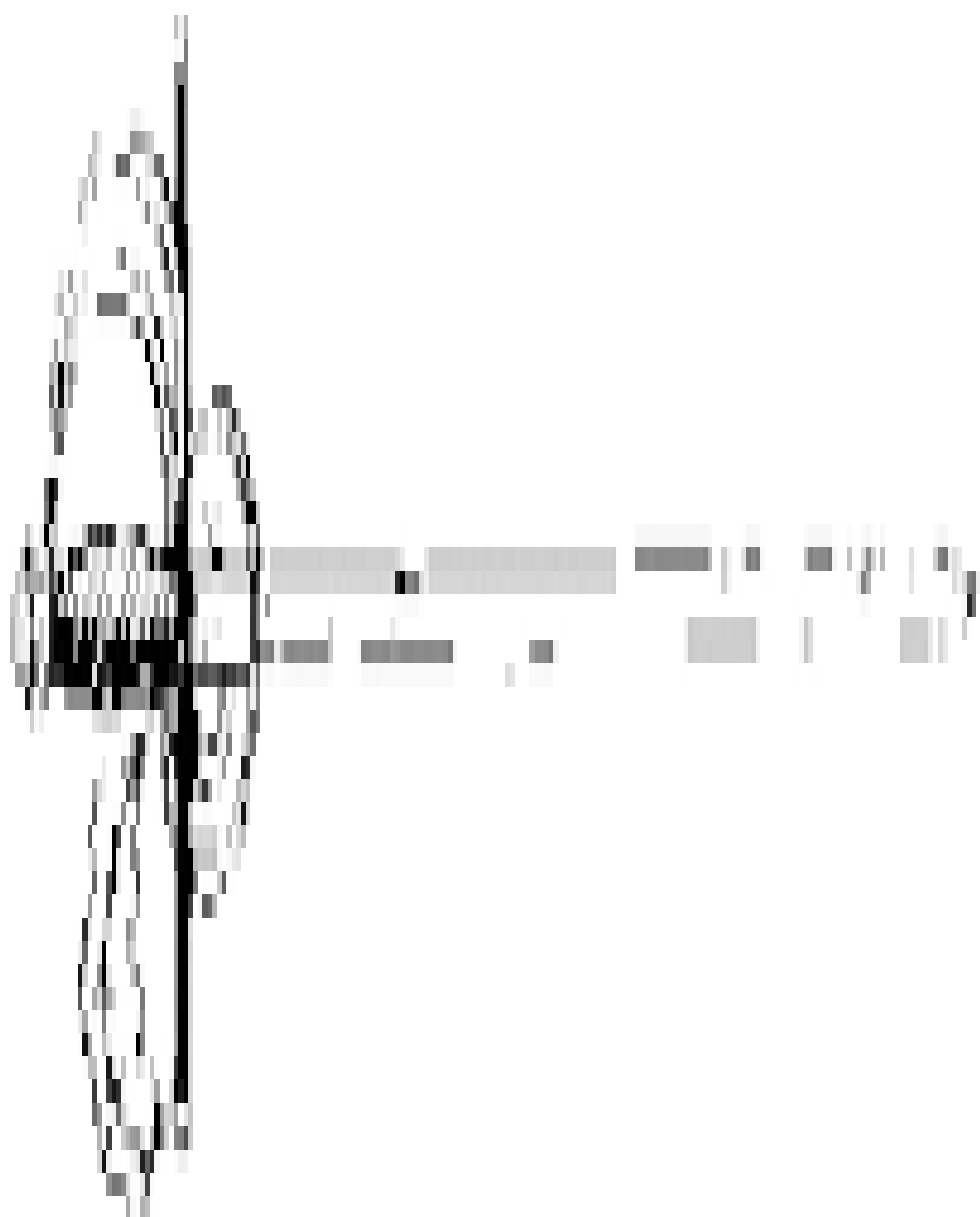
—Nu! a strigat ea, fără să se mai poată controla.

—Atunci ascultă și încetează să mai verși lacrimi, i-a cerut Lordul Jarel. Vei veni cu noi de bunăvoie sau îi voi uide pe toți aceia din pat. Mai întâi copilul, apoi pe ceilalți.

Rebecca a scâncit înfricoșată. Părinții lui Wren au privit-o cu și mai mare oroare.

— Voi merge, a spus în cele din urmă Wren, cu plânsul, pe care nu-l putea controla, încă în gât. De vreme ce nimeni nu mă iubește, voi merge.

Cotoroașta-furtunii a ridicat-o și duși au fost.

Wren a fost descoperită doi ani mai târziu în luminile farurilor de la o mașină de poliție, în timp ce mergea pe autostradă. Flecurile pantofilor ei erau atât de uzate, încât părea că le tocise dansând, hainele de pe ea erau scortoase din cauza apei sărate de mare, iar obraji și încheieturile îi erau acoperite de cicatrici.

Când polițistul a încercat să o întrebe ce se întâmplase, fata fie nu a vrut, fie nu a putut să răspundă. Mârâia la oricine încerca să se apropie prea mult, ascunsă sub patul din camera în care o pusese, și a refuzat să îi ofere doamnei pe care polițiștii o aduseseră cu ei un nume sau o adresă a locului din care venea.

Zâmbetele lor dureau. Totul dura.

Când și-au întors spatele, fata a dispărut.

Capitolul 1

Poziția lunii îmi spune că este ora zece și jumătate, când nesora mea se strecoară pe ușa din spate. Este în al doilea an la colegiu și are un program ciudat. În timp ce eu privesc din umbră, ea așază un castron gol pentru cereale pe treapta de sus a platformei înclinată și plină de așchii. Apoi toarnă lapte în el dintr-o cutie. Varsă puțin. Aplecându-se, se încruntă spre lizieră.

Pentru o clipă, mi se pare că mă privește. Dar e imposibil. Mă trag în întuneric, mai adânc.

Mirosul acelor de pin plutește greu în aer, amestecat cu cel al frunzelor mucezite și al mușchiului pe care îl strivesc cu degetele de la picioarele mele goale. Briza poartă miasma reziduurilor lipicioase, putrezite și zaharisite, care se agață încă de sticlele din coșul pentru reciclat; acel ceva puturos de pe fundul găleții goale de gunoi; dulceața chimică a parfumului pe care nesora mea îl poartă.

O urmăresc cu lăcomie.

Bex lasă laptele pentru o pisică din cartier, dar mie îmi place să mă prefac că îl lasă pentru mine. Sora ei uitată.

Stă acolo câteva minute, în vreme ce moliile îi zboară pe deasupra capului și țânțarii bâzâie. Abia după ce intră înapoi, mă strecor mai aproape de casă, trăgând cu ochiul pe fereastră, ca să o urmăresc pe nemama mea croșetând în fața televizorului. Ca să îl urmăresc pe netatăl meu în colțul în care se ia micul-dejun, la laptopul lui, răspunzând la e-mailuri. Își duce mâna la ochi, ca și cum ar fi obosit.

La Curtea Dinților eram pedepsită dacă le spuneam oamenilor care m-au crescut mamă și tată. Oamenii sunt animale, zicea Lordul Jarel, admonestarea fiind însoțită de o lovitură care-mi tăia respirația. Animale împuțite. Nu ai niciun strop din sângele lor!

M-am învățat să le spun nemama și netată, sperând ca astfel să evit furia Lordului Jarel. Păstrez obiceiul ca să-mi reamintesc ce au fost pentru mine și ce nu vor mai fi nicio dată. Să-mi reamintesc că locul meu este niciunde și că sunt a nimănui.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Privesc în jur și observ o bufniță cocoțată pe o cracă înaltă, care mă cercetează cu capul răsucit. Nu, nu este o bufniță.

Ridic o piatră și o arunc în creatură.

Se preschimbă într-un hob și își ia zborul cu un țipăt strident, bătând din aripile cu pene. Dă roată de două ori și apoi planează spre lună.

Făpturile locului nu îmi sunt prietene. M-am asigurat de asta.

Încă un motiv care mă face să fiu un nimeni, de nicăieri.

Împotrivindu-mă tentației de a mai zăbovi puțin pe lângă curtea în care mă jucam pe vremuri, mă îndrept spre crenogile unui păducel de la marginea orașului. Rămân în umbra pădurii, în timp ce picioarele mele goale își găsesc drumul în noapte. La intrarea în cimitir, mă opresc.

Uriș, acoperit de bobocii albi ai primăverii timpurii, păducelul se înalță deasupra pietrelor și a celorlalte statui care marchează mormintele. Localnicii disperați, mai ales adolescenții, vin aici și leagă dorințe de crengile sale.

Am auzit poveștile pe când eram copilă. Poartă numele de Copacul Diavolului. Dacă te întorci de trei ori la el și îți pui trei dorințe, se presupune că Diavolul ar trebui să apară. Acesta ți-ar da ce-i ceri și ar lua în schimb ce vrea el.

Nu este Diavolul însă. Acum, că am trăit printre Făpturile Văzduhului, știu că acele creaturi care fac astfel de târguri se numesc glaistige - zâne cu picioare de capră, cărora le place gustul sângelui uman.

Urc într-un leagăn de crengi și aștept, cu petalele plutind în jurul meu când se mișcă ramurile copacului. Îmi lipesc obrazul de scoarța aspră și ascult foșnetul frunzelor. În cimitirul care înconjoară păducelul, mormintele din apropiere au peste o sută de ani. Pietrele s-au erodat și s-au decolorat,

devenind la fel de albe ca oasele. Nimeni nu le mai vizitează, așa că locul a devenit unul perfect pentru oamenii disperați care nu vor să fie găsiți.

Câteva stele îmi fac cu ochiul prin baldachinul de flori. La Curtea Dinților era o săiastră care întocmea hărți ale cerului, căutând cele mai favorabile date pentru tortură, crimă și trădare.

Privesc cu atenție în sus, însă, oricare ar fi ghicitoarea scrisă în stele, eu nu pot s-o citesc. Educația mea în Tărâmul Zânelor a fost precară, iar cea din lumea muritorilor, inconsistentă.

Glaistiga sosește puțin după miezul nopții, bocănind. Este îmbrăcată cu o haină vișinie, lungă până la genunchi, creată ca să-i scoată în evidență picioarele de capră. Părul ei castaniu, ca scoarța de copac, este ridicat și strâns la spate într-o coadă împletită.

Alături de ea zboară un spriț cu pielea verde ca a unei lăcuste și aripi asortate. E doar cu puțin mai mare decât o colibri și zbârnâie neobosit prin aer.

Glaistiga se întoarce spre zâna înaripată.

— Prințul din Elfhame? Cât de interesant să avem pe cineva cu sânge regal atât de aproape...

Inima îmi bate mai tare la auzul cuvântului prinț.

— Răsfățat, se spune, comentează sprițul. Și rebel. Mult prea iresponsabil pentru tron.

Nu pare a fi băiatul pe care l-am cunoscut eu, dar în cei patru ani care s-au scurs de când l-am văzut ultima oară, trebuie să fi cunoscut toate plăcerile Înaltei Curți, trebuie să fi servit cu prisosință din toate voluptățile desfrânate care pot fi închipuite. În prezent, lichelele și lingușitorii sunt probabil atât de ocupați să se lupte pentru atenția lui, încât mie nu mi s-ar permite să mă apropiu nici cât să-i sărut poala pelerinei.

Sprițul țâșnește, avântându-se în sus, din fericire fără să se strecoare printre crengile copacului în care stau ghemuită. Mă așez mai bine și trag cu ochiul.

În această noapte vin trei oameni ca să-și pună dorințe. Unul este un tânăr cu părul de culoarea nisipului, cu care am fost la școală, în clasa a patra, în anul dinainte să fiu luată. Degetele îi tremură în timp ce își leagă cu sfoară bucata de hârtie de o creangă. Al doilea este o femeie în vârstă, cu spațiile încovoiate. Își tot șterge ochii umezi, iar biletul îi este pătat de lacrimi până reușește să îl prindă cu o bandă subțire de plastic. Cel de-al treilea este un bărbat pistruiat, cu umerii lați și o șapcă de baseball trasă jos, cât să-i ascundă în mare parte chipul.

Pentru bărbatul pistruiat este cel de-al treilea drum și, la sosirea lui, glaistiga iese din umbră. Omul geme de spaimă. Nu se aștepta ca totul să fie adevărat. Rareori se așteaptă. Se fac de rușine cu reacțiile lor, cu groaza lor, cu sunetele pe care le scot.

Glaistiga îl obligă să-i spună ce vrea, deși bărbatul a scris acest lucru deja de trei ori, pe trei bilețele. Nu cred că glaistiga se obosește să le citească dorințele.

Eu le citesc. Bărbatul acesta are nevoie de bani din cauza unei afaceri nereușite. Dacă nu face rost de ei, își va pierde casa, apoi soția îl va părăsi. Îi șoptește asta glaistigăi, în timp ce se joacă agitat cu verigheta de pe deget. La schimb, făcându-l să spună care sunt cerințele ei - în fiecare noapte, preț de șapte luni și șapte zile, bărbatul trebuie să îi aducă un cub de carne proaspătă de om. O poate tăia din el sau dintr-altul, cum preferă.

Bărbatul este de acord repede, din disperare și nebunie, și o lasă să-i lege o bucată de piele vrăjită în jurul încheieturii.

— A fost lucrată din pielea mea, îi spune ea. Mă va conduce la tine, indiferent de cât de tare vei încerca să te ascunzi de mine. Niciun cuțit făcut de muritori nu o poate tăia, iar dacă nu îți vei respecta promisiunea, se va strânge până când îți va reteza venele brațului.

Pentru prima oară recunosc panica pe chipul lui, acel tip de spaimă pe care ar fi trebuit să-l simtă de la bun început. E prea târziu, iar o parte din el știe asta. O neagă însă într-o clipă, luciditatea ieșită la suprafață scufundându-se la loc.

Unele lucruri par prea îngrozitoare ca să poată fi cu putință. Curând, bărbatul ar putea să afle că cel mai rău lucru pe care și-l poate închipui este

doar începutul a ceea ce sunt gata să îi facă Făpturile. Îmi amintesc când am înțeles eu asta și sper că îl pot cruța.

Apoi glaistiga îi spune bărbatului pistruiat să adune frunze. Pentru fiecare frunză din mormanul lui va primi la schimb o bancnotă nouă de douăzeci de dolari. Va avea la dispoziție trei zile în care să cheltuiască banii, înainte ca aceștia să dispară.

În biletul pe care l-a prins de copac a scris că are nevoie de 40 000 de dolari. Asta înseamnă două mii de frunze. Bărbatul aleargă să strângă un morman suficient de mare, căutând cu disperare prin cimitirul bine întreținut. Adună câteva de la marginea pădurii din apropiere și rupe cu amândouă mâinile dintr-un copac cu crengi joase. Atentă la ceea ce strânge, mă gândesc la jocul acela de la târguri, când trebuie să ghicești câte jeleuri sunt într-un borcan.

Nu eram bună la jocul acesta și mă tem că nici el nu este.

Glaistiga vrăjește frunzele, preschimbându-le în bani, cu o fluturare plictisită din mână. Apoi bărbatul e ocupat să-și îndese bancnotele în buzunare. Aleargă după câteva, care au fost zburate de vânt și purtate spre drum.

Asta pare să o amuze pe glaistigă, dar e destul de inteligentă încât să nu râdă de față cu el. E mai bine dacă omul nu știe cât de tare a fost păcălit. Așa că dispare în noapte, cheamându-și magia să o ascundă.

După ce și-a umplut buzunarele, bărbatul îndeasă bancnote în cămașă, unde acestea i se așază pe stomac, formând o burtă artificială. Cum iese din cimitir, cobor fără zgomot din copac.

Îl urmăresc câteva străzi, până când consider că e momentul să grăbesc pasul și îl apuc de încheietură. Când mă vede, țipă.

Țipă, la fel ca nemama mea și netatăl meu.

Tresar când aud sunetul, dar reacția lui nu ar trebui să mă surprindă. Știu cum arăt.

Pielea, de paloarea albastră a unui cadavru. Rochia, pătată de mușchi și de

noroi. Dinții, făcuți pentru a sfâșia cu mai mare ușurință carnea de pe os. Și urechile îmi sunt ascuțite - le-am ascuns sub părul albastru, mătuit și murdar, cu doar o nuanță mai închis decât pielea mea. Nu sunt o pixi cu aripi drăgălașe, ca de molie. Nu fac parte din rândul nobililor, a căror frumusețe îi face pe muritori să înnebunească de dorință. Nu sunt nici măcar o glaistigă, care nici n-ar avea nevoie de vrăji dacă ar avea o fustă suficient de lungă.

Bărbatul încearcă să se smulgă din strânsoare, dar eu sunt foarte puternică. Dinții mei ascuțiți sfâșie cu ușurință legătura glaistigăi, distrugând vraja. Nu am învățat niciodată prea bine cum să folosesc farmecele pe mine, dar la Curtea Dinților am devenit pricepută la distrus blesteme. Au fost aruncate destule pe mine, așa că a fost necesar.

Las un bilet în mâna bărbatului pistruiat. E hârtia lui, cu dorința scrisă pe o parte. Ia-ți familia și fugi, am scris cu una dintre cariocile lui Bex. Înainte să le faci rău. Căci le vei face!

Se holbează în urma mea în timp ce alerg, de parcă eu aș fi monstrul.

Am mai văzut cum se desfășoară acest târg. Cu toții încep prin a-și spune că vor plăti cu propria piele. Dar șapte luni și șapte zile este o perioadă lungă, iar să tai un cub de carne din propriul trup în fiecare noapte este mult. Durerea este intensă și se înrăutățește cu fiecare rană nouă. Curând devine ușor să justifici nevoia de a tăia puțin din cei din jurul tău. Până la urmă, nu ai făcut târgul de dragul lor? Din acel punct lucrurile se duc repede la fund.

Mă cutremur amintindu-mi de propria nefamilie, care mă privea cu groază și dezgust. Oameni despre care am crezut că mă vor iubi pentru totdeauna. Mi-a luat aproape un an să descopăr că Lordul Jarel le îndepărtase iubirea printr-o incantație, că vrăjile lui erau motivul pentru care era atât de convins că nu mă vor vrea.

Nici măcar acum nu știu dacă sunt încă sub efectul lor.

Nici nu știu dacă Lordul Jarel a amplificat și a exploatat o groază reală când m-au văzut sau dacă a creat sentimentul cu totul din magie.

Astfel mă răzbun pe Tărâmul Zânelor: dezleg vrăjile glaistigăi, rup toate

blestemele pe care le descopăr. Îi eliberez pe toți cei subjugăți. Nu contează dacă omul apreciază ce fac pentru el. Satisfacția mea vine din frustrarea glaistigăi când încă un om îi scapă din plasă.

Nu pot să-i ajut pe toți. Nu pot să-i împiedic să ia ceea ce ea oferă și să plătească prețul. Iar glaistiga nu este nici pe departe singura zână care oferă târguri. Încerc însă.

Până ajung înapoi la casa copilăriei mele, nefamilia mea s-a culcat.

Ridic zăvorul și mă strecor în casă. Ochii mei văd destul de bine în întuneric încât să mă pot mișca prin camerele neluminate. Mă duc la canapea și-mi lipesc de obraji pulovărul pe jumătate terminat al nemamei mele - pipăi lâna moale, îi respir mirosul familiar. Mă gândesc la vocea ei, la cum îmi cânta în timp ce stătea la capul patului meu.

Strălucește, mică stea!

Desfac gunoiul și aleg rămășițele de la cină. Bucăți tari de friptură și cocoloașe de cartofi piure, amestecate cu frânturi împrăștiate din ce va fi fost o salată. Totul este adunat laolaltă cu șervețele mototolite, ambalaje din plastic și coji de legume. Îmi pregătesc desertul dintr-o prună puțin storcită la un capăt și un pic de gem rămas pe fundul borcanului din coșul pentru reciclări.

Înghit mâncarea și încerc să-mi închipui că stau la masă cu ei. Încerc să-mi închipui că sunt din nou fata lor și nu doar ce a mai rămas din ea.

Un cuc care încearcă să intre înapoi în ou.

Alți oameni au simțit că ceva nu e în regulă cu mine de cum am pășit în lumea muritorilor. Asta s-a întâmplat chiar după Lupta cu Șarpele, când Curtea Dinților a fost desființată și Lady Nore a fugit. Neavând unde altundeva să merg, am venit aici. În acea primă noapte am fost descoperită într-un parc de câțiva copii care au pus mâna pe nuiile și au vrut să mă alunge. Când unul dintre cei mai mari m-a împuns, am fugit spre el și mi-am înfipt dinții în carnea brațului său. I-am spintecat pielea ca și cum ar fi fost o conservă.

Nu știu ce i-aș face nefamiliei mele dacă m-ar alunga din nou. Nu mai poți

avea încredere în mine acum. Nu mai sunt un copil, ci un monstru în toată regula, la fel ca aceia care au venit după mine.

Cu toate acestea, sunt tentată să rup vraja, să mă arăt lor. Mereu mă simt tentată. Dar, când mă gândesc să vorbesc cu nefamilia mea, îmi vine în minte cotoroașul-furtunii. M-a găsit de două ori în pădurea de lângă orașul oamenilor și de două ori a atârnat trupul întins și jupuit al unui muritor deasupra taberei mele. Muritori care, zicea ea, aflaseră prea multe despre Făpturi. Nu vreau să-i ofer un pretext pentru a-l alege pe unul dintre membrii nefamiliei mele drept următoarea ei victimă.

Împietresc când se deschide o ușă la etaj, apoi îmi strâng picioarele și-mi trec brațele în jurul genunchilor, străduindu-mă să mă fac pe cât de mică pot. Câteva minute mai târziu aud rezervorul de la toaletă și îmi permit să respir din nou normal.

Nu ar trebui să vin aici. Nu vin mereu - în unele nopți reușesc să stau la distanță. Mănânc mușchi și gândaci, beau apă din râuri murdare. Scormonesc prin containerele din spatele restaurantelor. Rup vrăji, ca să mă conving că nu sunt ca ei.

Dar sunt ademenită înapoi, iar și iar. Uneori spăl vasele din chiuvetă sau mut hainele ude în uscător, ca un goblin. Alteori fur cuțite. Când sunt cel mai furioasă, le sfâșii câteva lucruri. Câteodată ațipesc în spatele canapelei până când pleacă toți la muncă sau la școală și pot să mă târăsc din nou afară. Caut prin încăperi rămășițe din mine: carnețele de note și lucruri tricotate. Fotografii de familie care includ o versiune umană a mea, cu părul blond și bărbia ascuțită, cu ochii mei mari și nesățioși. Dovezi care să îmi arate că amintirile mele sunt reale. Într-o cutie pe care scria Rebecca mi-am găsit vechiul vulpoi de pluș și m-am întrebat cum și-au justificat existența unei întregi încăperi cu lucruri de-ale mele.

Rebeccă i se spune Bex acum - un nume nou pentru un nou început, la colegiu. Deși ea probabil le spune tuturor celor care o întreabă că este singură la părinți, pentru mine este prezentă în fiecare amintire plăcută pe care o am de când eram mică. Bex bând cacao în fața televizorului, strivind bezele până când degetele îi deveneau lipicioase. Eu și Bex bălăngănindu-ne picioarele în mașină până când mama țipa la noi să ne potolim. Bex la ea în dulap, jucându-se alături de mine cu figurine - îl ridică pe Batman ca să-l

sărute pe Omul de Fier și zice: Hai să-i căsătorim, apoi pot să-și cumpere niște pisici și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Când mă gândesc că am fost ștearsă din aceste amintiri mi se încleștează dinții în gură și mă simt și mai mult ca o fantomă.

Dacă aș fi crescut în lumea muritorilor, aș fi putut să fiu la școală cu Bex. Aș fi putut să călătoresc, să mă angajez în locuri neconvenționale, să descopăr lucruri noi. Acea Wren și-ar fi luat locul pe care l-ar fi avut în lume de bun, dar eu nu-mi mai pot imagina cum m-aș putea întoarce în pielea ei.

Uneori stau pe acoperiș și urmăresc liliecii învârtindu-se în lumina lunii. Sau îmi privesc nefamilia dormind și îmi întind mâna, cutezătoare, spre părul nemamei mele. Dar în seara asta mănânc doar.

Când termin cu masa din gunoi, merg la chiuvetă și îmi bag capul sub robinet, dând pe gât apa dulce și curată. După ce-mi fac plinul, mă șterg la gură cu dosul mâinii și mă strecoar pe verandă. Ajunsă la ultima treaptă, beau laptele pe care l-a lăsat nesora mea acolo. În castron a căzut un gândac, care se rotește la suprafață. Îl beau și pe acela.

Mă pregătesc să mă afund înapoi în pădure, când văd o umbră lungă venind dinspre curte, cu degete lungi ca niște crăci.

Cu inima bătându-mi tot mai tare, cobor treptele și mă strecoar sub verandă. Mișcarea îmi reușește chiar înainte ca Bogdana să-și facă apariția de după colțul casei. E la fel de înaltă și de înspăimântătoare pe cât mi-o aminteam din prima noapte în care am văzut-o, ba chiar mai rău, pentru că acum știu de ce este capabilă.

Mi se taie respirația. Trebuie să-mi mușc cu putere interiorul obrazilor ca să rămân tăcută și nemișcată.

O urmăresc pe Bogdana cum își târăște una dintre unghii de-a curmezișul fațadei căzute din aluminiu. Are degete la fel de lungi ca tulpinile florilor și membre subțiri ca niște nuiele de mesteacăn. Asemenea unor buruieni, șuvițe de păr negru, drept, îi atârână peste fața deschisă la culoare ca o ciupercă, ascunzându-i pe jumătate ochii mici care sticlesc cu maliție.

Se uită pătrunzător prin ochiurile de geam. Cât de ușor i-ar fi să tragă cerceveaua, să se strecoare înăuntru și să le reteze gâturile celor din

nefamilia mea în timp ce dorm, iar apoi să le jupoaie pielea de pe trupuri.

E vina mea. Dacă aş fi putut să mă controlez şi să păstrez distanţa, nu mi-ar fi luat urma până aici. Nu ar fi venit. E vina mea!

Acum am de ales. Pot să rămân unde sunt şi să îi aud murind. Sau o pot ademeni pe Bogdana departe de casă. Nici nu este vorba despre o alegere, singura reţinere vine din spaima care mi-e companion nelipsit de când am fost furată din lumea muritorilor. Din teroarea care mi s-a închegat până-n măduva oaselor.

Mai presus de nevoia mea de siguranţă este însă faptul că vreau ca nefamilia mea să trăiască. Chiar dacă locul meu nu mai este alături de ea, trebuie să o salvez. Dacă nu ar mai fi nefamilia mea, ultima fărâmbă din cea care am fost s-ar duce odată cu ea şi aş fi pierdută.

Trag adânc aer în piept, îngrozită, şi sar de sub verandă. Alerg spre drum, departe de adăpostul pădurii, unde m-ar prinde cu uşurinţă. Traversez gazonul fără să mă gândesc, ignorând crengile care trosnesc sub tălpile mele goale. Pocnetul fiecăreia dintre ele răsună în noapte.

Nu privesc înapoi, dar ştiu că Bogdana trebuie să mă fi auzit. Trebuie să se fi întors, cu nările fremătând, amuşinând vântul. Mişcarea atrage privirea prădătorului. Declanşează instinctul urmăririi.

Tresar dinaintea farurilor de la maşini şi trec pe trotuar. Am frunze încurcate în laţele de păr. Rochia mea - odată albă - are acum o culoare ştearsă, e pătată, arată precum cea cu care te-ai aştepta să fie îmbrăcată o fantomă. Nu ştiu dacă ochii îmi lucesc ca ai unui animal. Bănuiesc că da.

Cotoroaşa-furtunii goneşte după mine, iute ca o cioară şi precisă ca moartea.

Măresc viteza.

Bucăţi ascuţite de pietriş şi sticlă mi se înfig în tălpi. Mă crispez şi mă împiedic puţin, închipuindu-mi că pot să simt respiraţia cotoroaşei. Teroarea îmi dă puterea să alerg înainte.

Acum, că i-am distras atenţia, trebuie să scap cumva de ea. Dacă va fi

distrasă chiar și pentru câteva clipe doar, mă pot face nevăzută și mă pot ascunde. La Curtea Dinților, am învățat foarte bine cum să mă ascund.

Intru pe o alee. În capătul gardului ca un lanț e o gaură suficient de mare încât să mă pot strecura prin ea. Alerg într0acolo, cu picioarele alunecându-mi prin noroi și gunoaie. Mă lovesc de gard și îmi împing trupul prin deschizătură, meta0lul zgâriindu-mi pielea. Mirosul de fier plutește greu în aer.

În timp ce alerg mai departe, aud gardul zgâlțâindu-se, pentru că cineva îl urcă.

— Oprește-te, neroadă mică! strigă cotoroața-furtunii după mine.

Panica îmi înțețosează mintea. Bogdana este prea rapidă, prea precisă. A ucis muritori și zâne deopotrivă, cu mult timp înainte ca eu să mă nasc. Dacă invocă fulgerul, sunt la un pas de moarte.

Instinctul îmi dictează să mă duc în partea mea de pădure. Să mă ascund în domul ca o peșteră pe care l-am țesut din crengi de salcie. Să mă întind pe podeaua mea de pietre netede de la râu, pe care le-am apăsat în noroi după o furtună, până când au alcătuit o suprafață suficient de plată încât să pot dormi pe ea. Să mă strâng ghem în cele trei pături pe care le am, deși sunt mâncate de molii, pătate și arse de foc pe la colțuri.

Acolo am un cuțit pentru cioplit. E lung doar cât unul din0tre degetele ei, dar ascuțit. E mai bun decât oricare dintre pumnalele mici pe care le am cu mine.

Țâșnesc într-o parte, spre un complex de apartamente, alergând prin lacurile de lumină. Traversez străzi și terenuri de joacă, cu scârțâitul lanțurilor de la leagăne răsunându-mi în urechi.

Sunt mai pricepută la ruperea farmecelor decât sunt la aruncarea lor, dar de la ultima vizită a Bogdanei am țesut o vrajă în jurul bârlogului meu, așa că oricine se apropie prea tare de el este cuprins de spaimă. Muritorii se țin la distanță de tabăra mea și chiar și Făpturile au o senzație neplăcută când ajung în preajma ei.

Am slabe speranțe că asta o va alunga pe Bogdana, dar speranțele slabe

sunt tot ce am.

Bogdana era singura ființă de care se temeau Lordul Jarel și Lady Nore. E o cotoroanță care poate să invoce furtuni, care a trăit ani fără număr și care știe despre magie mai multe decât majoritatea ființelor vii. La Curtea Dinților, am văzut-o sfârtecând oameni și devorându-i. Am văzut-o scoțându-i mațele unei zâne cu acele degete lungi ale ei pentru o așa0zisă insultă. Am văzut fulgerul luminând când era iritată. Bogdana a fost cea care i-a ajutat pe Lordul Jarel și pe Lady Nore cu planul lor de a face un copil pe care să-l ascundă prin0tre muritori și a fost în nenumărate rânduri martoră la chinu0rile mele de la Curtea Dinților.

Lordul Jarel și Lady Nore nu m-au lăsat niciodată să uit că le aparțineam, în ciuda titlului meu de regină. Lordul Jarel se desfăta când îmi puneă leșă și mă târa peste tot ca pe un ani0mal. Lady Nore m-a pedepsit cu asprime pentru toate vinile imaginare, până când am ajuns o fiară care mârâia tot tim0pul, zgâriind și mușcând, conștientă de puține alte lucruri în afara durerii.

Odată, Lady Nore m-a aruncat în pustiul de zăpadă și ger și a pus lacăt la ușile castelului pentru mine.

Dacă nu ești demnă să fii regină, copil nevrednic, atunci cau0tă-ți singură norocul! a zis ea.

Am mers zile întregi. Nu era nimic de mâncat în afară de gheață, iar în jurul meu se auzea doar vântul rece, urlând. Când plângeam, lacrimile îmi înghețau pe obraji. Am mers însă înainte, sperând, în ciuda a tot, că voi găsi pe cineva care să mă ajute sau că voi descoperi o cale de salvare. În cea de-a șaptea zi mi-am dat seama că mă învărtisem într-un cerc uriaș.

Bogdana a fost cea care m-a înfășurat într-o pelerină și m-a dus înăuntru după ce m-am prăbușit în zăpadă.

Cotoroanța m-a purtat în brațe până în camera mea, cu pereții ei de gheață, și m-a așezat pe pieile din pat. Mi-a atins fruntea cu degetele ei de două ori mai lungi decât ar trebui să fie niște degete. M-a privit de sus cu ochii ei negri și și-a scu0turat capul cu păr rebel, răvășit de furtună.

— Nu vei fi mereu atât de mică și de înspăimântată, mi-a spus ea. Ești o

regină.

Felul în care cotoroața a rostit acele cuvinte m-a îndemnat să-mi ridic capul. Făcuse titlul să sune de parcă ar fi fost ceva de care ar fi trebuit să fiu mândră.

Când membrii Curții Dinților s-au aventurat spre sud, ca să poarte război cu zânele din Elfhame, Bogdana nu a venit cu noi. M-am gândit că nu o voi mai vedea niciodată și mi-a părut rău. Dacă exista vreo Făptură căreia să-i fi părut de mine, ea era aceea.

Cumva, faptul că ea este cea care mă fugărește, care mă vânează pe străzi, mă doare și mai tare acum.

Când aud pașii cotoroaței apropiindu-se, strâng din dinți și îmi iau avânt. Mă ustură deja plămânii, mă dor mușchii.

Poate că, încerc să-mi spun, poate că aș reuși să mă înțeleg cu ea. Poate că mă fugărește doar pentru că am fugit.

Fac greșeala de a-mi întoarce capul și îmi pierd ritmul. Încetinesc, în timp ce cotoroața își întinde o mână lungă spre mine, cu unghiile ascuțite ca niște cuțite gata să spintece.

Nu, nu cred că pot să mă înțeleg cu ea.

Mi-a mai rămas un singur lucru de făcut, așa că îl fac, răsucindu-mă. Îmi clănțan dinții în aer, amintindu-mi cum e să-i înfigi în carne. Amintindu-mi cât de bine m-am simțit când i-am făcut rău cuiva care m-a speriat.

Nu sunt mai puternică decât Bogdana. Nu sunt nici mai rapidă, nici mai isteată. Dar se prea poate să fiu mai dispe0rată. Vreau să trăiesc.

Cotoroața se oprește brusc. Când îmi vede expresia, face un pas spre mine și eu şuier. E ceva pe chipul ei, ceva ce îi stră0lucește în ochii negri, pe care nu îl înțeleg. Pare triumfătoare.

Mă întind după unul dintre micile pumnale de sub rochia mea, dorindu-mi din nou să fi avut cuțitul pentru cioplit.

Cel pe care îl scot este îndoit și tremur încercând să-l desfac.

Aud bocănitul unor copite și mă gândesc că trebuie să fie glaistiga, care a venit să vadă cum sunt luată. Să se bucure. Ea trebuie să fi fost cea care i-a dat de veste Bogdanei despre ce am făcut; ea trebuie să fie motivul pentru care toate acestea se întâmplă.

Dar nu glaistiga este cea care își face apariția din întunericul pădurii. Un tânăr cu picioare de capră și coarne, cu o armură din zale aurii și o sabie cu lama subțire în mână, pășește în cercul de lumină din preajma unei clădiri. Chipul îi este lipsit de orice expresie, ca al cuiva dintr-un vis.

Observ bucelele părului său blond-roșiatic, date în spațiile urechilor ascuțite, mantia de culoarea granatelor aruncată peste umeri, cicatricea de pe o parte a gâtului, inelul din sprânceană. Se mișcă de parcă s-ar aștepta ca lumea să se supună voinței lui.

Deasupra noastră se adună norii. Tânărul își îndreaptă sabia spre Bogdana.

Apoi privirea îi alunecă spre mine.

— Ne-ai asigurat o cursă pe cinste.

Ochii lui de chihlimbar strălucesc, ca aceia ai unei vulpi, dar nu au nimic cald în ei.

Aș fi putut să-i spun să nu-și ia privirea de la Bogdana. Cotoroața profită de clipa de neatenție și se repede la el, cu unghiile pregătite să-i sfâșie pieptul.

O altă sabie o oprește, înainte ca tânărul să pareze. Aceasta e în mâna înmănușată a unui cavaler, care poartă o armură din piele maro, împletită cu fâșii late de metal argintiu. Părul negru, de culoarea murelor, îi e tuns scurt și are o expresie precaută.

— Cotoroața-furtunii, zice el.

—Piei din calea mea, cățelușule! se răstește ea la cavaler. Sau am să chem fulgerul ca să te lovească pe loc!

—Poate că cerul se supune voinței tale - îi răspunde băia0tul cu coarne, în armură de aur -, dar aici suntem pe pământ! Pleacă sau prietenul meu te va înjunghia înainte să apuci să chemi măcar o ploică.

Bogdana își îngustează privirea și se întoarce spre mine.

— Mă voi întoarce după tine, copilă! zice. Și, când o voi face, ar fi bine să nu fugi.

Apoi se pierde în umbre. Imediat încerc să o iau la goană pe lângă tânărul cu coarne, hotărâtă să scap.

El mă apucă de braț. E mai puternic decât mă așteptam.

— Lady Suren.

Mârâi din coșul pieptului și îmi înfig unghiile în obrazul lui, zgâriindu-l. Nu sunt nici pe departe la fel de lungi și de ascuțite ca ale Bogdanei, dar îi dă oricum sângele.

Tânărul șuieră din cauza durerii, dar nu îmi dă drumul. În schimb, îmi îndoaie mâinile la spate și le ține strâns, indife0rent de cât de tare mormăi și dau din picioare. Situația se înră0utățește când lumina i se revarsă pe chip dintr-un alt unghi și văd și eu, în cele din urmă, pielea cui o am sub unghii.

Îl recunosc pe Prințul Oak, moștenitorul Regatului Elfhame. Fiul Marelui General, trădătorul, și fratele Înaltei Regine muritoare. Pe Oak, cel căruia i-a fost cândva promisă mâna mea. Cel care mi-a fost cândva prieten, deși el nu pare să-și amintească.

Ce spusese acea pixi despre el? Răsfățat, iresponsabil și rebel. Îi dau dreptate. În ciuda armurii lui strălucitoare, e atât de puțin antrenat în mînuirea sabiei, încât nici măcar nu a încercat să-mi pareze lovitura.

Gândul acesta este urmat imediat de un altul. L-am lovit pe prințul din Elfhame.

Ah, acum chiar am dat de necaz!

— Lucrurile vor fi mult mai simple dacă vei face exact așa cum îți spunem

noi de acum înainte, fiică de trădători! mă informează cavalerul cu ochi negri, îmbrăcat în armură de piele.

Are un nas lung și alura cuiva care este mai în largul lui salutând militărește decât zâmbind.

Deschid gura să îi întreb ce vor de la mine, dar glasul îmi este aspru, pentru că nu l-am mai folosit de mult. Cuvintele ies hârșăit, iar sunetele nu sunt acelea pe care le doream eu.

—Ce are? întreabă cavalerul, încruntându-se la mine de parcă aș fi un soi de insectă.

—A trăit în sălbăticie, presupun, zice prințul. Departe de oameni.

—Nu a vorbit nici măcar de una singură? se miră cavalerul, ridicând din sprâncene.

Mârâi din nou.

Oak își duce mâna la obraz și o îndepărtează repede, crispându-se. Are trei tăieturi acolo, care sângerează.

Când își întoarce privirea spre mine, ceva din expresia lui îmi aduce aminte de tatăl său, Madoc, care nu era niciodată mai fericit decât când mergea la război.

—Ți-am spus că la Curtea Dinților nu s-a aflat niciodată nimic bun, zice cavalerul, scuturându-și capul.

Apoi scoate o funie și mi-o leagă în jurul încheieturilor, făcându-i nod la mijloc, ca să se asigure că e strânsă bine. Nu îmi străpunge pielea, așa cum proceda Lordul Jarel, care mă puneă în lesă înfigându-mi un lanț de argint între oasele brațelor. Nu sufăr încă.

Dar nu mă îndoiesc că voi suferi.

Capitolul 2

În timp ce mă târăsc prin pădure, mă gândesc la cum voi scăpa. Nu îmi fac iluzii că nu voi fi pedepsită. L-am lovit pe prinț. Și, dacă ar ști despre blestemele pe care le-am dezlegat, cei doi ar fi și mai furioși.

— Data viitoare vei ști să nu-ți lași garda jos, a zis cavalerul, cu ochii la rănilor de pe obrazul lui Oak.

— Cel mai tare am fost lovit în vanitate, răspunde el.

— Îngrijorat pentru fața ta frumoasă? îl întreabă cavalerul.

— Pe lume chiar există prea puțină frumusețe, zice prințul, nepăsător. Dar nu aceasta este sfera vanității mele absolute.

Nu poate fi o simplă coincidență că și-au făcut apariția înveșmântați în armuri și gata de luptă aproape în aceeași clipă în care Bogdana a început să dea târcoale casei nefamiliilor mele. Mă căutau pe mine, cu toții, și, oricare ar fi motivul, nu poate fi unul care să-mi fie pe plac.

Trag în piept mirosul familiar de scoarță umedă de copac și frunze mucezite, strivite sub tălpi. Ferigile sunt argintii în lumina lunii, iar pădurea este plină de umbre mișcătoare.

Îmi scutur cu precauție încheieturile. Din păcate, sunt legată bine. Îmi încordez degetele și încerc să-mi strecur unul pe sub funie, dar nodurile sunt prea strânse și nu pot face nici măcar acest lucru.

Cavalerul pufnește.

— Nu sunt sigur că asta e cel mai norocos mod de a începe o misiune. Dacă hobul nu ar fi dat de mica ta regină aici, cotoaroața ar fi putut să-i poarte pielea în loc de haină acum.

Hobul cu chip de bufniță. Mă crispez, nesigură dacă ar trebui să mă simt recunoscătoare. Nu am idee ce au de gând să-mi facă.

— Oare nu-i chiar asta definiția norocului: să ajungi la timp?

Oak aruncă o privire năstrușnică în direcția mea, de parcă s-ar uita la un animal sălbatic, întrebându-se dacă ar fi amuzant să-l îmblânzească.

Îmi amintesc de el la Înalta Curte, când eram pe cale să fiu condamnată pentru crimele mele în calitate de regină a trădătoarei Curți a Dinților. Aveam zece ani, iar el abia împlinise nouă. Eram legată, la fel cum sunt și acum. Îmi amintesc de el la treisprezece ani, când m-a găsit în pădure și eu l-am alungat.

Acum, la șaptesprezece ani, e înalt, mult mai înalt decât mine, zvelt și cu o musculatură bine definită. Sub lumina lunii, părul lui de o nuanță caldă de auriu capătă o strălucire ca de platină, iar bretonul i se răsfiră în jurul coarnelor mici. Are ochi năucitori, de chihlimbar, o constelație de pistrii pe nas, gura unui șarlatan și tupeul cuiva obișnuit ca toți ceilalți să se supună voinței sale.

Frumusețea zânelor este diferită de frumusețea muritorilor. Este esențială, extravagantă. În Tărâmul Zânelor există creaturi de o frumusețe atât de uluitoare, încât sunt dure de privit. Unele posedă un farmec atât de puternic, încât muritorii încep să plângă la vederea lor sau sunt transfigurați, bântuiți de dorința de a le mai vedea măcar o dată. Sau, poate, mor pe loc.

Urâtenia în Tărâmul Zânelor poate fi la fel de copleșitoare. Printre Făpturi se numără și acelea atât de hidoase, încât toate ființele vii se retrag dinaintea lor cu groază. Iar altele sunt de un grotesc atât de exagerat, atât de voluptuos, încât devine chiar frumusețe.

Nu înseamnă că muritorii nu pot fi frumoși - mulți dintre ei sunt -, dar frumusețea lor nu te agrează. Eu mă simt puțin agresată de frumusețea lui Oak.

Dacă îl privesc prea îndelung, îmi vine să mușc din el.

Îmi cobor ochii la picioarele pline de noroi, acoperite de zgârieturi, care mă dor, apoi la copitele lui Oak. Îmi amintesc că am citit într-o carte de știință furată că sunt făcute din aceeași chestie care alcătuiește unghiile. Cheratină. Deasupra lor, un puf de blană de aceeași culoare ca părul lui se

pierde în cracul unui pantalon care începe chiar sub genunchi, descoperind curbura stranie a părții de jos a picioarelor lui. Coapsele îi sunt acoperite de pantaloni strâmți.

Tremur de cât de tare mă împotrivesc imboldului de a mă zbate în funii.

— Ți-e frig? mă întreabă prințul, oferindu-mi pelerina lui.

E din catifea brodată și are un model cu ghinde, frunze și rămurele. Cusută încântător, arată teribil de straniu în acest loc, atât de departe de Elfhame.

Este o pantomimă care îmi e familiară. O galanterie jucată, în timp ce mă ține legată, de parcă aerul răcoros ar fi cea mai mare grijă a mea. Presupun însă că asta se așteaptă de la prinți. Noblețea obligă și toate cele.

Din moment ce am mâinile legate, nu pot să-mi închipui cum se așteaptă să o îmbrac. Cum nu zic nimic, mi-o pune peste umeri și apoi mi-o leagă la gât. Îl las, deși sunt obișnu0ită cu frigul. Mai bine să am ceva decât nimic, plus că e moale.

De asemenea, îmi atârnă peste mâini, ascunzându-le.

Ceea ce înseamnă că, dacă reușesc să îmi eliberez încheietu0rile, nimeni nu va afla decât când va fi prea târziu.

Este a doua oară când se poartă necugetat.

Încerc să mă concentrez asupra evadării și să nu las dis0perarea să mă cuprindă. Chiar dacă aş avea mâinile libere, tot ar trebui să fug cumva. Dar, dacă aş reuși, cred că aş putea să îi împiedic să mă găsească. Cavalerul poate că a fost instruit cum să ia urma, dar eu am ani de experiență în a mi-o ascunde.

Abilitățile lui Oak - dacă are vreuna, în afara faptului că este un lorzișor - îmi sunt necunoscute. E posibil ca, în ciuda cuvintelor lui mari și a ascendenței, prințul să-l fi adus cu el pe cavaler ca să se asigure că nu se împiedică și sfârșește înfipt în propria sabie bogat ornamentată.

Dacă m-ar lăsa singură pentru o clipă, aş putea să-mi cobor brațele și să pășesc în spate, prin cercul pe care-l for0mează, astfel încât să-mi trec

măinile legate în fața trupului. Apoi aş putea să rup funia.

Nu pot să-mi închipui de ce mi-ar acorda o asemenea şansă. Cu toate acestea, la adăpostul pelerinei lui Oak, mă zbat în strânsoare, încercând să o lărgesc pe cât îmi e cu putință.

Odată ieșiți din pădure, pășim pe o stradă necunoscută. Casele sunt mai răsfirate decât în cartierul nefamiliei mele și mai dărăpănate, cu gazon neîngrijit. În depărtare latră un câine.

Apoi sunt condusă pe un drum neasfaltat. În capătul lui se află o casă părăsită, cu ferestre astupate și buruieni atât de înalte, încât ar putea strica o mașină de tuns iarba. În fața casei zăresc doi armăsari de-ai zânelor, cu gâturile lor delicat curbate mai lungi decât cele ale cailor muritori.

— Aici? întreb.

Cuvântul iese perfect enunțat, chiar dacă vocea mea încă sună răgușit.

— Prea murdar pentru Înălțimea Voastră? întreabă cavalerul, ridicând din sprâncene la mine, de parcă nu aş fi conștientă de rochia mea murdară și de noroiul de pe picioare.

De parcă nu aş ști că nu mai sunt regină, de parcă nu mi-aș aminti că sora lui Oak mi-a desființat Curtea.

Îmi plec umerii. Sunt obișnuită cu astfel de jocuri de cuvinte, în care nu există niciun răspuns corect și fiecare răspuns greșit înseamnă o pedeapsă. Îmi țin gura și privirea îmi lunecă spre zgârieturile de pe obrazul prințului. Am făcut deja destule greșeli.

— Ignoră-l pe Tiernan! Nu-i chiar atât de rău înăuntru, zice Oak, oferindu-mi un zâmbet curtenitor, genul acela de zâmbet care ar trebui să te convingă să îți lași garda jos.

Mă încordez și mai tare. Am învățat să mă tem de astfel de zâmbete.

— Apoi îți vom putea explica de ce am fost nevoiți să fim atât de îngrozitor de nepoliticoși, continuă, fluturându-și mâna.

Nepoliticoși. E și acesta un fel de a spune că m-au legat fedeleș.

Cavalerul - Tiernan - deschide ușa, împingând-o cu umărul. Intrăm, cu Oak în spatele meu, așa că nu am nicio șansă să fug. Podelele vechi de lemn scârțâie sub copitele lui.

În mod evident, casa e goală de mult timp. Tapetul floral e plin de graffitiuri, iar dulapul de sub chiuvetă a fost smuls, probabil pentru a ajunge la țevăria din cupru. Tiernan mă conduce spre o masă crăpată din plastic, așezată într-un colț al bucătăriei, alături de câteva scaune vechi.

Pe unul dintre ele stă un soldat care are o aripă în locul în care ar fi trebuit să fie un braț, piele de un maroniu deschis, păr lung de culoarea mahonului și ochi de un violet uimitor, ca petalele de omag. Nu îl cunosc, dar cred că recunosc blestemul. După Lupta cu Șarpele, sora lui Oak, Înalta Regină, i-a preschimbat în șoimi pe soldații care l-au urmat pe Madoc și nu s-au căit. I-a blestemat astfel încât, dacă voiau să își recapete adevărata formă, nu puteau vâna preț de un an și o zi, mâncând doar ceea ce li se dădea. Nu știu ce înseamnă faptul că soldatul arată pe jumătate blestemat. Dacă mijesc ochii, pot să văd fire de magie plutind în jurul lui, răsucindu-se și încoălăcindu-se ca niște rădăcini care încearcă să crească din nou. Nu este o vrajă ușor de rupt.

Iar lipite de gura bărbatului văd chingile subțiri din piele și cataramele de aur ale unui căpăstru. Mă trece un fior. Și pe acesta îl recunosc.

A fost creat de marele fierar Grimsen și oferit în dar părinților mei.

Lordul Jarel mi-a pus căpăstrul cu mult timp în urmă, pe când voința mea era o inconveniență care trebuia îndepărtată așa cum îndepărtezi o pânză de păianjen. Văzându-l acum, înăuntrul meu se trezesc panica, angosta și neputința pe care le-am trăit simțind cum chingile mi se împlântă încetișor în piele.

Mai târziu, Lordul Jarel încercase să îl folosească pentru a-i prinde în cursă pe Înaltul Rege și pe Înalta Regină. A dat greș, iar căpăstrul a ajuns în mâinile lor, dar sunt îngrozită că Oak l-a pus cu atâta degajare unui prizonier, de parcă n-ar fi însemnat nimic.

— Tiernan l-a capturat în fața Citadelei mamei tale. Trebuia să îi aflăm

planurile și el ne-a fost de mare ajutor. Din păcate, reprezintă și un mare pericol.

Oak vorbește, dar îmi este greu să văd altceva în afara căpăstrului.

—Lady Nore are un grup diversificat de vasali. Și a furat ceva...

—Mai mult de un singur lucru, zice fostul-șoim cu căpăstru.

Tiernan dă un picior scaunului pe care stă șoimul, dar acesta îi zâmbește doar. Ei îl pot face pe soldatul cu căpăstru să facă orice, să spună orice. Este prins într-o capcană mai fermă decât orice funie. Îi admir sfidarea, oricât de inutilă ar fi.

— Vasali? repet cuvântul rostit de prinț, cu o voce găjăită.

—A revendicat Citadela Curții Dinților și, de vreme ce Curtea nu mai există, a creat una nouă, spune Oak, ridicând din sprâncene.

—Și dispune de o magie străveche. Poate crea lucruri. Din câte am înțeles, în mare parte creaturi din crengi și lemn, dar și din părți de la morți.

— Cum? întreb, îngrozită.

— Contează? zice Tiernan. Tu ar fi trebuit să o ții sub control.

Sper că poate citi ura din ochii mei. Doar pentru că Înalta Regină a obligat-o pe Lady Nore să-mi jure credință după bătălie, doar pentru că puteam să o supun nu înseamnă că aveam cea mai vagă idee în legătură cu ce aș fi putut cu ade0vărat face.

— Era un copil, Tiernan! spune Oak, spre surprinderea mea. La fel ca mine.

În cenușa din șemineu strălucesc câțiva tăciuni. Tiernan pufăie și îngenunchează alături. Pune pe foc bușteni din0tr-o stivă și pagini făcute cocoloș dintr-o carte de bucate deja ruptă. Colțul unei foi se aprinde și flăcările se înalță.

—Ar trebui să fii nebun ca să ai încredere în fosta regină a Curții Dinților.

—Ești convins că știi să faci diferența între aliații și dușmanii noștri?

Oak scoate din grămada de lemne un băț lung, destul de subțire încât să prindă văpaia. Îl ține în foc până când capătul scoate scântei, apoi îl folosește ca să aprindă fitilul lumânărilor împrăștiate prin cameră. Curând, lacuri calde de lumină pâlpâie, mișcând umbrele.

Privirea lui Tiernan se îndreaptă spre soldatul cu căpșătru. Rămâne acolo o vreme, apoi se întoarce la mine.

—Îți este foame, micuță regină?

—Nu-mi spune așa! zic răgușit.

—Morocănoasă, nu-i așa? comentează el. Cum ai prefera să ți se adreseze acest biet servitor?

—Wren, răspund, ignorând zeflemeaua.

Oak urmărește interacțiunea cu pleoapele pe jumătate coborâte. Nu pot să-i ghicesc gândurile.

— Și dorești un ospăț?

Îmi scutur capul. Cavalerul ridică sceptic din sprâncene. După o clipă se întoarce și scoate un ibric, deja înnegrit de foc, și îl umple cu apă de la chiuveta din baie. Apoi îl atârână de un băț pe care trebuie să-l fi improvizat ei. În casă nu este electricitate, dar apa curge încă.

Pentru prima oară, după foarte mult timp, mă gândesc la un duș. Mă gândesc la cum îmi simțeam părul pe când era pieptănat și descurcat, pe când scalpul meu era scutit de mâncărimea noroiului uscat.

Oak pășește spre locul în care stau, încheieturile mele legate forțându-mă să-mi trag umerii înapoi.

— Lady Wren, zice el, cu ochii de chihlimbar precum cei ai unei vulpi privind drept într-ai mei. Dacă îți dezleg mâinile, pot să am încredere în tine că nu vei încerca să evadezi, nici nu ne vei ataca pe vreunul dintre noi atât timp cât ne vom afla în această casă?

Dau din cap o dată.

Prințul îmi oferă un zâmbet mic, conspirativ. Gura mă trădează și îi întorc zâmbetul. Mă face să-mi aduc aminte cât de fermecător era, chiar și pe vremea când era copil.

Mă întreb dacă am interpretat cumva greșit situația, dacă am putea fi cumva în aceeași tabără.

Oak scoate un pumnal dintr-o teacă pe care o are prinsă sub mâneca albă a cămășii de bumbac și îl îndreaptă spre funia de la spatele meu.

— N-o tăia! îl avertizează cavalerul. Sau vom fi nevoiți să facem rost de alta, pentru că va trebui să o imobilizăm probabil din nou.

Mă încordez, așteptându-mă ca Oak să fie furios pentru că i se spune ce să facă. Fiind din familia regală, nu este în firea lucrurilor să primească indicații de la cineva cu un statut mai jos, dar prințul își scutură capul.

— Nu-ți face griji! Folosesc doar vârful pumnalului, ca să pot slăbi nodul tău mult prea ingenios.

Îl cercetez pe Tiernan în lumina slabă a focului. Este greu să aproximezi vârsta zânelor, dar pare doar puțin mai mare decât Oak. Părul de culoarea murelor este răvășit, iar una dintre urechile ascuțite are un singur piercing: un inel de argint.

Îmi las mâinile în poală, frecându-mi degetele peste semnele pe care funia mi le-a lăsat pe piele. Dacă nu m-aș fi zbatut atât de tare, nu ar fi fost nici pe jumătate atât de adânci.

Oak pune pumnalul deoparte și declară formal:

— Domniță, Regatul Elfhame îți solicită ajutorul. Tiernan își ridică privirea de la foc, dar nu vorbește.

Nu știu ce să răspund. Nu sunt obișnuită să mi se acorde atenție și mă trezesc înroșindu-mă, acum, că o am pe a lui.

— I-am jurat deja credință surorii tale, reușesc să îngân. Nu aș mai fi în

viață dacă nu aş fi făcut-o. Sunt la dispoziția ei.

Oak se încruntă.

— Dă-mi voie să-ți explic. Cu câteva luni înainte de Lupta cu Șarpele, Lady Nore a reușit să provoace o explozie sub castel.

Îi arunc o privire fostului-șoim, întrebându-mă dacă și el a luat parte la întâmplare. Întrebându-mă dacă ar trebui să-l recunosc. Unele dintre amintirile mele legate de acea perioadă sunt incredibil de vii, în vreme ce altele sunt șterse, precum cerneala scursă pe hârtie.

— La acea vreme s-a crezut că este un atac asupra spioniilor Regatului Elfame și că este o simplă coincidență că locul de odihnă al Reginei Mab a fost perturbat.

Oak face o pauză, privindu-mă ca și cum ar încerca să își dea seama dacă îl urmăresc sau nu.

— Trupurile celor mai multe zâne se preschimbă în rădăcini și flori, dar în cazul lui Mab nu a fost așa. Rămășițele ei, de la coaste la oasele degetelor, au fost îmbibate cu o putere care le împiedică să se surpe - o putere care trezește lucrurile la viață. Asta este ceea ce a furat Lady Nore și asta este sursa noilor ei puteri.

Prințul arată spre soldatul cu căpăstru.

— Lady Nore a încercat să recruteze mai multe Făpturi pentru cauza ei. Celor care au fost blestemate să fie șoimi, dacă aveau să vină la Citadelă, le-a promis că le va hrăni cu propria mână pe durata anului și a zilei în care li s-a interzis să vâneze. Iar când își vor recăpăta forma inițială, trebuie să îi ofere loialitatea lor. Avându-le pe acestea, alături de Făpturile care i-au rămas loiale și de monștrii pe care îi creează, planul ei de a se răzbuna pe Elfame pare să prindă contur.

Îl privesc pe prizonier. Înalta Regină le-a garantat clemență tuturor soldaților care au repudiat ceea ce au făcut și i-au jurat ei credință. Tuturor celor care au arătat că regretă. Dar acesta a refuzat.

Îmi amintesc cum am stat eu înșămi dinaintea reginei în noaptea în care

Oak a vorbit în numele meu. Mai ții minte când ai spus că nu putem s-o ajutăm? Acum putem s-o ajutăm. Îmi amintesc mila din vocea lui.

M-am lăudat Înaltei Regine că știu toate secretele lui Lady Nore și ale Lordului Jarel, sperând că voi fi de folos, gândindu-mă că, de vreme ce vorbeau în fața mea fără încetare și mă tratau ca pe un animal prost în loc de o fetiță, nu aveau să se abțină de la nimic. Cu toate acestea, nu aduseseră niciodată vorba de cele ce aud acum.

— Nu-mi amintesc să se fi menționat vreodată ceva despre oasele lui Mab.

Oak se uită lung la mine.

— Ai trăit în Citadela Acului de Gheață mai bine de un an, așa că trebuie să-i cunoști configurația și tu o poți supune pe Lady Nore. Tu ești cea mai mare vulnerabilitate a ei. Indiferent de celelalte planuri ale sale, are motive întemeiate să-și dorească să te elimine.

Mă cutremur, pentru că este ceva la care ar fi trebuit să mă gândesc mai dinainte. Îmi amintesc unghiile lungi ale Bogdanei, panica pe care am simțit-o când m-a fugărit pe străzi.

— Avem nevoie de tine pentru a o opri, zice Oak. Iar tu ai nevoie de ajutorul nostru pentru a te apăra de cei pe care-i trimite ca să te ucidă.

Urăsc faptul că are dreptate.

— Ai făcut-o pe Lady Nore să-ți promită ceva înainte să părăsească Regatul Elfame? întreabă Tiernan cu speranță.

Îmi scutur capul, ferindu-mi rușinată privirea. De cum s-a ivit ocazia, Lady Nore s-a făcut nevăzută. Nu am avut șansa să-i spun nimic. Iar când mi-am dat seama că s-a dus, ce am simțit a fost mai ales ușurare.

Mă gândesc la cuvintele pe care le-a jurat dinaintea Înaltei Regine, când Jude i-a cerut să-mi ofere legământul ei: Eu, Lady Nore, de la Curtea Dinților, jur să mă supun lui Suren și să îi ascult ordinele. Nu a zis că nu are de gând să-mi înfigă un pumnal în spate, din nefericire. Nici că nu va trimite cotoaroaș-furtunii după mine.

Tiernan se încruntă, de parcă faptul că nu i-am dat niciun ordin lui Lady Nore i-a confirmat că nu sunt de încredere. Se întoarce spre Oak.

—Știi ranchiuna pe care Lady Nore i-o poartă lui Madoc, fie că este îndreptățită sau nu. Cine știe ce ofense nu va uita asta.

—Hai să nu discutăm despre tatăl meu chiar acum, i-o întoarce Oak.

Madoc, trădătorul care a mășăluit în Elfhame alături de cei din Curtea Dinților. Înainte de asta, Marele General a fost responsabil de uciderea majorității familiei regale. Și e tatăl adoptiv al lui Oak.

Madoc a încercat să îl pună pe Oak pe tron, astfel încât să poată conduce prin el. Deși coroana ar fi stat pe capul lui Oak, toată puterea ar fi aparținut glugilor-roșii. Asta cel puțin înaintea Lordului Jarel și Lady Nore să îl păcălească pe Madoc și să preia controlul.

Știu cât de greu este să fii o regină fără putere, manipulată și degradată în ultimul hal. Aceasta ar fi putut să fie soarta lui Oak. Dar, dacă prințul are resentimente față de tatăl lui, acest lucru nu i se citește pe chip.

Tiernan se apleacă și ia ceainicul din metal de pe bârna improvizată, cu un vâtrai, așezându-l cu grijă pe un prosop împăturit. Aburii ies continuu.

Apoi cavalerul scoate mai multe cutii cu ramen instant dintr-un dulap aflat în bucătărie, dimpreună cu o cutie deja deschisă de ceai de mentă. Băgând de seamă că îl privesc, Tiernan dă din cap spre Oak.

— Prințul mi-a arătat această delicată a lumii muritorilor. Îți face varză magia pentru o vreme - toată sarea aia -, dar nu pot să neg că dă dependență.

Mirosul mă face să-mi aduc aminte de satisfacția pe care ți-o dă ceva cald, care îți arde ușor cerul gurii, ceva scos direct din cuptor, în loc să fie închegat într-un coș de gunoi.

Nu pun mâna pe vreuna dintre cutiile cu tăiței, dar, când Oak îmi întinde o cană cu ceai, o accept. Privesc cu atenție înăuntru și văd ceva pe fund. Zahăr, ar putea să îmi spună el, dacă l-aș întreba, și cel puțin o parte asta și este, dar nu am cum să fiu sigură că restul nu-i un soi de drog sau vreo

otravă.

Nu mă vor moartă, încerc să mă conving. Au nevoie de mine.

Și eu am nevoie de ei, dacă vreau să trăiesc. Dacă Lady Nore mă vânează, dacă Bogdana o ajută, prințul și companio0nul lui sunt singura mea speranță să nu fiu prinsă.

— Și ce ai vrea să fac?

Sunt mândră că reușesc să rostesc toate cuvintele fără să-mi tremure vocea.

—Să vii în nord cu noi, spune Oak, așezându-se pe scaunul de plastic de lângă mine. Să îi poruncești lui Lady Nore să se lege cu fundă și să se facă dar Regatului Elfame. Vom fura înapoi oasele lui Mab și vom pune capăt amenințării...

—Să vin cu tine?

Mă holbez la el, convinsă că nu am înțeles. Prinții stau în palate, se bucură de petreceri și de voluptăți și de toate cele. Sunt mult prea prețioși ca să-și riște gâturile.

— Și cu neînfricatul meu prieten Tiernan.

Oak își pleacă fruntea spre Tiernan, care își dă ochii peste cap.

— Împreună, noi patru - socotindu-l pe Hyacinthe - vom recuceri Citadela și vom pune capăt amenințării care plane0ază asupra Regatului Elfame.

Hyacinthe. Așadar acesta este numele soldatului blestemat.

— Iar când ne vom încheia misiunea, îmi poți cere o favoare și, dacă îmi stă în putere și nu este ceva prea îngrozitor, ți-o voi acorda.

Mă întreb care sunt motivele prințului. Poate că este vorba despre ambiție. Dacă o va captura pe Lady Nore, va putea el însuși să ceară o favoare de la Înaltul Rege și își va consolida poziția ca moștenitor, îndepărtând cu succes alți viitori copii din linia succesiunii.

Îmi închipui că un prinț este în stare să facă multe pentru o cale neabătută spre tron. Un tron care, spun unele voci, ar fi trebuit să-i aparțină de la bun început.

Și, cu toate acestea, nu pot să nu mă gândesc la sprîțul care a spus că Oak nu ar fi un conducător bun. Prea răsfățat. Prea rebel.

Desigur, de vreme ce sprîțul o însoțește pe glaistigă și glaistiga este îngrozitoare, poate că nu ar trebui să conteze ceea ce gândește ea.

Tiernan scoate o cutie din lemn, sculptată cu un model de viță-de-vie. Înăuntru se află o hartă pe care o întinde pe masă. Oak îi prinde colțurile cu ceșcuțe de ceai, linguri și o cărămidă care s-ar putea să fi fost aruncată prin fereastră.

—Mai întâi trebuie să o luăm spre sud, spune prințul. Să mergem la o cotoroanță care ne va oferi niște informații cu care să o păcălim pe Lady Nore. Apoi vom merge spre nord și est, peste apă, prin Strâmtoarea Urlătoare, și vom străbate Pădurea de Piatră până la bârlogul ei.

—Un grup mic este agil, zice Tiernan. Se ascunde cu mai mare ușurință. Chiar dacă sunt de părere că trebuie să fii nebun să traversezi Pădurea de Piatră.

Oak trasează ruta pe coastă cu degetul și ne oferă un rânjet ascuțit.

— Și eu sunt nebunul!

Niciunul dintre ei nu pare dispus să îmi spună mai multe despre cotoroanță sau despre șiretlicul pe care se presupune că ar trebui să-l inspire.

Mă holbez la drum și la destinație. Citadela Acului de Gheață. Presupun că e tot acolo, sticlind în soare, ca și cum ar fi făcută din vată de zahăr. Din sticlă fierbinte.

Pădurea de Piatră este periculoasă. Trolii care trăiesc acolo nu aparțin de nicio Curte, nu recunosc nicio autoritate în afară de a lor, iar copacii par să se mute după bunul lor plac. Însă totul este periculos acum.

Privirea mi se îndreaptă spre Hyacinthe, oprindu-se asupra aripilor lui de

pasăre și a căpăstrului care i se afundă în obraji. Dacă Oak i-l lasă suficient timp, va deveni o parte din el, invizibil și imposibil de scos. Iar soldatul va fi pentru totdeauna supus prințului.

Ultima oară când am purtat căpăstrul, planul lui Lady Nore și al Lordului Jarel de a ataca Înalta Curte a fost singurul motiv care i-a determinat să taie din pielea mea curelele, lăsând în urmă cicatricile care încă-mi însemnează pomeții. Un memento a ceea ce ar putea să-mi facă dacă nu i-aș asculta.

Apoi m-au pus să mășăluiesc dinaintea Înaltei Regine și au propus ca eu și moștenitorul și fratele ei, Prințul Oak, să fim uniți prin căsnicie.

Este greu să explici ferocitatea speranței.

M-am gândit că ar putea fi de acord. Cel puțin două dintre surorile lui Oak sunt muritoare și, chiar dacă știam că este o nebunie, nu puteam să nu mă gândesc că dacă sunt muriătoare înseamnă că au inimi bune. Poate că o alianță ar fi fost în folosul tuturor și așa aș fi putut să scap de la Curtea Dinților. Mi-am păstrat o expresie cât mai goală cu putință. Dacă Lady Nore și Lordul Jarel ar fi bănuț că ideea lor îmi este pe plac, ar fi găsit o cale prin care să o preschimbe într-un chin.

Oak stătea răsturnat pe o pernă, la picioarele surorii sale. Nimeni nu părea să aștepte din partea lui o ținută formală. Când a auzit de căsătorie, și-a ridicat privirea spre mine și a tresărit.

Buzele surorii lui mai mari s-au arcuit ușor, de parcă numai gândul că aș putea să mă apropiu de el i-ar fi provocat repulsie. Oak nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu oamenii aceștia sau cu fiica lor înspăimântătoare, a spus ea.

În acea clipă l-am urât pe prinț, pentru că era atât de prețios pentru ei, pentru că era răsfățat și pentru că se purtau cu el ca și cum ar fi avut nevoie de protecție, pe când eu nu aveam nimic.

Poate că încă îl urăsc puțin. Dar a fost bun cu mine când eram copii. Există șansa ca o parte din el să fie încă bună.

Oak ar putea să-i scoată căpăstrul lui Hyacinthe în orice clipă. Și s-ar putea

să o facă, dacă se hotărăște să mi-l pună mie. Dacă eu sunt cea mai mare vulnerabilitate a lui Lady Nore, atunci s-ar putea ca el să mă considere o armă mult prea valoroasă pentru a fi lăsată la voia întâmplării.

Este un risc prea mare să-ți închipui că un prinț ar putea să fie atât de bun încât să nu o facă.

Însă, chiar dacă nu va folosi căpăstrul ca să mă controleze sau nu va invoca autoritatea surorii lui, tot trebuie să merg în nord și să dau piept cu Lady Nore. În caz contrar, aceasta va trimite din nou cotoroața-furtunii sau vreun alt monstru după mine și-mi va aduce sfârșitul. Oak și Tiernan sunt cea mai bună alternativă pe care o am pentru a supraviețui înde0ajuns cât să o opresc pe Lady Nore și singura mea șansă de a mă apropia destul de mult cât să o pot supune.

—Da, zic, de parcă aș fi avut de ales vreodată. De data aceasta vocea nu îmi tremură.

—Voi merge cu voi.

Până la urmă, Lady Nore mi-a răpit tot ce aveam mai drag. Nu mică îmi va fi plăcerea să fac și eu același lucru.

Chiar și așa, îmi dau seama că, indiferent de curtoazia care mi se arată, sunt o prizonieră, la fel ca soldatul înaripat. Îi pot porunci lui Lady Nore, dar Prințul Regatului Elfhame are autoritatea de a-mi porunci mie.

Capitolul 3

În noaptea care a urmat încercării ratate a lui Madoc, a lui Lady Nore și a Lordului Jarel de a ne aranja căsătoria, Oak s-a strecurat până la marginea locului în care armata trădătoare a lui Madoc și Curtea Dinților își ridicaseră tabăra. M-a găsit acolo, legată de un țăruș, ca o capră.

Avea poate nouă ani, iar eu zece. Am mârâit la el. Îmi amin0tesc asta.

Am crezut că își caută tatăl și că este nebun. Madoc părea capabil să îl frigă pe foc, să îi devoreze carnea și să declare că asta e iubire. Eram deja familiarizată cu genul acesta de iubire.

Oak a părut necăjit când m-a văzut. Ar fi trebuit să fi învățat să nu-și lase emoțiile să i se citească pe chip. În schimb, el presupunea că celorlalți le păsa de sentimentele lui, așa că nu se obosea să și le ascundă.

M-am întrebat ce s-ar fi întâmpla dacă, după ce se apropia, l-aș fi pus la pământ. Dacă l-aș fi omorât în bătaie cu o piatră, ar fi fost posibil să fiu răsplătită de Lordul Jarel și de Lady Nore, dar părea la fel de probabil și să fiu pedepsită.

Și nu voiam să îi fac rău. Era primul copil pe care îl întâlneam de când venisem pe Tărâmul Zânelor. Eram curioasă.

— Am mâncare la mine, a zis el, apropiindu-se și scoțând un pachet dintr-o tolbă pe care o purta pe umăr. În caz că ți-e foame.

Îmi era mereu foame. Aici, în tabără, îmi umpleam burta mâncând mai ales mușchi de pădure și uneori pământ.

Băiatul a despăturit un șervet brodat și l-a așezat pe pământ - un șervețel dintr-o mătase din fire de păianjen, mai fină decât orice purtasem eu vreodată -, scoțând la iveală pui prăjit și prune. Apoi s-a tras la o parte. Mi-a lăsat spațiu să mănânc, de parcă el ar fi fost cel înspăimântător.

Am aruncat o privire la corturile din apropiere și la pădure, la focul mocsit aflat la câțiva pași depărtare, în care tăciunii încă străluceau. Se auzeau voci, dar erau îndepărtate, și știam din experiență că, atâta vreme cât Lordul Jarel și Lady Nore erau plecați, nimeni nu avea să mă verifice, nici dacă aș fi țipat.

Mi-a ghiorțăit stomacul. Voiam să înhaț mâncarea, deși bunătatea prințului era deconcertantă și mă făcea să mă întreb ce va dori de la mine în schimb. Eram obișnuită cu tru0curi, cu jocuri.

M-am holbat la el, băgând de seamă cât de trainic e trupul lui, solid într-un fel care arăta că are suficientă mâncare și că petrece timp în aer liber. M-am uitat atent la coarnele lui de capră, mici și stranii, care se iveau din buclele moi, de culoarea aurului și a bronzului, la ochii săi ciudați, de chihlimbar. Am observat eleganța fluidă cu care stătea, cu picioarele de faun încrucișate, cu vârfurile copitelor acoperite de foiță de aur.

Avea prinsă la gât o mantie din lână de un verde intens, suficient de lungă încât să poată sta pe ea. Pe dedesubt purta o tunică maro cu nasturi de aur și pantaloni până la genunchi, care se terminau chiar în punctul în care i se curbau picioarele de capră. Nu-mi venea în minte nici măcar un singur lucru pe care ar fi putut să-l vrea de la mine.

— Nu este otrăvită, a zis prințul, de parcă asta ar fi fost grija mea.

Tentația a câștigat. Am apucat o aripioară și am smuls carnea. Am mâncat până la osul pe care l-am ronțăit, ca să ajung la măduvă. Mă privea fascinat.

— Surorile mele spuneau povești cu zâne, a zis Oak. Ele au adormit, dar eu nu.

Asta nu explica în niciun fel motivele care-l îndemnaseră să vină până aici, dar cuvintele lui mi-au provocat o durere stranie și ascuțită în piept. După o clipă, mi-am dat seama că era vorba de invidie. Pentru că avea surori. Pentru că avea parte de povești.

— Vorbești? m-a întrebat prințul, iar în acea clipă am con0știentizat de cât timp păstram tăcerea.

În lumea muritorilor fusesem un copil timid, iar în Tărâmul Zânelor nu mă alesesem cu nimic bun când deschisesem gura.

— Nu mult, am recunoscut, iar când mi-a zâmbit, i-am zâmbit la rândul meu.

— Vrei să jucăm ceva?

S-a tras mai aproape, cu ochii strălucind. Și-a strecurat mâna în buzunar și a scos niște figurine mici din metal. Trei vulpi de argint se odihneau în mijlocul palmei lui bătătorite. Nestemate de peridot le sclipeau în chip de ochi.

M-am holbat la el, confuză. Oare chiar bătuse tot acel drum ca să se așeze în țărână și să-mi arate jucăriile lui? Poate că nici el nu văzuse un alt copil de ceva vreme.

Am ridicat una dintre vulpi, ca să o cercetez. Lucrătura și detaliile erau foarte fine.

—Cum se joacă?

—Le arunci.

A format o cușcă din degete, cu vulpile înăuntru, a scuturat-o și a aruncat jucăriile în iarbă.

— Dacă aterizează în picioare, primești zece puncte. Dacă pică pe spate, cinci. Dacă sunt pe o parte, nu iei niciun punct.

Vulpile lui au nimerit două pe o parte și una pe spate.

M-am întins după ele, nerăbdătoare. Voiam să țin în mână vulpile acelea, să le simt alunecându-mi printre degete.

După ce le-am aruncat și două au căzut pe spate, am oftat plină de încântare.

Am repetat jocul de mai multe ori. Am ținut scorul trăgând linii în țărână.

Pentru o vreme, a fost doar bucuria de a scăpa de locul în care eram și de cine eram. Apoi mi-am amintit că, oricât de puține lucruri ar fi vrut Oak de la mine, eu pe de altă parte aveam nevoie de multe.

—Hai să jucăm cu o miză, i-am propus. Mi s-a părut intrigat.

—Pe ce vei paria?

Nu am fost nesăbuită ca să cer prea mult de prima oară.

— Dacă pierzi, îmi spui un secret. Orice secret. Și eu voi face același lucru pentru tine.

Am jucat și am pierdut.

El s-a aplecat, destul de aproape încât să simt parfumul salviei și al rozmarinului care fuseseră împăturite în hainele lui înainte să le poarte, destul de aproape încât să pot mușca o bucată de carne din gâtul lui.

—Am crescut în lumea muritorilor, am spus.

—Am fost acolo.

Părea amuzat să descopere că avem ceva în comun.

— Am mâncat pizza.

Era greu să-mi închipui un prinț al Tărâmului Zânelor călătorind spre lumea muritorilor fără vreun motiv sinistru, deși să mănânci pizza nu mi se părea chiar așa sinistru.

Am jucat din nou și de această dată a pierdut el. Zâmbetul i-a pălit ușor și vocea i s-a preschimbat în șoaptă.

— Acesta este un secret adevărat. Nu poți spune nimănui. Când eram mic, mi-am fermecat sora muritoare. Am vrăjit-o să se lovească singură, de mai multe ori, iar și iar, și am râs în timp ce făcea asta. A fost îngrozitor din partea mea și nu i-am spus niciodată că regret. Îmi este teamă să-i aduc aminte. S-ar putea să se înfurie foarte tare.

M-am întrebat pe care soră a vrăjit-o. Am sperat că nu pe aceea care se afla pe tron și îi ținea viața în mâinile ei.

Totuși cuvintele lui mi-au amintit că, indiferent de cât de blând și de tânăr ar părea, Oak era capabil de cruzime, la fel ca restul. Însă, crud sau nu, puteam să-i câștig ajutorul. Privirea mi s-a îndreptat spre țărușul de care eram legată.

— De această dată, dacă am un scor mai bun, îmi tai funia și mă eliberezi. Dacă scorul tău este mai bun, atunci poți să... îmi ceri să fac ceva, orice, și o voi face.

Era un târg disperat pentru mine, dar speranța mă transformase într-o ființă necugetată. El s-a încruntat.

— Dacă te eliberez, a zis, ce se va întâmpla apoi? Probabil se întreba dacă fusesem legată acolo pentru

că eram periculoasă. Poate se întreba dacă, odată liberă, nu mă voi repezi la el pentru a-l răni. Mi-am zis că nu era prost, până la urmă. Dar, dacă se aștepta să-i jur credință, asta nu puteam să o fac.

Toți membrii Curților jurau credință conducătorului lor, iar acel conducător își declara loialitatea în fața Înaltei Curți. Când Înaltul Rege Cardan a ajuns la putere, faptul că nu am putut să-i jur credință în calitate de Regină a Curții Dinților, fiind ascunsă, le-a permis lui Lady Nore și Lordului Jarel să îl trădeze. Cei doi m-ar fi ucis pe loc dacă aș fi jurat credință cuiva, pentru că nu le-aș mai fi fost de folos.

— Putem merge la palat și tu-mi poți arăta celelalte jocuri pe care le ai, i-am zis.

M-aș fi ascuns acolo atât timp cât aș fi putut, poate îndeajuns cât să scap de Lady Nore și de Lordul Jarel. Prințul a aprobat din cap.

— Tu arunci prima.

Am strâns vulpile în pumn și le-am șoptit blând:

— Vă rog!

Au căzut: una pe spate, una în picioare și una pe o parte. Un total de cincisprezece puncte. Bun, dar nu grozav.

Oak le-a ridicat, le-a scuturat și le-a aruncat. Au căzut toate în picioare. Treizeci de puncte.

A râs și a bătut din palme.

— Acum trebuie să faci orice vreau!

M-am gândit la ce o pusese pe sora lui să facă pentru a se amuza. În acea clipă, secretul pe care mi-l spusese părea mai puțin o confesiune și mai degrabă un avertisment.

— Ei bine? am mormăit.

Oak s-a încruntat, în mod clar încercând să se gândească la ceva. Apoi s-a luminat, iar eu m-am înspăimântat de ce avea să urmeze.

—Cântă ceva! a zis, cu un zâmbet năstrușnic. Am aruncat o privire spre tabără, speriată.

—Vor auzi! am protestat.

El și-a scuturat capul, rânjind încă.

— Poți cânta încetișor. Am vorbit în tot acest timp! Nu trebuie să sune mai tare de atât.

Mintea mi s-a golit cu totul. Poate că, în urmă cu doar un an, eu și nesora mea dansam prin casă pe melodii din filme cu prințese curajoase, dar în acea clipă nu puteam să-mi amintesc niciun cuvânt din acele cântece, ci doar balade însetate de sânge de la Curtea Dinților. Dar, când am deschis gura, melodia care a ieșit a fost un cântec pe care nemama mi-l fredona când mă duceam la culcare. Iar versurile erau o combinație între acesta și balade.

— *Cântă-mi ceva de șase penny, am intonat pe cât de încet am putut. Buzunar plin cu șerpi. Dacă-mi taie capul, voi scăpa de dureri.*

Oak a râs, de parcă aş fi cântat ceva cu adevărat amuzant, şi nu nişte versuri burleşti, stranii şi sumbre. Însă, oricât de jalnic, datoria mea fusese plătită, ceea ce însemna că mai aveam o şansă să-mi câştig libertatea.

Am pus mâna pe vulpi ca să joc din nou, înainte să poată schimba el miza.

O vulpe a aterizat în picioare şi două au căzut pe o parte. Cinci puncte amărâte şi nefolositoare. Cu care îmi era aproape imposibil să câştig. Îmi venea să arunc figurinele în ţărână, să arunc cu ele în Oak. Îi eram de două ori la rând datoare şi nu mă alegeam cu nimic. Începeam să simt arsura bine cunoscută a lacrimilor îndărătul ochilor şi gustul lor sărat pe limbă. Eram un copil ghinionist, fără noroc şi...

Oak a aruncat vulpile şi toate au aterizat pe o parte, însu0mând zero puncte.

Mi-am ținut respirația şi m-am holbat la el. Câştigasem. Eu câştigasem!

Nu părea dezamăgit că trebuie să plătească înţelegerea. S-a ridicat rânjind şi a scos un pumnal dintr-o teacă pe care nu i-o observasem, ascunsă în mâneca de la cămaşă. Lama era mică şi-n formă de frunză, iar mânerul era din aur şi avea vârful ascuţit.

Însă pumnalul abia reuşea să treacă prin fibrele funiei groase, fiecare împletitură cerând minute întregi. Încercasem să le dau gata folosindu-mi dinţii înainte, fără prea mare suc0ces, dar nu îmi dădusem seama cât de dure sunt cu adevărat.

—A fost aruncată un fel de vrajă asupra funiei, a zis Oak, frustrat.

—Taie mai repede! m-am răstit la el şi m-am ales cu o pri0vire iritată.

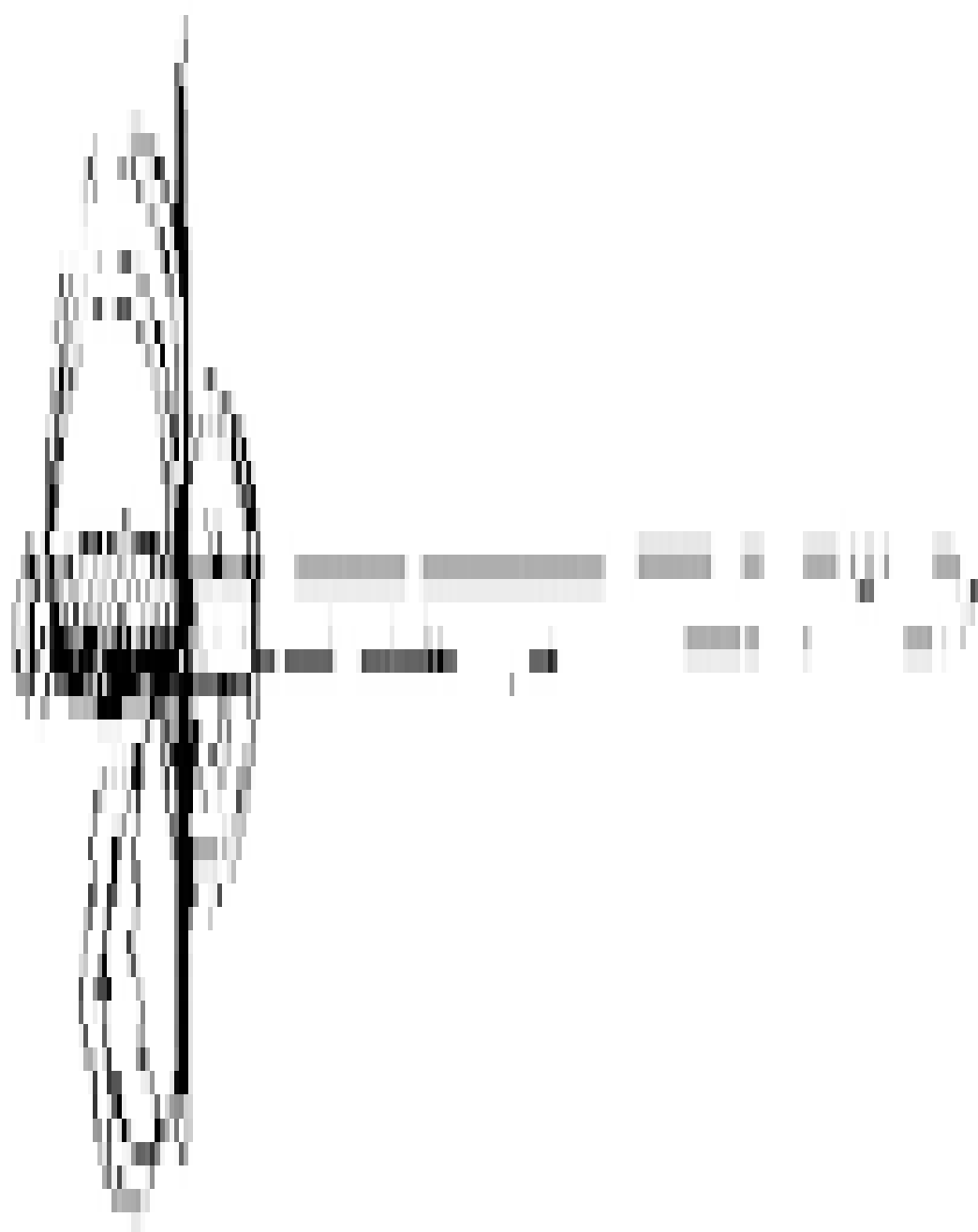
Degetele îmi tremurau din cauza tensiunii aşteptării. Până să taie Oak un sfert din funie, ropotul cailor şi uruitul unei trăsurii m-au făcut să-mi dau seama că victoria mea venise prea târziu. Lady Nore şi Lordul Jarel se întorceau în tabără. Şi aveau să mă verifice, ca să se asigure că eram acolo unde mă lăsaseră. Oak a început să hăcuiască funia cu frenezie, dar eu ştiam că evadarea devenise imposibilă.

— Du-te! i-am zis, cu amărăciunea dezamăgirii pe limbă. El mi-a apucat

mâna și mi-a pus în palmă una dintre vul0pile de argint.

— Mă voi întoarce mâine, a spus. Promit. Jurământul făcut cu atâta ușurință mi-a tăiat respirația.

Zânele nu-și puteau încălca promisiunile, așa că trebuia să-l cred.

În noaptea următoare, întreaga Curte a Dinților se pregătea pentru ceea ce Lordul Jarel anunțase cu mare mândrie că va fi un ospăț de sărbătoare. Înalta Regină muritoare fusese de acord să accepte căpăstrul, dimpreună cu ofranda lor de pace. Mie mi s-a dat o rochie și mi s-a spus să nu o murdăresc, așa că am stat în picioare, în loc să mă așez pe pământ.

Mă temeam că Oak nu va ajunge înainte să fiu purtată la ospăț. În timp ce îmi închipuiam căi prin care să îl găsesc în castel, și-a făcut apariția din pădure. Târa după el o sabie, prea lungă ca să o poată purta în teacă. Mi-am amintit că sărise în fața mamei lui când regele-șarpe se aruncase asupra ei, ca un prinț din povești care înfruntă un dragon. Poate că era el deli0cat și răsfățat, dar putea să fie și curajos.

Oak mi-a făcut cu ochiul și m-am întrebat dacă nu cumva curajul lui se trăgea din faptul că nu înțelegea pericolul în care se afla.

Am aruncat o privire spre tabără, apoi la el, făcând ochii mari, ca să-l avertizez. Dar s-a apropiat, oricum, și-a tras sabia, și a început să îmi taie legăturile.

— Numele sabiei este Piarză-Noapte, a șoptit el. Este a lui Jude.

Sora lui. Înalta Regină. Era un mod atât de diferit de a fi de sânge regal, să ai o familie la care să te gândești mai întâi în funcție de relația pe care o are cu tine și abia apoi la titluri. O familie a cărei armă să nu-ți fie frică să o furi.

Lama era ascuțită și trebuie să fi fost făurită foarte bine, de vreme ce trecea prin funia vrăjită mult mai repede decât micul pumnal.

— Tatăl ei muritor a fost fierar, a continuat Oak. A făurit sabia înainte ca Jude să se nască.

— Unde este el acum?

M-am întrebat dacă și Jude are undeva o nefamilie a ei.

— Madoc l-a ucis.

Tonul lui Oak suna de parcă ar fi fost conștient că asta era rău, dar nu atât de rău încât sora lui să-i poarte pică. Nu știu la ce altceva ar fi trebuit să mă aștept. Poate că Oak făcea o excepție pentru surorile lui, poate că îi plăcuse pizza, dar asta nu însemna că punea mare preț pe viețile muritorilor.

Privirea mi s-a îndreptat spre tabăra centrală, acolo unde avea să fie cortul lui Madoc. În el avea să se pregătească pentru banchet. Avea să se pregătească să o înșele pe Jude, fosta lui fiică adoptivă, a cărei sabie era aceea și al cărei tată fusese ucis de el. Oak părea să trăiască cu iluzia că Madoc ținea la el destul încât, dacă era prins, să fie în siguranță. Dar eu mă îndoiam de asta.

Ultimul fir de funie s-a desfăcut și eram liberă, deși încă îmi înconjura picioarele.

— Vor merge la banchet, am șoptit. S-ar putea să ne vadă. Oak m-a luat de mână și m-a tras spre pădure.

— Atunci am face bine să ne grăbim. Hai, ne putem ascunde în camera mea!

Am alergat împreună prin pădurea acoperită de mușchi, lăsând în urmă copaci albi cu frunze roșii și râuri din care ne priveau nixe cu ochi deschiși la culoare.

Semăna puțin cu unul dintre jocurile lui Lady Nore și ale Lordului Jarel. Uneori se purtau într-un fel care sugera afecțiune, apoi se comportau de parcă nu ar fi simțit niciodată nimic în afară de dezgust. Lăsau la vedere ceva ce îmi doream cu disperare - mâncare, cheia unei încăperi din Citadelă, în care aș fi putut să mă ascund, o carte cu povești, pe care s-o iau cu mine - și apoi mă pedepseau pentru că am luat lucrul respectiv.

Am alergat însă oricum. I-am strâns mâna lui Oak de parcă ar fi putut să mă tragă într-o lume în care existau și alte tipuri de jocuri. Speranța îmi lumina inima.

Încetineam când zăream o altă Făptură. Ne aflam la depărtare de Curtea Dinților, așa că soldații pe care îi evitam țineau de Regatul Elfhome. Însă asta nu mă liniștea. Oak nu ar fi pățit nimic, dar pe mine ar fi putut foarte bine să mă încuie în temnițele lor sau să mă ducă în Turnul Uitării.

Odată ajunși la palat, am trecut de primul rând de gârzi. Zânele s-au plecat dinaintea lui Oak, iar dacă au fost surprinse să îl vadă în compania unei copile care trăgea după ea o funie murdară, și-au ascuns reacția. Palatul din Elfhame era un deal acoperit de iarbă, prevăzut cu ferestre. Înăuntru erau pereți de piatră, finisați uneori cu ipsos sau pământ bătătorit. Nu semăna deloc cu încăperile reci din gheață cioplită ale Citadelei. Am urcat o scară și apoi încă una, până când ne-am trezit cu un cavaler în fața noastră.

Femeia era îmbrăcată în verde, din cap până în picioare, cu o armură din frunze, modelată cu măiestrie. Părul de culoarea țelinei era dat pe spate, dezvelindu-i fața ascuțită, ca de insectă.

— Prințule, a spus cavalerul. Doamna, mama voastră, vă caută. Voia să se asigure că sunteți în siguranță.

Oak a dat din cap bățos.

— Îi poți transmite că m-am întors.

— Și unde ar trebui să îi spun că ați fost...?

Cavalerul m-a măsurat, apoi și-a îndreptat privirea spre sabia furată. Pentru o clipă, m-am temut că-i zăresc în ochi un licăr de recunoaștere.

— Spune-i că sunt bine, a zis prințul, care părea să nu înțeleagă dinadins ceea ce i se comunica.

— Dar pe ce nume ar trebui să..., a început cavalerul, încercând să-l interogheze și să păstreze în același timp respectul pentru poziția lui.

Oak părea să fi ajuns la capătul răbdării.

— Spune-ne cum poțesteți! a întrerupt-o el.

Apoi m-a apucat din nou de mână și ne-am grăbit să urcăm scările până în camera lui, unde, odată ajunși, Oak a trântit ușa. Ne-am prăbușit, rezemați de ea.

Oak rânjea și, privindu-l, am simțit un imbold straniu de a râde.

Camera era uriașă, pictată în alb strălucitor. O fereastră rotundă lăsa să pătrundă lumina de la lămpile de afară. Am auzit frânturi de muzică, probabil de la banchetul care stătea cu siguranță să înceapă. De-a lungul unui perete se afla un pat acoperit cu o cuvertură de catifea. Deasupra lui atârna un tablou cu o căprioară care mânca mere într-o pădure.

— Aceasta e camera ta? am întrebat.

Nimic din ce se afla acolo nu amintea de el, cu excepția câtorva volume de pe o masuță și a cărților de joc împrăștiate lângă un fotoliu.

A dat din cap, dar mi s-a părut puțin prevăzător.

— Abia m-am întors pe insule. Am stat în lumea muritorilor, cu una dintre surorile mele. Așa cum ți-am spus aseară.

Nu îmi zisese tocmai asta. Eu crezusem că vizitase locul, nu că trăise acolo și în mod cert nu cu atât de puțin timp în urmă.

Am privit pe fereastră. Din cameră puteai vedea până dincolo de pădure, până la marea a cărei apă întunecată se vălura în lumina lunii.

— Te vei întoarce? l-am întrebat.

— Bănuiesc.

Oak a înclinat capul și a deschis sertarul de la un dulap, scoțând la iveală câteva jocuri și niște cuburi.

— Nu am putut să aducem prea multe cu noi. Mi-am zis că nu prea putea să fie sigur de nimic, din

moment ce era puțin probabil ca sora lui să-și poată păstra coroana când atât de multe forțe conspirau împotriva ei.

— Ai Uno! am zis, ridicând jocul de cărți și holbându-mă la el de parcă ar fi fost un soi de relicvă dintr-un oraș dispărut.

El a rânjit, încântat că îl recunoscusem. — Am și Țintar, Nu te supăra, frate! și Monopoly - dar acesta durează un veac!

— Am jucat câteva dintre ele.

Eram timidă pentru că ne aflam în palat, teritoriul lui. M-am întrebat cât timp avea să mă lase să stau.

— Alege tu un joc! a zis el. Eu voi încerca să văd ce pot șter0peli de la bucătărie. Bucătarii ar trebui să aibă destulă mân0care, având în vedere cât au gătit pentru seara asta!

După ce a plecat, am scos cu reverență jocul Nu te supăra, frate! din cutie și mi-am trecut degetele peste figurinele din plastic. Mi-am amintit cum mă jucam cu nefamilia mea într-o noapte, când Rebecca m-a trimis la start de trei ori la rând și m-a tachinat în legătură cu asta, pe vremea când încă nu știam cât de multe am de pierdut. Am plâns atunci, iar netatăl meu i-a spus Rebeccăi că este la fel de important să știi să câștigi pe cât este să știi să pierzi.

Am vrut ca Oak să-mi ofere șansa de a-i arăta că știu să câștig.

Când s-a întors, avea cu el o plăcintă întreagă și un urcior cu smântână. Uitase de linguri, farfurii și căni, așa că a tre0buit să mâncăm cu mâna crusta cu umplutură de afine și să bem din urcior. Ne-am murdărit pe degete și apoi am pătat marginile cărților de joc.

Atât de prinsă de bucuria clipei, nu m-am gândit la pericol până când nu s-a întors zăvorul de la ușă. Abia am reușit să mă rostogolesc sub patul lui Oak, cu degetele mele lipicioase la gură, înainte ca Oriana să intre în încăpere.

Am încercat să rămân pe cât de nemișcată cu putință. Soția lui Madoc campase cu noi în nord, așa că avea să își dea imediat seama cine sunt.

Pentru o clipă, m-am gândit să mă las la mila ei. Aș fi putut să fiu o ostatică utilă. Dacă Oriana m-ar fi predat Înaltei Regine, poate că ea nu ar fi fost crudă. Cu siguranță nu auzi0sem vorbindu-se despre cruzimea ei.

Dar, dacă avea să se încheie un armistițiu, atunci aș fi fost dată înapoi Lordului Jarel și lui Lady Nore. Înalta Regină ar fi vrut să le ofere toate lucrurile ușor de cedat, astfel încât să-și crească șansele de a le refuza pe cele mai importante.

În plus, nu eram cu totul sigură de partea cui era Oriana.

— Pe unde ai umblat? l-a întrebat ea pe Oak, cu voce aspră. Așa te lăsau de capul tău Vivi și fata aia, Heather, în lumea muritorilor? Te lăsau să pleci fără să spui nimănui?

— Pleacă! a zis Oak.

— Gărzile au spus că era cineva cu tine. Și se zvonește că acel copil-monstru de la Curtea Dinților a dispărut.

Oak i-a aruncat o privire plictisită.

— Nu trebuie să te apropii de ea singur.

— Eu sunt prințul, a zis el. Pot să fac orice poftesc! Oriana a părut surprinsă o clipă, apoi rănită.

—L-am părăsit pe Madoc pentru tine.

—Și ce?

Băiatul dădea impresia că nu-i pare deloc rău.

— Nu trebuie să te ascult sau să fac ce zici. Și nu trebuie să-ți spun nimic!

Mă așteptam să-l plesnescă sau să cheme gărzile ca să o facă în locul ei, dar apoi mi-am dat seama că soldații ar fi ascultat poruncile prințului, și nu pe cele ale lui Lady Oriana. El era cel pe care surorile îl iubeau și ele aveau acum toată puterea.

Dar nu aș fi putut să prevăd că mama lui Oak avea să se ducă la el și să-i mângâie fruntea, îndepărtându-i părul auriu închis de pe cornițe.

— Știu, a spus ea. Nici eu nu pot să sper că una dintre părți va câștiga. Înainte îmi doream ca Madoc să nu le fi căutat nici0dată pe fetele alea, iar acum nu-mi doresc decât să putem fi din nou împreună cum eram odată.

În ciuda a ceea ce îi spusese, Oak și-a plecat capul sub atingerea ei și și-a închis ochii. În acea clipă am înțeles cât de puțin știam despre ei. Dar am

recunoscut iubirea și am invidiat felul drăgăstos în care Oriana își trecea mâinile prin părul băiatului.

Ea a oftat.

— Rămâi în camera ta în seara asta, dacă nu pentru că ți-o cer eu, atunci pentru că banchetul va fi plictisitor și sora ta nu poate să facă față încă unui lucru care să-i distragă atenția.

După ce i-a sărutat fruntea, Oriana a plecat.

Închiderea ușii m-a făcut să realizez din nou cât de precară era situația în care mă aflu. Trebuia să găsesc o cale prin care să-l conving pe Oak să mă păstreze la palat. Un motiv care să-l determine să le țină piept mamei și surorilor lui în numele meu. Eram convinsă că mă pricep la jocurile muritorilor mai bine decât el, chiar dacă fusese în lumea lor mai recent, plus că eu știam cum să trișez. Puteam să număr petele rămase de la afine și să amestec cărțile în așa fel încât primele să mă avantajeze pe mine. Rebecca făcea asta mereu.

— Hai să jucăm La pescuit!, am zis.

Oak a părut ușurat că nu am încercat să aflu mai multe despre mama lui, cum ar fi de ce era supărat pe ea sau de ce fusese ea bună în ciuda acestui fapt. M-am întrebat din nou dacă nu cumva îl căuta pe Madoc când dăduse de mine cu o noapte în urmă.

Am început să amestec cărțile și să vorbesc, ca să nu fie atent la mâinile mele.

— Ce altceva mai e la bucătărie?

Oak s-a încruntat ușor și asta mi-a dat emoții, dar apoi mi-am dat seama că doar se concentra să-și amintească.

— Fazan, mi-a spus el. Prăjituri cu ghinde. Ah, și cred că am bomboane Ring Pop pe aici pe undeva, de la Halloween. Eu am mers la colindat costumat în mine însumi.

Exista ceva teribil în legătură cu un astfel de amănunt, dar o parte din mine

și-ar fi dorit să fi putut merge și eu la colindat.

I-am dat lui Oak cărțile de la fundul pachetului, iar mie pe cele de deasupra, unde avusesem grijă să pun multe perechi. Chiar și așa, tot a câștigat o dată. Dar eu am câștigat de două ori.

M-a lăsat să mă ascund sub patul lui în acea zi și în următoarea, după ce am aflat că nu a existat nicio clipă o șansă de pace, că războiul fusese pierdut de Curtea Dinților și că Lordul Jarel, tatăl meu, era mort.

A fost prima oară, după mai bine de un an, când am dormit întreaga noapte și a doua zi, până la amiază, fără să mă trezesc.

Îi voi fi mereu recunoscătoare lui Oak pentru asta, chiar și după ce, trei zile mai târziu, gărzile m-au târât afară din camera lui în lanțuri. Chiar și după ce Înalta Regină m-a izgonit din Elfhame, iar Oak nu a rostit niciun cuvânt ca să o oprească.

Capitolul 4

În spatele casei abandonate, doi cai-zână rumegă pădăii, în timp ce-și așteaptă călăreții. Subțiri ca niște căprioare, cu un halo blând de lumină în jurul trupurilor, alunecă printre copaci ca niște fantasme.

Oak se îndreaptă spre primul. Este o iapă de un gri-deschis, cu coama împletită în așa fel încât pare o urzeală, în care sunt atârnate mărgelile de aur. Are prinse la coaste desagi din piele brodată. Iapa își freacă botul de palma lui.

— Ai mai călărit până acum? mă întreabă Oak, iar eu îi răspund cu privirea pe care o merită.

La Curtea Dinților nu am fost instruită în aproape niciuna dintre deprinderile pe care ar trebui să le capete un copil de sânge regal. Abia dacă mi s-a arătat cum să-mi folosesc propria magie, de aceea sunt așa cum sunt, cu vrăji slabe, fără maniere și fără să fiu familiarizată cu caii-zână.

— Nu? Dar ți-ar sta atât de bine cu părul fluturând pe spate, zice Oak. Sălbatică precum Făpturile din vechime.

Simt că stomacul mi se face ghem de rușine. Deși a spus-o poate în bătaie de joc, mă simt pe atât de măgulită pe cât sunt de rușinată de cuvintele lui.

Tiernan își ține mâna pe spinarea lui Hyacinthe, călăuzindu-l prin iarbă. E un mod straniu de a te purta cu un prizonier.

— Nu te poți abține să vrăjești fiecare șarpe peste care dai, indiferent de cât de rece i-ar fi sângele sau de cât de vicios ar fi. Lasă-l pe ăsta în pace!

Aș vrea să-mi dezvelesc dinții, dar simt că o asemenea reacție nu ar face decât să justifice cuvintele lui Tiernan.

— Cred că îmi oferi sfatul pe care ar fi trebuit să ți-l dai singur cu ani în urmă! îi răspunde Oak, fără să fie cu adevărat iritat, și pot să-mi dau seama

după expresia de pe chipul lui Tiernan că a lovit într-un punct sensibil.

Cavalerul își îngustează privirea.

Oak își trece mâna peste față și, pentru o clipă, pare extenuat. Clipesc și expresia i se schimbă într-una ușor amuzată. Rămâne să măntreb dacă mi-am închipuit totul.

—Eu sunt de părere că, atunci când menții o conversație agreabilă cu tovarășii de drum, călătoria în sine este mai puțin grea.

—Ah, serios? zice Tiernan, imitând tonul tăgănat al prințului. Păi, atunci, te rog... continuă!

—Ah, așa voi face! îi răspunde Oak.

Acum sunt în mod clar enervați unul pe celălalt, deși nu am idee de ce.

—Cum o cheamă pe iapa ta? îl întreb pe Oak, ca să spulber lunga tăcere care s-a așternut.

Vocea îmi sună doar puțin răgușit.

Oak își trece degetele de-a lungul coastelor catifelate ale iepei, încercând în mod vizibil să-și alunge proasta dispoziție.

—Când eram mici, sora mea, Taryn, îi zicea Crăița Libelulă, și așa i-a rămas numele. Te voi ajuta să urci.

—Nu-i așa că e dulce? zice Hyacinthe și sunt primele cuvinte pe care le aud de la el. Mergi la luptă călare pe calul surorii tale. Tu ai ceva care să fie al tău, prințule? Sau ai doar resturi de la fete?

—Sus! îi cere Tiernan cu asprime. Urcă pe cal!

—Cum ordonați, zice soldatul blestemat. Îți cam place să dai ordine, nu-i așa?

—Ție, da! i-o întoarce Tiernan, urcând pe cal, în spatele prizonierului.

O clipă mai târziu pare să-și dea seama ce a spus și se îmbujorează. Nu cred

că Hyacinthe poate să-l vadă, dar eu, da.

— Tiernan îi zice calului său Zdrențe, continuă Oak, de parcă niciunul dintre cei doi nu ar fi vorbit, deși trebuie să-l coste ceva efort faptul că îi ignoră.

Tiernan bagă de seamă că mă uit spre el și îmi aruncă o privire care-mi amintește că, dacă ar fi după voia lui, m-ar lega, mi-ar pune căluș și m-ar târî după ei tot drumul.

— Trebuie să-mi iau lucrurile, le zic. Din tabăra mea. Oak și Tiernan schimbă priviri între ei.

— Desigur! zice Oak, după discuția lor fără cuvinte. Condu-ne, Lady Wren!

Apoi prințul își împreunează degetele ca să facă o treaptă pe care să mă sprijin, ca să urc pe cal. Bâjbâi, încercând să-mi trec piciorul peste iapă. Oak urcă în fața mea, iar eu nu știu unde să-mi țin mâinile.

— Ține-te bine! mă îndeamnă Oak, iar eu nu am de ales și-mi înfig unghiile în șoldurile lui, chiar sub armură, încercând să nu cad.

Căldura pielii lui răzbește prin materialul subțire pe care îl poartă pe sub platoșa de aur și, de rușine, toată acea fierbinteală mi se ridică în obraji. Calul-zână are o iuteală nenațională, mișcându-se atât de repede, încât mă simt puțin ca și cum aș zbura. Încerc să-i vorbesc lui Oak la ureche, să-i spun pe unde să o ia, dar simt că jumătate din cuvinte se pierd în vânt.

Când ne apropiem de coliba mea împletită din ramuri de salcie, calul încetinește la pas. Prințul este scuturat de un fior când se lovește de vraja pe care am țesut-o ca să protejiez acest loc. Se întoarce iute, cu o privire acuzatoare, apoi își întinde mâna în aer și înlătură fără probleme vraja, de parcă ar fi fost o pânză de păianjen.

Oare el crede că vreau să mă folosesc de ea pentru a evada? Pentru a-i face rău? Când ne oprim, alunec jos ușurată, cu picioarele tremurând. De obicei, aceasta ar fi ora la care aș dormi, așa că mă simt mai extenuată decât de obicei în timp ce mă clatin spre mica mea casă.

Simt privirea lui Oak ațintită asupra mea, cercetătoare. Nu mă pot abține

să-mi închipui cum trebuie să se vadă locul acesta prin ochii lui. Bârlogul unui animal.

Strâng din dinți și mă târăsc înăuntru. Cotrobăi după un rucsac vechi pe care l-am descoperit într-un container și îndes în acesta diverse obiecte, fără să fiu sigură de ce aş putea avea nevoie. Pătura cea mai puțin pătată din cele trei pe care le am. O lingură din dulapul aflat în bucătăria nepărinților mei. O pungă de plastic cu șapte bomboane cu aromă de lemn-dulce. Un măr lovit pe care îl pusesem deoparte. Un fular cu marginile neterminate, la care nemama mea încă lucra când l-am furat.

Oak se plimbă printre cercurile de ciuperci din apropiere, privindu-mă de la depărtare cum împachetez.

— Ai locuit aici de când am vorbit ultima oară? mă întreabă și eu încerc să nu văd în asta ceva mai mult decât e.

Expresia de pe chipul lui nu este una de dezgust sau ceva asemănător, dar este prea meticulos indiferentă ca să nu-mi dea de bănuir că ascunde ce crede cu adevărat.

Cu patru ani în urmă îmi era mai ușor să maschez cât de mult am decăzut.

—Mai mult sau mai puțin, îi spun.

—Singură? mă întreabă.

Nu tocmai. La doisprezece ani mi-am făcut o prietenă muritoare. Am găsit-o răscolind prin gunoiul din spatele unei librării, în căutare de cărți cu copertele rupte. Mi-a pictat unghiile de la picioare în albastru intens cu sclipici, dar într-o zi am văzut-o vorbind cu nesora mea și m-am ascuns de ea.

Apoi, câteva luni mai târziu, și-a făcut apariția Bogdana, care a atârnat o piele de om peste adăpostul meu, avertizându-mă că nu trebuie să dezvălui niciunul dintre secretele noastre. După aceea am stat un an departe de muritori.

Dar apoi a apărut un băiat pe care l-am salvat de glaistigă pe când aveam paisprezece ani și el împlinise șaptesprezece. Stăteam împreună lângă un

iaz, la câțiva kilometri depărtare de adăpostul meu, iar eu aveam grijă să nu îi spun nimic din ceea ce credeam că nu ar fi pe placul cotoroaței-furtunii. Cred că era pe jumătate convins că mă invocase cu țigara lui electronică, o iubită imaginară. Lui îi plăcea să aprindă focuri, iar mie îmi plăcea să privesc. În cele din urmă a decis că, de vreme ce nu eram reală, nu conta ce îmi făcea.

I-am demonstrat că sunt foarte reală și că la fel de reali îmi sunt și dinții.

Cotoroața-furtunii s-a întors, cu o nouă piele și cu un nou avertisment legat de muritori, dar în acel punct nici nu mai aveam nevoie de el.

Cunoșteam o banshee cu părul de argint, pe care o vizitam uneori. Fiind una dintre zânele sluagh, celelalte făpturi locale o evitau, dar noi stăteam împreună ore întregi, în timp ce ea plângea.

Gândindu-mă că aş putea să-i povestesc lui Oak despre toate astea, îmi dau seama că viața mea ar apărea într-o lumină și mai proastă, nicidecum într-una mai bună.

— Mai mult sau mai puțin, zic din nou.

Pun mâna pe diverse lucruri și apoi le las jos, dorindu-mi să le pot lua cu mine, dar știind că nu vor încăpea toate. O cană ciobită. Un cercler fără pereche, atârnat de o creangă. O carte grea de poezie, din clasa a șaptea, cu REBECCA scris cu o carioacă groasă pe lateral. Cuțitul de măcelar din bucătăria familiei, pe care Tiernan îl măsoară sceptic.

Mă rezum la cele două cuțite mici pe care le am asupra mea.

Un singur lucru mai iau, înhățându-l rapid, așa că niciunul dintre ei nu bagă de seamă. O vulpe mică de argint, cu ochi de peridot.

— Curtea Moliilor este un loc sălbatic, e periculoasă chiar și pentru un prinț din Elfhome, îl informează Tiernan pe Oak de la locul lui, de pe un bușean, unde stă și curăță scoarța de pe o ramură, cu un pumnal ascuțit. Desigur, sunt vasalii surorii tale, dar sunt violenți ca niște vulturi. Regina Annet își devorează iubiții, după ce se satură de ei.

Hyacinthe îngenunchează în dreptul unui izvor din apropiere, ca să bea

apă. Cum are doar o singură mână cu care să se sprijine și nu are o a doua ca să facă un căuș, își bagă gura direct în apă și înghite cât poate. Când aude cuvintele lui Tiernan, își ridică fruntea. Căutând, poate, o cale de a evada.

—Trebuie doar să vorbim cu Vrăjitoarea-Ciulin! îi aduce aminte Oak. Regina Annet ne poate oferi cale de trecere prin mlaștinile ei, ca să o găsim pe cotoroanță. Curtea Moliilor este doar la jumătate de zi călare, în jos, spre est, către mare. Nu vom pierde timpul. Nu ne permitem.

—Vrăjitoarea-Ciulin, repetă Tiernan. A asistat la moartea a două regine la Curtea Termitelor. Se zvonește că a avut ceva de-a face cu asta. Cine știe ce mai pune la cale acum!

—Era în viață pe vremea domniei lui Mab, zice Oak.

—Era bătrână pe vremea domniei lui Mab! completează Tiernan, de parcă acesta ar fi un punct în favoarea lui. E periculoasă.

— Nuiaua prezicătoare a Vrăjitoarei-Ciulin poate să găsească orice.

Conversația aceasta ascunde o neliniște profundă. Sunt mult prea familiarizată cu emoția ca să nu o recunosc. Îi este oare mai teamă decât lasă să se vadă lui Oak, un prinț aflat în prima lui misiune, călare pe iapa frumoasă a surorii lui?

— Și apoi ce? zice Tiernan. E un joc periculos, cel la care te gândești.

Oak oftează adânc și nu răspunde, făcându-mă din nou să-mi pun întrebări în privința adevăratelor lui motive. Făcându-mă să mă întreb ce parte a planului său a omis să dezvăluie, dacă are nevoie de o cotoroanță care să găsească ceva pentru el.

Tiernan începe iar să fluiera și nu mai emite și alte aver0tisme. Mă întreb cât de greu este să îl păzească pe Oak de necazuri și dacă face asta din prietenie sau din loialitate față de Elfame. Dacă Oak este lumina soarelui care se cerne prin0tre copacii din pădure, un joc schimbător între aur și umbră, atunci Tiernan pare aceeași pădure, dar iarna, cu crengile goale și reci.

Când mă ridic, observ ceva alb, îndesat la marginea colibei mele, împins în țesătura de crengi. O bucătică de hârtie cocoșită, neatinsă de țărână. Cât stau de vorbă Oak și Tiernan, reușesc să o îndrept sub una dintre păturile mele murdare, ca să pot citi ce scrie pe ea.

Nu poți fugi de soartă.

Recunosc scrisul de mână șerpuit al Bogdanei. Urăsc gândul că a pătruns în locul în care mă simțeam cel mai în siguranță, iar biletul în sine mă umple de furie. O șicană, ca să-mi arate că încă mă vânează. De parcă ar vrea să mă lase să fur startul într-un joc pe care este sigură că îl va câștiga.

Mototolesc biletul și îl îndes în rucsac, lângă vulpea mică de argint.

— Ai luat tot? mă întreabă Oak, iar eu îmi îndrept spatele vinovată, atârându-mi rucsacul pe un umăr.

O adiere îmi umflă rochia veche, cu tivul mai murdar decât oricând.

— Dacă tu crezi că mai înainte am mers repede., începe prințul, cu un zâmbet ștrengăresc.

Fără tragere de inimă, pășesc spre iapă și mă pregătesc, resemnată, să urc din nou pe spatele ei.

În acea clipă, din întuneric, zboară săgeți.

Una lovește trunchiul unui arțar din apropiere, chiar deasupra capului meu. O alta atinge coastele iepei cavalerului, smulgându-i un nechezat îngrozitor. În miezul panicii pe care o simt, bag de seamă lemnul aspru și neregulat al săgeților, faptul că au în capăt pene de cioară.

— Creaturi din bețe! strigă soldatul înaripat.

Tiernan îi aruncă o privire furioasă, de parcă ar fi vina lui cumva.

— Călare!

Oak se întinde după mâna mea și mă trage sus pe Crăița Libelulă, astfel încât ajung să stau în față, cu spatele lipit de pieptul lui acoperit de metal.

Apuc nodurile din coama calului și mă trezesc că galopăm în noapte, copitele iepei bubuind ca tunetul sub noi și săgețile şuierând prin aer, pe urmele noastre.

Creaturile din bețe se fac văzute - bestii din crengi și crăci - unele având forma unor lupi uriași, altele arătând ca niște păianjeni, iar una are trei capete hrăpărețe, cum nu am mai văzut niciodată. Câteva dintre creaturi au o formă vag umană și sunt înarmate cu arcuri. Toate sunt acoperite cu mușchi și liane și au pietre învelite în pământ în centru. Dar cea mai rea parte este că, printre toate acele bucăți de lemn și ierburi, pot să văd ceea ce par a fi degete ceroase de muritor, fâșii de piele și ochi goi umani.

Teroarea mă izbește ca un val.

Arunc o privire îngrijorată în urmă, la iapa rănită care aleargă în spatele nostru, ducându-i în spinare pe Tiernan și pe Hyacinthe. Coastele îi sunt pătate de sânge, iar pașii eziotanți, neregulați. Deși se mișcă repede, creaturile de răchită sunt mai iuți.

Oak o știe cu siguranță, pentru că trage de frâie și Crăița se întoarce către atacatorii noștri.

—Poți să treci în spatele meu? mă întreabă prințul.

—Nu! îi strig.

Abia reușesc să mă țin, cu coapsele lipite cât de tare pot de pânțele iepei, cu mâinile înfășurate în jurul gâtului ei și degetele înfipite în coamă.

Brațul lui Oak îmi cuprinde talia, lipindu-mă de trupul lui.

— Atunci apleacă-te cât de jos poți! mă avertizează.

Cu cealaltă mână scoate un arc mic din raniță și prinde o săgeată cu dinții.

Oak trage, ratând spectaculos. Săgeata lovește pământul dintre Tiernan și bărbații de răchită. Nu are timp să scoată o nouă săgeată și nici nu încearcă, ci trage scurt aer în piept, așteptând.

Inima mi se face cât un purice și îmi doresc cu disperare să fi avut și un alt

talent în afară de acela de a spulbera blesteme. Dacă aş fi avut puterea cotoroanţei-furtunii, aş fi chemat fulgerul şi i-aş fi preschimbat pe atacatori în cenuşă. Dacă aş fi ştiut să îmi controlez mai bine magia, poate că aş fi putut să ne ascund în spatele unei iluzii.

Apoi săgeata pe care a tras-o Oak explodează în flăcări albastre, sclipitoare, şi îmi dau seama că, până la urmă, nu a ratat. Bărbaţii din beţe cad arzând de pe spatele cailor lor de răchită, iar una dintre creaturile asemănătoare cu un păianjen ţâşneşte, aprinsă, în pădure.

Iapa lui Tiernan aproape a prins-o din urmă pe a noastră şi pornim în galop mai departe. Îl simt pe Oak încordându-se în spatele meu şi mă întorc, dar el îşi scutură capul, aşa că mă concentrez să mă ţin bine.

Una era să mi se descrie puterea lui Lady Nore, dar acum, că văd creaturile din beţe, cu fărâmele acelea de carne, îmi dau seama cât de uşor este să aduni părţi umane din oraşe, de parcă ar lua pietre din cariere şi ar ciopli armate din copaci. Regatul Elfhame ar trebui să-şi facă griji. Lumea muritorilor ar trebui să se teamă. E mai rău decât mi-am imaginat.

Caii-zână ies din pădure şi ne trezim pe drumuri asfaltate, apoi traversăm o şosea. E destul de târziu, aşa că nu prea este trafic. Farmecele lui Tiernan coboară asupra noastră, nu deghizându-ne cu totul, ci derutând privitorii. Muritorii observă ceva cu colţul ochiului, dar nu pe noi. Un cerb alb, poate. Sau un câine mare. Ceva la care se aşteaptă şi care se potriveşte în lumea pe care pot să o explice. Magia îmi provoacă mâncărimi.

Călărim, mi se pare, de ore întregi.

— Oak? îl strigă cavalerul, când ajungem la o încrucişare de drumuri.

Privirea i se îndreaptă spre mine.

— Când a fost rănit prinţul?

Îmi dau seama că greutatea din spate a devenit mai apăsoătoare, de parcă Oak ar fi alunecat în faţă. Încă are o mână în jurul meu, dar cea cu care ţine hăţurile i s-a înmuiat. Mă întorc în şa şi văd că are ochii închişi - genele îi mângâie obraji, membrele îi sunt lipsite de vlagă.

—Nu am știut..., încep.

—Neroado! murmură Tiernan.

Încerc să mă întorc în șa și să prind trupul prințului, astfel încât să nu cadă. Se prăbușește peste mine, uriaș și cald în brațele mele, armura făcându-l mai greu decât pot să duc. Îmi înfig degetele în el, sperând că îl voi putea ține, deși e destul de ușor să-mi închipui trupul prințului prăbușit în țărână.

— Ho! strigă Tiernan, încetinindu-și calul.

Crăița încetinește și ea, ținând pasul cu iapa cavalerului.

— Jos! îi ordonă acesta lui Hyacinthe și îl înghiontește în spate.

Soldatul înaripat alunecă de pe cal cu o ușurință care arată că a mai călărit de multe ori.

— Deci pe el îl urmezi tu? întreabă Hyacinthe sumbru, cu o privire urâtă îndreptată spre prinț.

Tiernan descalecă.

— Deci sugerezi că ar trebui să mă dau de partea acelor chestii?

Hyacinthe nu mai spune nimic, dar mă studiază de parcă s-ar întreba dacă nu cumva eu aș putea fi de partea lui. Nu sunt și sper că privirea mea îi transmite asta.

Tiernan se îndreaptă spre Crăița-Libelulă. Se întinde și îl ia pe Oak în brațe, coborându-l ușor pe pământul acoperit de frunze.

Alunec din șa fără grație, lovind pământul cu putere și simțind o împunsătură în genunchi.

O urmă de sânge arată că una dintre săgeți l-a lovit pe Oak chiar deasupra omoplatului. A fost oprită însă de solzii armurii lui de aur; doar vârful i-a străpuns carnea.

Trebuie să fi fost otrăvită.

— E...?

Îi văd pieptul ridicându-se și coborând. Nu e mort, însă otrava s-ar putea să lucreze încă în trupul lui. Ar putea fi pe moarte.

Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să mă gândesc că, dacă nu ar fi fost în spatele meu, eu aș fi fost cea lovită.

Tiernan îi verifică pulsul. Apoi se apleacă și adulmecă, de parcă ar încerca să identifice mirosul. Ia puțin sânge pe vârful degetului și-l duce la limbă.

—Dulce-moarte. Chestia asta te poate face să dormi o sută de ani dacă ai destul de multă în organism.

—Nu are cum să fi fost mai mult de un strop pe săgeată! zic, așteptând să-mi spună că atât nu are cum să fie îndea0juns ca otrava să-și facă efectul.

Tiernan mă ignoră însă, cotrobăind într-un săculeț pe care-l are prins la cureaua. Scoate o iarbă pe care o strivește sub nasul prințului și apoi i-o lipește de limbă. Oak este încă des0tul de conștient încât să-și clatine capul când degetele cavale0rului îi intră în gură.

— Asta o să-l facă bine? întreb.

— Putem spera, zice Tiernan, ștergându-și mâna pe pan0talonii. Ar trebui să găsim un loc în care să ne adăpostim peste noapte. Printre muritori, unde nu este probabil să ne caute creaturile din bețe ale lui Lady Nore.

Dau repede din cap.

— Nu ar trebui să fie prea mult de mers.

Tiernan îl ridică pe prinț și îl atârână pe iapă. Pornim apoi, Tiernan conducând-o pe Crăiță. Hyacinthe pășește în urma lui, iar eu rămân să trag după mine calul-zână al cavalerului.

Pata de sânge de pe coasta sa a crescut și șchiopătează vizibil. Are încă înfiptă o bucată de săgeată în carne.

— A fost otrăvită și iapa? Tiernan dă scurt din cap.

— Nu destul totuși, cât să o pună jos pe domnișoara aceasta puternică.

Mă întind după rucsac și scot mărul lovit pe care l-am luat cu mine. Mușc bucățele pentru fiecare dintre caii-zână, iar aceștia îmi furnăie delicat în palmă.

Mângâi perii de pe nasul lui Zdrențe. Nu pare să sufere prea mult din cauza săgeții, așa că aleg să cred că este bine.

— Poate că ar fi de preferat să doarmă o sută de ani! zice Tiernan, deși pare mai degrabă să vorbească singur. Lady Nore ne va vâna cu siguranță, la fel cum o vânam și noi pe ea. E mai bine să doarmă decât să moară.

—De ce face Oak cu adevărat toate astea? întreb. Cavalerul îmi aruncă o privire aspră.

—De ce face ce, mai precis?

— Misiunea asta este nedemnă de el.

Nu știu cum altfel să o spun. La Curtea Dinților, Lady Nore m-a făcut să înțeleg că ea poate să-mi străpungă pielea ca să-mi treacă prin ea o lesă din plasă de argint, că poate să-mi provoace dureri atât de atroce, încât gândurile să mi se atro0fieze în instincte de animal, dar orice lipsă de respect pe care mi-ar fi arătat-o cineva de rând era pedepsită cu o condam0nare la moarte. Să fii de sânge regal contează.

Cu siguranță, nici în cele mai sumbre scenarii, Înalta Regină nu avea cum să pună mai puțin preț pe prinț decât punea Lady Nore pe mine. Jude ar fi trebuit să trimită o duzină de cavaleri în locul propriului frate, însoțit de un sin0gur membru al gărzii care să îl protejeze.

— Poate vrea să impresioneze vreo domnișoară cu erois0mul lui, zice cavalerul.

— Pe sora lui, îmi închipui. Tiernan râde.

— Sau pe Lady Violet, cu buze de carmin și coroană de flu0turi vii în păr, conform unui poem scris despre ea. Oak și-a petrecut trei zile în patul ei, înainte să-și facă apariția un iubit gelos, fluturându-și pumnalul și făcând

scandal. A mai fost și o Lady Sibi, care va declara dramatic oricui este dispus să asculte că Oak a făcut-o să înnebunească de pasiune și apoi, după ce s-a plictisit de ea, i-a frânt inima. De fapt, dacă mă gândesc bine, ar fi de preferat să nu o impresioneze pe Sibi mai mult decât a făcut-o deja. Rămân însă celelalte frumuseți din Elfhame, toate extrem de dispuse să fie uimite de faptele lui eroice.

Îmi mușc obraji pe interior.

—Acesta este un motiv ridicol.

—Unele persoane sunt ridicole! zice Tiernan, întorcându-și privirea spre morocănosul Hyacinthe, care pășește după noi cu căpăstrul pus. Mai ales când vine vorba de iubire.

Nu este un comentariu flatant despre Oak, dar adevărul e că, în clipa de față, prințul zace atârnat pe spinarea unui calozână. Dar e și foarte posibil ca tot el să fi salvat atât viața cavalerului, cât și pe a mea.

— Tu chiar crezi asta? întreb.

— Ce? Că-i vorba despre o fată? Sunt sigur de asta. Mereu e o fată la mijloc. Dar sunt la fel de sigur că bravura nu este ceva nedemn de prinț, îmi răspunde Tiernan.

Se zvonește că Regele Cardan nu și-a dorit niciodată tronul, că i-l va ceda de bunăvoie lui Oak, cândva, în viitor. Dar când mă gândesc la Înaltul Rege Cardan - copilăros și periculos în același timp - nu îmi închipui că este dispus să renunțe la putere. Însă ar putea să-l păcălească pe Oak să plece într-o misiune din care să nu se mai întoarcă. Să-l motiveze cu povești despre onoare și fapte de curaj.

— Dacă Înaltul Rege și Înalta Regină l-au lăsat să plece fără altă protecție decât a ta, atunci cineva îl vrea mort.

Tiernan ridică din sprâncene.

—Ai o minte suspicioasă.

—Zice iubitul unui trădător.

Nu fusesem convinsă că am dreptate, dar apoi l-am văzut pe Tiernan aruncându-i o privire lui Hyacinthe când a vorbit despre iubire și mi-am amintit ce îi spusese Oak mai înainte despre încredere.

E satisfăcător să văd că am lovit direct la țintă.

Tiernan cascadează gura la mine, uluit, de parcă doar pentru că am vocea aspră, căci nu mi-am folosit-o prea des, și pentru că par mai degrabă o bestie decât o fată, nu aș fi fost atentă la ce se întâmplă.

Hyacinthe râde sec.

— Tu crezi că Înaltul Rege plănuiește ceva împotriva lui Oak prin mine? întreabă cavalerul.

Ridic din umeri.

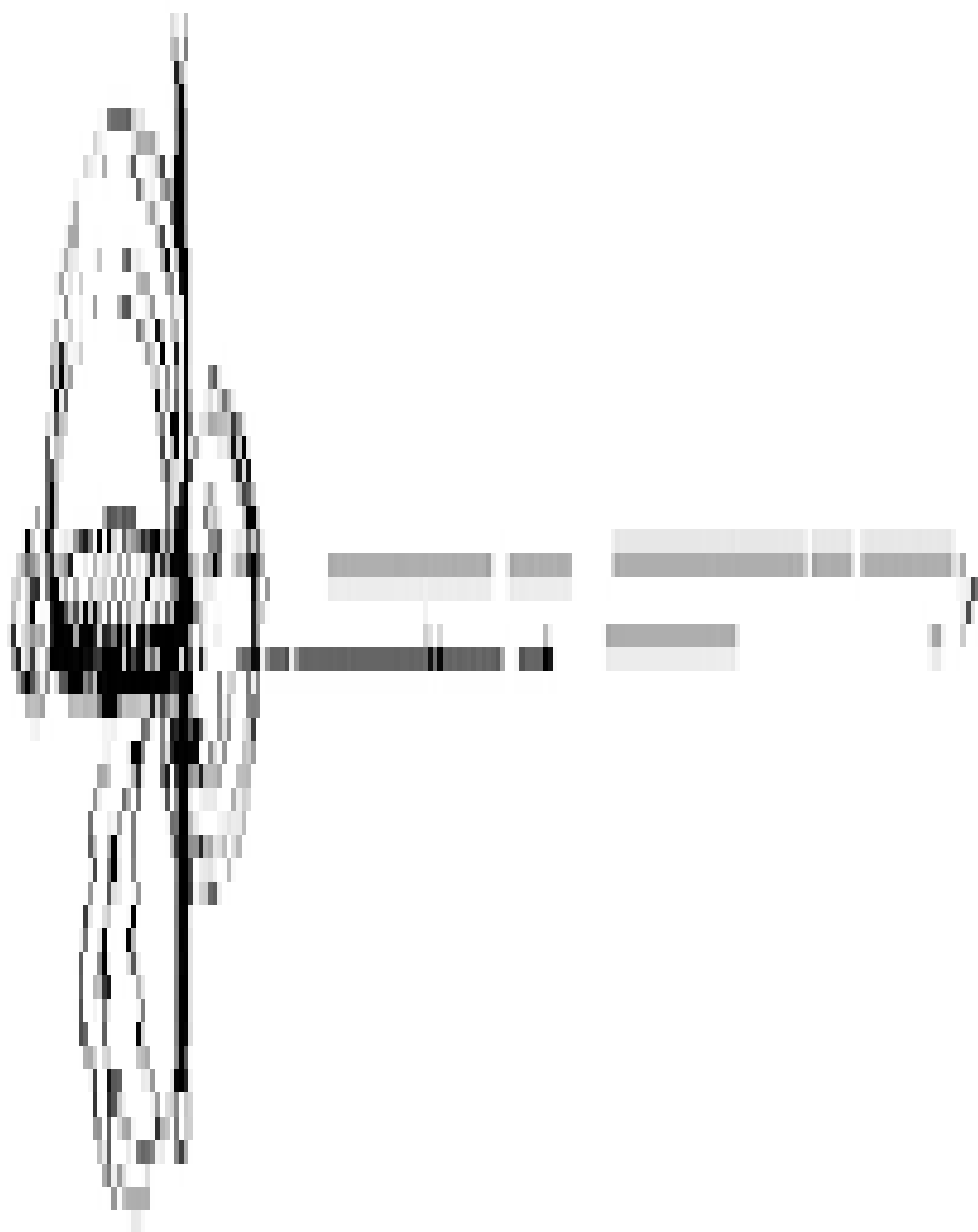
— Cred că, și dacă ai vrea să îți riști viața pentru prinț, tot o singură viață ai. Și cred că este straniu că familia regală îi permite unui prinț să își riște viața pentru glorie.

Cavalerul își ferește privirea și nu răspunde. Mergem de mai bine de un kilometru când Oak geme ușor și încearcă să se ridice.

—Jude! mormăie. Jude, nu-l putem lăsa să moară, pur și simplu!

—Ești bine, spune Tiernan, lăsându-și mâna pe umărul lui. I-am pierdut.

Prințul își deschide ochii lui aurii de vulpe și privește în jur. După ce mă vede, se lasă la loc, de parcă ar fi fost ușurat să descopere că sunt încă acolo.

La răsărit, ajungem pe o plajă bătută de vânt.

— Așteaptă aici, alături de prinț! îmi zice Tiernan, după ce ne oprim în preajma unui dig din piatră neagră. Hyacinthe, trebuie să respecti aceleași porunci. Dușmanii mei sunt și ai tăi. Apăr-o, dacă este nevoie!

Prizonierul zâmbește strângând din buze.

— Nu eu sunt acela care a uitat tot ce a jurat.

Nu pot să-i văd chipul lui Tiernan, așa că nu-mi dau seama dacă amărăciunea lui Hyacinthe îl deranjează.

Aerul este încărcat de sare. O ling de pe buza de sus și îl urmăresc pe Tiernan călăuzindu-și calul-zână rănit pe nisip. Copita lui Zdrențe atinge ușor un val. Mângâierea spumei mării o face pe iapă să-și scuture coama și să scoată un neche0zat sfâșietor, care-mi face părul să mi se ridice de pe brațe.

Hyacinthe se întoarce spre mine. Din cauza zgomotului valurilor, Tiernan nu are cum să ne audă, dar el își coboară vocea oricum.

— Sunt lucruri pe care aș putea să ți le dezvălui, dacă nu aș avea căpăstrul. Eliberează-mă și te voi ajuta!

Nu zic nimic. Îmi este milă de el, așa legat cum este, dar asta nu înseamnă că îmi e aliat.

—Te rog! insistă. Nu vreau să trăiesc așa. După ce am fost prins, Oak a îndepărtat blestemul, dar nu a avut puterea să-l împiedice să se strecoare înapoi. Mai întâi brațul, apoi cine știe ce. E mai rău decât dacă aș fi șoim cu totul. Mă pierd înce0tul cu încetul.

—Aș vrea să fie foarte clar. O urăsc pe Lady Nore, zic, cu un mârâit în voce.

Pentru că nu vreau să îl ascult. Nu vreau să empatizez cu el mai mult decât o fac deja.

—Și dacă îi ești loial, te urăsc și pe tine.

—Eu l-am urmat pe Madoc, zice Hyacinthe. Iar acum sunt prizonierul fiului său. Pentru că am fost mai constant. Mai loial decât iubitul meu, pe care cineva îl are la degetul lui mic și care m-a abandonat. Lady Nore a promis că va îndepărta blestemul tuturor șoimilor care i se vor alătura, dar nu am depus niciun jurământ dinaintea ei. Poți avea încredere în mine, domniță. Spre deosebire de ceilalți, eu nu-ți voi spune minciuni.

Pe plajă, iapa lui Tiernan se avântă în apa neagră, fără să-i pese de valurile care o izbesc.

Mai loial decât iubitul meu, pe care cineva îl are la degetul lui mic.

— Zdrențe se îneacă? întreb. Hyacinthe își scutură capul.

— Zânele mării o vor duce înapoi în Elfhame, unde va fi vindecată.

Răsuflu ușurată. Privirea mi se îndreaptă spre Oak și mă uit la obrajii lui lipiți de coastele Crăiței. La armura care îi lucește în lumina lunii. La genele care i se zbat ușor. La mâinile lui bătătorite.

—Dacă îți scot căpăstrul, nici nu voi opri, nici nu voi grăbi blestemul! îi amintesc lui Hyacinthe.

—Să nu te lași fermecată de Prințul Oak! mă avertizează el, în timp ce Tiernan urcă pe stânci, spre noi. Oak nu este ceea ce pare.

Mai multe întrebări îmi stau pe vârful limbii, dar nu am timp să le rostesc. Cum Tiernan se apropie, îmi îndrept privirea spre mare. Zdrențe a dispărut. Nu-i mai văd nici măcar capul deasupra valurilor.

— Am rămas cu un singur cal-zână, ne informează cavalerul.

Nu avem niciun loc unde să ne odihnim. Cercetez spațiul întunecat de sub faleză. Am putea să ne ghemuim acolo, pe nisipul rece și fin, fără să fim deranjați. Numai gândul la asta mă face să-mi dau seama cât de extenuată sunt.

Cavalerul arată în susul străzii.

— E un motel în direcția aceea. Am văzut semnul de pe țarm.

Tiernan apucă hățurile de la iapa lui Oak și o conduce în sus pe deal. Îi urmez, înaintea soldatului înaripat. Observ cât de încordați sunt unul în preajma celuilalt, cât de atenți sunt să stea despărțiți, așa cum magnetii trebuie să păstreze o distanță sigură sau să se izbească unul de celălalt, aceasta fiindu-le natura.

Mergem, cu stelele pierzându-și treptat strălucirea deasupra noastră și aerul din jur la fel de sărat ca apa de mare. Mă întreb dacă zumzetul traficului sau mirosul de fier îi deranjează. Eu sunt obișnuită cu ele. Atâtea vreme cât rămânem aici, sunt în siguranță. Odată ajunși la Curtea Moliilor, ne vom afla destul de adânc în Tărâmul Zânelor ca să-mi fac griji.

Gândul acesta mă face să trag un șut unui pahar din hârtie gol, de la fast-food, trimițându-l învârtindu-se în canal.

După câteva străzi ajungem la un motel, cu o parcare în care ierburi țeapoase își scot capetele printre crăpături. Câteva mașini rablagite sunt parcate în apropierea clădirii cu un etaj. Semnul de deasupra promite locuri libere, cablu și cam atât.

Printul încearcă să se ridice din nou.

—Rămâi unde ești! îi spune Tiernan. Ne întoarcem cu cheile.

—Sunt bine, zice Oak, alunecând de pe cal și apoi prăbușindu-se imediat pe asfalt.

—Bine? repetă cavalerul, cu sprâncenele ridicate.

—Nu aș fi putut să o spun, dacă nu era adevărat! declară printul și reușește să se ridice pe brânci, apoi se sprijină de o mașină din apropiere.

—Hyacinthe, intervine Tiernan, arătând cu degetul. Nu-l lăsa să cadă din nou. Wren, tu vii cu mine!

—Aș îndrăzni doar să visez să las un personaj atât de important să cadă, mârâie Hyacinthe. Adică n-aș îndrăzni nici să visez. Sau așa ceva.

—La zbor ar trebui să visezi, șoimule! comentează Oak, cu atâtea patimă încât mă întreb dacă a auzit ceva din conversația noastră.

Hyacinthe se crispează.

—Wren! mă cheamă din nou cavalerul, arătând spre motel.

—Nu mă pricep la farmece, îl avertizez.

—Atunci nu ne vom obosi cu ele!

Recepția miroase greoi a țigări vechi, în ciuda semnului cu FUMATUL INTERZIS fixat deasupra ușii. În spatele biroului se află o femeie care pare extenuată, cu ochii fixați pe un joc de pe telefon.

Când își ridică privirea la noi, pupilele i se dilată și cască gura, gata să țipe.

— Vezi două persoane absolut banale, care se află aici cu un scop absolut banal, îi spune Tiernan și, sub ochii mei, tră0săturile femeii se relaxează, iar ea se calmează, cu ochii sti0cloși. Vrem două camere, una lângă alta.

Mă gândesc cum au fost vrăjiți nepărinții mei și urăsc ceea ce se întâmplă, deși Tiernan nu-i cere femeii nimic îngrozitor. Deocamdată.

— Desigur, zice ea. Nu avem prea mulți turiști în această perioadă a anului; veți avea la dispoziție cea mai mare parte a locului.

Cavalerul dă vag din cap în vreme ce femeia introduce o cheie de hotel în aparat.

Zice ceva despre cum ar avea nevoie de un card în cazul unui incident, dar după câteva clipe uită cu totul despre asta. Tiernan plătește cu bancnote, care nu au aspectul suspect de nou al frunzelor vrăjite. Îi arunc o privire bănuitoare și bag în buzunar o cutie de chibrituri.

Afară, calul-zână care ne-a mai rămas se odihnește pe o fâșie de iarbă mărunță, lucind ușor în timp ce rumegă o păpă0die. Nimeni nu pare dispus să o lege pe Crăiță.

Oak stă pe capota unei mașini și arată ceva mai bine. Hyacinthe e rezemat de un perete murdar.

—Banii aceia erau reali? întreb.

—Ah, da! confirmă prințul. Sora mea ar fi mânioasă dacă am proceda altfel.

— Mânioasă, repet eu cuvântul arhaic, deși știu ce înseamnă. Furioasă.

— *Foarte mânioasă, rânjește Oak.*

Pentru zâne, muritorii sunt de obicei fie irelevanți, fie dis0tractivi. Mă gândesc însă că sora lui nu poate intra în niciuna dintre aceste categorii. Multe dintre Făpturi o urăsc probabil pentru asta.

Tiernan ne conduce spre camerele 131 și 132. O deschide pe prima și ne ușuește înăuntru. În cameră sunt două paturi de o persoană, acoperite cu pături care par aspre. Televizorul este amplasat pe perete, deasupra unui birou vechi și instabil, care a fost prins cu șuruburi de podea, în jurul cărora covo0rul este pătat cu cercuri mici de rugină. Caloriferul merge și aerul miroase vag a praf ars.

Hyacinthe a rămas lângă ușă, cu aripa lipită strâns de spate. Mă urmărește cu privirea, poate pentru a evita să și-o oprească asupra cavalerului.

Oak se târăște până la cel mai apropiat pat, dar nu își închide ochii. În schimb, zâmbește cu fața la tavan.

— Am aflat ceva despre abilitățile ei.

—Și vrei să-mi spui că a meritat să fii otrăvit pentru asta? întreabă autoritar cavalerul.

—Eu sunt mereu otrăvit. Vai, păcat că nu a fost ciuper0ca-cuc! zice prințul, fără sens.

Tiernan dă din cap spre mine.

— Fata asta crede că ești un fraier pentru că faci toate astea.

Mă încrunt, pentru că nu asta am vrut să spun.

— Ah, Lady Wren! zice Oak, cu un zâmbet leneș pe buze și părul precum crizantemele răsfirat pe frunte, ascunzându-i pe jumătate coarneau. Mă

rănești!

Mă îndoiesc că i-am rănit sentimentele. Dar are încă obra0jii însemnați de unghiile mele. Trei dungi de sânge uscat, roz pe la margini. Nimic din ceea ce spune nu este o minciună, dar toate cuvintele lui sunt ghicitori.

Tiernan îngenunchează și se apucă să-i desfacă armura, din părți.

— Îmi dai și mie o mână de ajutor?

Mă las pe vine de cealaltă parte a prințului, îngrijorată că am să fac ceva greșit. Privirea lui Oak alunecă spre mine în timp ce, bâjbâind, încerc să desprind zalele armurii, acolo unde i s-au prins de rană. Prințul scoate un oftat ușor de durere și observ că buzele îi sunt albe pe la margini, atât de tare le-a strâns ca să-și înăbușe orice sunet.

Dedesubt, cămașa din bumbac, pătată, e ridicată deasupra stomacului său plat, deasupra șoldurilor. Sudoarea lui Oak poartă mirosul ierbii strivite, dar cel mai tare miroase a sânge. Prințul mă urmărește, cu genele coborâte peste ochi.

Fără armura lui din aur, aproape că arată ca băiatul de care îmi aduc aminte.

Tiernan se ridică și strânge prosoape.

— De unde a știut Lady Nore că vii după mine? îl întreb, încercând să mă distanțez de intimitatea stranie a momentu0lui, de fierbințeala și apropierea trupului său.

Dacă Lady Nore le-a trimis pe Bogdana și pe creaturile din bețe, înseamnă că, deodată, și-a dorit foarte tare să pună mâna pe mine, după ce m-a ignorat opt ani.

Oak încearcă să se ridice mai sus pe perne și se crispează, cu obrajii aprinși.

— Probabil și-a dat seama că să îți cer să vii cu mine este cea mai inteligentă cale de urmat, îmi spune el. Sau poate că a avut spioni care au văzut direcția în care ne îndreptam când am părăsit Regatul Elfhame.

Din baie, unde înmoaie prosoapele sub apa fierbinte de la robinet, Tiernan dă din cap spre Hyacinthe.

— Spioni ca el, îmi închipui.

Mă încrunt la fostul-șoim cu căpăstru.

— Păsările nu au prea mult de lucru, zice Hyacinthe, ridi0cându-și mâinile ca să se apere. Și nu te-am spionat pe tine.

Tiernan aduce prosoapele și alege unul, de parcă ar avea de gând să-i spele prințului rana. Înainte să o poată face, Oak pune mâna pe prosop și și-l lipește singur de umăr, închizân0du-și ochii din cauza durerii. Apa îi picură pe spate și pătează cearșafurile în roz.

— Suntem la câteva zile depărtare, călare, de Curtea Moliilor, dar am rămas cu un singur cal-zână! anunță Tiernan.

— Mă voi tocmi pentru încă unul, ne zice Oak, distrat.

Nu sunt prea sigură că își dă seama că în lumea murito0rilor caii nu sunt ceva ce poți pur și simplu să cumperi de la ferma locală.

După ce prințul începe să își lege rana, Tiernan dă din cap spre mine.

—Vino! zice, grăbindu-mă să ies din cameră. Să-l lăsăm să viseze la toate lucrurile pe care le va face mâine.

—Cum ar fi că dau un decret prin care să ți se interzică să mă ironizezi după ce am fost otrăvit, zice Oak.

—Visează tu în continuare! i-o trânteste Tiernan.

Îi arunc o privire peste umăr lui Hyacinthe, pentru că mie nu mi se pare că prințul îl are pe cavaler la degetul mic. Mai degrabă par doi prieteni care se cunosc de foarte mult timp. Dar fostul-șoim își curăță unghiile cu un pumnal și ne ignoră pe toți.

Tiernan folosește cea de-a doua cheie ca să deschidă ușa de la un spațiu aproape identic cu cel de dinainte. Două paturi, un televizor. Pete de rugină

acolo unde șuruburile au atins covorul. O pătură din poliester, care arată de parcă, dacă ai vărsa apă pe ea, aceasta s-ar strânge în stropi deasupra.

Cavalerul îmi trece o funie în jurul gleznelor, legându-mă de pat, dar îmi lasă destulă libertate încât să mă pot întinde și chiar întoarce pe o parte. Șuier la el în timp ce-și face treaba, trăgând de legături.

— Poate că el are încredere în tine, zice Tiernan. Dar eu nu am încredere în nimeni de la Curtea Dinților.

Rostește câteva cuvinte deasupra nodului, o fărâmbă de vrajă pe care sunt aproape sigură că pot s-o dezleg, la cât am exersat pe cele ale glaistigăi.

— Somn ușor! îmi zice, apoi iese, trântind ușa în urma lui. Și-a lăsat lucrurile în urmă și pariez că are de gând să se

întoarcă și să doarmă aici, ca să nu mă scape din ochi. Și ca să evite orice va fi simțind pentru Hyacinthe.

Înciudată, mă ridic și trag încuietoarea, forțând funia la maxim.

Răsăritul a lăsat loc dimineții și, peste tot în jurul mote0lului, lumea muritorilor începe să se trezească. Un motor de la o mașină uruie. Doi oameni se ceartă lângă un tonomat. Din camera de alături se aude o ușă trântită. Arunc o privire pe fereastră, închipuindu-mi că aș putea să mă strecor afară și să dispar. Îmi imaginez fața pe care ar face-o Tiernan când s-ar întoarce și nu m-ar mai găsi.

Dar ar fi nesăbuit din partea mea să încerc să îi fac față cotoroanței-furtunii sau lui Lady Nore de una singură. Aș fi putut să fiu rănită de aceeași săgeată veninoasă care l-a lovit pe prinț, doar că, fără armură, vârful i s-ar fi înfipt și mai adânc în carnea mea. Și nu aș fi avut pe nimeni alături care să-mi ofere un antidot și să mă poarte pe un cal.

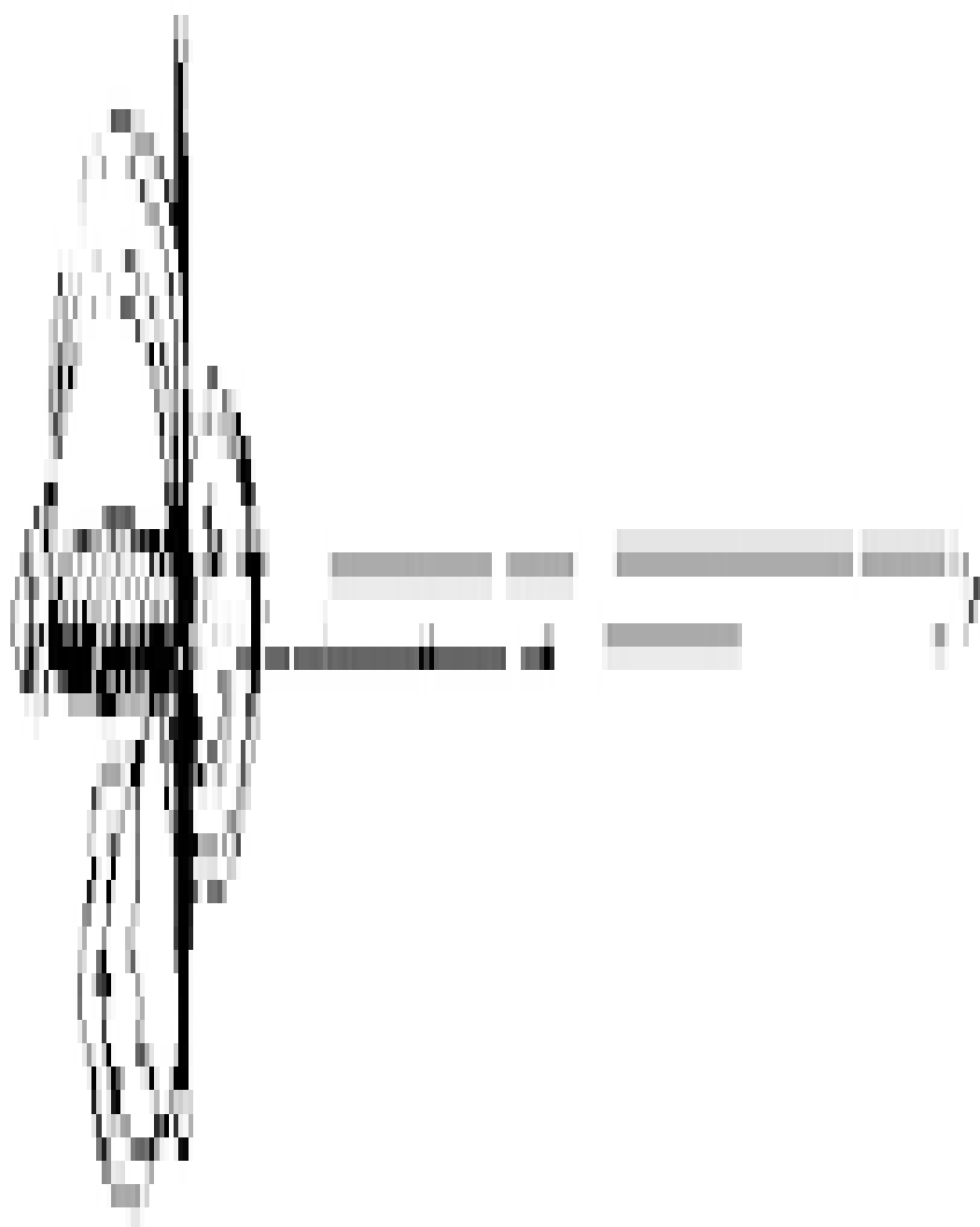
Cu toate acestea, nu vreau să fiu târâtă ca un animal, temându-mă că mi se va pune lesă.

Dacă nu pot să am parte de respect, dacă nu pot să fiu tra0tată de la egal la egal, atunci cel puțin vreau ca Oak să vadă că sunt la fel de îndreptățită ca el să iau parte la această misi0une, că am mai multe motive decât el să o

urăsc pe Lady Nore și că am puterea de a o opri.

E greu însă să mă gândesc cum voi reuși să-i conving de asta când glezna îmi este legată de un pat și gândurile îmi sunt încetoșate din cauza extenuării. Luând una dintre pături din rucsac, mă las pe brânci în spațiul prăfuit dintre saltea și podea, ghemuindu-mă acolo. Faptul că am scândurile deasupra și mirosul familiar al pădurii de la pătura mea mă alină.

Îmi las capul pe brațe și încerc să îmi fac un culcuș. Ar trebui să fie greu să adorm în acest loc necunoscut, plin de sunete stranii. Mă dor coapsele de la călărit, mă ustură picioarele de la mers. Dar, pe măsură ce lumina caldă și untoasă a soarelui alunecă în cameră precum gălbenușul de la un ou spart, ochii mi se închid. Nici măcar nu visez.

Când mă trezesc, cerul este întunecat. Mă târăsc de sub pat, cu foamea ghiorțăind în burtă.

Tiernan trebuie să fi fost aici și să fi ieșit fără ca eu să bag de seamă, pentru că încuietoearea este trasă și ranița lui a dis0părut. Dezleg rapid nodul stupid pe care l-a vrăjit și apoi intru în baie și umplu cu apă paharul de plastic pe care l-am găsit acolo. Îl dau pe gât, îl umplu iar și-l beau.

Când ridic privirea, îmi surprind reflexia în oglindă și fac involuntar un pas în spate. Nevrăjită, pielea mea are nuanța gri-albastră a bobocilor de hortensie și e pătată de noroi pe un obraz și peste nas. Părul mi-e înțesat cu atâtea frunze și cren0guțe, încât este aproape imposibil să îți dai seama că pe sub toată murdăria are o nuanță și mai închisă de albastru. Am aceeași bărbie ascuțită ca atunci când credeam că sunt muri0toare. O față subțire, ochi mari și o expresie speriată, de parcă m-aș fi așteptat să văd pe altcineva când am privit în oglindă.

Cel puțin ochii mei ar putea trece drept umani. Sunt verzi, adânci și întunecați.

Zâmbesc ușor, ca să-mi văd oroarea de dinți ascuțiți. O gură plină de pumnale. Le fac până și pe Făpturi să tresară.

Privirea mi se îndreaptă spre cadă, în timp ce mă gândesc la cum trebuie să mă vadă Oak acum, că suntem amândoi mari. Deschid robinetul și las apa fierbinte să-mi curgă pe mână. Pe măsură ce noroiul se duce, văd că pielea de dede0subt e de un albastru mai cald, mai deschis.

Dar eu nu sunt o domniță de la Curte, cu buze de carmin și fluturi în păr. Eu sunt sfrijită, ca o fasmidă.

Pun dopul la cadă și o las să se umple. Apoi mă cobor ușor în apă. Căldura este aproape mai mult decât pot suporta. Îmi frec oricum pielea cu unghiile crestate. În câteva minute, apa este atât de murdară, încât trebuie să o las să se scurgă. Apoi umplu cada din nou. Îmi afund degetele în păr și încerc să desfac nodurile. E dureros, iar faptul că încerc să-mi înmoi părul cu ce am în sticla mică de balsam nu mă prea ajută. Încă nu sunt cu totul curată când ies din apă, în ciuda stratu0lui subțire de murdărie care rămâne în cadă după mine.

Acum, că m-am spălat, rochia mea arată mai murdară decât oricând, uzată până la piele în unele locuri și decolorată de soare și noroi. Nu am nimic altceva, așa că o iau și o trec pe sub jetul de la chiuvetă, frecând-o delicat cu săpun, sperând că nu se va rupe. Apoi o atârn peste țeava de la perdeaua de duș și îndrept uscătorul de păr spre ea. E încă umedă după ce termin.

Când vreau să mi-o trag pe mine, observ o umbră mișcându-se în fața ferestrei.

Mă las la podea, dar am recunoscut deja degetele lungi. Mă târăsc goală sub pat și aud sunetul pe care îl scot unghiile când zgârie sticla. Mă aștept ca Bogdana să spargă geamul sau să scoată ușa din țâțâni.

Nu se întâmplă nimic.

Trag aer în piept o dată. Și încă o dată.

Câteva minute mai târziu se aude un ciocănit la ușă. Nu mă mișc.

Vocea insistentă a lui Oak se aude de cealaltă parte a ușii.

— Wren, deschide!

— Nu! strig, târându-mă afară de sub pat și grăbindu-mă să-mi trag hainele pe mine.

Aud foșnete și un bocănit, apoi ceva metalic alunecă prin spațiul dintre ușă și toc. Ușa se crapă.

— Am crezut că ești..

Încep să explic, dar nu sunt prea convinsă că Oak îmi acordă atenție. A pus deoparte ce a folosit ca să deschidă ușa și acum ia din nou suportul din carton pentru cafele și o pungă uriașă din hârtie.

Când își ridică ochii rămâne o clipă nemișcat, cu o expresie de nedescifrat pe chip. Apoi își ferește privirea, întorcând-o spre ceva care se află dincolo de umărul meu.

Mă uit în jos, la felul în care mi s-a lipit de trup pânza umedă, și mă crispez.

Sânii îmi sunt vizibili, până și sfârcurile mi se întrezăresc prin material. Oare Oak se gândește că am făcut asta ca să-i atrag atenția? Rușinea îmi aprinde obraji, mi se târăște în jos pe gât.

Prințul trece pe lângă mine și lasă sacoșa pe pat. Buclele lui aurii sunt doar ușor ciufulite, iar cămașa albă din bum0bac este curată și neșifonată, de parcă nu ar fi fost otrăvit, nici rănit și nici nu ar fi căzut de pe calul-zână. Cu siguranță el nu și-a spălat hainele în chiuvetă. Iar buzele îi sunt arcuite într-o expresie de amuzament nesuferit.

Mă învelesc cu pătura de pe pat.

— Nu eram sigur ce îți place.

Oak se apucă și scoate din sacoșă un mango, trei mere verzi, o mână de smochine uscate, o pungă de biscuiți în formă de peștișori, bucăți congelate de pizza și patru hotdogi împachetați în folie de aluminiu. Face toate astea fără să se uite la mine.

— Par a fi din carne, dar nu sunt.

Sunt destul de înfometată încât să accept unul dintre biza0rii lui hotdogi vegani.

— Tu nu mănânci carne? Cred că tatăl tău urăște asta. Oak ridică din umeri, dar ceva de pe chipul lui îmi spune că

subiectul a mai fost discutat.

— Rămâne mai mult pentru el.

Atenția îmi este acaparată de mâncare. Înfulec trei dintre cei patru hotdogi atât de repede încât, după ce mă opresc, văd că Oak și-a trecut protector mâna deasupra celui care a mai rămas. Iau o smochină și încerc să mușc mai grațios.

Oak lasă ce a mai rămas din mâncare pe saltea și se îndreaptă spre ușă.

— Tiernan mi-a spus că ar trebui să fiu recunoscător pen0tru că nu m-ai lăsat să cad în cap, oricât de tentată ai fi fost, zice el. Se vor scrie balade în

cinstea puterii tale de înfrânare.

— Și ce te face să crezi că am fost tentată?

Vocea mea are un mârâit de care nu pare să pot scăpa.

— Mulți sunt tentați. Trebuie să fie ceva legat de fața mea! Oak zâmbește și eu mă gândesc la iubita geloasă cu

pumnal.

— Poate pentru că tot tragi lumea după tine în misiuni, zic. Prințul râde.

— Nu așa mă așteptam să te revăd.

— Îmi închipui că nu te așteptai să mă mai vezi vreodată, zic, ca să-mi reamintesc de multele, multele diferențe dintre pozițiile noastre în viață.

Zâmbetul i se topește de pe buze.

— Mi s-a părut că asta îți doreai.

Aș vrea să nu mă deranjeze că nu mai zâmbește, dar fix asta se întâmplă.

Se deschide ușa. De cealaltă parte este Tiernan, care se uită încruntat la noi.

— Să o luăm din loc! Avem mult de mers.

Afară văd că au făcut rost de un nou cal, negru precum cerneala, cu miros de apă de mare. Calul-zână al lui Oak se ferește de el, speriat, răsuflând pe nările umflate.

Noul cal mă privește înfometat și înțeleg ce am în față. Creatura este una dintre Făpturile solitare, o devoratoare de carne. O kelpă.

Capitolul 5

Tiernan dă din cap spre kelpă.

— Sus! ordonă el nerăbdător.

Creatura nu are nici măcar o șa, nu mai zic de hățuri. Mă uit tânjind la Crăița-Libelulă și mă întreb dacă nu cumva cavalerul mă obligă să urc pe un monstru carnivor pentru că pur și simplu îi sunt nesuferită.

Dar Oak se îndreaptă spre kelpă fără vreo reținere și îi mângâie absent coastele. Apoi se urcă pe spatele ei și întinde o mână spre mine. Are din nou armura de aur pe el, iar băiatul care mi-a fost prieten s-a preschimbat într-un bărbat pe care nu-l cunosc.

Cavalerul mă ajută să urc în spatele prințului. Când îmi trec mâinile în jurul taliei lui Oak, simt căldura pielii lui, chiar și prin armură, îi simt trupul lipit de șoldurile mele, iar dacă pelerina pe care mi-a împrumutat-o îmi acoperă rochia subțire, de asta nu mă poate proteja.

— Sper că te simți odihnit după toată acea dulce-moarte, îi spune Tiernan lui Oak. Pentru că ne dai peste cap programul!

Oak îi aruncă o privire care mă face să cred că îi va cere în sfârșit socoteală pentru familiaritatea pe care o afișează. Dar nu e acesta momentul.

Mă întreb cât de greu îi vine kelpui să nu alerge direct într-un lac și să ne înece pe amândoi. Dar, în calitate de Făptură solitară, a depus, cel mai probabil, jurământ de vasa0litate Regatului Elfame, așa că nu pot decât să sper că o să-l respecte. Abia am timp să-mi trec brațele în jurul taliei prin0țului și să încerc să nu mă prăbușesc, că am și plecat. Tropăim ca tunetul în după-amiaza târzie, fără oprire.

Trecem călare prin pădurile pline de sevă din Pustiul Pinilor, traversăm șosele aglomerate de farurile străluci0toare ale mașinilor. Părul îmi flutură pe spate, iar când Oak se întoarce spre mine, trebuie să-mi feresc privirea.

Cu inelul din sprânceană, cu sabia la brâu, în armura lui strălucitoare - arată ca un cavaler desprins din visele unui copil, dintr-o carte cu povești.

Răsăritul se destramă în aur și nuanțe de roz, iar când facem popas soarele este deja sus pe cer, deasupra noastră. Mă dor coapsele mai rău ca înainte, pentru că le-am frecat de coastele kelpi, și simt oboseala până în măduva oaselor. Părul îmi e mai încurcat ca oricând.

Ne ridicăm tabăra într-o pădure, liniștită și adâncă. Șuieratul îndepărtat al traficului îmi dă de înțeles că sunt drumuri ale muritorilor prin apropiere, dar, dacă nu ascult cu prea mare atenție, aș putea să-l confund cu susurul unui râu. Oak despachetează și întinde pături, în vreme ce Tiernan aprinde focul. Hyacinthe privește doar, de parcă i-ar provoca să-i ceară ajutorul.

Eu mă strecor în pădure și mă întorc cu mâinile pline de curmale, cu două ciuperci păstrăv-de-nuc, d-ale driadelor, mari cât niște coifuri, leurdă și rămurele de mirodenii. Până și Tiernan se declară impresionat de prada mea, deși bănuiesc că e iritat că Oak m-a lăsat să hoinăresc nesupravegheată.

Printul îl ignoră și se gândește la o metodă prin care să gătim ciupercile. Au adus cu ei cașcaval și pâine neagră bună și, în timp ce mâncăm, Oak ne spune povești de la Curte. Despre petreceri extravagante ținute de Înaltul Rege. Farse pe care Oak însuși le-a jucat și pentru care a fost pedepsit. Nu amintește de iubirile lui, dar deapănă o romanță tragicomică dintre o phooka, o pixi și unul dintre sfetnicii regelui, care era încă în desfășurare când a plecat.

Până și Tiernan pare diferit la lumina focului. Când i-a turnat ceai lui Hyacinthe, a pus și miere, fără să fie rugat, de parcă i l-ar fi preparat astfel de mai multe ori. Iar când i l-a întins și li s-au atins degetele, am recunoscut pe chipul lui durerea aprigă a dorului, refuzul de a cere ceva ce știi că îți va fi negat. Tiernan și-a ascuns trăirile repede, dar nu îndeajuns de repede.

— Îmi spuneți ce ar trebui să găsească pentru noi coto0roanța asta de la Curtea Moliilor? întreb, după ce poveștile s-au sfârșit.

Vreau să aflu răspunsul, dar în primul rând vreau să știu dacă au destulă încredere în mine încât să-mi ofere unul.

Tiernan își îndreaptă privirea spre Oak, dar prințul se uită direct la mine, cu ochi limpezi.

—Limitele puterii lui Lady Nore, sper. Vrăjitoarea-Ciulin a trăit în timpul domniei lui Mab, iar asupra oaselor reginei a fost pus un blestem, dacă am înțeles eu bine.

—Deci nu este vorba despre un obiect? întreb, amintindu-mi conversația lor din pădure.

Oak ridică din umeri.

— Asta depinde de ce ne va spune.

Meditez la răspunsul lui în timp ce-mi fac culcuș din câteva păтури aduse de prinț. Poartă parfumul din Elfliame, așa că-mi trag pătura mea noroioasă aproape de nas, ca să blochez mirosul.

În acea după-amiază urmează un nou drum lung călare, extenuant, cu doar o pauză scurtă pentru masă. Când în sfârșit ne oprim, mă simt gata să-mi dau drumul de pe spatele kelpi, fără să-mi pese dacă aceasta va începe să mă ronțăie.

În apropiere zăresc un râu întunecat, sărat, învolburându-se în jurul pietrelor. Ferigi înalte și subțiri formează insule singuratice de moloz și rădăcini. La marginea unei pante abrupte se înalță zidul singuratic al unei clădiri din beton cu cinci etaje. Arată ca un castel de hârtie, plat în loc să fie tridimensional.

— Intrarea de la Curtea Moliilor ar trebui să fie pe aici, pe undeva! zice Tiernan.

Alunec de pe kelpă și mă întind în iarbă, în vreme ce Oak și Tiernan dezbat unde să caute intrarea. Trag în nări ceața fină de pe apă, parfumul pământului gras și al ierburilor dese de lângă râu.

Când îmi deschid ochii, în locul kelpi văd un tânăr. Cu părul de culoarea nămolului de pe albia unui râu și ochi de verdele turbure al apei stătute. Tresar, mă trag deoparte și mă întind după pumnal.

— Binețe! zice el expansiv, făcând o plecăciune. Trebuie să îți dorești a ști numele celui care te-a purtat pe spate, care cu atâta devotament a ajutat un tânăr prinț la ananghie, înainte ca adevărata lui domnie să...

— Desigur, îl întrerup eu.

— Jack al Lacurilor, răspunde el, cu un rânjel amenințător. Un vesel tovarăș. Și cui am onoarea să mă adresez? adaugă îndată, uitându-se la mine.

— Wren! zic, apoi imediat regret.

Nu este numele meu adevărat, dar toate numele dețin o anumită putere.

—Aio voce neobișnuită, observă. Răgușită. Destul de atrăgătoare, recunosc.

—Mi-am rănit corzile vocale cu mult timp în urmă, îl informez. Țipând.

Oak se interpune între noi și îi sunt recunoscătoare.

— Ce gentleman extraordinar ești, Jack!

Jack se întoarce spre prinț, zâmbetul lui sinistru reluându-și locul.

— Oak și Wren¹. Wren și Oak. Încântător! Nume de creațiuni ale pădurii, dar niciunul dintre voi nu este atât de simplu.

Kelpa le aruncă o privire lui Tiernan și lui Hyacinthe.

—Nici pe departe la fel de simpli ca aceștia doi.

—Destul! zice Tiernan.

Privirea lui Jack rămâne fixată asupra lui Oak.

— Ești dispus să faci circ pentru plăcerea Reginei Moliilor? Pentru că este o conducătoare sumbră și este greu să-i intri în grații. Nu că Înălțimea Voastră ar trebui să se preocupe a impresiona pe cineva.

Cuvintele lui mă înfioară.

— Nu mă deranjează puțin circ, zice Oak.

— Destul cu impertinența! spune Tiernan, intervenind în conversație.

Și-a tras umerii înapoi și și-a pus mâinile-n sân, întruchiparea ofițerului care trebuie să fi fost în armata lui Madoc.

— Ai avut privilegiul de a-l duce în spate pe prinț și cu asta basta! Orice vom găsi noi de cuviință să-ți oferim drept recompensă, fie o monedă sau un picior în dinți, vei accepta recunoscător.

Jack al Lacurilor își trage nasul, jignit. Ochii lui Hyacinthe sclipesc de furie, de parcă ar simți că Tiernan i s-a adresat direct lui.

— Prostii! îi zice Oak lui Jack. Copitele tale au fost iuți și sigure. Vino cu noi la Curte, odihnește-ți picioarele și mănâncă ceva.

Îl bate pe Tiernan pe umăr.

— Noi suntem cei care trebuie să îți fim recunoscători, nu-i așa?

Cavalerul îl ignoră fățiș, fără să simtă el însuși față de prinț venerația pe care se așteaptă să o arate Jack al Lacurilor.

— Pe aici, zice Oak și ne conduce în lungul malului. Îl urmează, încercând să nu alunec pe noroiul ud.

— Vezi și singur cum își arată ei gratitudinea, îi zice Hyacinthe kelpi, atingând cureaua de piele de la căpăstrul pe care îl poartă. Și să nu le dai motive ca să-ți ofere prea multă!

Tiernan își dă ochii peste cap.

Drumul nostru este blocat de un zid din beton, având de o parte râul și de cealaltă un deal acoperit de otrăvitorii copaci ai morții. Ruinele vechii clădiri nu au ușă, ci doar ferestre largi care dezvăluie un peisaj și mai respingător și mai mlăștinos în depărtare. Cu toate acestea, simt nemișcarea din aer, prezența electrizantă a magiei. Oak se oprește, încruntat. Sunt sigură că și el o simte.

Prințul își lipește mâna de beton, încercând parcă să-i găsească sursa.

Jack al Lacurilor se plimbă prin apă, arătând de parcă așteaptă cu nerăbdare să tragă pe cineva jos, în adâncuri.

Hyacinthe se apropie, cu mâna liberă încordată, ca și cum i-ar lipsi ceva. Mă întreb ce armă folosea pe când era soldat.

— Fac pariu că voi credeți acum că sunteți cu toții buni prieteni.

Îmi cobor vocea într-o șoaptă răgușită, amintindu-mi conversația noastră de pe țarm.

— Eu nu mă aflu sub vraja nimănui.

Privirea i se îndreaptă spre prințul care stă pe pervazul uneia dintre ferestre și apoi se întoarce spre mine.

— Pare o carte deschisă, dar acesta este jocul pe care îl face el. Are o mulțime de secrete. De exemplu, știai că a primit un mesaj de la Lady Nore?

— Un mesaj? repet.

Zâmbește, mulțumit că m-a descumpănit. Până să apuc să-i cer detalii, Oak se întoarce spre noi cu un rânjet care cere răspuns.

— Veniți să vedeți!

Ireal, o poiană cu flori se întinde de cealaltă parte a feres0trei. Nu-i niciun râu acolo, nu sunt nici ierburi, nici urme de nămol. Doar un covor nesfârșit de flori și, printre ele, oase împrăștiate, la fel de albe ca petalele.

Oak sare în poiană, copitele afundându-i-se în flori, și apoi se întinde spre mine.

Să nu te lași fermecată de el!

Îmi reamintesc că îl știu pe Oak de când eram copii, că avem aceiași dușmani. Că nu are niciun motiv să mă vră0jească. Totuși, cu vorbele lui Hyacinthe în minte, îmi scutur capul dinaintea propunerii lui și cobor

singură.

— E frumos, nu-i așa? mă întreabă, cu un zâmbet mic pe chip și o lumină în ochii lui de vulpe.

Da, firește. Tot Tărâmul Zânelor posedă o frumusețe ase0mănătoare, carnajul fiind ascuns dedesubtul acesteia.

— Sunt sigură că Regina Moliilor va fi încântată că Prințul Moștenitor crede asta.

— Ai o dispoziție proastă, constată Oak.

De parcă nu aş călca pe măracini la tot pasul!

Străbatem un decor fără soare sau lună deasupra noastră, până când ajungem la o bucată de pământ în care se cascadează o groapă adâncă, pe jumătate ascunsă de vălătuci de ceață. Acolo, tăiate în pământ, sunt scări care coboară în spirală, pierzându-se în întuneric.

— Curtea Moliilor, anunță în șoaptă Jack al Lacurilor.

Îmi întorc privirea spre câmp, neliniștită din pricina oase0lor care îl împânzesc: simboluri ale morții, presărate printre flori. Aș fi vrut să nu fi venit în acest loc. Trăiesc o spaimă ase0mănătoare unei premoniții.

Bag de seamă că Oak își ține mâna pe spadă în timp ce începe să coboare.

Îl urmăresc, Tiernan în spatele prințului, apoi eu, Jack și Hyacinthe la urmă, cu căpăstrul strâns lipit de obraji. Îmi țin pumnul lipit de abdomen, inhalez parfumul bogat al pământului și îmi reamintesc toate acele dăți când am dezle0gat blesteme, toate fetele pe care le-am jucat Făpturilor.

Pășim într-un hol lung de pământ bătătorit, cu o dantelărie de rădăcini deschise la culoare de-a lungul tavanului. Cristale amplasate la întâmplare strălucesc și ne luminează calea. Cu cât pătrundem mai adânc înăuntrul dealului, cu atât mi se întărește senzația de disconfort. Simt greutatea pământului deasupra mea, de parcă pasajul ar putea să se prăbușească și să ne îngroape pe toți. Îmi mușc buzele și merg mai departe.

În cele din urmă, pășim într-o cavernă cu tavan înalt, ai cărei pereți acoperiți de mică sclipesc.

Aici se află o femeie-trol cu pielea verde, cu piercinguri în obraji și două rânduri de coarne, care îi ies din cap. De o parte și de cealaltă a șaoldurilor îi atârână spade. Poartă o armură din piele, lucrată cu măiestrie, astfel încât pe platoșă par să țipe o duzină de guri larg deschise.

Se încruntă când dă cu ochii de noi.

— Eu păzesc trecerea în Curtea Moliilor. Spuneți-vă numele și declarați scopul pentru care vă aflați aici. Apoi, cel mai probabil, vă voi ucide.

Expresia de pe chipul lui Tiernan se înăsprește.

— Nu îți cunoști propriul suveran? El este Prințul Oak, moștenitorul Regatului Elfhame.

Femeia-trol se uită la Oak de parcă ar putea să-l mănânce din trei înghițituri. În cele din urmă, face o mică plecăciune forțată.

— Ne onorezi cu prezența.

Cât despre prinț, el pare sincer încântat să o cunoască și nu se arată cătuși de puțin înspăimântat, dând dovadă fie de aroganță, fie de nesăbuintă, fie de ambele.

— Onoarea este a noastră! zice el, de parcă ar fi gata să-i sărute mâna, dacă femeia-trol i-ar oferi-o.

Nu-mi pot închipui cum e să te simți atât de sigur că ești binevenit într-un loc.

Gândul în sine îmi trece un junghi prin stomac.

— O căutăm pe Vrajitoarea-Ciulin, care sălășluiește în ținutul Reginei Annet. Înțelegem că, fără a avea permisiunea de a o vedea, doritorii se pierd în mlaștini pentru o sută de ani, explică Oak.

Femeia-trol își înclină capul, de parcă încă s-ar gândi cât de apetisant este

prințul.

— Unii nu se mai întorc niciodată.

Prințul dă din cap, ca și cum asta i-ar confirma bănuielile.

— Vai, noi nu avem timp pentru niciuna dintre aceste variante!

Femeia-trol zâmbește fără să vrea când îi aude cuvintele atât de caraghioase.

— Și tovarășii tăi?

— Sir Tiernan, declară cavalerul, arătând spre propria persoană. Jack al Lacurilor. Lady Wren. Prizonierul nostru, Hyacinthe.

Privirea femeii-trol trece repede peste Hyacinthe și Jack și se oprește asupra mea pentru un moment neplăcut de lung. Buzele îmi dezvelesc imediat dinții ascuțiți, în chip de răspuns.

Departe de a se arăta descumpănită, femeia-trol dă din cap spre mine, de parcă ar aprecia ascuțimea dinților mei și neîncrederea pe care o afișez.

— Regina Annet își va dori să vă întâmpine personal, zice ea, bătând de trei ori cu piciorul în peretele din spatele său. Este bucuroasă să vă ospăteze în sala ei și toate cele. Am chemat un servitor, ca să vă conducă spre camerele voastre. Vă veți putea odihni și pregăti pentru sărbătoarea de diseară. Vă vom oferi chiar și o celulă pentru prizonier.

—Nu-i nevoie, spune Oak. Femeia-trol rânjește.

—Și, cu toate acestea, o vom face.

Hyacinthe aruncă o privire spre Tiernan, așteptând poate ca fostul lui iubit să îi ia apărarea. Simt cum se strânge în jurul nostru lațul unei capcane, deși nu cred că eu sunt cea avută în vizor.

— Vom fi încântați să ne bucurăm de ospitalitatea Curții Moliilor, zice Oak.

Dacă speră să capete ceea ce a venit să obțină, nici nu ar putea să spună

altceva.

Zâmbetul femeii-trol se lățește impresionant de tare.

— Bun. Îl puteți urma pe Dvort.

Îi observ privirea și mă întorc, tresărind când dau cu ochii de Făptura care s-a strecurat în spatele nostru. Are pielea și barba de aceeași culoare ca rădăcinile care șerpuiesc din tavan, iar ochii îi sunt roz, injectați. Urechile creaturii sunt lungi, ca acelea de iepure, iar hainele par să-i fie acoperite cu un strat de mușchi, mai gros pe umeri. Nu vorbește, ci face doar o plecăciune, apoi se întoarce și o ia în josul holului.

Hyacinthe îmi înghiontește umărul.

— Înainte să mă ia, lasă-mă să-ți dovedesc că tot ce am spus e adevărat și să îți dau măcar o fărâmbă din informații. Mama prințului a fost o gancanagh. O seducătoare. Guri0microase le numeam noi la Curte.

Îmi scutur repede capul, îngrozită de ce ar putea să zică mai departe.

— N-ai auzit de ele? O seducătoare poate să aprindă în muritori o dorință atât de puternică, încât aceștia sunt dis0puși să moară pentru ea. Poate că pentru Făpturi o astfel de pasiune nu este letală, dar ne afectează oricum. Prima mamă a lui Oak l-a ademenit în patul ei pe Înaltul Rege Eldred și pe fiul lui, Dain. Se zvonește că fratele vitreg al lui Oak și le-a făcut amante atât pe Jude, cât și pe sora ei geamănă, Taryn, și că i-a furat fosta logodnică lui Cardan. Ce crezi că este în stare să facă acest prinț..

Hyacinthe își înghite ultimele cuvinte, pentru că ne-am oprit în fața a patru uși, toate din piatră, cu balamale meta0lice în spirală.

Dar nu mă pot abține și închei fraza în locul lui, în felul în care mă tem că avea să o ducă la capăt. Ce crezi că este în stare să facă acest prinț cuiva ca tine? Mă trece un fior, o recunoaș0tere a dorinței pe care aș fi preferat să o neg.

Așa îi făcea Oak pe toți să se simtă? Nu-i de mirare că era mereu la mijloc o fată. Nu-i de mirare că Hyacinthe crede că prințul îl are pe Tiernan la degetul mic.

Dvort face din nou o plecăciune și arată spre camere, apoi îl împinge pe Hyacinthe spre unul dintre cele trei coridoare în care se desparte holul.

—Rămâne cu noi, spune Oak.

—L-ai auzit pe Majestatea Sal

În ciuda mârâitului pe care îl are în voce când vorbește cu Oak, Hyacinthe în mod clar nu vrea să fie luat. Încearcă să îi dea roată pajului și să se apropie de prinț. Dar pajul tăcut îi blochează calea.

Oak își duce mâna spre mânerul sabiei.

—Destull intervine Tiernan, apucându-l pe prinț de braț. Vor să încalci regulile ospitalității. Oprește-tel N-o să-i strice lui Hyacinthe să fiarbă puțin în suc propriu în închisoarea reginei. Îl voi însoți și mă voi asigura că stă confortabil.

—O faptă Unseelie demnă de o Unseeliel zice Jack al Lacurilor, cu un strop de încântare.

Îi privesc pe Hyacinthe și pe Tiernan îndepărtându-se și începe să mi se facă teamă, căci echipa noastră a fost împărțită pe din două. După ce sunt condusă în camera mea, mă simt și mai rău.

Este o încăpere sumbră, cu pereți scobiți în piatră și pământ. Într-un colț se află un pat acoperit cu munți de pături și perne opulente, cu tapiserii atârinate deasupra. Fiecare dintre draperii înfățișează creaturi vânat, care sângerează în păduri cu frunziș colorat, cu trupurile pline de săgeți.

Pe o noptieră zăresc un urcior cu apă și un mic bazin, iar pe perete sunt fixate câteva cârlige. Dau roată prin cameră, căuțând găuri pentru spionaj, pasaje secrete și pericole ascunse.

Locul acesta mă înfioară. Deși aici este cald și nu-i nimic făcut din gheață, îmi amintește prea mult de Curtea Dinților. Aș vrea să fiu departe.

Mă așez pe pat și încep să număr până la o sută, sperând că senzația de panică se va estompa.

Cum ajung la numărul optzeci și opt, Oak deschide ușa.

— Am aranjat să te primească îndată croitoreasa regală. Îmi fixez privirea pe adâncitura gâtului său, chiar deasupra gulerului. Încerc să îi evit ochii.

Un seducător.

— Nu vreau să merg.

Nu vreau decât să mă ghemuiesc într-un colț până când vom putea pleca de aici.

Lui Oak pare că nu-i vine să creadă ce spun.

— Nu poți să iei parte la sărbătoare așa.

Rușinea îmi aprinde obrazii. Îl privesc, îmbrăcat în hainele lui fine.

Nu e cinstit. Sunt mai curată decât am fost de săptămâni întregi. E adevărat că rochia mea are găuri, că tivul este des0cusut și că sunt locuri în care materialul este atât de tocit încât se poate rupe oricând. Cu toate acestea, este rochia mea.

— Dacă crezi că te voi face de rușine, lasă-mă în camera asta! mormăi, sperând că va fi de acord.

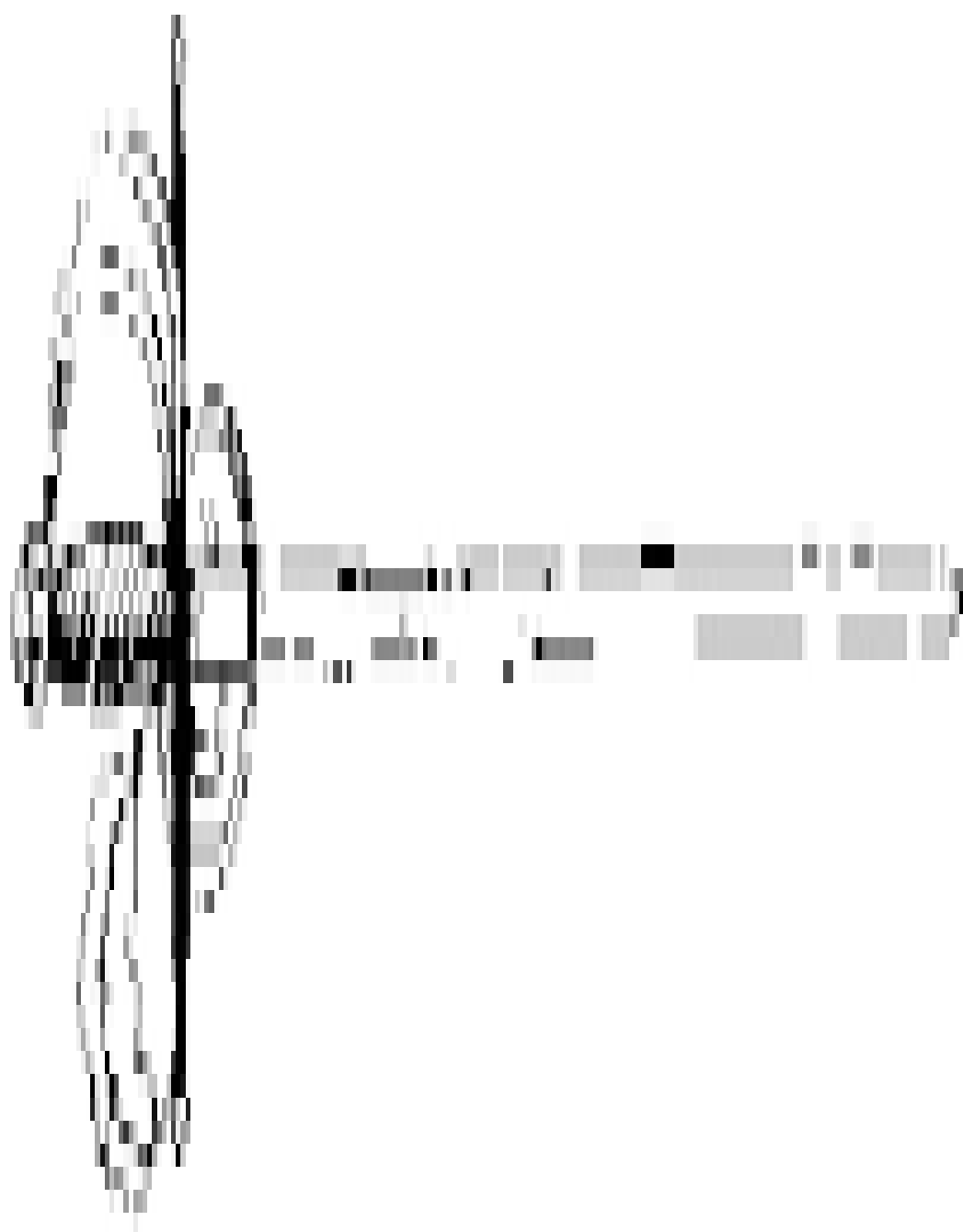
— Dacă îți vei face apariția așa cum ești acum, vei lăsa impresia că Regatului Elfame nu îi pasă de tine, iar un astfel de gând este periculos la Curtea Moliilor, îmi spune prințul.

Mă încrunt, nefiind dispusă să mă comport rezonabil.

Prințul oftează, dându-și la o parte părul din ochii lui de vulpe.

— Dacă vei rămâne în această cameră, Tiernan va trebui să te păzească, iar el își dorește să bea vinurile dulci și să asculte cântecele de la Curtea Moliilor. Și acum, sus! Îți poți pune din nou rochia ta veche mâine.

Umilită, mă ridic și îl urmez.

De cealaltă parte a ușii de la camera croitoresei, cineva fredonează un cântecel straniu și simt prezența magiei, în valuri dense. Orice se va fi aflând înăuntru, are puteri.

Îi arunc lui Oak o privire în semn de avertizare, dar el cioacăne oricum.

Vocea amuțește.

— Cine bate la ușa lui Habetrot? se aude o voce șoptită. Oak ridică din sprâncene la mine, de parcă s-ar aștepta ca

eu să răspund.

Fie, dacă asta își dorește!

— Suren, ale cărei veșminte au fost considerate inadecvate de un prinț nesuferit, în ciuda faptului că eu am văzut lume mergând goală la petreceri.

În loc să se arate jignit, Oak râde încântat.

Ușa se deschide pentru a dezvălui o femeie cu pielea verde ca a broaștei, cu buza de jos lată și sprâncene stufoase. E îmbrăcată în veșminte negre, atât de largi încât îi înghit trupul cu totul, și s-a aplecat atât de tare, încât degetele aproape că-i ating pământul.

Se uită la mine și clipește din ochii negri, umezi.

— Intrați, intrați! ne îmbie.

— Te las să-ți vezi de treabă, zice Oak și face o plecăciune de rămas-bun.

Îmi mușc din nou buzele ca să nu mârâi și o urmez pe zână într-un tunel cu un tavan atât de jos încât trebuie să mă aplec.

Din el dăm într-o încăpere plină cu suluri de țesături, dispuse pe polițe care se înalță îndeajuns încât să fie învăluite în întuneric. Lumina, așa slabă cum e, vine de la lumânările împrăștiate prin cameră, acoperite cu abajururi de sticlă mată.

— Știi ce se spune despre mine? șoptește Habetrot. Că în loc să cos veșminte

le culeg din vise. Haine cum creez eu nu s-au mai văzut până la mine și nici nu se vor mai vedea. Așadar la ce visezi tu?

Mă încrunt la rochia mea zdrențuită, confuză.

— Fata pădurii, asta ai fost? Una dintre Făpturile acelea solitare aduse la Curte?

Dau din cap, pentru că, într-un fel, este adevărat.

— Poate că îți dorești ceva din scoarță de copac și blănuri? mă întrebă, dându-mi roată și mijind ochii de parcă ar avea o viziune a straielor în care mă va îmbrăca.

— Dacă așa se cade, zic, nesigură.

Mă apucă de braț și mi-l cuprinde cu degetele, ca să-l măsoare.

— Cu siguranță nu mă vei insulta cu așa o lipsă de extra0vaganță, nu-i așa?

Nu-mi găsesc cuvintele. Chiar dacă ar putea să-mi vadă visele, nu ar da de veșmintele pe care vrea ea să mi le închipui.

— Nu știu ce vreau.

Cuvintele ies în șoptă, mult prea adevărate.

— Distrugere și ruină! zice ea, plescăind din limbă. Pot practic să le simt izul pe tine.

Îmi scutur capul, dar nu pot să nu mă gândesc la satisfac0ția pe care am simțit-o când am rupt vrăjile glaistigăi. Uneori simt că înăuntrul meu există un nod și că, dacă ar fi dezlegat, ceea ce ar ieși la iveală ar fi tot numai dinți.

Habetrot mă privește cu ochii ei mici, ca două mărgele negre, fără să zâmbească. Apoi începe să caute prin baloturi de materiale.

Pe vremuri, ceea ce port a fost o rochie de vară, cu mâneci-fluturi. O rochie albă, diafană, care plutea în jurul meu când mă învârteam. Am găsit-o într-un magazin, în miez de noapte. Mi-am dat jos hainele pe care le promisem la

Curtea Dinților și le-am lăsat în urmă, îmbrăcând rochia aceasta în schimb.

Mi-a plăcut atât de mult, încât mi-am împletit o coroană din flori de spânz și am dansat pe străzi toată noaptea. M-am admirat în băltoace, convinsă că, atâta vreme cât nu zâm0besc, aş putea fi chiar drăguță. Știu că rochia nu mai arată ca atunci, dar nu mă mai pot închipui în altceva.

Mi-aș dori ca Oak să o fi văzut așa cum fusese la început, chiar dacă nu a mai arătat de mult în felul ăla.

Câteva minute mai târziu, Habetrot revine cu un material într-o nuanță intensă și plăcută de gri, care, când este întors la lumină, pare să își schimbe culoarea în mâinile ei, de la maro la albastru. Întind mâna spre țesătură și mângâi tex0tura catifelată. Este la fel de moale ca pelerina pe care prințul mi-a pus-o peste umeri.

— Da, da! zice croitoreasa. E materialul potrivit. Întinde-ți brațele ca o pasăre. Așa!

Cum stau așa și o las să mă drapeze în material, privirea îmi alunecă la colecția ei de nasturi, ațe și țesături. La fusul care se odihnește într-un colț și la sclipirea aței din jurul lui, luminoasă ca stelele.

— Tu! zice Habetrot, înghiontindu-mă în coaste. Umerii pe spate. Nu te gheboșa ca un animal!

Fac ce îmi cere, dar îmi dezvelesc dinții la ea. Și-i arată și ea pe ai ei. Sunt tociți și negri în dreptul gingiilor.

— Am îmbrăcat regine și cavaleri, uriași și cotoroaște. Te voi îmbrăca și pe tine și-ți voi oferi ceea ce ți-a fost prea frică să ceri!

Nu văd cum ar fi asta cu puțință, dar nu mă cert cu ea. Mă gândesc în schimb la drumul pe care am venit. Am numărat holurile și sunt aproape sigură că știu calea de întoarcere spre groapa aceea din pământ, învăluită de ceață. Trec peste itinerar în gând, iar și iar, ca să mi-l fixez în memorie, pentru eventualitatea în care va trebui să fug. Să fugim cu toții.

După ce mi-a luat dimensiunile și probabil mi-a aflat măsura, croitoreasa se întoarce la masa ei și începe să taie și să coasă, lăsându-mă să rătăcesc

stingheră prin încăpere, aruncând un ochi fundelor, printre care se numără unele care par făcute din păr împletit, iar altele, din piele de broască. Îmi strecor în buzunar o foarfecă; pare ascuțită și are un mâner în formă de lebădă, mai ușoară decât cuțitele mele și mult mai ușor de ascuns.

Nu pot să neg faptul că, deși am evitat Făpturile, sunt fascinată de ele. În ciuda faptului că sunt înșelătoare și periculoase.

Privirea mi se luminează când dau de un nasture care este făcut din același bronz auriu și lucitor ca părul lui Oak. Apoi găsesc unul violet, precum ochii lui Hyacinthe.

Mi-l închipui în temniță. Pe jumătate blestemat, cu căpșotrul acela îngrozitor, atât de disperat încât a fost dispus să-mi ceară chiar și mie ajutorul.

—Vino s-o încerci! zice Habetrot, smulgându-mă din gânduri.

—Dar au trecut doar câteva clipe, spun, uimită.

—Magie! îmi amintește ea, teatral, și mă zorește să trec în spatele unui paravan. Și dă-mi rochia aia de pe tine! Vreau să o ard.

Trag rochia tocită peste cap și o las să alunece la podea, între noi. O fixez pe croitoreasă cu o privire prin care o provoc să mi-o smulgă. Mă simt la fel de vulnerabilă ca o selke care-și leapădă pielea.

Habetrot îmi îndeasă în mâini materialul moale, în nuanțe de albastru-mov-gri. Îl trag pe mine cu grijă, simțind dublura alunecându-mi molatec pe piele și greutatea reconfortantă a materialului.

Este o rochie, însă una așa cum nu am mai văzut vreodată. E alcătuită în mare parte din materialul pe care mi l-a arătat, dar sunt și alte țesături integrate în ea, unele diafane, altele satinat, unele cu broderie din aripi de fluturi, altele din păslă. De pe marginile sfâșiate atârnă ațe și câteva fâșii de material subțire au fost presate pentru a crea noi texturi. Mozaicul amețitor pe care l-a făurit croitoreasa este în același timp zdrențuit și frumos.

Privind rochia, nu prea știu ce să cred. Oare râde de mine îmbrăcându-mă așa, în fâșii zdrențuite, indiferent de cât de artistic le-a îmbinat?

Însă poate că a gândit că această ținută mi se potrivește cel mai bine. Poate că Oak este nebunul care a prins un lup și a crezut că, dacă îl îmbracă într-o rochie și îi vorbește ca unei fete, se va preschimba într-una.

Cel puțin poalele rochiei nu atârnă nepractic pe podea. Pot să alerg în ea și să urlu la lună.

— Ieși, ieși să te văd! mă îndeamnă croitoreasa.

Pășesc de după paravan și trag aer în piept, înspăimântată de clipa în care am să mă văd în oglindă și am să simt din nou arsura umilinței.

Micuța croitoreasă mă împinge spre o chestie din bronz lustruit, care aduce a scut. Mă întâmpină propria reflexie.

Sunt mai înaltă decât îmi aminteam. Părul îmi este încălzit și sălbatic, în ciuda încercărilor mele de a-l pieptăna cu degetele și de a-l spăla la motel. Nu am reușit să-l descurc cu totul. Deasupra gulerului îmi văd clavicula și știu că sunt prea slabă. Dar rochia mi se mulează pe sâni și în talie, cu poalele învâltându-se peste șolduri. Marginile zdrențuite îi oferă o eleganță misterioasă, de parcă aș fi învăluită în umbrele amurgului. Arăt ca o curteană enigmatică, și nu ca o persoană care doarme în țărână.

Habetrot dă drumul unor ghetе lângă mine și abia acum îmi dau seama de câtă vreme stau așa, holbându-mă la mine. Un alt fel de rușine îmi aprinde obraji.

Îmi răsucesc mâinile în poalele rochiei. Are până și buzunare!

—Știam eu că nu le-am aruncat! zice croitoreasa, arătând încălțăările. Dacă și el este pe jumătate la fel de înamorat de tine pe cât ești tu de tine însăși, îmi închipui că va fi mulțumit.

—Cine? întreb aspru, dar ea ridică din umeri și-mi pune în mână un pieptăn de os.

—Aranjează-ți părul! zice, apoi ridică din nou din umeri. Sau fă-l să arate și mai rebel. Arăți încântător oricum.

—Ce vei dori în schimbul tuturor acestor lucruri? întreb, gândindu-mă la

toate târgurile făcute de zâne despre care am auzit și la cât de mult îmi place rochia pe care o port, precum și la faptul că mi-ar fi foarte utile ghetetele.

Acum înțeleg tentația pe care au simțit-o toți nebunii aceia din pădure.

Ochii ei ca două mărgele negre mă cercetează, apoi croitoreasa își scutură capul.

— Eu o servesc pe Regina Annet și ea mi-a cerut să-i dăruiesc prințului de la Înalta Curte orice îmi va cere, atât timp cât ține de îndemânările mele.

Cu siguranță cineva trebuie să-i fi spus lui Oak unde se aflau camerele lui Habetrot și să-l fi asigurat că ea poate să-i ofere ce are nevoie. Deci nu croitoresei îi sunt îndatorată, ci lui Oak. Iar el, la rândul lui, îi este îndatorat Reginei Annet. Inima mi se face cât un purice. Datoriile nu sunt uitate ușor în Tărâmul Zânelor.

Iar cei de la Curtea Moliilor țin să sublinieze ce gazde bune sunt.

— Rochia aceasta este cel mai frumos lucru din câte am văzut, îi spun, pentru că nu pot să o răsplătesc în alt mod fără a o insulta.

A trecut multă vreme de când am primit ultima oară un cadou, fie el și înfășurat în sârmă ghimpată.

— Chiar pare desprinsă dintr-un vis. Asta o face pe Habetrot să se îmbujoreze.

— Bun. Poate că te vei întoarce și îmi vei povesti dacă Prințul Luminii o place pe Regina Noptii.

Rușinată, pășesc în hol, întrebându-mă cum poate crede că o rochie - indiferent de cât de frumoasă ar fi - ar putea să mă transforme în obiectul dorinței cuiva. Mă întreb dacă toți cei de la petrecere vor crede că mă țin după Oak și-mi vor râde pe la spate.

Bocănesc pe coridor până la camera mea și trag ușa de perete, doar ca să dau cu ochii de Oak, tolănit într-unul dintre fotolii, cu membrele lui lungi întinse confortabil, fără rușine. O coroană din flori de mirt i se odihnește

chiar deasupra cor0nițelor. La ea a asortat o cămașă nouă din bumbac alb și pan0talonii stacojii, brodați cu frunze și cârcei de viță-de-vie. Până și copitele îi par lustruite.

Arată întocmai cum te-ai aștepta să arate chipeșul prinț al zânelor, îndrăgit de toată lumea. Probabil că iepurașii îi mănâncă din palmă, iar gaițele albastre încearcă să-l hră0nească cu viermii pe care trebuiau să-i dea propriilor pui.

Oak zâmbește, de parcă nu ar fi deloc surprins să mă vadă într-o rochie frumoasă. De altfel, ochii îi alunecă peste ea rapid, oprindu-se cu o intensitate stranie asupra chipului meu.

— Uluitoarei zice el, deși nu văd cum de poate decide asta, din moment ce nu i-a acordat rochiei prea multă atenție.

Mă simt în egală măsură timidă și înciudată. Prințul Luminii.

Eu nu mă obosesc să îi spun cum arată. Sunt sigură că știe deja.

Oak își trece mâna prin buclele aurii.

— Avem audiență la Annet. Sper că o vom putea convinge să ne trimită la Vrajitoarea-Ciulin de îndată. Până atunci, am fost invitați să îi cutreierăm sălile și să ne înfruptăm la mesele ei de banchet.

Mă așez pe un taburet, îmi trag în picioare noile ghete și apoi îmi leg șireturile.

— De ce crezi că l-a luat pe Hyacinthe? Oak își trece mâna peste față.

— Cred că a vrut să demonstreze că o poate face. Sper că nu are și alte motive.

Îmi scot pieptănul din buzunarul noii mele rochii și apoi ezit. Dacă mă apuc să-mi descurc coama, va vedea cât de măduit mi-e părul și își va aduce aminte unde m-a găsit.

Oak se ridică.

Bun. Va pleca și eu îmi voi putea descurca părul singură. Doar că el pășește în spatele meu și-mi ia pieptănul din mână.

— Dă-mi voie, zice, prinzând câteva șuvițe între degete. Are culoarea primulelor.

Umerii mi se încordează. Nu sunt obișnuită să fiu atinsă.

—Nu-i nevoie să..., încep.

—Nu mă deranjează, îmi spune. Am avut trei surori mai mari care mi l-au pieptănat și împletit pe al meu, indiferent de cât de tare am zbierat. A trebuit să învăț să-l fac și eu pe al lor, în legitimă apărare. Și mama mea...

Are degete agile. Ține fiecare șuviță de la rădăcină, descâl0cind încet nodurile până la vârfuri și apoi urcând din nou spre scalp. În mâinile lui, părul se preschimbă în mătase moale. Dacă m-aș fi pieptănat eu, mi-aș fi smuls jumătate din el de frustrare.

— Mama ta..., repet, îndemnându-l să continue, cu o voce care-mi tremură doar puțin.

Începe să împletească, ridicându-mi părul, astfel încât cozile groase devin un soi de diademă care-mi înconjoară capul.

— Când eram în lumea muritorilor, departe de servitorii ei, avea nevoie de ajutor ca să-și aranjeze părul.

Oak are vocea blândă. Asta, la care se adaugă faptul că mă trage ușor de păr, apoi atingerea degetelor lui pe gâtul meu în timp ce desparte șuvițele, fruntea lui ușor încruntată... toate gesturile sunt copleșitoare. Nu sunt obișnuită ca cineva să fie atât de aproape de mine.

Când îmi ridic privirea, zâmbetul lui este o invitație.

Nu mai suntem copii care se joacă și se ascund sub pat, dar simt că acesta este un altfel de joc, unul ale cărui reguli nu le înțeleg.

Ușor înfiorată, ridic oglinda de pe noptieră. Cu părul aranjat așa și îmbrăcată cu rochia asta, sunt drăguță. Genul acela de drăguț care îi ajută pe monștri să îi ademenească pe oameni în păduri și să îi prindă în dansuri în care își vor găsi pieirea.

[1 Stejar și Pitulice \(în engleză, în original\) \(n.t.\).](#)

Capitolul 6

Un ciocănit în ușa anunță venirea unui cavaler cu părul de culoarea vegetației putrezite și ochi ca piatra de onix, care se prezintă drept Lupine. Ne anunță că ea este cea care ne va conduce la banchetul din sala cea mare a palatului. Când vorbește, bag de seamă că are cerul gurii la fel de negru ca ochii.

— Regina Moliilor vă așteaptă.

Pare a fi o sluagh, una dintre Făpturile pe jumătate moarte. Se spune că o banshee reprezintă sufletul cuiva care a murit cu inima frântă. Spectrele oglesc fețele muribunzilor și le anunță pieirea. Dacă Nobilimea ne arată că zânele pot trăi pentru totdeauna și pot avea tinerețe veșnică, atunci zânele sluagh sunt dovada că ar putea supraviețui chiar și dincolo de asta. Le găsesc deconcertante și fascinante în egală măsură.

Tiernan și Jack s-au făcut prezentabili. Kelpa și-a pieptănat părul negru pe spate și și-a prins o floare chiar sub gulerul cămășii. Tiernan poartă un costum pe care trebuie să-l fi pescuit dintr-una dintre ranițele lui: e din catifea maro, ușor șifonat și arată mai degrabă ca al unui soldat, decât ca al unui curtean. Cavalerul se încruntă când îl vede pe Oak ieșind din camera mea, alături de mine.

— Condu-ne! îi spune Oak lui Lupine și, cu o mică plecăciune, aceasta pornește, lăsându-ne să o urmăm.

Tunelurile de la Curtea Moliilor poartă mirosul pământului proaspăt săpat și al sudorii. Având în vedere că este Curtea cea mai sudică de pe coastă, poate că nu ar trebui să mă surprindă că trecem prin peșteri subacvatice, ai căror pereți sunt țintați cu rămășițele ascuțite ale crustaceelor. Se aude susurul involburat al unei ape și, pentru o clipă, îmi închipui oceanul năvălind peste noi și înecându-ne pe toți. Dar zgomoatele se estompează și îmi dau seama că valurile trebuie să fie destul de îndepărtate încât să nu reprezinte un pericol.

Mai mergem puțin și ajungem într-un câng subteran. Aerul este înăbușitor de umed. Trecem pe lângă copaci de mătase, cu trunchiurile groase acoperite de spini mai mari decât două dintre degetele mele împreunate. De ei atârână ceea ce par a fi cuiburi țesute de păstăi albe, pentru depozitat semințe. Câteva se foiesc în timp ce le cercetez, de parcă înăuntrul lor ar fi prins ceva mai mult decât semințe, ceva care încearcă să se nască.

În următoarea încăpere se află un iaz cu oglinda apei nemișcată, neagră ca noaptea, care coboară în adâncimi necunoscut. Jack al Lacurilor se îndreaptă spre el și își afundă mâna în apă. Tiernan îl trage scurt de umăr.

— Nu vrei să înoți acolo, kelpă!

— Crezi că e fermecat? întreabă Jack, fascinat, mijind ochii, ca să-și vadă reflexia.

— Cred că pe acolo vin Făpturile mării, răspunde sumbru cavalerul. Dacă înoți prea adânc, te vei trezi în Marea de Jos, acolo unde cei care sălășluiesc în lacuri nu sunt prea îndrăgiți.

Îmi lovesc poalele rochiei cu picioarele în timp ce pășesc. Degetele mi se afundă în buzunare, trecând în revistă ce am îndesat acolo. Foarfeca ascuțită pe care am furat-o de la Habetrot, cutia cu chibrituri, vulpea de argint, un jeleu cu aromă de lemn-dulce. Nu îmi place să mă gândesc că lucrurile mi-au rămas în cameră și sunt pipăite de servitori curioși, care le inventariază pentru regină.

După încă trei colțuri, aud frânturi de muzică. Trecem pe lângă un grup de gârzi; unul dintre soldați plescăie din buze la mine.

— Te-au lăsat să-l vezi pe Hyacinthe? îl întreb pe Tiernan, potrivindu-mi pasul cu al lui.

Nu îmi place să mă gândesc că fostul-șoim este închis, când el își dorea deja cu disperare să fie liber. Și îmi fac griji în legătură cu planurile Reginei Annet, cu atât mai mult pentru capriciile ei.

Tiernan pare surprins că i-am vorbit din proprie inițiativă.

— E destul de bine.

Îl cercetez pe cavaler. Expresia de pe chipul lui e încordată, stă cu umerii lași în poziție de atac. Maxilarul îi este întunecat de un puf fin. Părul scurt pare nepieptănat. Mă întreb cât timp a petrecut în închisoare și cât de repede a trebuit să se îmbrace din cauza asta.

—Ce crezi că va face Regina Annet cu el? întreb. Tiernan se încruntă.

—Nu mare lucru. Prințul a promis...

Cavalerul se abține să încheie propoziția. Îi arunc o privire iute, dintr-o parte.

—Chiar l-ai păcălit pe Hyacinthe și de aceea a fost capturat? Tiernan se întoarce imediat spre mine.

—Ți-a spus el asta?

—De ce să nu mi-o spună? Ai fi folosit căpăstrul ca să-l împiedici să vorbească dacă ai fi știut ce avea să-mi zică? îl întreb, păstrându-mi vocea în șoaptă, dar ceva din tonul meu îi atrage privirea lui Jack al Lacurilor, care are un zâmbet mic în colțul buzelor.

—Bineînțeles că nu! se răstește Tiernan. Și nu eu sunt cel care îl comandă, oricum!

Mi se pare că despică firul în patru, de vreme ce Oak trebuie să-i fi spus lui Hyacinthe să-l asculte pe cavaler. L-am auzit dând nenumărate ordine. Cu toate acestea, urăsc că mi se aduce aminte că prințul este acela care are în stăpânire căpăstrul. Vreau să îl plac. Vreau să cred că nu-i seamănă lui Madoc.

În fața noastră, Lupine îi spune lui Oak ceva despre structurile cristaline, despre cum în apropierea celulelor se află încăperi din rubin și din safir. Cavalerul arată spre o arcadă, dincolo de care văd trepte care coboară în adânc. Prințul se apleacă pentru a-i răspunde lui Lupine, iar chipul cavalerului se schimbă, ochii femeii devenind ușor sticloși.

Un seducător.

— Acolo e ținut Hyacinthe? îl întreb pe Tiernan, aplecându-mi capul în

direcția pe care a indicat-o Lupine.

Tiernan dă din cap.

—Crezi că sunt o persoană îngrozitoare, nu-i așa? Tatăl lui Hyacinthe a fost un cavaler devotat lui Lady Liriope - mama naturală a lui Oak. Când aceasta a fost otrăvită, el s-a sinucis, de rușine pentru că a dezamăgit-o. Hyacinthe a jurat că își va răzbuna tatăl. Când Madoc a demonstrat că Prințul Dain e responsabil, el a jurat că îi va fi loial generalului, pentru că a provocat moartea lui Dain. Și a fost loial până la capăt.

—De aceea a ales mai degrabă să fie pedepsit decât să se căiască? întreb.

Tiernan și-a fluturat nesigur mâna.

—Hyacinthe a auzit lucruri îngrozitoare despre noul rege - că smulge aripile Făpturilor care nu i se închină și altele asemenea. Iar Cardan a fost fratele Prințului Dain. Așa că, da, loialitatea lui față de Madoc a cântărit în parte, dar nu într-un tot. Nu poate renunța la dorința de răzbunare pe care o are, deși nici nu mai știe bine asupra cui aruncă vina.

—De aceea poartă căpăstrul? întreb.

Tiernan se încruntă.

— A avut loc un incident. Această pedeapsă a fost mai bună decât ar fi fost altele.

Tiernan n-a vorbit niciodată atât de mult cu mine și, chiar și acum, bănuiesc că vorbește în mare parte cu el însuși.

Totuși, dacă se așteaptă să cred că i-a pus căpăstrul lui Hyacinthe pentru binele lui, îmi va fi greu să o fac. La Curtea Dinților, toate lucrurile îngrozitoare care mi s-au întâmplat se presupune că au fost spre binele meu. Ar fi putut probabil să găsească o cale prin care să-mi taie gâtul și să declare că a fost un cadou.

Ne oprim la intrarea în sala măreață.

— Îmi permiți să te escortez înăuntru? mă întreabă Oak, oferindu-mi

brațul lui.

Lupine oftează.

Stângace, îmi las mâna deasupra mâinii lui, așa cum îi văd pe ceilalți că fac. Simt apăsarea pielii lui pe palma mea ca pe un gest neașteptat de intim. Observ cele trei inele de aur de pe degetele lui. Observ că are unghiile curate. Ale mele sunt colțuroase pe alocuri sau roase.

Nu îmi sunt familiare Curțile din Tărâmul Zânelor pe timp de pace, dar nu cred că acesta este singurul motiv care mă face să simt vibrațiile violente din aer. Pe ringul de dans, zânele se învârt în cercuri care se intersectează. Unele sunt în ținute croite din mătase sau catifea, făcând piruete alături de cele în veșminte țesute din frunze și scoarță de copac, altele nu au nimic pe ele. Printre petale, fire de iarbă, mătăsurii și materiale brodate se întrezăresc și haine omenești: tricouri, jachete de piele, fuste din tul. Una dintre femeile-căpcăun poartă o rochie din paiete argintii peste pantalonii din piele.

Urișii se mișcă destul de încet, astfel încât mulțimea să poată face loc în jurul lor, câțiva goblini dansează, un trol își înfige dinții în ceea ce pare a fi ficatul unui cerb, o glugă-roșie își aranjează pălăria acoperită de măruntaie, mai multe pixi plutesc printre rădăcinile care atârnă din tavanul în formă de dom, nixele își flutură părul încă umed, ținând pline de entuziasm. Îmi atrage atenția un trio de hobi care joacă cas0tane într-un colț, poate pentru a decide ce se va întâmpla cu o fată-spriț, pe care unul dintre ei o ține într-o colivie, cu picioa0rele prinse în miere.

De cum intrăm, Făpturile se întorc spre noi. Nu mă privesc cu oroare, așa cum o făceau la Curtea Dinților, unde eram ade0sea scoasă la paradă dinaintea lor, în timp ce încercam să-i mușc pe cei care mă țineau captivă și trăgeam de lanțuri. În privirile care mă urmăresc văd curiozitate, amestecată cu o undă de admirație - deși aceasta este fără îndoială fie pentru rochia mea, fie pentru prințul pe care-l am la braț.

Aerul încărcat de miresmele dulci ale florilor și ale fructe0lor coapte mă amețește când îl trag în piept. Zâne mici zum0zăie prin aer ca niște fire de praf vii.

Mesele lungi și joase sunt pline cu mâncare: struguri negri precum cerneala

puși alături de mere aurii, prăjituri pudrate cu zahăr și petale de trandafir se înalță în turnuri, iar rodiile își varsă semințele roșii pe fețe de masă din mătase albă, care își târăsc ciucurii pe podeaua de pământ bătătorit. Pocalele de argint sunt așezate pe lângă carafe cu vinuri - unul verde ca iarba, altul mov ca violetele, iar cel de-al treilea de galbenul pal al piciorului-cocoșului.

Violoniștii și cimpoierii împrăștiați prin sala de bal cântă melodii care ar trebui să fie disonante, dar notele se împletesc într-un zgomot delirant și sălbatic, care îmi face sângele să cânte.

Sunt și performeri: jongleri care aruncă bile aurii în aer, preschimbate în argint înainte de a fi prinse. Un acrobat cu coarne pășește într-un cerc acoperit de flori și își arcuiește spatele, în timp ce-și contorsionează trupul, făcând cercul să se învârtă. Câteva zâne oftează încântate. Nobilii își arată zâmbetele trufașe, superioare.

Eu, care am fost singură atât timp, mă simt de parcă m-aș îneca într-un potop de șoapte, sunete și parfumuri.

Îmi strâng în pumn mâna care nu-l atinge pe Oak și-mi înfig unghiile zdrențuite în pernița degetului mare, ca să-mi păstrez o expresie neutră. Durerea își face efectul, limpezindu-mi capul.

Nu țipa! îmi spun. Nu mușca pe nimeni! Nu plânge!

Ghida noastră arată spre un podium ușor ridicat, unde Regina Unseelie stă pe un tron de mangrovă, ale cărei rădăcini se întind precum tentaculele unei caracatițe enorme. Regina Annet poartă o rochie care este pe jumătate armură de piele, pe jumătate extravagantă dramatică, ceea ce îi dă aerul că este pe cale să se ridice și să lupte pe o scenă. Părul îi cade despletit într-o cascadă de bucle negre, prinse într-o coroană de bougainvillea purpurie. Are pântecul rotund, căci poartă un copil. Una dintre mâinile cu gheare i se întinde protector peste burtă.

Am învățat multe lucruri în pădure. Ți-aș putea descrie felul în care zboară ciorile sau ți-aș putea spune cum să aduni picăturile de apă de pe frunze, după furtună. Cum să dezlegi vrăjile celor șase Făpturi care caută să lege muritorii cu târguri necinstite. Dar nu am învățat nimic despre politică. Și totuși am teribilă senzație că fiecare mișcare pe care a făcut-o Regina Annet

de când am ajuns aici a fost una pur calculată.

Când îl vede pe Oak apropiindu-se, regina se ridică și face o reverență.

— Vă rog, nu vă deranjați! spune prințul, prea târziu.

Oak face la rândul lui o plecăciune, în mod clar surprins să o vadă însărcinată. Zânele nu se reproduc ușor sau repede și se zvonea că Regina Annet a petrecut decade întregi tânjind în van după un copil.

Fac și eu o reverență, plecându-mi fruntea. Nu sunt sigură care este eticheta exactă în situația de față, dar sper că dacă mă voi pleca destul de adânc și voi rămâne așa destul timp, va fi îndeajuns.

— Bunătatea pe care ne-o arăți oferindu-ne odihnă și merinde este mai mult decât am fi îndrăznit să cerem! spune Oak, o frază care nu ar fi putut să fie rostită decât de cineva educat în curtoazie, de vreme ce sună politicos, deși dincolo de cuvinte rămân multe lucruri nespuse.

— Și cu ce am putea să vă facem șederea mai plăcută în continuare? întreabă Regina Annet, în timp ce își reia locul pe tron, cu ajutorul unui goblin.

— Am auzit că Vrăjitoarea-Ciulin sălășluiește în adâncul mlaștinii de chiparoși de pe tărâmul tău. Știm că cei care o caută acolo o fac cu riscul propriei vieți. Cerem drum drept până la ea, dacă ni-l poți oferi.

— Și cu ce scop o căutați? Privirea reginei alunecă evaziv.

— Se zice că ea poate să găsească toate lucrurile pierdute, îi răspunde Oak. Poate chiar să vadă viitorul. Dar noi vrem să aflăm despre trecut.

Regina Annet zâmbește într-un fel care mă face să mă îngrijorez.

— Nu vreau să mâni Înalta Curte, pierzându-le prințul. Aș putea să îți ofer un însemn pe care să îl treci pe talpa încălțărilor, astfel încât acestea să te poarte direct la mlaștină.

Oak își deschide gura, gata să îi mulțumească, ca să ne putem vedea de drum.

— Dar, zice Regina Annet, să ne oprim o clipă asupra companiilor tăi. O kelpă, o gardă de corp și o regină căzută.

Privirea i se îndreaptă spre mine.

— Să nu crezi că nu te cunosc, Suren, fiică a gheții.

Privirile ni se întâlnesc, rapid și ostil, înainte să pot face ceva.

—Și Hyacinthe, completează Oak. Pe care m-aș bucura să-l primesc înapoi.

—Prizonierul tău?

Regina Annet ridică din sprâncene.

—Îl vom ține închis deocamdată, astfel încât să nu fii nevoit să joci rolul temnicerului în casa mea.

—Nu este o corvoadă, spune Oak. Indiferent de părerea pe care o ai despre mine, cunosc datoria pe care o am față de un dușman capturat, mai ales având în vedere că tatăl meu este un pic mai mult responsabil pentru blestemul care s-a abătut asupra acestuia. Eu sunt cel care ar trebui să îl supravegheze.

Regina Annet zâmbește.

—Uneori datoria te poate pune la încercare. Atâta vreme cât toată lumea se comportă cum se cuvine, îl voi înapoia nea0tins. Vă îndreptați spre nord atunci, nu-i așa?

—Eu, da.

Prințul pare îngrijorat.

— Înalta Curte nu îl va ajuta pe tatăl tău, nu-i așa? continuă regina, cercetându-l pe Oak.

Acesta nu răspunde, iar ea dă din cap, de parcă tăcerea lui ar fi răspunsul de care are nevoie.

— Așadar ai rămas singur în încercarea de a-l salva pe Madoc.

Regina se apleacă în față pe tronul ei.

— Sora aceea a ta știe măcar că ți-ai asumat această misiune?

Jude, nu-l putem lăsa să moară, pur și simplu! Asta a spus Oak pe când delira și era doar pe jumătate conștient.

De aceea pare obosit și neliniștit, de aceea este dispus să înfrunte pericolele cu doar un cavaler alături. De aceea el și Tiernan au evitat atât de multe dintre întrebările mele. Pentru că Lady Nore l-a luat pe tatăl lui adoptiv prizonier. Și de vreme ce Madoc este un trădător, alungat din Elfhame, nimeni altcineva nu a fost dispus să ridice un deget ca să-l aducă înapoi.

— Ce băiat ascultător ești zice Regina Annet când vede că Oak nu răspunde.

Prințul strânge din buze.

Inima îmi bate de două ori mai tare în piept. Dacă mi-a ascuns asta, a făcut-o cu un scop. Poate a fost doar pentru că s-a gândit că am motive să nu îl plac pe Madoc, de vreme ce acesta a fost un aliat al Curții Dinților. Sau poate că știa că interesele noastre nu se vor suprapune când vom ajunge la Citadelă, eu dorindu-mi să o înfrunt pe Lady Nore, iar el cău0tând să negocieze cu ea.

— S-ar putea ca Înalta Curte să nu-mi fie recunoscătoare pentru că te ajut, spune Regina Annet. S-ar putea chiar să mă pedepsească pentru rolul pe care îl joc în planul tău. Se pare că mi-ai băgat necazul în casă, Oak din Elfhame. Nu așa se cuvine să-mi răsplătești generozitateal

Acum, după ce am înțeles cum s-a jucat Oak cu mine, înțe0leg cum s-a jucat Regina Annet cu el.

Regulile zânelor legate de ospitalitate sunt extrem de spe0cifice. Spre exemplu, invocându-le, Madoc a reușit să con0vingă Înalta Curte să îi permită lui, Lordului Jarel și lui Lady Nore să intre în Elfhame fără ca nimeni să le atingă măcar un fir de păr de pe cap, deși Madoc avea o armată campată chiar la marginea uneia dintre insule.

Însă, după ce acesta a ridicat spada și a încălcat regulile ospitalității, ei bine,

toate înțelegerile au căzut.

Cei de la Curtea Moliilor s-au declarat gazdele noastre, așa că sunt obligați să aibă grijă de noi. Cu excepția cazului în care ne-am dovedi niște oaspeți răi. Atunci ar fi liberi să facă orice poftesc.

Dar ce ar putea Annet să vrea de la Oak? O favoare pentru copilul ei nenăscut? Căpăstrul? Capul moștenitorului din Elfhame?

— Dacă sora mea va purta cuiva pică pentru această situație, a spus Oak, îmi va purta mie și doar mie.

Regina Annet rămâne pe gânduri.

— Dă-mi mâna! zice ea, în cele din urmă.

Oak o ascultă, întorcându-și palma în sus. Regina își împunge vârful degetului cu un pumnal pe care l-a desprins de la cureaua din jurul încheieturii și apoi desenează un simbol pe pielea prințului.

— Trasează-l pe tălpile încălțărilor și vă veți găsi calea prin mlaștină.

Ușurința cu care ne-a oferit ceea ce ne doream arată clar că anticipează că va obține ceva de la noi mai târziu. Ceva ce nu i-am da acum, dacă ne-ar cere.

— Îți suntem profund recunoscători! spune Oak, care își înclină capul spre ea.

Pare un semn că trebuie să fac o nouă reverență.

— Iau extrem de serios obligațiile de gazdă, ne avertizează Regina Annet, apoi îi oferă un zâmbet mic și straniu lui Oak. Puteți pleca de dimineață. În această seară desfățați-vă în sălile mele! Veți avea nevoie de un strop de căldură acolo unde mergeți.

Undeva, în apropiere, un nou grup de muzicanți începe o melodie stranie.

În timp ce ne îndepărtăm de podium, Tiernan își lasă mâna pe brațul lui Oak.

— Nu-mi place ce se întâmplă.

Îmi croiesc drum prin mulțime. Gândurile îmi sunt încăl0cite. Îmi aduc aminte că Hyacinthe a spus că Lady Nore a comunicat cu Oak. Trebuia să o facă dacă voia să se asigure că prințul știe că ea îl are pe tatăl lui. Și, indiferent de ce alte intenții ar avea, indiferent de ce mi-a spus mie, Oak vrea să obțină libertatea tatălui său mult mai mult decât își dorește să o oprească pe Lady Nore. Dacă aș fi fost în locul surorii lui, nu l-aș fi trimis în nord, în condițiile în care scopurile lui s-ar putea să nu coincidă cu ale ei.

Scopurile lui aproape cu certitudine nu coincid cu ale mele.

— *Regatul Elfhame îți solicită ajutorul! îi arunc în față pro0priile cuvinte, mârâind.*

Oak nu arată nici pe jumătate atât de vinovat pe cât mă așteptam să fie.

—Ar fi trebuit să-ți explic situația cu Madoc.

—Mă întreb de ce te-ai decis să nu o faci, zic, pe un ton care indică exact opusul.

Mă privește în ochi cu aroanța regalității.

—Tot ce ți-am spus este adevărat.

—Da, înșeli așa cum o fac toți cei din Nobilime. Cu tru0curile și cu omisiunile tale. Nu-i ca și cum ai opțiunea de a spune minciuni.

Cu colțul ochiului observ că Tiernan s-a retras din conver0sația noastră. Cavalerul se îndreaptă spre masa de banchet și spre vinuri.

Oak oftează și în cele din urmă aud ceva care sună a mârâ0nire strecurându-i-se în voce.

— Wren, ai destule motive ca să nu te încrezi în mine acum, dar chiar am de gând să o opresc pe Lady Nore. Și cred că o putem face. Deși plănuiesc să îl aduc înapoi pe Madoc, vom face și o faptă despre care nimeni nu va putea spune că nu a fost în serviciul Regatului Elfhame. Indiferent de neca0zurile care mă vor aștepta pe mine, tu vei fi o eroină.

Nu sunt prea sigură că am fost văzută astfel vreodată, nici măcar de către oamenii pe care i-am salvat.

— Și dacă hotărăsc să-mi văd de drum? Mă vei lega de mâini și mă vei târî după tine?

Mă privește cu ochi de farsor pe sub arcadele aurii ale sprâncenelor.

—Doar dacă mă zgârii din nou.

—De ce vrei să îl ajuți? îl întreb.

Madoc a fost dispus să se folosească de Oak cel puțin ca de un mijloc prin care să obțină puterea.

—Este tatăl meu, spune el, de parcă asta ar trebui să fie îndeajuns.

—Eu merg în nord cu singurul scop de a-mi distruge mama și nu mi s-a părut că te-ai gândit vreo clipă că ar fi cazul să ezit, îi reamintesc.

—Madoc nu îmi este părinte prin sânge, zice el. Este persoana care m-a crescut. El este tatăl meu. Și, da, bine, e complicat. El a tânjit mereu după cuceriri. Nici măcar după putere, ci după lupta însăși. Poate pentru că a fost o glugă-ro0șie sau poate că acesta este pur și simplu felul lui de a fi, dar e o pornire căreia nu i se poate opune.

Nu sunt prea convinsă că e mai bine să fie văzută ca o por0nire căreia nu i se poate opune.

— Strategiile erau la ordinea zilei. Erau ca un joc. Erau totul. Din clipa în care a întâlnit-o pe mama mea și a aflat cine m-a conceput, din clipa în care a aflat că aş putea fi moșteni0torul Regatului Elfhame, nu s-a putut opri din făcut planuri și strategii. După ce a fost exilat în lumea muritorilor, legat de vraja care îl împiedica să pună mâna pe o armă, a fost complet devastat. A început să lucreze ture la un abator, doar pentru a simți mirosul sângelui. M-a învățat cum să lupt, când lui îi era interzis. S-a implicat în politică alături de vecinii din car0tier. Într-o lună i-a făcut pe toți să-și sară la beregate. Ultima veste pe care am auzit-o de la ei a fost că o doamnă în vârstă l-a înjunghiat pe un tânăr în gât, cu un stilou.

Oak își scutură capul, dar e clar că îl iubește pe Madoc, chiar dacă știe că e un monstru.

— E în natura lui. Nu pot să neg că a adus o armată pe țărmurile din Elfhame. Din cauza lui au fost ucise Făpturi. A devenit un dușman al Înaltei Curți. L-ar fi ucis pe Cardan, dacă ar fi avut ocazia. Așa că, indiferent de cât îl iubește sora mea pe tatăl nostru, nu le poate cere vasalilor ei devotați să îl ajute. Ar da îngrozitor să le ceară Făpturilor să-și riște viețile pentru a o salva pe a lui, când el este acela care le-a pus în pericol de la bun început. Însă cineva trebuie să o facă, altfel va muri.

Acum sunt atentă la ceea ce nu îmi spune.

— Ți-a zis sora ta că vrea ca tu să îl ajuți?

— Nu, recunoaște el încetișor.

— Și vrea ca tu să îl ajuți? L-am prins și o știe și el.

— Jude nu a știut care era planul meu, dar, dacă ar fi să ghicesc cum se simte acum, aș zice că e furioasă. Dar Madoc ar fi venit după noi dacă am fi fost la ananghie.

Am văzut-o pe Înalta Regină furioasă și, indiferent de cât de mult îl iubește pe Oak, nu sunt sigură că îl va ierta pentru că l-a ales pe tatăl lor în locul ei. Când îl va pedepsi pe prinț, deși Oak e de altă părere, sunt aproape sigură că îi va pedepsi și pe aceia care l-au ajutat.

Dar, când prințul se întinde după mâna mea, i-o strâng și eu pe a lui și simt plăcerea teribilă și nervoasă pe care mi-o trezesc degetele lui împletite cu ale mele.

— Ai încredere în mine, Wren! zice. Ajută-mă! Seducător.

Intrigant.

Privirea mi se îndreaptă spre zgârieturile de pe obrazul lui, care par încă noi. Semne pe care eu i le-am făcut și pentru care încă nu m-a pedepsit. Oricât de secretos ar fi, oricât de nebu0nești i-ar fi motivele pentru care-și iubește tatăl, îmi place faptul că ține la el.

—Voi veni cu tine, spun. Deocamdată.

—Mă bucur.

Prințul își trece privirea prin sală, peste Nobilii de la Curtea Moliilor, peste dansurile și orgiile din jur. Apoi îmi oferă zâmbetul lui ca argintul-viu, genul acela de zâmbet care mă face să cred că suntem prieteni care conspiră împreună.

— De vreme ce ești într-o pasă bună, poate că vei și dansa cu mine.

Uimirea mea trebuie să fie evidentă.

— *De ce?*

Prințul zâmbește.

—Pentru a sărbători faptul că mergi mai departe cu această misiune. Pentru că suntem la o petrecere. Pentru ca Regina Annet să nu creadă că avem ceva de ascuns.

—Și avem ceva de ascuns? întreb.

Zâmbește mai larg, trăgându-mă spre petrecăreți.

— Întotdeauna.

Ezit, dar o parte din mine și-ar dori să fie convinsă.

—Nu știu să dansez.

—Eu am fost educat în toate artele de la curte, îmi zice el. Dă-mi voie să-ți arăt.

Îl las să mă conducă în mulțime. Dar, în loc să mă ducă spre unul dintre dansurile în cerc, el mă trage într-o parte, ca să avem loc să exersăm. Mă răsuțește și îmi arată o mișcare, așteptând să o repet în oglindă.

— Te gândești vreodată cum ar fi să fii din nou regină? îmi șoptește, cu buzele lipite de obrazul meu, în timp ce exersăm pașii.

Mă retrag și-l privesc lung.

Oak își ridică mâinile, predându-se.

—Nu am gândit-o ca pe o întrebare-capcană.

—Tu ești acela care va domni, îi reamintesc.

—Nu, zice el, cu ochii la ceilalți dansatori. Nu cred că o voi face.

Mă gândesc că, până la urmă, Oak a evitat tronul aproape întreaga viață. N-am uitat cum m-am ascuns sub patul lui în timpul Luptei cu Șarpele. Alung imediat amintirea aceasta din minte. Nu vreau să mă gândesc la cum era pe atunci. Cum nu vreau nici să mă gândesc că, în ciuda avertismentelor lui Hyacinthe, sunt gata să ciugulesc din palma prințului, blândă ca o porumbiță.

E prea simplu. Sunt ahtiată după bunătate. Ahtiată după atenție. Vreau, vreau și tot vreau.

— Ar trebui să mâncăm ceva, zic. Avem o călătorie lungă înainte.

Deși trebuie să-și fi dat seama că este o scuză, îmi dă drumul din brațele lui.

Ne croim drum prin mulțime, spre o masă de banchet, încărcată cu delicatese. Oak pune mâna pe o tartă cu umplutură din fructele aurii ale zânelor și o taie pe jumătate, oferindu-mi una dintre părți. Deși eu am fost cea care a propus să mâncăm, realizez cât de foame îmi este cu adevărat abia după ce iau prima îmbucătură. Jenată, îmi torn un pahar cu apă din carafa pregătită pentru a fi amestecată cu vinul și îl dau pe gât.

Oak își pune un pahar cu vin, nediluat.

— Îmi poți spune cum ai ajuns să trăiești...

Se oprește, de parcă ar încerca să găsească cuvintele potrivite.

— Așa cum o făceai?

Îmi aduc aminte cât de atentă am fost ca el să nu afle. Cum aş putea să îi explic felul în care timpul părea să-mi scape printre degete, felul în care am devenit din ce în ce mai detaşată, mai puţin capabilă să-mi întind mâna ca să iau ceea ce îmi doream? Nu-i voi permite să-i fie milă de mine şi mai mult decât îi este deja.

— Ai fi putut să vii să mă vezi, îmi zice. Dacă aveai nevoie de ceva.

Asta mă face să râd.

— Pe tine?

Se încruntă la mine cu ochii lui de chihlimbar.

— De ce nu?

Imensitatea motivelor îmi taie respiraţia. Este prinţ al Regatului Elfhame, iar eu sunt copilul căzut din graţii al unor trădători. El se împrieteneşte cu toată lumea, de la trolul care stă de gardă la intrare la toate acele domniţe de la Înalta Curte despre care a vorbit Tiernan, în vreme ce eu mi-am petrecut ani în şir singură, în pădure. Şi, mai ales, pentru că i-ar fi putut cere surorii lui să-mi permită să rămân pe Insulele Mişcătoare şi nu a făcut-o.

— Poate că am vrut să păstrez favoarea aceea pe care încă mi-o datorezi, zic.

Asta îl face să râdă. Ideea că Oak ar putea să mă placă este la fel de caraghioasă ca aceea că soarelui i-ar putea plăcea furătura, dar asta nu mă împiedică să mi-o doresc.

Pe mine, cu dinţii mei ascuţiţi şi pielea rece. E absurd. E grotesc.

Şi, cu toate acestea, după felul în care mă priveşte, aproape că pare cu putinţă. Îmi închipui că acesta este planul lui. Vrea să fiu fermecată de el, astfel încât să-i rămân alături indiferent de ce îmi va cere. Fără îndoială îşi închipuie că tot ce trebuie să facă este să-mi acorde puţină atenţie şi câteva zâmbete. Se aşteaptă să fiu la fel de maleabilă ca domniţele de la Curte.

O parte atât de mare din mine vrea să cedeze şi să se prefacă alături de el,

iar reacția mă umple de furie fierbinte.

Dacă vrea să mă vrăjească, măcar să-l fac să muncească pentru asta. Nu mă voi mulțumi cu zâmbete și un dans. Îl voi demasca. Îmi voi demonstra - ne voi demonstra amândurora - că flirtul lui nu este sincer. Mă aplec spre el, așteptându-l să se retragă, din instinct. Să își arate repulsia. Dar el mă pri0vește doar, curios.

Cum mă trag mai aproape, ochii i se măresc puțin.

— Wren, șoptește.

Nu sunt sigură dacă este un avertisment sau nu. Urăsc faptul că nu știu.

Mă aștept ca în fiecare clipă să tresară sau să se retragă când îmi las mâna pe umărul lui, apoi mă ridic pe vârfurile degetelor și îl sărut.

E ridicol. Să îl sărut e un act profan. Îmi dă satisfacția teri0bilă pe care o ai când spargi un pocal de cristal.

Se întâmplă repede. Doar apăsarea gurii mele uscate pe buzele lui. O senzație scurtă de catifelare, căldura respirației lui, apoi mă retrag, cu inima bătându-mi să-mi spargă piep0tul de spaimă, așteptându-mă să fie dezgustat.

Convinsă că l-am pedepsit așa cum merită pentru că a încercat să flirteze cu mine.

Simt partea furioasă și sălbatică din mine atât de aproape de suprafață, încât aproape că îi pot mirosi blana îmbibată în sânge. Vreau să ling zgârieturile pe care i le-am făcut.

Oak nu pare alarmat însă. Îmi cercetează chipul, de parcă ar încerca să descifreze ceva.

După o clipă își închide ochii, genele blonde mângâindu-i obrajii, și se apleacă, lipindu-și din nou gura de a mea. Se mișcă încet, sprijinindu-mi capul cu o mână. Un fior îmi alu0necă pe șira spinării și pielea mi se îmbujorează.

După ce se retrage, nu mai are pe chip zâmbetul lui complicat, pe care îl afixează de obicei. În schimb, arată de parcă a fost palmuit. Mă întreb dacă sărutul meu se simte ca atunci când ești zgâriat pe obraz.

S-a forțat ca să ducă totul la capăt? De dragul de a mă ține în această misiune? De dragul tatălui său și a planurilor lui?

Voisem să îl pedepsesc, dar tot ce am reușit să fac a fost să mă pedepsesc singură.

Trag aer în piept și expir încetișor. Privirea îmi alunecă de la Oak și îl văd pe Tiernan, care se îndreaptă spre noi. Nu sunt sigură cât de multe a văzut, dar nu vreau să aud nimic din ce ar putea avea de spus în această clipă.

— Îmi cer scuze, îi spun lui Oak, dar am dansat destul. Cred că mă voi retrage.

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Știi unde să mă găsești, dacă te răzgândești. Urăsc cum aceste cuvinte îmi aprind obraji.

Mă amestec în mulțime, sperând că mă va pierde din ochi. Mă blestem pentru că am fost nesăbuită. Îl blestem pentru că mi-a întunecat mintea.

Privirea îmi trece pe deasupra dansatorilor și mă gândesc că trebuie să vorbesc cu Hyacinthe.

Atâta vreme cât toată lumea se comportă cum se cuvine, îl voi înapoia neatins. Asta a spus Regina Annet, dar se prea poate ca noi să fi fost deja necuviincioși. Poate că faptul că am venit aici împotriva dorințelor Înaltei Regine este un pretext suficient pentru a-l ține închis.

Însă, chiar așa închis cum este, pot merge să vorbesc cu el chiar acum, fără ca nimeni să își dea seama. Poate să mă avertizeze așa cum trebuie, poate să îmi spună tot ceea ce știe.

Iau un pumn de castane prăjite și le ronțai încetișor, aruncând cojile pe jos, în timp ce mă îndrept spre ieșire. O zână cu față de pisică sfâșie o bucată crudă de carne pe o farfurie de argint. Un căpcăun cu două capete

bea dintr-un pocal care pare, așa cum îl ține între degete, destul de mic încât să apar0țină unei păpuși.

Îmi îndrept privirea spre Oak. E tras la dans de o fată surâ0zătoare, cu păr auriu și coarne de căprioară. Îmi închipui că va uita imediat de sărutul nostru în brațele ei. Gândul acesta îmi dă crampe, așa că mintea mă îndeamnă din nou să ajung la Hyacinthe.

Un bărbat muritor sare pe o masă din apropierea mea, cu părul răsfirat în şuvițe subțiri. Are un chip expresiv și o vul0nerabilitate fragilă care atrage privirea. Bărbatul își împinge ochelarii pe nas și începe să cânte la scripcă.

Cântecul lui este despre locuri pierdute și cămine atât de îndepărtate încât nu mai reprezintă cămine. Cântă despre o dragoste atât de intensă, încât se confundă cu ura, și despre lanțuri care sunt ca niște enigme din trecut și nu îl mai țin prizonier, dar nici nu pot fi înfrânte.

Din instinct, caut vrăjile, dar nu văd niciuna. Pare să se afle aici din proprie voință, deși mi-e groază să mă gândesc cât de tare s-ar putea înșela în privința audienței lui. Cu toate aces0tea, Regina Annet zice că este o gazdă cinstită. Atâta vreme cât respectă regulile întortocheate din Tărâmul Zânelor, s-ar putea trezi a doua zi de dimineață în patul lui, cu buzunarele pline de aur.

Bineînțeles, nimeni nu-i va spune regulile, așa că nu va ști dacă încalcă vreuna.

Cu acest gând în minte, mă întorc și străbat restul drumu0lui ce mi-a rămas prin mulțime, cât de repede pot.

Capitolul 7

Trec pe lângă gărzi plictisite, care aruncă priviri hămesite în direcția mea. Nu mă urmăresc însă, fie pentru că le este interzis să-și părăsească posturile, fie pentru că arăt prea slăbănoagă ca să le servesc drept masă.

Odată ce nu se mai văd, o iau la fugă. Trec pe la întretăierea de coridoare, acolo unde Lupine a vorbit despre camerele incrustate cu pietre prețioase de lângă celule, atât de repede încât aproape mă împiedic.

Gândurile îmi aleargă la fel de iute ca picioarele. Am sărutat două persoane înainte de Oak. Pe băiatul căruia îi plăceau focurile și, mai târziu, pe una dintre zânele-copac. Niciunul dintre acele săruturi nu mi s-a părut atât de blestemat ca acela pe care l-am împărtășit cu prințul, deși au fost și acelea blestemate.

Asta este problema când trăiești din instinct. Nu gândesc.

Nivelul de jos are un miros umed, mineral. Aud paznici vorbind mai în față, așa că mă strecur cu grijă până la colțul coridorului și arunc o privire. Ușa uriașă din cupru pe care o păzesc este cu siguranță cea care dă spre celule, căci pe ea stau scrijelite cuvintele Fie ca suferința să înnobileze. Unul dintre paznici este un cavaler cu părul de culoarea trandafirilor roșii. Femeia pare să piardă un joc de zaruri în fața unui bauchan² rânjit, cu urechi lungi. Amândoi poartă armuri. Femeia are o spadă lungă la șold, în vreme ce a goblinului este curbată și prinsă la spate.

Sunt obișnuită să mă strecur în pădure și să o părăsesc fără să fiu băgată de seamă, dar nu prea am experiență în pălăvrăgeala care m-ar putea ajuta să-i păcălesc pe paznici, ca să pot trece de ei. Îmi iau inima-n dinți însă și mă rog ca limba să nu mă trădeze.

În clipa aceea simt o bătaie pe umăr. Mă răsucesc, înghițindu-mi strigătul, și dau nas în nas cu Jack al Lacurilor.

— Pot să-ți ghicesc planul, zice el, arătând malițios și mulțumit, precum

cineva care a scos la iveală o bârfă delicioasă. Ai de gând să îl eliberezi pe Hyacinthe.

— Vreau doar să-i pun niște întrebări, zic.

— Deci nu vrei să-l eliberezi din închisoare? Ochii lui verzi sunt alunecoși.

Aș vrea să neg, dar nu pot. La fel ca tuturor Făpturilor, limba mi se leagă-n gură când încep să spun o minciună și, spre deosebire de Oak, eu nu știu cum să fac să-mi alunece cu ușurință înșelăciuni de pe buze. Doar pentru că vreau să-l eliberez, nu înseamnă că o voi și face.

— Aaah, zice Jack, interpretându-mi corect tăcerea ca pe o confesiune. E iubitul tău? Trăim într-o baladă?

— O baladă de groază, poate! mormăi.

—Fără îndoială că asta va deveni până la final, comentează el. Mă întreb cine va supraviețui ca să o compună.

—Ai venit ca să mă provoci? îl întreb, frustrată. Să mă oprești?

Nu sunt sigură cât de puternică este o kelpă scoasă din apă, când ia forma unui bărbat.

— Am venit să te surprind, zice el. Nu sunt minunate surprizele?

Strâng din dinți, dar nu zic nimic o vreme. Poate că nu sunt eu în stare să-l vrăjesc cu vorbe dulci ca mierea, dar știu care este puterea resentimentelor.

— Trebuie să doară felul în care a vorbit Tiernan cu tine.

O fi Jack un flăcău vesel, dar pot să pariez că este și unul meschin.

— Poate că nu te-ar deranja dacă Tiernan s-ar face de râs în fața prințului? Pentru că dacă prizonierul ar dispărea, nobilul cavaler care a fost văzut ultima oară cu el s-ar face fără îndoială de râs.

Nu am de gând să îl eliberez pe Hyacinthe. Nici măcar nu cred că aș putea să o fac. Dar nu e nevoie ca Jack să știe toate astea. Nu fac decât să joc rolul

pe care mi l-a alocat.

Jack se gândește la spusele mele și pe buze îi înflorește un zâmbet.

—Și dacă aş face un zgomot puternic? Poate că gărzile și-ar abandona posturile ca să vadă despre ce este vorba. Ce mi-ai oferi la schimb?

—Ce vrei? îl întreb, afundându-mi mâinile în buzunare, de unde scot foarfeca în formă de lebădă pe care am furat-o de la Habetrot. Asta este frumoasă.

—Să n-o văd! pufăie el. Ar fi o insultă să fii înjunghiat cu ea.

— Atunci nu-ți încerca norocul! mârâi ușor, căutând mai departe.

Dau la o parte biletul de la Bogdana și cutia de chibrituri de la motel. Nu am prea multe în buzunarele de la rochie, dar nu-i ca și cum aş avea prea multe în general. Apoi degetele mi se strâng în jurul vulpii de argint cu ochi de peridot.

O scot și o țin în palmă, nefiind prea dispusă să i-o arăt lui Jack.

—Ce e aia? mă întreabă el. Îmi deschid palma.

—Una din doar trei bucăți. Dintr-un joc al Nobilimii. Sunt mândră de răspunsul meu, care este în același timp

adevărat și omite cel mai important detaliu. Învăț cum să vorbesc ca ei.

— Nu ai furat-o? mă întreabă, gândindu-se probabil la cât de amărâtă eram când m-a cunoscut.

— E a mea, îi spun. Nimeni nu ar putea contesta asta. Jack prinde vulpea cu două degete.

— Prea bine. De acum va fi a mea, presupun, de vreme ce nu ai nimic mai bun. În schimb, eu îi voi îndrepta pe paznici pe o pistă falsă.

Îmi încordez mâna ca să mă abțin să fur înapoi vulpea mică. Îmi surprinde

gestul și zâmbeste. Îmi dau seama că îi place prada mai mult acum, știind că nu am vrut să i-o dau.

— La semnalul meu, zice. Ascunde-te!

— Așteaptă! îl avertizez, dar s-a pus deja în mișcare. Holul este luminat de abajururi care împrăștie o lumină

verzuie, bolnăvicioasă, ce face pereții de piatră să pară aco0periți cu mușchi. Lămpile sunt destul de spațiate încât pot să mă strecur într-o firidă și să rămân ascunsă în umbră, atâta vreme cât nimeni nu se uită prea îndeaproape.

Îmi țin respirația. Aud bocănitul copitelor, apoi urale asur0zitoare și caraghioase, însoțite de strigăte.

— Aceea este spada mea! țipă cavalerul cu părul de culoa0rea trandafirilor, apoi îl văd pe Jack al Lacurilor alergând cât îl țin picioarele, în forma lui de cal, râzând și strângând în dinți o sabie strălucitoare de argint.

Cavalerul intră în raza mea de vedere.

— Când te voi prinde, am să te întorc pe dos, ca pe o broască! strigă ea, alergând după Jack.

Bauchanul o urmează îndeaproape, cu sabia scoasă.

După ce se îndepărtează îndeajuns, mă strecur din întu0neric. Mă îndrept rapid spre ușa cu legături din cupru care dă spre celule. Rocile din jurul ușii sunt înțesate de cristale care strălucesc puternic, în contrast cu piatra mată și gri.

Trag zăvorul și pășesc înăuntru. Toate camerele sunt ca încăperile dintr-o peșteră, stalagmitele și stalactitele func0ționând pe post de bare. Seamănă destul de mult cu rân0duri peste rânduri de guri, cu rânduri peste rânduri de dinți îngrozitori.

În unele dintre celule se mișcă siluete, care se trag mai aproape, ca să clipească la mine din întuneric.

O mână cu gheare țâșnește printre gratii, încercând să mă apuce de braț. Sar ca să nu mă ajungă și îmi trag rochia din strânsoarea ei. Pășesc mai departe, tremurând.

Majoritatea celulelor sunt goale, dar într-una dintre ele văd un triton. Podeaua celulei lui este umedă, însă nu suficient încât acesta să stea confortabil. Solzii i s-au mățuit și s-au uscat. Mă privește cu ochi care au pălit cu totul, în care pupilele abia se mai discern de iris și de albul ochiului.

Se aude un foșnet de cealaltă parte și, când mă întorc, descopăr o fată care se joacă cu o pietricică pe care o aruncă în aer și o prinde în pumni. Pentru o clipă îmi zic că e un farmec, dar câteva secunde mai târziu îmi dau seama că fata este cu adevărat om.

Arată ca și cum ar putea fi de vârsta mea și părul îi e de culoarea paielor. Pe obraz are o vânătaie.

— Aș putea primi un strop de apă? Îmi spui, te rog, câtă vreme trebuie să mai rămân aici? îi tremură vocea.

Îi urmăresc privirea spre bazinul din lemn dintr-un colț al sălii, de marginea căruia atârână un polonic din cupru, pătat de cocleală. Fata împinge un castron din ceramică spre bare și își ridică privirea rugătoare la mine.

— Ai văzut pe aici un bărbat cu o aripă în loc de braț? o întreb.

Muritoarea se ridică repede în picioare.

— Nu ești unul dintre paznici!

Afund polonicul în bazin și scot niște apă, apoi i-o torn fetei în bol. De vizavi, tritonul scoate un scâncet. Cobor din nou polonicul și îl stropesc cu apă.

— Tipul cu aripă? șoptește fata. E acolo, în capăt. Muritoarea îmi arată cu degetul spre fundul coridorului.

— Vezi? Pot fi de ajutor. Dă-mi drumul și aș putea să te servesc!

E tragic că sunt singura ei speranță. Nu-mi distinge din0ții de prădător?
Cât de înfricoșată trebuie să fie dacă vede în mine o posibilă aliată?

Îl stropesc pe triton din nou. Cu un oftat, bărbatul se lasă la podea, cu
branhiile palpitând.

Trebuie să-l găsesc pe Hyacinthe, dar, privind-o pe fată, nu pot să nu mă
gândesc la Bex, nesora mea. Mi-o închipui într-un loc ca acesta, fără să aibă
pe nimeni care să o ajute și nicio cale de salvare.

—Cum ai ajuns aici? întreb, știind că dacă aflu mai multe informații îmi va
fi și mai greu să plec.

—Iubitul meu, spune fata. A fost luat. Am întâlnit o cre0atură care mi-a
spus că pot să-l câștig pe Dario înapoi dacă ameninț că voi săpa în.

Fata se oprește, amintindu-și probabil că eu sunt una din0tre creaturi. Dau
însă din cap și asta pare îndeajuns ca să o convingă să vorbească din nou.

— Am făcut rost de o lopată și am ieșit pe dealul bântuit, unde toată lumea
spune că se întâmplă lucruri ciudate.

În timp ce povestește, evaluez stalagmitele și stalactitele închisorii ei. Poate
că una dintre ele ar putea fi fisurată dacă cineva foarte puternic ar arunca
cu ceva foarte greu în ea, dar, de vreme ce aceste celule trebuie să fi fost
construite pentru a ține înăuntru căpcăuni, e puțin probabil ca eu să am
sufici0entă forță.

— Apoi am fost înșfăcată. Și cheștiile astea au zis că mă vor aduce dinaintea
reginei lor, iar ea mă va pedepsi. Au înce0put să-mi înșire ce cred ele că ar
ordona să mi se facă. Toate sugestiile păreau desprinse din filmul Puzzle
mortal.

Fata chicotește straniu, într-un fel care-mi spune că e în pragul isteriei.

— Nu ai idee despre ce vorbesc, nu-i așa?

Pentru că am trăit în lumea muritorilor, am o oarecare idee, dar nu are rost
să îi spun asta acum. E mai bine să-i dis0trag atenția de la ce s-ar putea
întâmpla.

— Așteaptă aici!

Își freacă fața cu o mână.

— Trebuie să mă ajuți!

Dau de celula lui Hyacinthe în capătul coridorului. Stă pe jos, pe un covor de paie. Are alături o tipsie cu portocale și căr0nuri, precum și un castron cu vin, așezat pe podea, ca să poată bea din el ca un câine. Își ridică privirea spre mine, surprins, cu ochii lui de ametist măriți. Și eu sunt surprinsă, pentru că nu mai are căpăstru.

—Unde e? întreb, îngrozită că s-ar putea afla în posesia Reginei Annet.

—Căpăstrul?

Își freacă obrazul de aripă. Observ câteva pene noi care i-au apărut pe gât. Blestemul se împrăștie încet, dar se împrăștie.

—Prințul s-a temut că ar putea să cadă în mâinile celor de la Curtea Moliilor, așa că i-a cerut lui Tiernan să mi-l scoată.

—E la Oak? zic, întrebându-mă dacă acesta a fost adevăra0tul motiv pentru care i-a ordonat cavalerului să îl scoată.

Întrebându-mă ce plănuiește să facă acum cu el. Hyacinthe dă din cap.

— Presupun că da, spune, apoi oftează. Tot ce știu e că nu mai sunt obligat să îl port, cel puțin până când plecăm de la Curtea Moliilor. Plecăm? De aceea ești aici?

Îmi scutur capul.

— Te-a întrebat ceva Regina Annet? Hyacinthe face doi pași spre barele celei.

— Cred că vrea să-i întârzie plecarea lui Oak suficient timp încât să-și dea seama dacă are de câștigat predându-l înapoi Înaltei Curți, însă asta am dedus doar din ce i-am auzit pe paznici vorbind.

— Crezi că sora lui îl vrea înapoi? Hyacinthe ridică din umeri.

— Dacă îl fac pachet și îl expediază, și asta e ce își dorește Jude, Regina Annet s-ar putea alege cu o recompensă, dar, dacă se dovedește că Înalta Curte susține misiunea lui Oak, n-ar fi deloc bine pentru ea. Le ia ceva timp ca să își dea seama ce își dorește Înalta Curte și de aceea e necesară întârzierea misiunii.

Dau din cap, făcându-mi calculele.

— Dacă Elfhame vrea să ne oprească...

Dacă Înalta Curte îl va face prizonier pe prinț din dragoste sau din furie, atunci cine o va opri pe Lady Nore? Voi fi și eu închisă? Și, dacă nu, cât timp va trece până când mă va găsi Bogdana?

— Nu știu, îmi zice Hyacinthe, dar nu-mi dau seama dacă răspunde la o întrebare nerostită sau la toate.

Îmi cobor și mai mult vocea.

—Spune-mi despre puterile prințului ca gancanagh. Și ce i-a transmis Lady Nore prin mesajul ei. Nu mai ești constrâns de căpăstru.

—Eliberează-mă! cere Hyacinthe, cu ochii plini de înțele0suri. Eliberează-mă și îți voi spune tot ce știu!

Desigur. Altfel de ce ar fi încercat să mă ademenească cu informațiile pe care le avea? Nu în interesul meu. Ci pentru că vrea să evadeze.

Ar trebui să mă gândesc cum să supraviețuiesc eu însămi. Nu pentru asta am coborât în închisoare. Dacă îl ajut pe Hyacinthe, asta nu va face decât să-mi garanteze și mie un căpăstru.

Și, cu toate acestea, nu știu cum aș putea să îi întorc spatele și să plec, știind că îl las într-o cușcă. Nici Oak și nici Tiernan nu s-au purtat cu cruzime când le era prizonier, dar soarta lui m-a îngrozit oricum. Curtea Moliilor ar putea însemna o soartă mult mai cruntă.

Oak nu m-ar ierta niciodată însă.

Doar dacă... nu ar afla că eu am fost aceea care l-a ajutat pe Hyacinthe să evadeze. Nu m-a văzut nimeni intrând aici, în afară de Jack al Lacurilor. Iar Jack nu poate să spună nimic, pentru că și el a fost implicat.

Poate că aş putea păstra totul secret, așa cum și Oak a păstrat secrete față de mine.

— Promite-mi că nu vei spune nimănui - mai ales nu lui Lady Nore - despre Oak, despre mine sau Tiernan, nimic care ar putea să ne pună în pericol sau să ne dezoare planurile.

Încerc să mă conving singură că planul meu ar putea fi în avantajul prințului și că ar avea de câștigat dacă complotul Reginei Annet ar fi cel puțin în parte deșecat. Până la urmă, dacă Hyacinthe dispare din închisoarea ei, după ce ea a insistat să îl închidă, nu va mai putea să se numească prea ușor o gazdă bună.

Dar, dacă Oak va afla adevărul, el nu-mi va vedea acțiunile în această lumină. Va crede că l-am sărutat ca să-i distrag atenția când îl înjunghiam pe la spate. Va crede că tot ce a spus Tiernan despre mine este adevărat.

Dar, dacă nu fac nimic, cel mai probabil Regina Annet nu îi va da drumul lui Hyacinthe, sperând că astfel îl va putea reține pe Oak sau că îl va putea ademini să se întoarcă la

Curte. Nu suport ideea ca altcineva să fie ținut așa cum am fost eu, închisă și neajutorată.

— Ajută-mă să evadesc și nu voi spune nimic nimănui (mai ales nu lui Lady Nore - despre tine, Oak sau Tiernan, care ar putea să vă pună în pericol sau să vă dezoare planurile! jură Hyacinthe exemplar.

Importanța momentului cântărește greu pe umerii mei.

— Deci cum te scot de aici? întreb, încercând să mă concentrez asupra acestui lucru, și nu asupra spaimei pe care o simt brusc pentru că am luat în propriile mâini soarta mea și pe a lui Hyacinthe.

Cercetez stalactitele, căutând un punct vulnerabil.

— Fălcile acestea trebuie să se deschidă cumva, dar nu văd nicio cale!

Hyacinthe își înfige degetele în golul dintre barele ca niște dinți și arată spre tavan.

— E ceva acolo, sus, scris în piatră. Unul dintre paznici și-a ridicat privirea când vorbea, de parcă ar fi citit ceva. Și-a mișcat și picioarele, ca și cum ar fi căutat un loc anume în care ar fi trebuit să stea.

— Nu ai auzit ce a spus? îl întreb, neîncrezătoare. Își scutură capul.

— Trebuie să fie parte din vrajă. I-am văzut buzele mișcându-se, dar nu a ieșit niciun sunet.

Mijesc ochii și descopăr câteva rânduri mici, mâzgălite. Fac doi pași în spate și reușesc să le descifrez. Dar nu este vorba despre o parolă care să deschidă barele ca niște dinți. Este o ghicitoare. Îmi rotesc privirea și văd că deasupra fiecăreia dintre celule se află câte una.

Îmi zic că dacă fiecare încăpere cere un alt cuvânt sau o frază diferită ca să se deschidă, ar fi util să ai ceva care să ți le reamintească, mai ales că vin noi paznici tot timpul. Nu toată lumea are o memorie perfectă și există riscul ca, dacă un cuvânt este uitat, celula să nu mai funcționeze niciodată.

— *Fiică a soarelui, citesc, menită însă nopții, focul o face să lăcrimeze, iar dacă moare înainte să-i vină vremea, tăiați-i capul și va renaște.*

— O ghicitoare! mormăie Hyacinthe.

Dau din cap, gândindu-mă la cât de mult adoră Făpturile jocurile. Îmi aduc aminte că Habetrot l-a numit pe Oak Prințul Luminii. Mă gândesc la jocurile de cuvinte pe care le jucam cu nefamilia mea: Scrabble și Anagrame. La poemele pe care le-am memorat din manualele lui Bex și le-am recitat veverițelor.

Încerc să-mi limpezesc mintea.

— Luna?

Nu se întâmplă nimic. Îmi cobor privirea și observ un cerc scrijelit în podea,

la mică depărtare de locul unde stau. Pășesc în el și repet.

— Lună.

De această dată, fălcile scrâșnesc, însă în loc să se deschidă, celula se micșorează, de parcă l-ar înghiți pe prizonier. Hyacinthe lovește în barele ca niște dinți, panicat.

— Cum este decapitată luna?

— Se subțiază, zic, îngrozită de ce era cât pe ce să fac. Dar apoi își revine. Și poate fi văzută drept fiica soarelui - adică lumină reflectată și toate cele.

Indiferent de câte explicații aș putea găsi pentru răspunsul meu, nimic nu ar schimba faptul că am fost cât pe ce să-l strivesc pe soldat. Chiar și acum, că mișcarea a încetat, sunt încă îngrozită că fălcile s-ar putea închide, sfărâmându-l în bucățele pe Hyacinthe.

—Ai grijă! șuieră el.

—Spune-mi tu care este răspunsul corect atunci! mârâi eu.

Asta îl face să tacă.

Mă gândesc mai bine. Poate un trandafir? Îmi amintesc vag că eram alături de nemama, acasă la una dintre prietenele ei, și mă jucam în curtea din spate, în timp ce femeia tundea tufe de trandafir. Am auzit ceva legat de faptul că trebuie tăiate capetele florilor, astfel încât anul viitor să facă mai mulți boboci. Cât despre fiica soarelui... ei bine, plantelor le place soarele, nu-i așa? Și nu le place focul. Și, ei bine, lumea consideră trandafirii drept niște flori romantice, deci poate că sunt menite nopții pentru că oamenii își trăiesc poveștile de dragoste mai ales noaptea?

Ultima parte îmi sună puțin trasă de păr, dar nu mă pot gândi la nimic mai bun.

— Am găsit ceva, zic, lipsa de încredere răsunându-mi clar în voce.

Hyacinthe mă privește sceptic, apoi oftează.

— Dă-i drumul! îmi zice.

Mă așez în cerc și respir adânc.

— Trandafir.

Dinții scrâșnesc din nou, iar tavanul coboară atât de rapid că Hyacinthe se aruncă la podea ca să nu fie rănit. Din celula tritonului se aude ceva ce sună a râs, dar soldatul înaripat nu scoate nicio vorbă.

— Ești rănit? îl întreb.

— Încă nu, îmi răspunde cu băgare de seamă. Dar nu cred că celula se poate micșora mai mult de atât fără să fiu strivit ca o nucă.

Altceva era să stau și să aștept glaistiga, pentru a-i rupe blestemele, știind că eu sunt cea în pericol. Sau să mă strecur prin casele muritorilor, chiar să fug de cotoroanțe. Dar să mă gândesc că din cauza unei greșeli pe care eu aș face-o, o viață s-ar putea stinge ca...

Fiică a soarelui. Menită nopții. Taie-i capul și va renaște.

— Lumânare! strig.

Caverna de piatră se zgâlțâie cu un scrâșnet și barele se deschid ca dinții unei flori carnivore imense. Ne holbăm unul la altul, Hyacinthe trecând de la teroare la râs. Sare în picioare și mă învârte cu o mână, apoi îmi plantează un sărut în vârful capului.

—Fată încântătoare, minunată! Ai reușit!

—Trebuie să trecem și de paznici, îi reamintesc, jenată de laudele primite.

—Tu m-ai eliberat din închisoare! Eu voi face în așa fel încât să evadăm din acest deal, zice, cu o convingere care cred că izvorăște din mândrie.

—Dar mai întâi, zic, spune-mi ce știi despre Oak! Totul, de această dată.

Hyacinthe se strâmbă.

— Pe drum.

Îmi scutur capul.

—Acum.

—Ce se presupune că ar trebui să îți spună? mă întreabă fata din celula ei, iar Hyacinthe îmi aruncă o privire exasperată.

—Nu aici! îmi zice, făcând ochii mari, ca să-mi sugereze că motivul este evident: Fata ne poate auzi, la fel și tritonul.

—Îi vom elibera și pe ei, zic, așa că nu contează. Până la urmă, nu-i ca și cum aş putea să intru într-o belea și mai mare în caz că voi fi descoperită.

Hyacinthe se holbează la mine, cu ochii ieșiți din orbite.

—Nu ar fi înțelept!

—Numele meu este Gwen! strigă fata. Vă rog! Promit că nu voi spune nimănui ce am auzit. Voi face orice vreți voi, dacă mă luați și pe mine!

Îmi ridic privirea la scrisul de deasupra celulei sale. Încă o ghicitoare.

Devorează, dar nu are gură. Dacă-i bine hrănit, crește repede și puternic. Dacă îl uzi însă, i-ai adus moartea.

Nu are gură, dar mănâncă...

—Wren, ai auzit ce ți-am zis? insistă Hyacinthe.

—Sunt martori, îi zic. Nici să lași martori în urmă nu ar fi înțelept.

—Atunci, dă-mi pumnalul tău! zice, încruntându-se. Mă ocup eu de ei!

Gwen s-a lipit de marginea stalagmitelor.

—Așteaptă! strigă ea, cu o voce disperată. Pot să vă ajut. Sunt o mulțime de lucruri pe care le pot face.

Cum ar fi să navigheze în lumea muritorilor. Nu vreau să-i rănesc orgoliul lui

Hyacinthe, dar fata l-ar putea ascunde în locuri în care Făpturile nu l-ar căuta. Le-ar fi mult mai ușor să evadeze împreună, decât separat.

— Pumnalul, repetă Hyacinthe, întinzându-și mâna, de parcă s-ar aștepta cu adevărat să-i dau un cuțit și să-l las să-l folosească.

Mă întorc, încruntată.

—Încă nu mi-ai spus nimic util legat de prinț!

—Prea bine, zice. Când Lady Nore l-a luat pe Madoc, a trimis un mesaj la Înalta Curte, cerând ceva în schimb pentru libertatea bătrânului general. Nu știu ce a cerut, dar știu că regele și regina au refuzat-o.

Dau din cap. Oak mi-a vorbit despre faptul că își dorește să o înfrângă pe Lady Nore, deși un schimb de mesaje ar putea sugera mai degrabă că încearcă să îi intre în grații. Pentru o clipă mă întreb dacă eu sunt ceea ce vrea Lady Nore. Dar, dacă ar fi așa, Oak nu ar mai avea nevoie de Vrăjitoarea-Ciulin. Știe exact unde sunt. Iar Înalta Curte ar renunța la mine imediat.

— Cum rămâne cu faptul că este gancanagh? întreb. Hyacinthe pufăie frustrat, dorindu-și în mod clar să fie

departe de acest loc.

— Îți voi spune ceea ce știu cât de repede pot. A moștenit ceva din puterea lui Liriope, cea care putea aprinde sentimente puternice în oamenii care se apropiau prea tare de ea, sentimente precum loialitatea, dorința și adorația. Nu știu cu siguranță cât din această putere era folosită în mod conștient și cât era doar o maree care o înconjura, măturându-i pe cei care se apropiau prea mult. Oak te va folosi până când nu va mai rămâne nimic din tine. Te va manipula până când nu vei mai ști ce este adevărat și ce nu.

Îmi amintesc ce a spus Tiernan despre tatăl lui Hyacinthe.

— Uită de această misiune! Nu vei afla niciodată ce gândește cu adevărat prințul în spatele zâmbetelor lui, îmi spune Hyacinthe. Ești o monedă care trebuie folosită, iar el este un nobil obișnuit să arunce cu aur.

Privirea mi se îndreaptă din nou spre ghicitoarea aflată deasupra ușii lui Gwen, care brusc mi se pare mai ușor de rezolvat decât oricare dintre celelalte probleme pe care le am.

Ce mănâncă, dar nu bea? Ochii îmi alunecă spre apă, spre cocleală. Apoi mă gândesc la îmbuibare. La guri nesătute.

Guri ca acelea pe care le reprezintă barele, gata să o devoreze pe Gwen dacă răspund greșit. Celula în care a fost Hyacinthe mi-a oferit trei încercări, dar observ că în cea a lui Gwen tavanul este mai jos. S-ar putea să am doar două, înainte ca fata să fie strivită.

Și de vreme ce se poate ca paznicii să vină în orice clipă, e cu putință să am și mai puțin timp de atât.

Sunt îngrozită că voi oferi un răspuns greșit, dar la fel de îngrijorată că vom fi prinși. Ambele gânduri îmi distrag atenția, agitându-mă.

Dacă îl uzi însă, i-ai adus moartea.

Mă gândesc cum l-am stropit pe triton cu apă. Mă gândesc la mare.

Mă gândesc la răspunsul pe care l-a avut cealaltă ușă: lumânarea. Se înfruptă și, dacă îi dai apă, îi stingi flacăra. Ar putea oare ambele ghicitori să aibă același răspuns? Oare toate celulele se deschid în același fel?

Îmi deschid gura, dar precauția mă oprește. Dacă-i bine hrănit, crește repede și puternic. Lumânările nu cresc. Aproape că am rostit din nou un cuvânt greșit.

Nu, nu o lumânare, dar ceva asemănător. Poate că o lumânare nu crește, dar flacăra ei, da.

— Foc, șoptesc, iar celula lui Gwen se deschide, eliberând-o din fălcile ei.

Fata iese pe brânci afară, rotindu-și privirea în jur, de parcă totul ar putea fi o farsă. Îl cercetează îngrijorată pe Hyacinthe, gândindu-se poate că va folosi pumnalul acela până la urmă.

—O vei lua cu tine, îl informez. În locul meu. Hyacinthe se uită la mine de

parcă mi-aș fi pierdut mințile.

—Și de ce aș face asta?

— Pentru că ți-o cer eu și eu sunt cea care te-a scos din închisoare, zic, fixându-l cu ceea ce sper că este o privire fermă.

Dar Hyacinthe nu este intimidat de mine.

— În prețul pe care l-ai cerut n-ai vorbit de nicio muritoare nesăbuită.

Panica îmi face stomacul ghem.

—Și dacă-ți ridic blestemul?

—E imposibil, zice el. Nici măcar Oak nu a putut să-l ridice definitiv și el e de la Înalta Curte.

Dar prințul nu a avut antrenamentul pe care l-am avut eu în dezlegarea blestemelor. Și poate că el nu a vrut să-l ridice definitiv.

— Dar dacă aș putea..., întreb, cu glasul meu aspru. Fără tragere de inimă, Hyacinthe dă din cap.

Mă întorc la Gwen și-mi arăt dinții, mulțumită să văd cum tresare.

— Tu rezolvă ghicitoarea ca să-l eliberăm pe triton. Nu o da în bară!

Apoi mă întind după aripa lui Hyacinthe.

Simt penele între degete, oasele moi și ușoare de dedesubt. Și simt blestemul aprinzându-se din nou în interiorul lui Hyacinthe, de parcă ar fi o ființă vie.

Mă întind spre magie și rămân surprinsă de cât de lipicioase îi sunt ițele. E ca și cum ai trage de o pânză de păianjen. Cu cât trag mai tare, cu atât mai mult pare să se prindă de mine blestemul, încercând să mă transforme și pe mine. Simt farmecul vrăjii, strălucirea și arsura ei răscolind ceva înlăuntrul meu.

— Ce faci? mă întreabă Hyacinthe, care își desprinde aripa dintre degetele mele.

Îmi deschid ochii, abia acum dându-mi seama că îi închisesem.

— A durut?

— Nu... Nu știu! zice el. M-am simțit de parcă m-ai fi atins... sub piele.

Trag aer în piept și mă reapuc de treabă. Dar, de fiecare dată când încerc să rup blestemul, firele vrăjii îmi scapă prin0tre degete. Și de fiecare dată mă simt trasă mai adânc, până când am senzația că mă sufoc cu pene. Până când mă înec. Nodul dinăuntrul meu, acolo unde se află epicentrul magiei, se destramă.

— Oprește-te! strigă Hyacinthe, scuturându-mi umărul.

Destul!

Mă trezesc la pământ, cu Hyacinthe îngenuncheat alături de mine. Simt că nu-mi pot recăpăta răsuflarea.

Vrăjile glaistigăi erau simple în comparație cu păienjeni0șul acestui farmec. Strâng din dinți. Poate că sunt destul de bună pentru Făpturile solitare din lumea muritorilor, dar am fost pur și simplu arogantă să cred că asta înseamnă că pot destrăma magia de la Înalta Curte.

La câțiva metri depărtare îi văd pe Gwen și pe triton pri0vind spre mine. Bărbatul clipește și membrana nictitantă urmează mișcarea o clipă mai târziu.

— Am rezolvat ghicitoarea împreună, zice Hyacinthe, încruntându-se la Gwen. Și acum, să mergem!

— Dar..., încep.

— O iau, zice el. Pe muritoare. O voi duce de aici. Și pe crea0tură. Ridică-te doar!

Ar trebui să fac asta. Dar vorbele lui Hyacinthe par să ajungă la mine de la mare depărtare, căci mă întind din nou după magie și, de această dată, când încercă să mă tragă înă0untru, o trag eu în mine în schimb. O las să mă afunde. Iau întregul blestem dintr-o suflare.

Totul se oprește în loc. Nu mai am aer în plămâni. Simt o durere în piept, de parcă inima nu mai poate să-mi bată. De parcă ceva înăuntrul meu se frânge. De parcă mă voi destrăma.

Mă concentrez asupra blestemului. Mă lupt cu farmecul acela lipicios și acaparator, înăbușindu-l până când devine solid, greu și rece. Și apoi apăs în continuare, în vid.

Când deschid ochii, îmi văd unghiile ciuntite înfipite în brațul lui Hyacinthe. Brațul lui, care nu mai este acoperit de pene, care nu mai este o aripă. Tremur din tot corpul, atât de amețită, încât abia îmi mai aduc aminte unde sunt.

— Ai reușit. Ai rupt blestemul! Domnița mea, îți jur credință!

Îmi ia ceva timp să îi înțeleg cuvintele, iar când le înțeleg, sunt cuprinsă de groază.

— Ție și numai ție! Am greșit pentru că m-am îndoit de tine.

— Nu, reușesc să bâigui.

Nu vreau această responsabilitate. Am văzut ce face pute0rea din oameni. Și am văzut cum cei care jură credință ajung să aibă resentimente și să își dorească pieirea celui de care sunt legați. Nu am fost niciodată mai puțin liberă ca atunci când am fost la conducere.

— Îți sunt servitor pentru totdeauna, zice Hyacinthe, necu0getat, lipindu-și buzele umede de dosul palmei mele.

Părul castaniu-închis îi alunecă în față, ca o cortină, mân0gâindu-mi mătăsos brațul.

— Mă supun poruncii tale

Îmi scutur capul, dar jurământul a fost făcut. Și sunt prea obosită ca să pot explica măcar de ce asta mă îngrijorează. Minte0a îmi este prea împrăștiată.

Îmi ridic privirea spre prizonierii pe care i-am eliberat și, brusc, devin teribil de conștientă de tot necazul pe care l-am provocat. Nu mi-am dat

seama cât de diferită sunt acum față de fetița aceea îngrozită, care căuta tot timpul un loc unde să se ascundă la Curtea Dinților. Faptul că am rupt vrăji pentru muritori m-a preschimbat într-o rebelă.

Și, o clipă, simt o încântare feroce. Nu e tocmai grozav că mă aflu în pericol, dar e o senzație plăcută să știu că eu sunt cea care a pus totul în mișcare, în loc să fiu luată cu tăvălugul.

— Scoate-ți încălțările! îi cer fetei și vocea îmi sună mai răgușit ca oricând.

Muritoarea își coboară ochii la încălțările sport.

— De ce?

Îi arunc o privire poruncitoare și ea le aruncă din picioare.

Mă ridic, încercând să-mi amintesc frântura de plan pe care o aveam. Hyacinthe mă apucă de braț când vede că mă clatin și mândria mă îndeamnă să mă răstesc la el, dar îi sunt mult prea recunoscătoare ca să o fac.

— Ca să nu ți se audă pașii, îi explic fetei. Voi trei încăpeți în spatele bazinului cu apă. E întuneric, iar dacă vă lăsați pe vine, nu veți fi văzuți.

Hyacinthe se oprește în loc.

— Și tu?

Îmi scutur capul.

— Am zis că nu vin. Îi voi ține pe paznici ocupați. Vă puteți găsi drumul de aici?

Hyacinthe dă din cap, scurt. E soldat și sper că e antrenat pentru situații nu foarte diferite de cea în care ne aflăm. Apoi îl văd că se încruntă.

— Dacă rămâi în urmă vei fi în mare pericol, îmi spune.

— Nu merg, îi zic.

— Nu te va ierta pentru asta.

Dacă Oak va descoperi ce am făcut, Hyacinthe are probabil dreptate. Dar eu tot trebuie să o înfrunt pe Lady Nore sau mă va vâna ea pe mine. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu schimbă asta.

—Mi-ai jurat, îi reamintesc, deși cuvintele lui au fost ecoul celor mai mari temeri pe care le am. Cu doar câteva clipe în urmă! Ceea ce îți cer este ca tu și Gwen să părăsiți Curtea Moliilor în viață. Și să-l duceți pe triton la peștera din mare. E în drumul vostru.

—Trimite-mă în nord atunci, la Lady Nore! îmi cere Hyacinthe, aproape șoptit. Dacă vei ajunge acolo, cel puțin vei avea un aliat.

—Acesta este motivul pentru care nu ar trebui să juri dramatic că te vei supune cuiva! mârâi. Rareori se întâmplă ca persoana să îți ceară ceea ce speră.

—Știu despre zâne și târgurile lor, îmi zice Gwen, nesăbuită. Îmi vei cere și mie ceva, nu-i așa?

O privesc din cap până în picioare. Nu aveam de gând să-i cer nimic, dar ceea ce a spus nu a fost deloc înțelept. Probabil are puține lucruri la ea, dar hainele și încălțărilor ei m-ar ajuta să mă strecur prin lumea muritorilor cu mai mare ușurință, dacă va trebui să o fac. Și ar mai fi și altele.

— Ai telefon? Gwen pare surprinsă.

— Am crezut că îmi vei cere un an din viață, o amintire dragă sau vocea.

Ce aş putea face cu astea?

—Ai prefera să-mi dai un an din viața ta?

—Presupun că nu.

Gwen își strecoară mâna în buzunar și scoate un telefon și un încărcător pe care îl desprinde de un breloc.

—Aici nu e semnal.

—Când tu și Hyacinthe veți fi în siguranță, să îmi dai de știre! zic și iau

telefonul.

Obiectul din metal și sticlă e ușor în mâna mea. Nu am mai ținut unul de mult timp.

—Voiam să-l sun pe prietenul meu, îmi spune fata. Odată, a răspuns și le-am auzit muzica pe fundal. Dacă sună...

—Îi voi spune să plece, zic. Și acum, ascundeți-vă! Iar când vor intra paznicii, ieșiți!

Hyacinthe îmi aruncă o privire grăitoare, în timp ce o îndrumă pe fată în întuneric. Tritonul îmi apucă mâna.

— Domniță de pe țărm, zice el, cu o voce mai răgușită decât a mea și cu pielea rece. Singurul dar pe care pot să ți-l ofer este acela al cunoașterii. Pe valuri se pregătește un război. Regina Mării de jos e slăbită, iar copilul ei este și mai slab. Când se va împrăștia sângele în apă, pământul ar face bine să stea deoparte. Vine Cirien-Croin.

Apoi tritonul se târăște spre bazinul cu apă.

La semnalul lui, mă îndrept spre ușa legată în cupru și apăs pe clanță. Încă mă simt slăbită și răsuflu greoi, de parcă mi-aș fi revenit după o febră grea. Nu m-am simțit niciodată astfel după ce am dezlegat un blestem și asta mă înspăimântă.

Dar bauchanul și cavalerul cu păr de culoarea trandafirilor, care se află de cealaltă parte a ușii, mă sperie și mai rău. Când dă cu ochii de mine, femeia își apucă sabia, pe care remarc că și-a recuperat-o. Sper că asta înseamnă că Jack al Lacurilor a aruncat-o, nu că a fost prins.

— Cum ai..., începe bauchanul.

Îi tai vorba cu cea mai fermă voce pe care reușesc s-o invoc.

— Soldatul blestemat - prizonierul prințului - nu-i în celula lui!

Ceea ce e adevărat, de vreme ce eu i-am dat drumul.

—Asta nu explică ce cauți tu acolo unde nu ar trebui să fii! zice cavalerul cu păr roșcat.

—Când am venit eu, nu păzea nimeni intrarea! îi răspund, lăsând acuzația nerostită.

Cavalerul trece imediat pe lângă mine, cu obrajii îmbujorați. Merge până în capătul închisorii, acolo unde ar trebui să se afle Hyacinthe. O urmez pe femeie, atentă să nu-mi alunece privirea spre locurile cufundate în umbră.

— Ei bine? întreb, cu o mână în șold.

Panica din ochii lor îmi spune că Regina Annet și-a câștigat reputația pentru brutalitate pe bună dreptate.

—Fata! rostește cavalerul cu păr de culoarea trandafirilor, dându-și seama că și omul s-a dus.

—Și spionul din Marea de Jos!

Bauchanul rostește un cuvânt cu care deschide celula tritonului și apoi îi dă roată. Cel puțin faptul că le-am dat drumul tuturor prizonierilor i-a băgat în ceață în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla.

—Ai văzut ceva? mă întreabă cavalerul.

—Ce era de văzut? i-o întorc. Ce ai văzut tu, de ți-ai părăsit postul?

Bauchanul îi aruncă o privire cavalerului și asta pare să o reducă la tăcere. Niciunul dintre ei nu mai scoate niciun cuvânt pentru o vreme. În cele din urmă, cavalerul zice:

— Nu spune nimănui despre asta! Îi vom prinde pe prizonieri. Nu trebuie să iasă de la Curtea Moliilor!

Dau încet din cap, de parcă m-aș gândi la cuvintele ei. Îmi ridic bărbia, așa cum am văzut că fac cei din Nobilime; așa cum o făcea Lady Nore. Nimeni nu ar fi dat crezare rolului pe care îl joc dacă aș fi fost îmbrăcată în zdrențe, cu părul meu sălbatic, dar acum văd că paznicii mă cred. Poate că voi ajunge să apreciez această rochie și pentru altceva decât frumusețea ei.

— Trebuie să mă întorc la prinț, zic. Nu îi voi dezvălui ceea ce s-a întâmplat atâta vreme cât este cu putință, dar dacă nu îl găsiți pe Hyacinthe până la plecarea noastră spre Vrăjitoarea Ciulin, la răsărit, nu-i veți mai putea ascunde faptul că prizonierul a dispărut.

Cu inima bubuindu-mi în piept, pășesc în hol. Apoi mă întorc la petrecere pe unde am venit, cu mâinile apăsate pe piept, ca să nu-mi tremure.

Mă îndrept spre o masă și îmi torn o cupă plină cu vin verde. Miroase a iarbă strivită și mi se urcă drept la cap, înecând gustul acru al adrenalinei.

Dau cu ochii de Oak, care are o sticlă de vin într-o mână și pe domnița cu cap de pisică, pe care am zărit-o mai devreme, în brațe. În timp ce dansează împreună, ea se întinde ca să-i mângâie buclele aurii cu ghearele. Apoi se schimbă partenerii și o cotoroanță îi ia locul domniței-pisică.

Prințul îi ia mâna veștejită și i-o sărută. Când ea se apleacă și-l sărută pe gât, el râde doar. Apoi Oak alunecă cu ea pe ringul de dans în ritmul gavotei, fără ca zâmbetul îmbătat de pe chip să-i dispară sau să-i tremure vreo clipă.

Asta până în clipa în care căpcăunul care dansa cu domnița cu cap de pisică o desprinde brusc pe aceasta din cercul de dansatori și o împinge prin mulțime, spre un alt căpcăun.

Oak se oprește din dans, lăsându-și partenera în urmă ca să se îndrepte spre cei trei.

Îi urmez și eu, mai încet, pentru că mulțimea nu se dă la o parte din calea mea ca să-mi facă loc, așa cum o face pentru

Oak.

Până să mă apropiu eu de ei, domnița cu cap de pisică s-a tras în spatele prințului și șuieră ca un șarpe.

—Dă-o-ncoa! zice unul dintre căpcăuni. E o mică hoată și am de gând să o fac să plătească.

—Hoată? Fură inimi, poate! zice Oak, făcând-o pe domnița-pisică să

zâmbească.

Aceasta poartă o rochie de un roz foarte pal, cu pliseuri în părți, și cercei de cristal, care îi atârnă din urechile îmblănite. Pare prea bogată ca să aibă nevoie să fure ceva.

— Crezi că dacă ai sânge regal ești mai bun decât noi! îi aruncă unul dintre căpcăuni prințului, îmboldindu-i umărul cu degetul său lung. Poate că ești. Singura cale prin care putem să ne convingem este dacă gust puțin din tine.

În mișcarea lui Oak, care dă la o parte mâna căpcăunului, se citește ezitarea beției, iar glasul îi e încărcat cu un dispreț evident.

— Diferența de savoare ar fi prea subtilă pentru simțurile tale.

Domnița-pisică își duce batista la gură și se îndepărtează cu delicatețe, fără să mai aștepte să vadă consecințele defenșivei galante a lui Oak.

— Mă îndoiesc că-mi va fi prea greu să scurg tot sângele din tine ca să aflu, zice căpcăunul, făcându-i pe ceilalți să râdă, și se apropie de prinț. Să facem testul?

La aceste cuvinte, Oak se trage puțin înapoi, dar al doilea căpcăun este fix în spatele lui.

— Ar fi o greșeală.

Ultimul lucru pe care Oak ar trebui să-l facă este să le arate că se teme. Mirosul fricii este mai îmbătător decât acela al sângelui.

Asta doar dacă nu cumva vrea să fie lovit. Dacă s-ar amesteca într-o încăierare, ar viola eticheta de invitat. Dar, dacă unul dintre căpcăuni l-ar lovi primul, atunci gazda ar fi aceea care a greșit. Judecând după mărimea căpcăunilor, o singură lovitură ar putea să-i smulgă prințului capul de pe umeri.

Nu doar că sunt masivi, dar par obișnuiți cu violența. Oak nici măcar nu a fost în stare să-mi pareze mâna când i-am zgâriat fața.

Trebuie să mă fi mișcat impulsiv, pentru că privirea prințului se îndreaptă

spre mine. Unul dintre căpcăuni se întoarce în direcția mea și chicotește.

— Măi, măi! zice. Arată delicios. E a ta? De vreme ce ai apărat o hoată, poate că ar trebui să îți arăt cum e să ți se fure ceva.

Glasul lui Oak se înăsprește.

— Sunteți destul de nătângi încât să nu știți diferența dintre o piatră și o bucată de carne decât după ce vă cad dinții, dar pricepeți asta: de ea nu vă atingeți!

— Ce-ai zis? mârâie celălalt căpcăun. Oak ridică din sprâncene.

— Conversația nu este punctul tău forte, nu-i așa? Încercam să spun că prietenul tău aici de față este un prost, cap sec, găgăuță, nătărău, creier de...

Căpcăunul îl izbește, pumnul masiv lovind obrazul lui Oak cu destulă forță încât să-l facă să se clatine. Apoi îl lovește din nou și din gura prințului țâșnește sângele.

În ochii lui Oak se aprinde o lumină stranie.

Încă o lovitură.

De ce nu se apără? Chiar dacă intenția lui a fost ca ei să facă prima mișcare, acum au făcut-o deja. Are tot dreptul să lupte.

— Regina Annet vă va pedepsi pentru că l-ați atacat pe Prințul Moștenitor! strig, sperând că atacatorul își va veni în fire înainte ca Oak să fie rănit și mai rău.

La auzul cuvintelor mele, celălalt căpcăun îl apucă de umăr pe prietenul lui, împiedicându-l să dea o a treia lovitură.

— Băiatul a încasat destul.

— Oare? întreabă Oak, ștergându-și gura cu dosul palmei, iar zâmbetul i se lărgeste, dezvelindu-i dinții roșii.

Mă întorc spre el fără să-mi vină a crede.

Oak stă mai drept, ignorând vânătaia care i se formează sub unul dintre ochi, și își dă la o parte părul de pe frunte. Arată ușor amețit.

— Loviți-mă din nou! le strigă, provocându-i.

Cei doi căpcăuni se uită unul la altul. Tovarășul primului dintre ei pare agitat. Celălalt își încordează pumnul.

— Haide!

Zâmbetul de pe chipul lui Oak nu pare să fie al lui. Nu este acela pe care l-a oferit dansatoarelor. Nu e cel pe care mi l-a oferit mie. E amenințător, ochii strălucindu-i ca lama unui pumnal.

— *Loviți-mă!*

— Opriți-vă! țip, atât de tare încât mai multe Făpturi se întorc spre mine. Opriți-vă!

Oak pare supărat, de parcă doar la el aș fi strigat.

— Pardon! zice.

Petrecăreții îl lasă să se prăvălească peste mine. Nu știu dacă este amețit din cauza loviturilor sau doar din cauza băuturii.

—Ești rănit, zic, proteste.

—Te-am pierdut în mulțime, spune el.

În colțul gurii îi înflorește o vânătaie violet și câțiva stropi de sânge i s-au amestecat printre pistrui.

E aceeași gură pe care am sărutat-o.

Dau din cap, prea cutremurată ca să pot face mai mult. Inima încă îmi bate cu putere în piept.

— Să profităm de antrenamentul nostru și să dansăm? mă întreabă prințul.

— Să dansăm? întreb, cu vocea ascuțită.

Privirea i se îndreaptă spre Făpturile care zburdă și se învârt. Mă întreb dacă e în stare de șoc.

Cu câteva clipe în urmă l-am trădat. Eu însămi sunt oare0cum în stare de șoc.

Îmi las mâna în a lui, ca vrăjită. Singur lucru care contează este căldura degetelor lui lipite de pielea mea rece. Îi văd ochii aurii de vulpe, pupilele dilatate și întunecate. Își mușcă buza, de parcă ar avea emoții. Mă întind și-i ating obrazul. Sânge și pistrui.

Tremură ușor. Presupun că, dacă aș fi făcut ce a făcut el, aș tremura și eu acum.

— Înălțimea Voastră, se aude o voce.

Îi dau drumul la mână. Cavalerul cu părul de culoarea trandafirilor și-a croit drum prin mulțime, cu încă trei soldați înveșmântați în armuri grele în spatele ei. Expresiile de pe fețele lor sunt sumbre.

Mi se cascadează un gol în stomac.

— Înălțimea Voastră, eu sunt Revindra și fac parte din garda Reginei Annet. Vă aduc vestea că... unul dintre compa0nionii dumneavoastră a pătruns în închisoarea noastră și a eliberat trei prizonieri. Pe spionul lui Lady Nore, apoi pe una dintre muritoarele Reginei Annet și pe un triton din Marea de Jos.

Nu scot o vorbă. Nu am nimic de spus.

—Ce dovezi aveți? întreabă Oak, aruncând rapid o privire în direcția mea.

—Mărturia unei kelpie care a ajutat-o. L-a plătit pe bărbat cu asta.

Revindra își deschide palma și-i arată vulpea de argint cu ochi de peridot.

Lui Oak i se încleștează maxilarul.

— Wren?

Nu știu cum să răspund pentru ceea ce am făcut.

Oak ia figurina, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Am crezut că nu o voi mai vedea niciodată.

— Am venit să o luăm pe Suren, continuă Revindra. Și vom răspunde pe măsură dacă veți încerca să ne împiedicați.

Privirea pe care mi-o aruncă Oak este la fel de rece ca aceea pe care a avut-o pentru căpcăuni.

— Ah, zice el, nici nu aş visa să vă opresc.

[2 * Un tip de hobgoblin domestic în folclorul scoțian \(n.r.\).](#)

Capitolul 8

La paisprezece ani am învățat să fac ceai din ace strivite de molid și mentă indiană parfumată, fiert deasupra focului.

— Ați dori o ceașcă de ceai, domnule Vulpe? îmi întrebam animalul de pluș, cu gravitate, de parcă am fi fost niște persoane foarte importante.

Nu voia. După ce l-am furat înapoi pe domnul Vulpe din cutiile aflate în casa nepărinților mei, m-am ghemuit cu el în brațe în fiecare noapte. Blana i s-a mățuit petrecând atâtea nopți pe mușchiul din pădure și pământ.

Mai rău e că de câteva ori l-am lăsat singur ca să merg și să stau pe la ferestrele de la școala lui Bex sau de la colegiul local, repetând poezii probabil inutile sau fragmente din întâmplări istorice ori rezolvând ecuații ale căror numere le desenam pe pământ. Într-o noapte, când m-am întors, am descoperit că domnul Vulpe fusese atacat de o veveriță care își căuta material pentru scorbura în care urma să se cuibărească. Cam tot ce avea pe dinăuntru fusese scos.

De atunci am rămas în tabăra mea și i-am citit domnului Vulpe dintr-un roman despre o guvernantă sărăcită, pe care îl luasem de la bibliotecă odată cu Explorări în Sud-Estul Americii. În carte se vorbea mult despre convalescențe și degerături, așa că mi-am închipuit că îl va face să se simtă mai bine.

Domnul Vulpe semăna nefiresc de mult cu pieile pe care Bogdana le atârna la uscat după crimele ei.

— Îți vom face rost de măruntaie noi, domnule Vulpe, i-am promis. Pene, poate.

Când am ieșit, am identificat o pasăre în copacul de deasupra noastră. Trăind în sălbăticie, devenisem rapidă și crudă. Aș fi putut să o prind destul de ușor, dar ar fi fost greu să mă asigur că penele sunt curate și nu au paraziți. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc să sfâșii una dintre pernele

nefamiliei mele în schimb.

În mijlocul pădurii mă gândeam adesea la jocurile pe care eu și Rebecca obișnuiam să le jucăm. Cum, de exemplu, odată ne-am prefăcut că suntem prințese din povești. Am strâns recuzita: un topor ruginit care nu fusese probabil scos nicio0dată din garaj, două coroane de hârtie pe care le făcusem din0tr-un ziar tăiat, sclipici și un măr, doar puțin lovit, dar lucios.

— Mai întâi, eu am să fiu un pădurar și tu ai să mă implori să îți cruț viața, mi-a spus Rebecca. Eu voi fi înțeleghător, pen0tru că ești atât de drăguță și de tristă, așa că voi uide o căpri0oară în schimb.

Am jucat scena și Rebecca a lovit cu toporul în buruieni.

—Acum eu voi fi regina cea rea, m-am oferit. Și tu te poți preface că îmi dai.

—Eu sunt regina cea rea! a insistat Rebecca. Și prințul. Și pădurarul.

—Nu-i cinstit! m-am văitat. Rebecca o cam făcea pe șefa uneori.

—Tu faci totul, eu doar plâng și dorm.

— Tu ai ocazia să mănânci mărul, a punctat Rebecca. Și să porți o coroană. Și în plus, tu ai spus că vrei să fii prințesa. Asta fac prințesele.

Mușc din mărul vrăjit. Dorm. Plâng.

Un foșnet mă face să-mi ridic capul.

— Suren? se aude un strigăt din pădure.

Nu ar trebui să mă strige nimeni. Nimeni nu ar trebui nici măcar să-mi știe numele.

— Rămâi aici, domnule Vulpel i-am spus, învelindu-l în păturile mele.

Apoi m-am strecurat în direcția de unde se auzea vocea.

Într-un luminiș l-am descoperit pe Oak, moștenitorul Regatului Elfhome. În toate amintirile mele cu el, Oak era un băiat vesel. Dar se făcuse înalt și osos, așa cum se întâmplă cu copiii care cresc dintr-odată, prea repede.

Când s-a mișcat, a făcut-o oarecum brusc și stângaci, de parcă nu ar fi fost obișnuit cu trupul lui. Ar avea probabil treisprezece ani. Și nu avea niciun motiv să se afle în pădurile mele.

M-am ghemuit între ferigi.

— Ce vrei?

S-a întors după vocea mea.

— Suren? a strigat iar. Tu ești?

Oak purta o vestă albastră cu ciucuri de argint în loc de nasturi. Pe dedesubt avea o cămașă fină din bumbac. Copitele acoperite cu argint se asortau cu cei doi cercei din argint prinși în vârful urechii ascuțite. Părul blond, de culoarea untului, amestecat cu șuvițe de aur întunecat, îi flutura în jurul chipului.

M-am uitat în jos, la mine. Aveam picioarele desculțe și înnegrite de murdărie. Nici nu-mi mai aminteam cât timp trecuse de când îmi spălasem ultima oară rochia. Materialul era însemnat de o pată de sânge în preajma taliei, de când îmi rănisem brațul într-un mărciniș. Aveam pete de iarbă pe fustă, în preajma genunchilor. Mi-am amintit cum mă găsisse Oak legată de un par, ca un animal, lângă tabăra ridicată de Curtea Dinților. Nu aș mai fi putut suporta din nou mila lui.

—Eu sunt! am strigat. Acum du-te!

—Dar abia te-am găsit. Și vreau să vorbim.

Suna foarte sincer. De parcă ar fi considerat că suntem prieteni, chiar și după tot timpul care trecuse.

—Ce îmi vei oferi dacă sunt de acord, Prințule din Elfhame? Oak a tresărit când a auzit titlul.

—Plăcerea companiei mele?

—De ce?

Deși nu era o întrebare prietenoasă, eram sincer confuză. I-a luat mult timp să-mi răspundă.

—Pentru că ești singura persoană pe care o cunosc care a făcut parte din regalitate, la fel ca mine.

—Nu la fel ca tine! i-am strigat.

—Tu ai fugit, a zis el. Vreau și eu să fug.

M-am foit, ca să mă așez mai confortabil. Nu era vorba că fugisem. Nu avusesem nicăieri altundeva unde să mă duc decât în pădure. Am jumulit un fir de iarbă. El avea tot ce-și putea dori, nu-i așa?

—De ce? am întrebat din nou.

—Pentru că m-am săturat de cei care încearcă să mă asasineze.

—Aș fi crezut că lumea te preferă pe tine la tron, în locul surorii tale.

Moartea lui nu părea că ar duce la ceva util, pentru nimeni. Oak putea fi înlocuit. Dacă Jude și-ar fi dorit un alt moștenitor, ar fi putut să facă un copil. Era om, probabil putea să facă o mulțime de copii.

Oak și-a înfipt copita în țărână, săpând de zor la marginile unei rădăcini.

— Ei bine, unii vor să-l protejeze pe Cardan pentru că ei cred că Jude vrea să îl ucidă și se gândesc că, dacă eu nu aș fi prin preajmă, asta ar putea să o descurajeze. Alții sunt de părere că dacă mă elimină pe mine fac un pas spre eliminarea ei.

—Nu are niciun sens, i-am spus.

—Nu ai putea să ieși, ca să vorbim?

Prințul s-a întors, încruntat, căutându-mă printre copaci și tufișuri.

—Nu-i nevoie să mă vezi ca să vorbim, i-am zis.

—Bine!

S-a așezat pe mușchi, printre frunze, rezemându-și obra0zul pe un genunchi îndoit.

— Cineva a încercat să mă ucidă. Din nou. Otravă. Din nou. O altă persoană a încercat să mă recruteze într-un complot care implica să-i ucidem pe sora mea și pe Cardan, ca să pot conduce eu în locul lor. Când am refuzat-o, a încercat să mă ucidă pe mine. Cu un pumnal de această dată.

—Un pumnal otrăvit? Oak a râs.

—Nu, unul obișnuit. Dar a durut.

Am tras aer în piept. Când a spus că au fost tentative, am presupus că fuseseră prevenite cumva, nu că scăpase de la moarte.

— Așa că voi fugi din Tărâmul Zânelor, a continuat Oak. La fel ca tine.

Eu nu așa mă vedeam - ca pe cineva care a ales să fugă. Eu eram cineva care nu avea unde să se ducă. Cineva care aștepta să crească. Sau să-i fie mai puțin teamă. Sau să devină mai puternică.

—Prințul din Elfhame nu poate să dispară, pur și simplu!

—Însă cu toții ar fi mai fericiți, probabil! mi-a spus el. Eu sunt motivul pentru care tatăl meu este în exil. Motivul pentru care mama s-a căsătorit cu el de la bun început. Una dintre surorile mele și prietena ei au fost nevoite să aibă grijă de mine când eram mic, deși erau și ele aproape niște copii. Cealaltă soră a mea a fost pe punctul de a fi ucisă în nenu0mărate rânduri, în încercarea de a mă proteja. Lucrurile vor fi mai simple fără mine în peisaj. Vor vedea asta.

—Nu o vor vedea, i-am spus, încercând să ignor invidia care se ridica în mine la gândul că i se va duce dorul.

—Lasă-mă să stau în pădurea ta, cu tine! a zis el, dintr-o răsuflare.

Mi-am închipuit cum ar fi. Cum ar lua ceaiul cu mine și cu domnul Vulpe. I-aș arăta locurile în care sunt cele mai dulci mure. Am mânca brusture, trifoi roșu și ciupercuțe picio0rul-căprioarei. Noaptea ne-am întinde pe spate și

am povesti în șoaptă. El mi-ar spune despre constelații, despre teoriile magiei și despre seriarele pe care le văzuse în lumea muritorilor. Eu i-aș spune toate gândurile secrete din inima mea.

Pentru o clipă, a părut cu puțință.

Dar, până la urmă, ar veni după el, așa cum Lady Nore și Lordul Jarel au venit după mine. Dacă ar fi norocos, sora lui ar fi cea care l-ar târî înapoi în Elfhome. Dacă nu ar fi, s-ar alege cu un pumnal în spate de la unul dintre dușmanii lui.

Locul lui nu era în pădurea în care ar fi dormit în țărană. Unde ar fi dus o viață ca vai de ea, într-un loc uitat de lume.

— Nu, m-am forțat să-i spun. Du-te acasă!

Am citit durerea de pe chipul lui. Confuzia sinceră care a venit odată cu lovitura neașteptată.

—De ce? m-a întrebat și mi s-a părut atât de pierdut, încât aș fi vrut să-mi retrag cuvintele.

—Când m-ai găsit legată de țăruș, m-am gândit cum te-aș putea răni! i-am spus și m-am urât. Nu ești prietenul meu.

Nu te vreau aici! Acelea sunt cuvintele pe care ar fi trebuit să le spun, dar nu am putut, pentru că ar fi fost o minciună.

— Oh! a murmurat el. Ei, bine. Am răsuflat.

— Poți rămâne peste noapte, am zis repede, neputând rezista tentației. Mâine te întorci acasă. Dacă nu o vei face, îmi voi folosi ultima favoare cu care îmi ești dator de la jocul nostru ca să te oblig să pleci.

— Și dacă plec și mă întorc din nou? m-a întrebat, încercând să ascundă faptul că era rănit.

— Nu te vei întoarce.

Când avea să ajungă acasă, va fi întâmpinat de surorile și de mama lui.

Acestea își făcuseră cu siguranță griji pentru că nu putuseră să dea de el. Îl vor face să promită că nu va mai repeta ceva asemănător niciodată.

— Ai prea multă onoare! Oak nu mi-a răspuns.

— Rămâi acolo unde ești pentru o clipă, i-am cerut, apoi m-am strecurat prin iarbă.

Până la urmă, l-am avut acolo cu mine pentru o noapte. Și, chiar dacă nu cred că el mi-a fost prieten, asta nu înseamnă că eu nu am putut să-i fiu prietenă. I-am adus o cană cu ceai, proaspăt și fierbinte. Am așezat-o pe o piatră din apropiere, cu frunze alături în chip de farfurioară, acoperite cu mure.

— Ai dori o cană cu ceai, prințule? l-am întrebat. E aici.

— Desigur, mi-a zis, pășind în direcția din care venea vocea mea.

După ce a găsit locul, s-a așezat pe piatră, a balansat ceașca pe picior și a luat murele în palmă.

—Bei și tu alături de mine?

—Da, i-am spus.

Oak a dat din cap și de această dată nu mi-a mai cerut să mă arăt.

—Îmi vei povesti despre constelații? l-am întrebat.

—Parcă nu mă plăceai.

—Pot să mă prefac, i-am zis. Pentru o noapte.

Așa că mi-a descris constelațiile de deasupra capetelor noastre și mi-a povestit despre un copil din Nobilime, care crezuse că a dat peste o profecie care-i promitea un destin strălucit, doar ca să afle că de fapt își ținuse harta astrală cu susul în jos.

Eu i-am povestit un film al muritorilor pe care îl urmăream cu ani în urmă, iar el a râs la părțile amuzante. După ce s-a întins într-un stufăriș și

și-a închis pleoapele, m-am streșcurat până la el și l-am acoperit cu grijă cu frunze uscate, ca să-i țină de cald.

Când m-am trezit la amiază, era deja plecat.

Capitolul 9

Sunt târâtă pe holuri și adusă, nu într-o celulă, așa cum am crezut, ci în dormitorul în care m-am pregătit pentru petrecere. Rucsacul meu este atârnat încă în cuier, acolo unde l-am lăsat; pieptănul pe care l-a folosit Oak e tot pe noptieră. Revindra, cavalerul cu păr trandafiriu, mă împinge înăuntru cu atâta putere încât cad pe podea, lovindu-mi umărul. Apoi femeia mă lovește de două ori în stomac.

Mi se taie respirația și durerea mă face ghem. Îmi strecoar mâna în pliurile rochiei, strângând foarfeca pe care am furat-o din camera lui Habetrot.

Iată ce am învățat la Curtea Dinților. Mi s-a părut, la început, că dacă mă împotrivesc mă voi alege cu și mai multă durere pe viitor. Asta era lecția pe care voiau ei să o învăț, dar apoi am înțeles că durerea avea să vină oricum. Mai bine să rănesc eu pe cineva când aveam ocazia. Mai bine să-i fac să ezite, să îi fac să înțeleagă că avea să-i coste ceva.

Revindra poartă armură, așa că, atunci când mă reped la ea, lovesc acolo unde este cel mai vulnerabilă: la față.

Lama ascuțită îi sfâșie obrazul până în colțul gurii. Cu ochii acum măriți, femeia se îndepărtează de mine cu un țipăt sălbatic. Își duce mâna la gură, se șterge și se holbează la degetele ei, de parcă ar fi imposibil ca umezeala pe care o simte să fie propriul sânge. Un alt cavaler mă înșfacă de beregată și mă ține locului, în vreme ce un al treilea îmi izbește încheietura de podea până dau drumul foarfecii, țipând de durere.

Ar fi o insultă să fii înjunghiat cu ea, îmi amintesc că a zis Jack al Lacurilor. Sper că are dreptate.

Când Revindra mă lovește în moalele capului, nu mă obolesc încercând să-mi înăbuș geamătul de durere. La Curtea Dinților le plăcea să mă audă țipând, strigând, urlând. Se desfătau cu vânătăile, sângele și oasele mele rupte. Am făcut-o de rușine pe Revindra, de două ori. Bineînțeles că este furioasă. Nu am nimic de câștigat dacă nu-i ofer ceea ce își dorește.

Cel puțin până când se ivește o nouă ocazie.

— Oricare îți va fi pedeapsa, voi cere ca eu să fiu aceea care ți-o administrează, vierme! îmi zice. Și o voi executa încet și meticulos.

Șuier de pe podea și mă trag înapoi când se apropie din nou de mine.

— Ne vedem curând!

Iese și ceilalți cavaleri o urmează.

Eu mă târăsc până la pat și mă ghemuiesc sfârșită în el.

Ar fi trebuit să-mi păstrez calmul, știu asta. Dacă faptul că provoc durere îmi aduce satisfacție, înseamnă că le semăn lui Lady Nore și Lordului Jarel mai mult decât sunt dispusă să recunosc.

Căutând să-mi distrag atenția de la durerea pe care o simt la încheietură și în coaste, căutând un motiv ca să nu mă gân0desc la expresia lui Oak când și-a luat înapoi vechea figurină de la joc sau să meditez la probabilitatea execuției mele într0unul dintre acele moduri care o îngrozeau pe Gwen, îmi stre0cor mâna în buzunar după telefonul ei. Ecranul nu este spart. Se aprinde în timp ce degetele îmi alunecă pe deasupra lui, dar nu am niciun mesaj de la Hyacinthe. În timp ce privesc intens ecranul luminos, mă gândesc la numărul de telefon de acasă, cel pe care nepărinții mei m-au pus să-l repet la nesfâr0șit, pe vremea când Bex era Rebecca, iar eu eram copilul lor.

Suntem la o adâncime destul de mare sub pământ, așa că semnalul este foarte slab. O singură liniuță, uneori două 0dacă înclin telefonul într-un anumit unghi. Tastesz numărul. Nu mă aștept să sune.

— Alo!

Vocea nemamei mele răsună static, de parcă ar fi mai departe ca oricând. Nu ar fi trebuit să fac asta. Trebuie să încerc să fiu de piatră când se vor întoarce să mă rănească, iar vocea nemamei mele mă face să simt prea multe. Ar fi mai bine să mă deconectez de la tot, să plutesc, eliberată de trupul meu, să fiu nimic într-o noapte nesfârșită a neantului.

Dar vreau să-i aud vocea, în caz că nu voi mai avea șansa asta vreodată.

—Mamă? șoptesc, atât de moale, încât îmi închipui că nu mă aude, conexiunea fiind deja slabă.

—Cine e? întreabă ea, cu glas ascutit, de parcă ar bănuî că îi joc o farsă.

Nu vorbesc, mă simt bolnavă. Bineînțeles că sună ca și cum ar fi un apel greșit sau o farsă. În mintea ei, ea nu mai are altă fată. Rămân însă la telefon încă o clipă, cu lacrimile arzându-mi ochii, cu gustul lor sărat înecându-mă. Îi număr răsuflările.

Cum nu-mi închide, las telefonul pe pat, cu difuzorul deschis. Mă întind lângă el. Vocea îi tremură ușor.

—Ești încă acolo?

—Da, șoptesc.

—Wren? întreabă.

Închid, prea înspăimântată să aflu ce-ar mai putea spune. Prefer să păstrez în inimă vocea ei rostindu-mi numele.

Îmi lipesc palma de piatra rece a peretelui, ca să mă ancoriez, ca să încerc să-mi aduc aminte din nou cum e să nu simți.

Nu știu câtă vreme zac așa, dar a trecut îndeajuns timp cât să ațipesc și apoi să mă trezesc, dezorientată. Spaima îmi sfâșie pântecul, dureros și teribil. Trebuie să-mi adun gândurile prin ceața fricii.

Dar gândurile vin. Sunt bântuită de amintirea sărutului pe care i l-am dat lui Oak. De fiecare dată când retrăiesc ce am făcut, mă crispez rușinată. Ce crede oare despre mine după ce am sărit pe el? Și de ce mi-a răspuns, doar dacă nu cumva pentru a mă păstra docilă?

Apoi îmi revine amintirea cu Hyacinthe, care m-a îndemnat să merg cu el, avertizându-mă că nu voi fi în siguranță aici.

Și, iar și iar, o aud pe nemama mea rostindu-mi numele.

Când aud scrâșnetul pietrei și scârțâitul balamalelor, mă simt ca un animal încolțit, gata să atace. Îmi îndes telefonul înapoi în buzunar și mă ridic, scuturându-mă.

Este cavalerul cu părul de culoarea trandafirilor, Revindra.

— Trebuie să mă urmezi pentru a fi interogată.

Nu zic nimic, dar când se întinde să-mi apuce brațul, mârâi în semn de avertizare.

— Mișcă-te! îmi zice, îmbrâncindu-mi umărul. Și adu-ți aminte câtă plăcere îmi va face dacă te împotrivești.

Pășesc în hol, unde așteaptă încă doi cavaleri. Mă pun să mășăluiesc spre o sală pentru audiențe, unde Regina Annet stă așezată pe un tron acoperit de molii albe, care-și mișcă aripile ușor, creând iluzia unui covor mișcător. Este îmbrăcată într-o ținută neagră, mai simplă decât aceea în care am văzut-o ultima oară, însă Oak poartă tot aceleași haine, de parcă nu ar fi dormit. Își ține mâinile strânse la spate. Tiernan e în dreapta lui, ca o stană de piatră.

Îmi dau seama cât de obișnuită sunt cu zâmbetul ușuratic al lui Oak, acum, că i-a dispărut de pe chip. Sub unul dintre ochi are o vânătaie.

Mi-l amintesc clătinându-se după lovitura căpcăunului, cu sânge pe dinți, arătând de parcă ar aștepta încă un pumn.

— Ai furat de la mine.

Ochii lui Annet par să lucească cu o furie abia stăpânită. Îmi închipui că e destul de rușinos că i-a pierdut pe muritoare și pe triton, ca să nu mai zic de Hyacinthe, pe care îl obținuse după ce practic îl amenințase pe Oak. Probabil că îi displace în mod special să fie umilită înaintea moștenitorului Înaltei Curți, chiar dacă eu i-am oferit un pretext ca să-i mai întârzie puțin plecarea. Cu toate că nu are niciun motiv să susțină că el a avut vreo parte de vină în ceea ce am făcut eu.

Cel puțin cred că nu are.

O fi Revindra furioasă pe mine, dar furia lui Annet va fi cu mult mai aprigă

și mai ucigătoare.

— Negi? continuă regina, studiindu-mă cu expresia unui vultur gata să se înfigă într-un șobolan.

Mă uit pe furiș la Oak, care mă privește cu o intensitate febrilă.

— Nu pot, reușesc să spun.

Tremur. Îmi mușcă interiorul obrazilor, ca să mă ancoriez în durerea pe care mi-o provoc. Totul mi se pare mult prea familiar - aștept să fiu pedepsită de un conducător capricios.

— Deci, spune Regina Unseelie, se pare că ai conspirat cu dușmanii Regatului Elfhame.

Nu o voi lăsa să-mi pună asta în cârcă.

—Nu.

—Atunci spune-mi asta: poți să juri că i-ai fost loială prințului din toate punctele de vedere?

Îmi deschid gura ca să răspund, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Privirea îmi alunecă din nou la Oak. Simt că mi se întinde o cursă.

—Nimeni nu ar putea să jure asta.

—Aaah! Interesant, zice Annet.

Trebuie să existe un răspuns care să nu mă afunde mai rău.

—Prințul nu are nevoie de Hyacinthe când mă are pe mine.

—Se pare că eu te am pe tine, punctează Regina Annet, făcându-l pe Oak să se uite suspicios la ea.

—Nu se va duce la Lady Nore ca să-i spună tot ceea ce plănuim? mă întreabă prințul, deschizându-și gura pentru întâia dată.

Vocea lui mă face să tresar. Îmi scutur capul.

— Mi-a jurat credință.

Regina Annet își îndreaptă privirea spre prinț.

— Chiar sub nasul tău: nu doar că ibovnica ta ți-a furat pri0zonierul, dar l-a și folosit ca să-și întocmească o mică armată.

Îmi iau foc obrazii. Tot ceea ce spun nu face decât să înrău0tățească lucrurile. Cu mult!

—A fost greșit ca Hyacinthe să fie închis astfel.

—Cine ești tu ca să le spui mai marilor tăi ce e bine și ce e rău? Întreabă autoritar Regina Annet. Tu, copilă trădătoare, fiica unei mame trădătoare, ar trebui să fii recunoscătoare că nu ai fost transformată în pește și devorată după ce ai trădat Înalta Curte.

Îmi mușc buza, sfâșiind pielea cu dinții mei ascuțiți. Îmi simt gustul sângelui.

— Acesta este adevăratul motiv? Întreabă Oak, privin0du-mă cu o ferocitate stranie.

Dau din cap o dată și expresia de pe chipul lui devine una rece. Mă întreb cât de tare urăște faptul că am fost numită ibovnica lui.

— Jack al Lacurilor zice că trebuia să fugi împreună cu Hyacinthe, continuă regina. A fost foarte dornic să ne poveș0tească totul. Cu toate acestea, ești încă aici. Ceva nu a mers bine cu planul tău sau ai rămas ca să comiți și alte trădări?

Sper ca iazul lui Jack să sece.

—Asta nu este adevărat, zic.

—Ah? se miră Annet. Nu ai plănuit să fugi cu el?

—Nu, răspund. Niciodată.

Regina se apleacă spre mine, de pe tronul ei de molii.

— Și de ce anume? Mă uit la Oak.

— Pentru că am motivele mele pentru a participa la această misiune.

Regina Annet pufăie.

— Curajoasă, mica trădătoare!

— Cum l-ai convins pe Jack să te ajute? mă întreabă Oak, cu glas moale. Chiar a fost dispus să o facă pentru figurină? L-aș fi plătit cu mai mult argint ca să-mi spună ce plănuiai.

—Am profitat de mândria lui, zic. Oak dă din cap.

—Toate greșelile mele se întorc ca să mă bântuie.

—Și muritoarea? mă întreabă Regina Annet. De ce ai inter0venit în destinul ei? De ce în cel al tritonului?

—Tritonul ar fi murit fără apă. Iar Gwen încerca doar să-și salveze iubitul. Poate că am greșit după legile din Tărâmul Zânelor, dar, când vine vorba de Gwen cel puțin, am dreptate, oricum ai judeca lucrurile.

—Muritorii sunt mincinoși! comentează Regina Unseelie, pufnind.

—Asta nu înseamnă că tot ceea ce spun este o minciună, îi răspund.

Îmi tremură vocea, dar mă forțez să continui.

—Aveți un băiat aici, un muzicant, care de zile întregi nu a mai revenit în lumea muritorilor și, cu toate acestea, din cauza farmecelor, e convins că a trecut mult mai puțin timp?

—Și dacă am? zice Regina Annet, un răspuns pe care îl consider cel mai apropiat de o mărturie din câte aș putea să primesc. Mincinoasă sau nu, tu îi vei lua locul fetei. Ai greșit dinaintea Curții Moliilor și te vom face să plătești.

Tremur, din cap până în picioare, fără să mă pot controla.

Privirea lui Oak se îndreaptă spre Regina Unseelie; are maxilarul încleștat.

Cu toate acestea, când vorbește, vocea îi răsună melodios.

— Mă tem că n-o poți avea.

— Ah, nu pot? întreabă Regina Annet pe tonul cuiva care și-a ucis cei mai mulți foști iubiți și este pregătită să ucidă din nou dacă este provocată.

Zâmbetul lui Oak se lărgeste, zâmbetul acela fermecător, cu care ar putea să convingă rațele să-i aducă ouă la micul-dejun. Cu care ar putea să facă până și cele mai delicate negocieri pentru un prizonier să pară doar un joc.

— Oricât de iritată ai fi de dispariția lui Hyacinthe, eu sunt cel care va trebui să rezolve acest inconvenient. Poate că Wren l-a eliberat din temnițele tale, dar el a fost prizonierul meu. Ca să nu mai zic că nu tu ai fost cea păgubită.

Oak ridică din umeri, apologetic.

— Îți putem însă face cu siguranță rost de o altă muritoare și de un triton, dacă nu cumva chiar de ceva mai bun.

Gură-microasă. Mă gândesc la cum i-a vorbit căpcăunului, la faptul că ar fi putut să folosească acest ton cu el, dar nu a făcut-o. Pare să funcționeze în cazul Reginei Unseelie. E mai calmă acum și gura i se relaxează ușor.

E o putere înspăimântătoare să ai o astfel de voce.

Regina zâmbeste.

— Vom organiza o competiție. Dacă vei câștiga tu, ți le înapoiez pe ea și pe kelpă. Dacă dai greș, le țin pe amândouă și te păstrez și pe tine, până când vei fi răscumpărat de Elfhame.

— Ce fel de competiție? întreabă Oak, curios.

— Te las să decizi, îi răspunde regina. Putem alege un joc de noroc, la care am avea șanse egale. Sau te poți duela cu un campion ales de mine și în acest caz te vei baza pe propria îndemânare.

În ochii lui de vulpe se aprinde o lumină stranie.

—Aleg duelul.

—Iar eu voi lupta pentru tine! grăiește Tiernan.

Regina Annet deschide gura să protesteze, dar Oak vorbește primul:

— Nu, eu mă voi duela. Asta e ceea ce vrea regina.

Fac un pas mic spre el. Regina Annet trebuie să fi auzit că nu s-a descurcat prea bine cu o noapte în urmă. Are încă vânătaia drept dovadă.

— Un duel nu este o competiție, zic, cu băgare de seamă. Nu este un joc.

— Bineînțeles că este! îmi dă replica Oak.

Îmi reamintesc imediat că e obișnuit să fie prințul adorat, pentru care totul este simplu. Nu cred că își dă seama că acesta nu este genul de duel politicos pe care îl poartă în Elfhame, când i se acordă destul timp să se retragă și este tratat cu deferență. Nimeni de la această curte nu se va preface învins.

— Cel care sângerează primul pierde?

—Nu chiar, râde Regina Annet, demonstrându-mi că aveam de ce să mă tem. Suntem Unseelie. Vrem să ne distrăm ceva mai mult.

—Până la moarte atunci? întreabă Oak, pe un ton care arată că ideea i se pare ridicolă.

—Sora ta mi-ar lua capul dacă ți l-ai pierde pe al tău, zice Regina Annet. Dar cred că ne putem înțelege să vă duelați până când unul dintre voi se va da bătut. Ce armă îți alegi?

Mâna prințului se îndreaptă în lateral, unde e prinsă sabia lui subțire ca un ac. Își lasă palma pe mânerul ei ornamentat.

— Spadă.

— Ce drăgălașă e! zice regina, de parcă Oak ar fi propus să se dueleze cu un ac de păr.

— Ești sigură că vrei această luptă? o întreabă Oak, făcând-o pe Regina

Annet să-l privească cercetător. Am putea alege un alt fel de joc al îndemânării: un concurs de ghicitori, unul de sărutări? Tata avea obiceiul să-mi spună că o bătlie, odată începută, prinde viață și este greu de controlat.

Tiernan strânge din buze.

— Să fixăm duelul acesta pentru mâine, la amurg? îl întreabă Regina Annet. Ne va lăsa timp de gândire amândurora.

Oak își scutură capul, dejucându-i încercarea de a trage de timp.

— Iartă-ne, dar ne grăbim să mergem la Vrajitoarea Ciulin, acum mai mult ca oricând. Aș vrea să duc această luptă și să-mi văd de drum.

Cuvintele lui îi fac pe câțiva dintre curteni să zâmbească în dosul palmelor, dar nu și pe regină.

— Ești atât de convins că vei câștiga? îl întreabă ea pe Oak. Prințul zâmbește, de parcă ar gusta gluma, chiar dacă e

una făcută pe seama lui.

— Oricare va fi rezultatul, aș prefera să-l grăbesc. Regina Annet îl privește așa cum te-ai uita la un nebun.

—Nu vrei să îți iei timpul necesar pentru a-ți pune pe tine armura?

—Tiernan mi-o va aduce aici, îi răspunde Oak, dând din cap spre cavalier. Nu va dura mult să o îmbrac.

Regina se ridică și îi face semn cavalierului ei.

— Atunci să nu te mai reținem - Revindra, adu-l pe Noglan și spune-i să-și ia cea mai mică și mai subțire sabie pe care o are. De vreme ce prințul se grăbește, trebuie să ne descurcăm cu ce va reuși să găsească.

Tiernan se apleacă spre mine. Își coboară vocea astfel încât doar eu pot să-l aud.

— Ar fi trebuit să pleci cu Hyacinthe.

Îmi cobor privirea la picioare, la ghetele pe care le-am primit din partea Curții Moliilor de dragul prințului. Dacă mi-aș putea ridica mâinile la cap, știu că aș putea să simt împletitura pe care mi-a făcut-o Oak în păr. Dacă moare, va fi vina mea.

În scurt timp sala se umple de spectatori. Să îl vadă pe moștenitorul Regatului Elfhame sângerând va fi un spectacol rar.

În vreme ce Tiernan îl ajută pe Oak să-și pună armura din zale, mulțimea se dă la o parte ca să-i facă loc unui căpcăun pe care-l recunosc imediat. Este cel care l-a lovit de două ori pe Oak noaptea trecută. Rânjește, pășind în încăpere cu un tupeu nesuferit. Se înalță deasupra spectatorilor în platoșa lui din piele și oțel, cu pantalonii îndesați în cizme. Are brațele dezvelite. Caninii de jos îi apasă buza superioară. Acesta trebuie să fie Noglan.

Face o plecăciune înaintea reginei lui. Apoi dă cu ochii de mine.

— Salut, bucătică! îmi aruncă. Îmi înfig unghiile în palmă. Privirea i se îndreaptă spre prinț.

— Presupun că nu te-am lovit destul de tare ultima oară. Pot să remediez asta.

Regina Annet bate din palme.

— Faceți loc pentru duelul nostru!

Curtenii ei se așază într-un cerc larg, în jurul unei parcele de pământ bătătorit.

— Nu ești obligat să faci asta, îi șoptesc lui Oak. Lasă-mă aici! Lasă-l pe Jack aici!

Prințul mă privește lung. Are o expresie gravă pe chip.

— Nu pot.

Corect. Are nevoie de mine pentru misiunea de salvare a tatălui său. Într-

atât încât să se convingă să mă sărute. Într-o
atât încât să sângereze pentru mine.

Oak se îndreaptă spre partea opusă locului în care a ales căpcăunul să stea. Adversarul lui face glume cu câțiva inși din mulțimea entuziasmată, însetată de sânge - îmi dau seama de asta pentru că îi văd râzând, dar sunt prea departe ca să aud ce zice.

Mă gândesc la tatăl lui Oak, pe care l-am văzut în consilii de război. De cele mai multe ori ochii îi alunecau peste mine, de parcă aş fi fost unul dintre câinii de vânătoare întinși pe sub masă, sperând să li se arunce oase. Dar într-o seară m-a văzut stând într-un colț rece, în timp ce mă luptam cu legăturile mele. A îngenuncheat și mi-a întins cana cu vin fierț și condimente din care bea, iar când s-a ridicat, mi-a atins ceafa cu mâna lui mare și caldă.

Aș vrea să-i pot spune lui Oak că Madoc nu este vrednic de iubirea lui, dar nu știu dacă pot să o fac.

Domnița cu cap de pisică își croiește drum prin mulțime și îi oferă lui Oak în semn de prețuire batista ei mătăsoasă. Prințul o acceptă, făcând o plecăciune, și o lasă să i-o lege în jurul brațului.

Regina Annet ține în palmă o molie albă.

— Dacă e rănit..., îmi zice Tiernan, fără să se mai obosească să încheie amenințarea.

— Când molia va zbura, va începe duelul! declară regina. Oak dă din cap și își scoate spada.

Sunt fascinată de contrastul dintre zalele lui de aur lucitor, ascuțimea sabiei, unghiurile dure ale corpului său și blândețea gurii și a ochilor lui de chihlimbar. Oak scurmă cu copita în pământul bătătorit al podelei, luându-și poziția de luptă, întorcându-se ca să-și arate profilul oponentului său.

— Am împrumutat o scobitoare! strigă Noglan-căpcăunul, ridicând o sabie care pare foarte mică în mâna lui, dar este cu mult mai mare decât aceea mânuită de prinț.

În ciuda înălțimii lui Oak, căpcăunul este cu aproape jumătate de metru mai înalt și de trei ori mai lat. Mușchii i se încordează pe brațele dezvelite, de parcă ar fi pietre depozitate sub piele.

În clipa aceea văd o urmă de ezitare în ochii prințului. Poate că își dă seama în cele din urmă de pericolul în care se află. Molia plutește în sus.

Expresia de pe chipul lui Oak se schimbă. Prințul nu e nici zâmbitor, nici sumbru. Pare pustiit, golit de emoție. Mă întreb dacă așa arată când este speriat.

Căpcăunul se plimbă pe marginea cercului, ținându-și sabia subțire ca pe o bâță.

— Nu fi timid, băietel zice. Hai să vedem ce poți! Apoi își flutură sabia spre capul lui Oak.

Prințul este rapid, se ferește într-o parte și își înfige vârful spadei în umărul căpcăunului. Când Oak smulge sabia, Noglan rage. Pe pieptul căpcăunului se scurg picături de sânge.

Mulțimea își ține respirația la unison. Sunt împietrită. A fost o lovitură norocoasă?

Nu am însă cum să mai cred asta când Oak se învârte și spintecă pântecul căpcăunului, chiar sub armură. Mișcările prințului sunt precise, controlate. Este mai rapid decât orice luptător pe care l-am văzut.

Carnea roz, umedă, lucește o clipă. Apoi Noglan se prăbușește la podea, dărâmând alte zâne. Printre spectatori se aud țipete și oftaturi uluite.

Prințul se poziționează de cealaltă parte a cercului.

— Nu te ridical! îl avertizează pe căpcăun, cu un ușor tremur în voce. Putem să încheiem aici. Dă-te bătut!

Dar Noglan se ridică pe brânci, pufăind de durere. Pe pantaloni a început să i se întindă o pată mare de sânge, dar o ignoră.

—Te voi eviscera...

—Nul zice prințul.

Căpcăunul aleargă spre Oak, lovind cu spada. Prințul răsuțește sabia subțire astfel încât aceasta alunecă pe lângă lama căpcăunului, iar vârful ei ascuțit i se înfige în gât.

Noglan își duce mâna la beregată, sângele udându-i degetele. Văd clipa în care lumina i se stinge din ochi, ca o torță aruncată în mare. Se prăvălește la podea. Mulțimea urlă, uluiala și neîncrederea citindu-se pe chipurile tuturor. Mirosul morții atârnă greu în aer.

Oak își șterge spada însângerată pe mânășă și și-o pune la loc în teacă.

Probabil că Regina Annet auzise povestea despre cum Oak nu se apăraseră în fața lui Noglan. Și ajunsese la aceeași concluzie ca mine: că prințul nu era priceput la luptă. Că îndărătul zâmbetului ușuratic al lui Oak nu se ascundea nimic sinistru. Că era prințul alintat din Tărâmul Zânelor, răsfățat de surorile lui, îngrijit de mama sa, fără să aibă habar de plăcerile întunecate ale tatălui său.

Am presupus că s-ar putea ca nici măcar să nu știe cum să-și folosească sabia. Jucase rolul bufonului, pentru ca dușmanii lui să-l vadă astfel.

Cum am putut să uit că fusese crescut în mijlocul strategiilor de război și al înșelătoriilor? Era un copil când au început asasinatele pentru preluarea tronului, dar nu atât de mic încât să nu-și amintească. Cum de nu m-am gândit că tatăl și sora lui l-au învățat cum să folosească spada? Sau că, fiind ținta preferată a asasinilor, a avut motive să învețe să se apere?

Expresia de pe chipul Reginei Annet este una sumbră. Se așteptase ca meciul să se desfășoare în favoarea ei: Noglan să-l pună la podea pe prinț, ea să-și recapete onoarea, iar noi să fim închiși destulă vreme cât să primească un mesaj de la persoanele de legătură pe care le avea la Înalta Curte.

Tiernan îmi aruncă o privire feroce și își scutură capul.

— Sper că ești mulțumită de ce ai făcut.

Nu sunt sigură ce vrea să spună. Oak este în mod clar neatins.

Când îmi vede reacția, se înfurie și mai tare.

— Oak nu a fost învățat să lupte decât pentru a ucide. Nu știe cum să pară elegant. Nu are mișcări de paradă. Tot ce știe este să ucidă. Și, odată ce începe, nu se mai oprește. Nu sunt sigur că poate.

Mă trece un fior. Îmi amintesc cum s-a golit de emoție și expresia aceea îngrozită de pe chipul lui când l-a văzut pe Noglan întins la pământ, de parcă ar fi fost surprins de ceea ce făcuse.

— Multă vreme mi-am dorit un copil.

Privirea Reginei Annet se îndreaptă din nou spre mine și apoi se întoarce la Oak. Uluiala pare să se fi disipat și acum își dă seama că trebuie să vorbească.

— Acum, că voi avea unul, sper că va face pentru mine la fel de mult pe cât ești tu dispus să faci pentru cel care ți-e tată. Mă bucur să văd pe cineva din Neamul Salcei arătându-și colții.

Bănuiesc că observația malițioasă de pe urmă se referă la Înaltul Rege, despre care se știe că preferă să lase luptele în seama soției lui.

— Și acum, Lady Suren, ți-am promis că te vei întoarce la prințul tău, dar nu-mi amintesc să fi promis că vei fi în viață când te voi preda.

Apoi Regina Unseelie zâmbește fără strop de veselie.

— Înțeleg că îți plac ghicitorile, de vreme ce ai rezolvat atât de bine închisoarea mea. Așa că, permite-mi să facem încă un concurs de îndemânare. Răspunde corect sau vei suferi soarta din ghicitoare, iar Prințului Oak îi va rămâne doar cadavrul tău: Dacă spui o minciună, te voi decapita. Dacă îmi spui adevărul, te voi îneca. Ce răspuns te va salva?

— Regină Annet, te avertizez! Nu mai este a ta, ca să te joci cu ea! spune Oak.

Însă zâmbetul de pe chipul reginei nu pălește. Așteaptă, iar eu nu am de ales și trebuie să joc micul ei joc plin de cruzime.

În ciuda faptului că în minte mi s-a căscat un mare gol.

Inspir adânc, speriată. Regina Annet mi-a indicat că ghici0toarea are un răspuns, dar este o situație de tipul sau-sau. Ori te înece, ori ești decapitat. Fie minți, fie spui adevărul. Două variante foarte rele.

Dar, dacă adevărul are ca urmare înecul, iar o minciună are ca rezultat decapitarea, atunci trebuie să găsesc o cale prin care să folosesc una dintre aceste alternative împotriva ei.

Sunt obosită și am dureri. Gândurile îmi sunt încâlcite. Este oare o situație ca aceea cu găina și oul, o cursă pe care regina mi-a întins-o ca să-mi pecetluiască soarta? Dacă aleg înecul și acesta este adevărul, va trebui să mă înece. Ceea ce înseamnă că decapitarea este soarta unui mincinos. Așa că.

— Trebuie să spun: „Tu mă vei decapita”! îi răspund reginei. Pentru că, dacă o va face, eu voi fi grăit adevărul, iar atunci

ar fi trebuit să mă înece. Nu există cale prin care să pot fi executată.

Respir ușurată - de vreme ce există un răspuns, orice va fi vrut să facă, acum trebuie să mă elibereze. Regina Annet zâmbește încordat.

— Oak, ia-ți trădătoarea cu binecuvântarea Curtii Moliilor! Prințul face un pas spre mine și regina adaugă:

— Poate că tu crezi că Elfhame va privi cu ochi răi încercările mele de a te ține aici, dar te asigur că surorii tale îi va plăcea mult mai puțin să audă că te-am lăsat să pleci cu Lady Suren și că apoi ai fost găsit cu beregata spintecată.

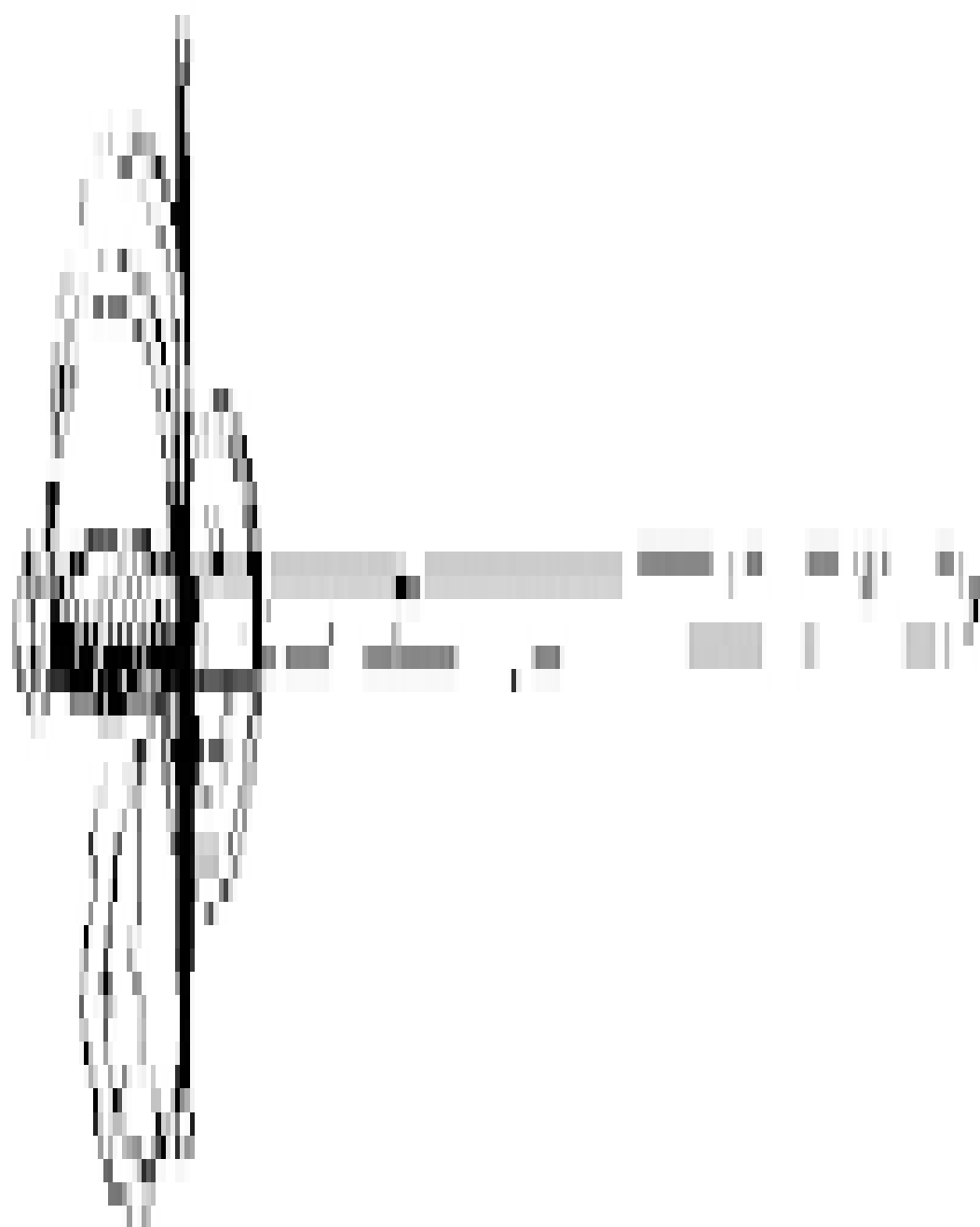
Oak se crispează. Annet îi observă reacția.

— Exact.

Apoi se întoarce, rotindu-și rochia lungă și neagră, cu o mână pe burta ei de gravidă. — Vino! îmi comandă prințul.

I se zbate un mușchi al maxilarului, de parcă și-ar încleșta prea tare dinții.

Ar fi mai sigur dacă l-aș urî. De vreme ce nu pot să o fac, poate că este mai bine că acum mă urăște el pe mine.

Făpturile îl eliberează pe Jack al Lacurilor în afara dealului. Are chipul învinețit. Pășește încet spre noi, înghițindu-și orice fel de comentarii spirituale ar putea avea. Îngenunchează înaintea lui Oak, ceea ce îmi aduce aminte de momentul înconfortabil în care Hyacinthe mi-a jurat credință.

Jack nu zice nimic; se pleacă doar, atât de adânc încât fruntea îi atinge copita lui Oak. Prințul este încă înveșmântat în armură. Solzii de aur lucesc, făcându-l să pară în același timp regal și distant.

— Sunt al tău, mă poți pedepsi! zice kelpa.

Oak își întinde mâna și o strânge ușor deasupra capului lui Jack, de parcă l-ar binecuvânta.

— Datoria mea față de tine a fost plătită, a ta către mine la fel, zice Oak. De acum nu ne vom mai datora unul altuia nimic altceva în afară de prietenie.

Mă uimește bunătatea lui. Cum poate spune asta din suflet, când pe mine este atât de furios? Jack al Lacurilor se ridică.

— De dragul prieteniei tale, prințule, te voi purta până la capătul pământului.

Tiernan pufăie.

— De vreme ce Hyacinthe a fugit călare pe Crăiță, poate că ar trebui să-i accepți oferta.

— E tentant, spune Oak, cu un început de zâmbet. Și, cu toate acestea, cred că ne vom croi singuri drumul din acest loc.

Îmi cercetez vârfurile ghetelor, evitând contactul vizual cu toată lumea.

— Dacă te răzgândești, trebuie doar să mă chemi! spune kelpa. Oriunde te-ai afla, voi veni.

Apoi Jack se transformă într-un cal negru-mățuit, cu dinți ascuți. Când galopează în după-amiaza târzie, în ciuda a tot, regret să-l văd plecând.

Capitolul 10

Aerul umed și cald al mlaștinii în care trăiește Vrăjitoarea Ciulin este plin de roiuri de țânțari și musculițe. Ghetele mi se afundă în noroiul lipicios. Copacii sunt acoperiți de per0dele grele de iederă și trâmbițe otrăvitoare, vițele blocându-ne drumul. În apa maronie se mișcă vietăți.

— Stai jos! îmi zice Oak când ajungem în dreptul unui ciot de copac.

Este prima oară când vorbește cu mine de când am părăsit Curtea Reginei Annet. Își scoate din tolbă o pensulă și un bor0cânel cu vopsea aurie, sclipitoare.

— Întinde un picior!

Tiernan pășește în față, cercetând zona.

Prințul îmi însemnează talpa unei ghete, apoi pe cealaltă, cu simbolul pe care l-a primit. Degetele lui îmi țin gamba cu fermitate. Un val trădător de căldură mi se strecoară în obraji.

—Știu că ești supărat pe mine..., încep.

—Sunt? mă întreabă, ridicându-și privirea la mine cu expresia pe care ți-o lasă ceva amar în gură. Poate că mă bucur că mi-ai oferit șansa de a fi cea mai rea versiune a mea.

Stau încă pe trunchiul meu, gândindu-mă la cuvintele lui Oak, când Tiernan se întoarce și îmi smulge din cap o bucată de păr răsucit.

Suier și mă ridic, cu dinții dezveliți și cu mâna la pumna0lul pe care nu îl mai am la locul lui.

— Știi foarte bine cum funcționează căpăstrul, îmi zice Tiernan, cu voce joasă, astfel încât Oak, ocupat să-și deseneze simbolul pe talpa copitelor, să nu-l audă.

În mână ține trei șuvițe albastre din părul meu.

— Nu ne trăda din nou.

La aceste cuvinte sunt străbătută de un fior. Marele fierar Grimsen a făurit acest căpăstru și, la fel ca toate creațiile lui, are un secret ascuns. Există încă o cale, pe lângă aceea de a-l purta, prin care te poate controla: păr împletit și câteva cuvinte. Așa speraseră Lady Nore și Lordul Jarel să o păcălească pe Înalta Regină astfel încât să o lege de regele-șarpe.

Șuvițele de păr din mâna lui Tiernan îmi reamintesc că, deși nu-mi pun căpăstrul, nu sunt ferită de el. Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu îl port deja.

—Dacă ar fi ținut de mine, zice cavalerul, te-aș fi lăsat în urmă și mi-aș fi asumat s-o înfrunt singur pe Lady Nore.

—Nu e prea târziu, îi zic.

—Nu mă tenta! mârâie el. Dacă nu-ți băgai tu coada, Hyacinthe ar fi fost cu noi acum.

Chiar dacă știu că are motive să fie supărat pe mine, brusc, sunt și eu furioasă. Hyacinthe, cu blestemul lui doar pe jumătate dezlegat, îmi amintea prea mult de mine, de dorința mea de a avea pe cineva care să mă salveze, fie că o merit, fie că nu.

— Nimeni care e în lanțuri nu ar putea să te iubească vreodată cu adevărat.

Tiernan se uită urât la mine.

— Te aștepți să cred că știi ceva despre iubire? Adevărul acesta mă lovește ca o săgeată.

Mă întorc și tropăi prin noroi și vegetație putrezită, cu cântecul broaștelor răsunându-mi tare în urechi, aducându-mi aminte că limba ascuțită a cavalerului l-a costat deja pe Oak loialitatea lui Jack al Lacurilor. Tiernan își aruncă cuvintele ca pe niște cuțite. Necugetat. Fără să se gândească la consecințe.

Este exact opusul cuiva cu gura-microasă.

Îmi atrage atenția un șarpe cu trupul la fel de negru ca al aceluia în care s-a preschimbat Înaltul Rege. Din apă iese la suprafață ceva ce probabil este capul unui crocodil, dacă nu cumva ceva și mai monstruos. Pielea creaturii s-a înverzit din cauza vegetației.

Sunt sigură că și ceilalți o văd, deși nu încetinesc pasul.

Aerul este prea cald și înăbușitor, iar eu sunt extenuată din cauza evenimentelor din noaptea trecută. Mă dor coastele acolo unde m-a lovit gheata Revindrei, dar îmi mușc interio0rul obrazilor și merg mai departe.

Mergem vreme îndelungată, până când ajungem la un luminiș unde dăm de câteva scaune ruginite și desperecheate de-ale oamenilor. Câțiva pași mai încolo vedem o zână bătrână și uscată, aplecată pe vine în dreptul unui foc. Deasupra lui e o frigare, iar în țepușa de metal e înfipt un șobolan jupuit. Vrăjitoarea-Ciulin o întoarce încetișor, făcând fărâma de gră0sime să sfârâie.

Părul din buruieni și ciulini împlețiți o înconjoară ca o pelerină. Ochi mari și negri privesc din hățiș. Poartă o rochie făcută dintr-o cârpă mohorâtă și scoarță de copac. Când se mișcă, văd că este desculță. Mai multe inele îi strălucesc pe degetele de la picioare.

— Călători, hârâie cotoroața. Văd că v-ați găsit calea prin mlaștina mea. Ce căutați?

Oak face un pas în față și se înclină.

— Onorată doamnă, cea care găsești lucrurile pierdute, am venit să te rugăm să îți folosești puterea pentru a ne ajuta.

Printul scoate din desagă o sticlă de vin din miere, o pungă cu gogoși pudrate cu zahăr și un borcan cu ulei de ardei iute, pe care le așază pe pământ, înaintea ei.

— Am adus daruri.

Vrăjitoarea-Ciulin ne măsoară din cap până în picioare. Nu cred că este

prea impresionată. Când i se opresc ochii asupra mea, expresia i se schimbă într-una cu adevărat suspicioasă.

Oak își îndreaptă privirea spre mine și se încruntă nedumerit.

— Ea este Wren. Vrajitoarea scuipe în foc.

— Ioc! Vid! Nimic! Asta ești. Ioc Vid Nimic! spune ea, apoi arată spre daruri, fluturându-și mâna. Ce vreți de la mine de credeți că mă puteți cumpăra atât de ieftin?

Oak își drege glasul, fără îndoială nemulțumit de cum merg lucrurile până acum.

— Vrem să știm despre oasele lui Mab și despre inima lui Mellith. Și vrem să găsim ceva.

Inima lui Mellith? Mă gândesc la avertismentele primite de la Hyacinthe în legătură cu mesajul secret al lui Lady Nore. Asta este ceea ce a cerut în schimbul lui Madoc? Nu am mai auzit vorbindu-se despre inimă până acum.

În timp ce studiez chipul prințului, gura lui delicată și privirea dură, mă întreb cât de important este să joace rolul curteanului nesăbuit, dacă și-ar pune oare în pericol sora în cazul în care s-ar arăta competent.

Mă întreb câți oameni a ucis.

—Ahhh! grăiește Vrajitoarea-Ciulin. Asta-i o poveste interesantă.

—Oasele lui Mab au fost furate din catacombele de sub palatul din Elfhame, spune prințul. Cu tot cu racla în care se aflau.

Ochii ca niște picături de cerneală ai Vrajitoarei-Ciulin îl urmăresc.

—Și le vrei înapoi? Asta vrei să găsești pentru tine?

—Știu unde sunt oasele.

În spatele atitudinii calme a lui Oak se ascunde resemnarea sumbră, întipărită în sprâncenele lui încruntate, în linia gurii. Are de gând să-și

salveze tatăl, indiferent de prețul pe care va trebui să-l plătească.

— Dar nu știu cum a putut să le folosească Lady Nore așa cum le-a folosit. Și nici de ce e importantă inima lui Mellith. Baphen, astrologul Curții, mi-a spus o parte din poveste. Când i-am cerut Mamei Măduvă să îmi spună mai multe, m-a trimis la tine.

Vrăjitoarea-Ciulin se îndreaptă spre unul dintre scaune, cu trupul ascuns de pelerina de păr și de toți ciulinii și buruienile din el. Mă întreb, în cazul în care aș fi rămas în pădure mai mult timp, dacă și părul meu s-ar fi transformat într-un astfel de acoperământ.

— Haideți, stați lângă foc, și vă voi spune o povestel Tragem câteva scaune și ne așezăm. În lumina flăcărilor,

Vrăjitoarea-Ciulin arată mai bătrână ca oricând și mult mai puțin umană.

— Mab s-a născut când lumea era la început, începe ea. În vremurile acelea, noi, Făpturile, nu eram atât de puține pe cât suntem acum, când există atâta fier. Uriașii noștri erau înalți ca munții, trolii erau precum copacii. Iar cotoroaștele ca mine aveau puterea de a aduce în ființă tot soiul de lucruri. O dată într-un secol are loc o adunare a cotoroaștelor, unde noi, vrăjitoarele și fermecătoarele, fierarii și făuritorii ne strângem laolaltă pentru a ne cizela harul. Străinii nu sunt primiți, dar Mab a îndrăznit să pătrundă la o adunare. Ne-a implorat pe toți să îi oferim ceea ce își dorea: puterea de a crea. Nu își dorea doar un farmec sau o mică vrajă, ci magia măreață pe care doar noi o posedam. Cei mai mulți au refuzat-o, dar a existat cineva care nu a făcut-o. O cotoroață i-a împărțit puterea ei de a crea din nimic. La schimb, Mab trebuia să o ia pe fiica cotoroaței și să o crească pe copila-vrăjitoare ca și cum ar fi fost a ei. La început, Mab a făcut ceea ce se legase să facă. Și-a luat titlul de Regina Stejar, a unit Curțile Seelie mai mici sub sceptrul ei și a început să le ofere simțire lucrurilor vii. Copacii își ridicau rădăcinile la chemarea ei. Iarba o lua la goană, amestecându-i pe dușmani. Zâne care până atunci nu existaseră creșteau din palmele ei. Și regina a ridicat din mare trei dintre Insulele Mișcătoare din Elfhome. Oak se încruntă, cu privirea în pământ.

—Înaltul Rege a moștenit ceva din puterea ei? De aceea poate să...

—Răbdare, băiete! îi cere Vrăjitoarea-Ciulin. Prinț sau nu, îți voi spune eu

toată povestea sau nu-ți voi mai spune nimic.

Prințul îi oferă un zâmbet de spiriduș în chip de scuze.

— Dacă par nerăbdător, e doar pentru că povestea este atât de interesantă, iar povestitoarea, atât de pricepută.

Cuvintele lui o fac să zâmbească, arătându-și un dinte spart.

— Lingușitorule!

Tiernan pare amuzat. Își ține cotul rezemat de brațul scaunului și își sprijină capul în mână. Când nu se concentrează să-și țină garda sus, pare o cu totul altă persoană. Cineva care nu este atât de bătrân cum ar vrea să pară în ochii celor din jur, cineva vulnerabil. Cineva care s-ar putea să aibă sentimente mai adânci și mai desperate decât lasă să se vadă.

Vrăjitoarea-Ciulin își drege vocea și începe din nou.

—Mab i-a pus copilei numele Mellith, ceea ce înseamnă „blestemul mamei”. Nu a fost un început de bun augur. Și, cu toate acestea, abia după ce s-a născut fiica ei, regina a început să se gândească la metode prin care să poată scăpa de înțelegere.

—Clovis, zice Oak. Care a condus înaintea bunicului meu, Eldred.

Vrăjitoarea-Ciulin își înclină fruntea.

— Într-adevăr. Până la urmă, a fost vorba de un truc simplu. Mab a început să se tot laude că a descoperit o cale prin care Clovis să ajungă la conducere, până când zvonurile au ajuns în cele din urmă la cotoroanță. Turbată de furie, aceasta a jurat că o va ucide pe Clovis. Și astfel, cotoroanța s-a strecurat într-o noapte în camera în care dormea fata și a ucis-o, pentru a descoperi mai târziu că și-a omorât de fapt propria copilă. Mab a înfrânt-o pe cotoroanță.

Mă cutremur. Bietul copil! Bietii copii, de fapt. Până la urmă, dacă vrăjitoarea ar fi fost puțin mai isteată, cealaltă fată ar fi murit. Doar pentru că un pion este tratat mai bine, nu înseamnă că este în siguranță pe tabla de șah.

Vrăjitoarea-Ciulin continuă.

— Dar cotoroaŃa a reușit să pună un ultim farmec asupra inimii fetei sale, înainte de cea din urmă bătaie, pentru că și copila era vrăjitoare și magia îi cânta în sânge. CotoroaŃa a infuzat inima cu puterea anihilării, a distrugerii, a neființei. Și a blestemat-o pe Mab, astfel încât o fărâmbă din copilul ei să rămână pentru totdeauna legată de puterea reginei. Aceasta trebuia să țină inima alături de ea dacă voia ca puterile ei să funcționeze. Dacă nu o avea alături, magia acesteia dezlega tot ceea ce Mab crease. Se zice că și Mab a blestemat-o pe coto0roaŃă, deși partea aceasta din poveste este vagă. Poate că a făcut-o, poate că nu. Nu suntem ușor de blestemat.

Vrăjitoarea-Ciulin ridică din umeri și împunge șobolanul cu un băț.

— Cât despre Mab, restul poveștii îl știi. A făcut o alianță cu una dintre Făpturile solitare și a fondat Neamul Salcei. O fărâmbă din puterea ei a fost moștenită de nepotul Eldred, care a primit darul fertilității, când atât de multe Făpturi sunt sterpe, și o fărâmbă de Înaltul Rege, Cardan, care a ridicat o a patra insulă din adânc. Însă o mare parte din puterea lui Mab a rămas legată de rămășițele ei, închise în acea raclă.

Oak se încruntă.

— Deci Lady Nore are nevoie de chestia asta. De inimă. Vrăjitoarea-Ciulin desprinde o bucățică de șobolan, o pune

în gură și o mestecă.

—Presupun.

—Ce poate să facă fără ea? întreabă Tiernan.

— Oasele lui Mab pot fi măcinate în pulbere, iar acea pul0bere poate fi folosită pentru vrăji mărețe, zice Vrăjitoarea0Ciulin. Dar, după ce oasele se vor isprăvi, odată cu ele se va duce și puterea, iar fără inima lui Mellith, tot ceea ce a fost creat va pieri.

Vrăjitoarea lasă o pauză dramatică, dar Oak, care a fost atenționat o dată, nu o grăbește.

—Desigur, intonează Vrăjitoarea-Ciulin, ar putea trece mult timp până ca asta să se întâmple.

—Deci Lady Nore nu are nevoie de inima lui Mellith? întreb.

Vrăjitoarea mă fixează cu privirea.

— Puterea acelor oase este mare. Elfhame ar fi trebuit să le arate mai multă grijă. Dar ar fi cu mult mai folositoare însoțite de inimă. Și nimeni nu știe cu siguranță ce poate face inima singură. Și aceasta are o mare putere, opusă aceleia a lui Mab - dacă poate fi extrasă, Lady Nore a voastră ar putea să se încoroneze atât ca Regina Stejar, cât și ca Regina Tisă.

O perspectivă terifiantă. Lady Nore își va dori puterea anihilării mai presus de orice. Iar dacă va putea să le obțină pe ambele, va fi mai periculoasă decât Mab însăși. Lady Nore îi va anihila pe toți cei care au greșit față de ea, inclusiv Înalta Curte. Inclusiv pe mine.

— Chiar este cu putință?

— Eu de unde să știu? întreabă Vrăjitoarea-Ciulin. Deschide vinul!

Oak scoate un cuțit cu care desface foița. Apoi îi înfige vârful în dop și îl răsuțește.

— Ai un pahar?

Aproape că mă aștept să bea din sticlă, dar vrăjitoarea se ridică și se îndepărtează, târșâindu-și picioarele. Se întoarce cu patru pahare murdare, o farfurie ciobită și un coș cu doi pepeni, unul verde și celălalt maro.

Oak toarnă vinul, în timp ce Vrăjitoarea-Ciulin scoate șobolanul de la rotisor și îl așază pe farfurie. Apoi începe să taie pepenele.

— Inima lui Mellith ar fi trebuit să fie îngropată alături de oasele lui Mab, sub castelul din Elfhame, spune prințul. Dar nu este acolo. Îmi poți spune unde se află?

După ce termină de aranjat farfuria după bunul plac, vrăjitoarea o împinge spre noi și își ridică paharul cu vin. Ia o gură sănătoasă, apoi

plescăie din buze.

— Vrei să descopăr unde se află inima cu nuiua mea prezicătoare? Vrei să arunc coji de ouă în râu și să-ți ghicesc soarta? Și apoi ce urmează?

Tiernan desprinde un picioruș de șobolan și îl roade delicat, în vreme ce Oak ia o felie de pepene. Eu mănânc una dintre gogoși.

— Te văd, creatură nefirească! mă informează Vrăjitoarea Ciulin.

Îmi îngustez privirea. E probabil furioasă pentru că am luat una dintre gogoși.

— Apoi mă voi folosi de dorința lui Lady Nore de a intra în posesia ei, pentru a-mi recupera tatăl. Ce altceva? întreabă

Oak.

Vrăjitoarea-Ciulin rânjește diabolic. Se înfruptă din coada șobolanului, ronțându-i oasele.

— Sunt sigură că știi răspunsul, Prințule din Elfhame. Obții puterea. Ai ceva din sângele lui Mab în tine. Fură-i rămășițele, găsește inima lui Mellith și poate că tu vei deveni Rege Stejar și Rege Tisă.

Atunci sora lui l-ar ierta, cu siguranță. Nu s-ar întoarce doar ca un erou. S-ar întoarce ca un zeu.

După ce mâncăm, Vrăjitoarea-Ciulin se ridică și își scu0tură de pe fustă resturile de blană arsă și de zahăr pudră.

— Vino! îi zice prințului. Și îți voi oferi răspunsul pentru care ai venit aici.

Tiernan dă și el să se ridice, dar ea îi face semn să stea jos.

— Prințul Oak este cel care caută, spune vrăjitoarea. El va primi răspunsurile, dar tot el este cel care va trebui să plă0tească prețul.

—Îl voi plăti eu în locul lui! declară Tiernan. Oricare ar fi. Oak își scu0tură capul.

—Ba nu. Ai făcut destule.

—Ce rost are să mă iei cu tine ca să te protejez dacă nu mă lași să îmi asum riscurile în locul tău? îl întreabă Tiernan, sentimentele lui de acum fiind în mod evident afectate de frustrarea legată de lupta de la Curtea Moliilor. Și să nu-mi oferi vreun răspuns ridicol legat de camaraderie!

—Dacă mă pierd în mlaștină și nu mă mai întorc, îți ofer permisiunea de a fi foarte furios pe mine, zice Oak.

Lui Tiernan îi tremură bărbia de cât de tare se abține să nu-i răspundă.

— Așadar ce ai dori? o întreabă Oak pe Vrăjitoarea-Ciulin. Aceasta rânjește, ochii ei negri lucind.

— Aaah, sunt atâtea lucruri pe care le-aș putea cere! Puțin din norocul tău poate? Sau visul care îți este cel mai drag? Dar ți-am citit viitorul în cojile de ouă și ceea ce vreau este asta: promisiunea ta că, atunci când vei fi rege, îmi vei oferi primul lucru pe care ți-l voi cere.

Mă gândesc la povestea pe care ne-a spus-o Vrăjitoarea-Ciulin și la cât de periculos este să faci târguri cu o cotoroanță.

— S-a făcut! zice Oak. Nu prea contează, de vreme ce nu voi fi niciodată rege.

Vrăjitoarea-Ciulin zâmbește cu subînțeleș și mie mi se ridică părul de pe brațe. Apoi îi face semn lui Oak să o urmeze.

Îi privesc îndepărtându-se, prințul cu copitele afundându-i-se în noroi, cu mâna întinsă ca să o sprijine pe cotoaroanță, în caz că ar avea nevoie. Nu are, aceasta străbătând terenul cu mare vigoare.

Iau încă o gogoasă și nu mă uit în direcția lui Tiernan. Știu că e încă supărat din cauza lui Hyacinthe și, furios cum e acum pe Oak, nu vreau să-l tentez să se răstească la mine.

Așteptăm în tăcere. Privesc creatura-crocodil ridicându-se din nou în apă și îmi dau seama că trebuie să ne fi urmărit. E mai masivă decât am bănuț mai devreme și mă supraveghează cu un singur ochi verzui ca algele. Mă

întreb dacă așteptase să ne rătăcim prin mlaștină și ce ar fi urmat dacă exact asta s-ar fi întâmplat.

Se scurg minute lungi până se întorc. Vrajitoarea-Ciulin are o nua noduroasă în mână, pe care o leagă într-o parte. Oak are pe chip o expresie bântuită.

—Inima lui Mellith nu se află într-un loc în care este probabil ca Lady Nore să o găsească, ne spune Oak, când ajunge aproape de noi. Nici noi nu ar trebui să ne irosim timpul căutând ceva ce nu putem obține. Să mergem.

—Nu aveai de gând să i-o dai cu adevărat, nu-i așa? îl întreb.

Oak nu mă privește în ochi.

— Planul meu este să mă asigur că nu ajunge la ea. Atâta tot.

— Dar..., începe Tiernan.

Oak îi retează vorba cu o privire.

Inima lui Mellith trebuie să fi fost ceea ce Lady Nore a cerut în locul lui Madoc, în acel schimb pe care l-a avut cu Oak, despre care mi-a vorbit Hyacinthe. Iar dacă Oak s-a gândit chiar și o clipă să i-o dea, atunci ar trebui să mă bucur că este imposibil de obținut. Dar trebuie să îmi amintesc și că, oricât de tare și-ar dori prințul să o înfrângă pe Lady Nore, ea are ceva ce el își dorește. Într-un moment de cumpănă, ar putea să-i țină ei partea, nu mie.

La marginea mlaștinii, ne așteaptă hobul cu față de bufniță, cocoțat pe rădăcinile împletite ale unei mangrove. Alături se întinde un pâlț de cruciulițe, ale căror flori au culoarea galbenă a unui semn de avertizare.

Oak se întoarce spre mine, cu o expresie severă.

— Tu nu vei merge mai departe cu noi, Wren. Nu poate vorbi serios. Prințul s-a luptat și a ucis un căpitan ca să mă păstreze alături de ei.

Tiernan se întoarce spre Oak, în mod evident surprins și el.

— Dar ai nevoie de mine! zic, rușinată de cât de disperată par.

Prințul își scutură capul.

—Nu atât de mult încât să merite riscul de a te lua cu noi. Nu plănuiesc să traversez coasta din duel în duel.

—Ea este singura care poate să o controleze pe Lady Nore! comentează Tiernan cu ciudă. Fără ea, e o misiune sinucigașă.

—Nu avem nevoie de ea! țipă Oak și este prima oară când văd că nu își poate stăpâni emoțiile. Și nu o vreau.

Cuvintele dor, mai ales pentru că nu poate să mintă.

— Te rog!

Îmi strâng brațele în jurul trupului.

— Nu am încercat să fug cu Hyacinthe. Aceasta este și misiunea mea.

Oak răsuflă prelung și îmi dau seama că arată chiar mai extenuat decât mine. Vânătaia de sub ochi, de la loviturile pe care le-a încasat, s-a întunecat, violetul s-a transformat în galben la margine, împrăștiindu-se peste pleoapă. Își dă la o parte de pe față o șuviță de păr rebelă.

—Sper că nu ai de gând să ne ajuți și de acum înainte așa cum ai făcut-o la Curtea Moliilor.

—I-am ajutat pe prizonieri, îi spun. Chiar dacă asta a fost un inconvenient pentru voi.

Pentru o clipă ne uităm pur și simplu unul în ochii celui0lalt. Mă simt de parcă am alergat, atât de tare îmi bate inima.

— De aici ne îndreptăm drept spre nord, zice Oak, întorcân0du-se. Lângă orașul oamenilor numit Portland, în Maine, se află o piață a zânelor. Am mai vizitat-o înainte; nu e departe de Insulele Mișcătoare. Tiernan va cumpăra o barcă și vom aduna provizii pentru a face trecerea pe tărâmul lui Lady Nore.

Tiernan dă din cap.

—E un loc bun din care să pornim. Mai ales dacă va trebui să scăpăm de urmăritori în mulțime.

—Bun, zice prințul. În Piața Undry vom putea decide soarta lui Wren.

— Dar..., încep.

— Sunt patru zile de mers pe coastă până acolo. Străbatem teritoriile Curții Termitelor, Curții Cicadelor și ale altor șase Curți. Destul timp în care să mă convingi că fac o greșală.

Oak se îndreaptă spre pâlcul de cruciulițe, jumulește un buchețel și îl vrăjește, preschimbându-l într-o creatură sche0letică și deșirată. Mai creează una și apoi ne face semn să ne urcăm pe ele.

—Putem să străbatem o distanță mult mai mare pe calea aerului.

—Urăsc cheștiile astea! se plânge Tiernan, urcându-se pe spatele uneia dintre ele.

Bufnița cu chip de hob se lasă pe brațul prințului, iar acesta îi șoptește ceva înainte ca pasărea să își ia din nou zborul, tri0misă în vreo misiune secretă.

Încalec pe armăsarul din cruciulițe, în spatele lui Oak, tre0cându-mi mâinile în jurul taliei lui, rușinată și înfuriată pen0tru că am fost alungată. Indiferent de cât de bine mânuiește Oak sabia sau de cât de loial și

inteligent ar fi Tiernan, sunt doar doi. Prințul își va da seama că are mai multă logică să mă ia cu ei.

Când ne înălțăm în aer, îmi dau seama că și eu sunt la fel de agitată ca Tiernan în compania cailor din iarbă. Par vii acum și, deși nu sunt o iluzie, nu sunt nici ceea ce par a fi. Se vor preschimba la loc în tulpini și flori de cruciulițe și vor cădea la pământ, fără să aibă niciun strop de conștiință în plus față de oricare alte ierburi culese de pe câmp. Creaturi pe jumătate vii, precum acelea fermecate de Lady Nore.

Încerc să nu îl strâng pe Oak prea tare în timp ce zburăm. În ciuda straniei creaturi pe al cărei spate mă aflu, inima îmi tresare în zbor. Cerul întunecat, împânzit de stele, oglindește luminile lumii muritorilor desfășurate dedesubt. N-o avea Tiernan încredere în armăsarii de iarbă, dar el și Oak îi călăresc cu mare grație. În lumina lunii, trăsăturile prințului sunt mai mult de zână, pomeții mai cizelați, urechile mai ascuțite.

Ne ridicăm tabăra lângă un râu, într-o pădure parfumată de rășina pinilor, pe un covor din acele lor. Oak îl convinge pe taciturnul Tiernan să spună povești de la turniruri. Sunt surprinsă să descopăr că unele dintre ele sunt amuzante și că Tiernan, când toată atenția este îndreptată asupra lui, pare aproape timid.

În anumite părți ale râului apa este destul de adâncă încât să te poți îmbăia, iar Oak asta și face, dându-și jos armura și frecându-se cu nisip de pe mal, în vreme ce Tiernan fierbe ace de pin pentru a pregăti ceai.

Încerc să nu mă uit, dar surprind cu colțul ochiului piele palidă, păr ud și un piept acoperit de cicatrici.

Când vine rândul meu, îmi spăl bine fața înfierbântată și refuz să îmi scot rochia.

Zburăm încă o zi și o noapte. La următoarea tabără mâncăm mai multă brânză și pâine și dormim sub stelele dintr-o dumbravă. Eu găsesc ouă de rață și Tiernan le prăjește cu ceapă sălbatică. Oak povestește câte ceva despre lumea muritorilor și despre primul an pe care l-a petrecut acolo, când a folosit magia prosteste și aproape că și-a băgat surorile și pe el în mare bucluc.

În a treia noapte facem tabără într-o clădire abandonată. Aerul s-a răcit, așa că ne facem foc din cartoane și câteva șipci din lemn.

Oak se întinde lângă foc, arcuindu-și spatele ca o pisică alintată.

— Wren, povestește-ne ceva despre viața ta, dacă vrei!

Tiernan își scutură capul, de parcă ar vrea să arate că nu crede că o voi face.

Expresia lui este ceea ce mă convinge să o fac. La început mă poticnesc în cuvinte, dar reușesc până la urmă să le spun povestea glaistigăi și a victimelor ei. În parte, presupun, pentru a fi în răspăr. Vreau să văd dacă vor da vina pe mine pentru că i-am ajutat pe muritori și i-am dejucat planurile uneia dintre Făpturi. Dar ei ascultă și chiar râd când ajung la partea în care o păcălesc. După ce termin de povestit, în mod straniu, mă simt mai relaxată.

De cealaltă parte a focului, prințul mă urmărește, cu flăcările reflectate în ochii lui enigmatice.

Iartă-mă! gândesc. Lasă-mă să vin cu tine!

În după-amiaza următoare, Tiernan își pune armura de aur a lui Oak și pleacă de unul singur, ca să creeze o pistă falsă. Am stabilit un loc de întâlnire, nu departe de Piața Undry, și îmi dau seama că nu mai am decât o noapte la dispoziție pentru a încerca să-i conving să mă lase să rămân cu ei.

În timpul zborului încerc să-mi pun laolaltă argumentele. Mă gândesc că aș putea să i le spun lui Oak la ureche, din moment ce nu ar avea cum să scape de mine, dar vântul mi-ar fura vorbele. Burnița ne umezește hainele și ne îngheață pielea.

Pe la apus, văd apropiindu-se o întunecime care nu este a nopții aflate la câteva ore depărtare. Norii se strâng în depărtare, se învălătucesc spre cer și înaintează cu repeziciune, preschimbând cerul într-un cenușiu cu o tentă bolnăvicioasă de verde. Înăuntru, văd palpăirile fulgerului. Par să se înalțe în stratosferă, deasupra norilor, luând forma unei nicovale.

Și, dedesubtul ei, vântul bate, tornadele se dezlănțuie.

Dau drumul unui țipăt, înecat imediat. Oak strunește calul de iarbă în jos, în vreme ce aerul din jurul nostru devine mai dens. Ne avântăm în pâcul de nori, ceața lor umedă și grea invadându-mi plămânii. Armăsarul tremură sub noi. Apoi, fără avertisment, calul coboară brusc și în cele din urmă cade.

Ne prăvălim din cer și viteza cu care coborâm mă face să-mi înghit la loc țipetele. Singurul lucru pe care pot să îl fac este să mă țin strâns de masa solidă care este trupul lui Oak și să-mi petrec brațele în jurul lui cu putere, în timp ce ne ducem în jos. Tunetul îmi bubuie în urechi.

Ne afundăm într-o copertină de ploaie. Ne izbește din toate părțile, udându-ne degetele și părul. Cum totul este alunecos, îmi este greu să mă țin. Lașă cum sunt, îmi închid ochii și îmi lipesc fața de spatele prințului.

— Wren! îmi strigă el, în chip de avertisment.

Îmi ridic privirea chiar înainte să ne izbim de pământ. Sunt azvârlită în noroi, cu respirația tăiată. Armăsarul din iarbă se destramă la tulpina uscată a unei plante, sub palmele mele învinețite.

Mă doare tot corpul, genul acela de durere surdă, care nu se agravează când mă mișc. Nimic nu pare rupt.

Mă ridic pe brânci și întind mâna ca să îl ajut pe Oak să se scoale. El mi-o strânge, punându-se pe picioare. Părul lui auriu s-a întunecat din cauza ploii, genele îi sunt umede. Hainele, ude până la piele. Genunchiul julit îi sângerează.

Îmi atinge obrazul ușor, cu vârfurile degetelor.

— Tu... am crezut că...

Mă uit în ochii lui, contrariată de expresia pe care o are.

— Ești rănită? mă întreabă. Îmi scutur capul.

Prințul îmi întoarce brusc spatele.

—Trebuie să ajungem la punctul de întâlnire, zice el. Nu poate fi departe.

—Trebuie să ne adăpostim!

Sunt nevoită să țin ca să fiu auzită. Deasupra noastră, fulgerul străbate cerul, lovind în pădurea din spate. Tunetul bubuie și văd un firicel de fum ridicându-se spre bolta cerească din locul în care a lovit, înainte ca ploaia să înăbușe fumul.

—Îl putem găsi pe Tiernan după ce se mai potolește furtuna.

—Măcar să ne îndreptăm în direcția aceea, zice Oak, ridicându-și ranița și aruncându-și-o peste umăr.

Își pleacă fruntea în fața furtunii și pășește în adâncul pădurii, folosindu-se de copaci ca paveze. Nu privește înapoi, ca să vadă dacă îl urmez.

Mergem așa o vreme, până când descopăr o zonă bună în care ne putem opri.

— Acolo!

Arăt spre zona acoperită de mai multe pietre masive, nu departe de locul în care solul se afundă într-o viroagă. Aici sunt doi copaci, la mai puțin de șase picioare depărtare unul de celălalt, cu crengi care se împreunează.

—Putem să construim un adăpost. Oak oftează extenuat.

—Presupun că tu ești experta. Spune-mi ce trebuie să fac!

— Găsim doi pari, zic, măsurând cu brațul. Practic, lungi cât ești tu de înalt. Trebuie să se ridice deasupra crengilor.

Descopăr unul la câțiva metri depărtare, care pare puțin putrezit, dar îl târăsc după mine oricum. Folosind ceva magie, Oak a îndoit un alt par. Încep să-mi rup poalele rochiei în fâșii, încercând să nu mă gândesc cât de mult îmi plăcea.

— Leagă cu astea, îi zic prințului și merg să mă ocup de celălalt capăt.

Odată fixați parii, folosesc bețe pe post de țiglă, stivuin0du-le ca să înjghebez un acoperiș, pe care îl acopăr apoi cu mușchi și frunze.

Nu e nici pe departe impermeabil, dar e ceva. Oak tremură când reușim să ne târâm în sfârșit în adăpost. Afară urlă vântul și tunetele bubuie. Trag înăuntru un buștean masiv și încep să-i curăț scoarța, ca să ajung la lemnul uscat de dedesubt.

Văzând cât de încet avansez, Oak își strecoară mâna în gheată și scoate un pumnal, pe care mi-l întinde.

— Să nu mă faci să regret că ți l-am dat.

— A vrut să te țină în loc, șoptesc, conștientă că cel mai probabil nu vrea să-mi audă justificările.

— Regina Annet? mă întreabă. Știu.

— Și crezi că aproape a reușit din cauza mea? îl întreb. Miezul bușteanului este mai uscat, așa că aranjez așchiile

pe care le cojesc pe pietre, în formă de piramidă, încercând să le feresc pe cât posibil de apă.

Oak își dă părul ud din ochii care au culoarea aceea stranie de vulpe. Ca a aurului cu striatii de cupru.

— Cred că ai fi putut să-mi spui ce aveai de gând să faci. Îi arunc o privire uluită.

— Hyacinthe ți-a spus ceva despre mine, nu-i așa? mă întreabă Oak.

Tremur, deși nu mi-e frig.

— Mi-a spus că ai un soi de magie care poate constrânge lumea să te placă.

Oak scoate un sunet exasperat.

—Asta crezi?

—Că ai moștenit abilitatea rară de a-i influența pe cei din jur, de a-i

convinge să îți îndeplinească dorințele? Nu ar trebui să o cred?

Oak ridică din sprâncene. Rămâne tăcut o clipă. Peste tot, împrejurul nostru, cade ploaia. Tunetul pare să se fi îndepărtat.

— Prima mea mamă, Liriope, a murit înainte ca eu să mă nasc. După ce a fost otrăvită - la ordinele Prințului Dain -, Oriana i-a spintecat burta ca să mă salveze. Lumea vorbește că ar fi fost o gancanagh și că abilitățile ei de seducătoare au ajutat-o să fure atât inima Înaltului Rege, cât și pe cea a fiului său, dar puterea aceasta nu i-a fost de prea mare ajutor până la urmă. A plătit pentru asta cu viața.

Când vede că tac, Oak răspunde la întrebarea pe care nu o rostesc:

—Ciuperca-cuc. Rămâi conștient pe toată perioada în care organismul tău își încetinește activitatea și apoi se oprește cu totul. M-am născut cu ea în vene, dacă poți numi faptul că am fost smuls din mama mea moartă o naștere.

—Iar Liriope și Prințul Dain...

—Au fost părinții mei, aprobă el.

Știam că face parte din Neamul Salcei, dar nu cunoșteam detaliile. Având această moștenire îngrozitoare, presupun că pot să înțeleg cum Madoc a părut un tată admirabil și cum de a adorat-o pe mama care l-a salvat și l-a crescut.

—Orice putere voi fi având de la Liriope, nu o folosesc.

—Ești sigur? întreb. Poate că este ceva ce nu poți controla. Poate că o faci fără să știi.

Îmi zâmbeste încetișor, de parcă tocmai i-aș fi mărturisit ceva.

— Presupun că vrei să crezi că erai sub un farmec când m-ai sărutat?

Mă întorc, rușinea arzându-mi obrajii.

—Aș fi putut să o fac ca să te distrag.

—Atâta vreme cât știi că tu ai făcut-o! îmi zice.

Mă încrunt, cu privirea în pământ, întrebându-mă cât de departe ar fi mers dacă nu m-aș fi retras. M-ar fi luat în patul lui, cu repulsia în inimă? Aș fi putut măcar să-mi dau seama de adevăr?

— Și tu ai...

Mă oprește sunetul unor pași. Tiernan stă dinaintea adăpostului nostru, clipind la noi în ploaie.

— Ești în viață!

Cavalerul intră pe brânci înăuntru și se prăbușește. Are pelerina arsă.

—Ce s-a întâmplat? îl întreabă Oak, verificându-i brațul. Văd piele roșie, dar nimic altceva mai rău.

—Fulgerul a lovit în apropiere de locul în care așteptam, răspunde Tiernan tremurând. Furtuna asta nu e una obișnuită.

—Nu, aprobă Oak.

Mă gândesc la ultimele cuvinte ale Bogdanei. Mă voi întoarce după tine. Și atunci ai face bine să nu fugi.

—Dacă reușim să ajungem în piață mâine și să ne luăm ambarcațiunea, îi zice Tiernan lui Oak, putem să cerem ajutorul Mării de Jos pentru a fi transportați rapid și fără incidente pe Marea Labrador.

—Tritonul mi-a spus..., încep, apoi mă opresc, pentru că amândoi se holbează la mine.

—Continuă, îmi spune Oak.

Încerc să-mi amintesc cuvintele exacte, dar nu pot.

— Sunt necazuri în mare, cu regina și fiica ei. Tritonul m-a avertizat în privința cuiva, mi-a dat un nume pe care nu pot să mi-l aduc aminte.

Oak se încruntă, aruncându-i o privire lui Tiernan.

—Atunci poate că încercăm singuri și nu cerem ajutorul Mării de Jos.

—Nu sunt prea sigur că am încredere în informatorul lui Wren, zice Tiernan. Oricum ar fi, după ce acostăm ar trebui să putem călători pe jos de acolo. Citadela este la aproximativ cincizeci de kilometri de țărm.

—Lady Nore va pune creaturile din bețe să patruleze peste tot, în afară de Pădurea de Piatră, zice Oak.

Cavalerul își scutură capul.

—Să o luăm prin pădurile alea e un plan prost. Sunt blestimate, iar regele-trol este nebun.

—Tocmai de aceea nu ne va căuta nimeni acolo! îi dă replica Oak, de parcă discuția ar fi făcut parte dintr-un joc în continuă desfășurare între ei doi, iar prințul tocmai ce ar fi făcut o mișcare excelentă.

Cavalerul face un gest exasperat.

— Fie! Trecem prin Pădurea de Piatră. Iar când vom fi cu toții la un pas de moarte, vă aștept cu entuziasm scuzele!

Oak se ridică.

—Cum încă nu v-am pecetluit soarta, ies după provizii. Mi-e greu să-mi închipui că ar putea să-mi fie mai frig de atât sau că aș putea să mă ud mai tare. În plus, am văzut din zbor suburbiile.

—Poate că vântul furtunii îți va limpezi capul, zice cavalerul, strângându-și pelerina udă în jurul lui, fără să pară că i-ar trece măcar prin gând să se ofere voluntar ca să îl însoțească.

Oak face o plecăciune elaborată și apoi se întoarce spre mine.

—E puțin probabil să-ți facă jurăminte, așa cum ți-a făcut Hyacinthe, dar, dacă pornești focul, s-ar putea să te alegi cu ceva.

—Nu-i cinsti, mormăie Tiernan.

Oak râde și iese tropăind în pădurea udă.

Fac loc pe pământ ca să pun de un foc, stivuiind așchiile de lemn pe care le-am desprins din partea uscată a bușteanului. Mă scotocesc prin buzunare până dau de cutia cu chibrituri pe care am luat-o de la motel, apoi trec un băț peste fâșia de fosfor, sperând că nu este prea umedă ca să îl aprindă. Când gămălia pâlpâie, o protejiez cu palma și încerc să aprind bucățile mici și uscate.

Tiernan mă urmărește ușor încruntat.

— Sunteți prieteni, zic, privind în direcția în care a luat-o prințul. Voi doi.

Cavalerul privește cum se înfiripă focul, fumul răsucindu-se deasupra.

—Presupun că suntem.

—Dar ești și garda lui de corp, nu-i așa? Nu știu dacă Tiernan se va simți jignit de întrebare sau de

faptul că vorbesc cu el în general, dar sunt curioasă și m-am săturat să nu știu nimic.

Cavalerul își întinde o mână, ca să vadă câtă căldură dau flăcările.

—Au mai fost trei înaintea mea. Doi soldați au murit încercând să-l protejeze. Cel de-al treilea a fost cumpărat și l-a trădat. Așa s-a ales Oak cu cicatricea de pe gât. La paisprezece ani a decis că nu mai vrea gărzi. Dar sora lui m-a trimis pe mine, oricum. Mai întâi m-a târât după el pe la tot felul de petreceri absurde, de parcă ar fi vrut să mă facă de râs pentru datoria pe care o aveam. Apoi cred că a încercat să mă plictisească, nemaifăcând nimic cu săptămânile. Dar eu am rămas. Eram mândru că am fost ales pentru această poziție. Și am crezut că prințul e doar răsfățat.

—Asta a vrut să crezi, zic, pentru că și eu am căzut recent victima acestui truc.

Tiernan dă din cap spre mine, aprobând.

— Dar pe atunci nu știam asta. Abia împlinisem douăzeci de ani și eu și

eram mai nesăbuit decât îmi place să-mi amintesc. Dar asta nu prea contează, pentru că un an mai târziu lucrurile s-au precipitat. Un muritor a încercat să îl înjunghie pe Oak. L-am prins pe tip, dar acesta avusese doar rolul de a-mi distra atenția. Spre rușinea mea, a funcționat. Jumătate de duzină de glugi-roșii și goblini au năvălit pe alee din direcția opusă, cu toții înarmați până-n dinți. I-am spus prințului să fugă. El a rămas și a luptat așa cum nu am văzut vreodată pe cineva să lupte. Rapid. Eficient. Brutal. A fost oricum înjunghiat de două ori în stomac și o dată în coapsă, până la finalul bătăliei. Dădusem greș și știam asta. Ar fi fost ușor să se descotorosească de mine după aceea. Ar fi fost îndeajuns să spună cuiva adevărul despre ce s-a petrecut în acea noapte. Dar nu a făcut-o. A luat unguente vindecătoare din Piața Mandrake, astfel încât nimeni să nu bănuiască ce s-a întâmplat. Nu știu din ce punct ar zice el că i-am devenit prieten, dar după acea întâmplare el mi-a fost mie prieten.

Privesc la foc, gândindu-mă cum Oak a venit să mă caute în pădure, cu un an înainte de a-l cunoaște pe Tiernan. Mă întreb dacă a fost chiar după ce propria gardă de corp l-a trădat și a încercat să-i taie beregata. Dacă aș fi ieșit din ascunzătoare, poate că aș fi băgat de seamă cât de nouă era cicatricea.

Tiernan își scutură capul.

— Desigur, asta a fost înainte să îmi dau seama de ce nu voia o gardă de corp. Oak își găsisse un nou hobby. Se hotărâse să devină momeală pentru cei ambițioși, pentru oricine s-ar fi gândit să dea o lovitură familiei regale. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să se asigure că acele lovituri erau îndreptate asupra lui.

Îmi amintesc când a venit la mine în pădure. Cineva a încercat să mă ucidă. Din nou. Otravă. Din nou. Era supărat din cauza încercărilor de asasinare. De ce ar fi ales să atragă mai multe?

— Ei știu?

Tiernan nu are nevoie să mă întrebe la cine mă refer.

— Cu siguranță nu. Mi-aș dori însă ca familia regală să pună lucrurile cap la cap. Este extenuant să privești pe cineva încercând să fie o corabie de care să se izbească stâncile.

Îmi aduc aminte că Oak nu l-a lăsat pe Tiernan să-i ia locul în duelul de la Curtea Moliilor, de faptul că Oak a insistat ca el să fie cel care plătește datoria Vrăjitoarei-Ciulin. Când i-am întâlnit prima oară, m-am gândit că Tiernan se va sătura să îl tot protejeze pe prinț; acum văd cât de mult trebuie să se lupte ca să aibă șansa de a o face.

— Hyacinthe a campat alături de Curtea Dinților în timpul războiului, îmi spune Tiernan, iar eu îi arunc o privire pe sub gene, încercând să îmi dau seama de ce a schimbat subiectul. Mi-a povestit câte ceva despre acea perioadă. Nu e un loc prea plăcut pentru un copil.

Mă încrunt, cu privirea coborâtă la mâini, dar nu pot să-i ignor pur și simplu cuvintele.

—Nu e un loc plăcut pentru nimeni.

—Care crezi că era planul lor pentru tine?

Îmi strâng genunchii la piept și ridic din umeri.

— Să te căsătorești cu prințul și apoi să-l ucizi, nu-i așa? Nu are un ton acuzator, ci pur și simplu interesat.

— Nu cred că aveau în plan ca vreunul dintre noi să trăiască prea mult timp.

La asta nu-mi dă replica.

Mă uit la foc, ascult trosnetul flăcărilor.

Stau așa o vreme, alimentând focul cu așchii de buștean, urmărindu-le cum se aprind, privind cum scânteile se înalță spre cer ca niște licurici.

Apoi mă ridic, pentru că mă simt agitată. Cum am trăit atâta vreme în pădure, eu ar trebui să fiu cea care adună provizii. Poate că nu pot compensa pentru faptul că am eliberat prizonierii, dar cel puțin pot să mă ocup de adăpostul nostru.

— Merg să mai adun lemne, zic. Și să văd dacă găsesc ceva ce ar merita cules.

— Nu uita că am trei șuvițe din părul tău, îmi spune cava0lerul, deși în vocea lui nu răsună nicio amenințare reală.

Îmi dau ochii peste cap.

Tiernan îmi aruncă o privire ciudată înainte să ies, strân0gându-și pelerina udă în jurul trupului.

Noaptea mă învăluie, iar eu miros aerul, încercând să mă acomodez cu pădurea necunoscută. Nu merg mult și dau de un pâl0c de măcriș cu flori galbene și unișor. Adun câteva plante, depozitându-le cu grijă în buzunarele de la noua mea rochie. Buzunarel Acum, că le am, nu-mi vine să cred că am rezistat atât timp fără ele.

Scot șovăitor telefonul lui Gwen. Ecranul este complet negru și nu vrea să se aprindă. Așa pot să-mi închipui că Hyacinthe și Gwen sunt în siguranță, că nemama mea a fost fericită să audă de mine. Că poate chiar a sunat înapoi la acel număr.

Rătăcesc mai departe, în adâncul pădurii, și descopăr un nis0per din care culeg pumni de fructe, mâncând și umplân0du-mi rucsacul. Îmi continui drumul, sperând să dau de gălbiori.

Se aude un foșnet. Îmi ridic privirea, așteptându-mă să dau cu ochii de Tiernan.

Dar printre copaci stă Bogdana, cu degetele ei lungi împle0tite în crengile din apropiere. Cotoroa0nța-furtunii mă pri0vește de sus cu ochii ei negri, lucitori, și îmi zâmbește cu dinți ascuțiți și ciobiți.

Îmi pocnesc timpanele în urechi și, o clipă, nu mai aud decât sângele alergându-mi în vene.

Ridic o cracă de pe jos și o legăn ca pe o bătă.

În acea clipă, Bogdana vorbește:

— Destul cu prostiile, copilă! Am venit să vorbim.

Mă întreb cum m-a găsit. A avut un spion la Curtea Reginei Annet? I-a spus

Vrăjitoarea-Ciulin însăși, din curtoazie față de o altă putere străveche?

— Ce vrei? mârâi, simțindu-mă din nou ca o bestie, în ciuda hainelor fine în care am fost îmbrăcată. Ai venit să mă ucizi pentru doamna mea mamă? Spune-mi atunci cum voi muri?

Cotoroața ridică din sprâncene.

— Măi, măi! Ia te uită cine a crescut și aruncă acum cu acuzații în stânga și-n dreapta.

Mă forțez să respir. Craca este umedă și grea în mâna mea.

— Am venit să te iau, îmi spune Bogdana. Nu ai de câștigat dacă te lupți cu mine, copilă. A sosit vremea să îți dai seama cine îți sunt aliații și cine dușmanii.

Fac un pas înapoi, gândindu-mă să las ceva distanță între noi.

—Și tu îmi ești aliată?

—Aș putea să-ți fiu, zice cotoroața-furtunii. Sunt conștientă că ai prefera să-ți fiu aliată, și nu adversară.

Fac încă un pas înapoi și ea încearcă să mă înhațe, unghiile sfichiind prin aer.

O izbesc în umăr cu craca, cât de tare pot. Apoi fug. În noapte, printre copaci, cu ghetete alunecându-mi prin noroi, cu hățișurile sfâșiindu-mi pielea și crăcile trăgându-mi hainele.

Alunec, pentru că am călcat strâmb într-o băltoacă. Cad, lovindu-mi palmele și genunchii. Apoi sunt iar în picioare, alert.

Îi simt greutatea solidă izbindu-mă în spate.

Ne prăbușim amândouă și ne rostogolim pe covorul de frunze ude și ace de pin, pietrele înfigându-mi-se în vânătași. Unghiile ei înfigându-mi-se în piele.

Cotoroața-furtunii îmi apucă bărbia cu degete lungi și îmi apasă ceafa de

pământ.

— Ar trebui să te îngreșeze gândul de a călători cu prințul din Elfhame.

Fața ei e foarte aproape de a mea, îi simt respirația fierbinte.

— Oak, pe care ai fi putut să-l obligi să îngenuncheze dinaintea ta. Faptul că îi urmezi ordinele este un afront! Și, cu toate acestea, dacă într-adevăr te dezgustă, te-ai descurcat de minune să o ascunzi.

Mă zbat, dând din picioare. Încerc să scap. Unghiile ei îmi zgârie gâtul, lăsându-mi o dâră de linii arzătoare pe piele.

—Dar poate că nu ți se pare dezgustător, zice Bogdana, cercetându-mi ochii, de parcă ar putea să vadă în ei ceva mai mult decât propria reflexie. Se zice că vorbele lui pot convinge florile să-și deschidă petalele noaptea, de parcă chipul lui ar fi cel al soarelui. Îți va fura inima.

—Mă îndoiesc că are vreun interes în așa ceva, îi zic, ferindu-mă de degetele ei.

De această dată îmi dă drumul și mă apucă în schimb de o coadă împletită. Mă trage în picioare, folosindu-se de ea ca de o lesă.

Îmi strecor mâna în buzunar și dau de pumnalul pe care mi l-a împrumutat Oak ca să descojesc bușteanul. Îl scot din teacă.

Ochii cotoroaței se aprind de furie când mă vede cu arma îndreptată spre ea.

— Prințul este dușmanul tău.

— Nu te cred! strig, spintecând împletitura de care mă țin. Apoi o iau din nou la goană prin pădure. Și, din nou, ea mă urmărește.

— Oprește-te! strigă la mine, dar eu nici măcar nu încetinesc.

Gonim prin tufișuri. Mi-am pierdut drumul, dar cred că ne îndreptăm în

direcția adăpostului. Sper că mă îndrept spre orașul muritorilor.

— Oprește-te! strigă cotoroața. Ascultă ce am de zis și, după ce închei, poți să alegi dacă pleci sau rămâi.

A fost gata să pună mâna pe mine de două ori deja. Îmi încetinesc pasul și mă întorc, cu pumnalul încă strâns în mână.

— Și niciun rău nu se va abate asupra mea sau a tovarășiilor mei din voința ta?

Îmi zâmbește diabolic.

— Nu astăzi.

Dau din cap, însă mă asigur că rămâne în continuare ceva spațiu între noi.

—Ai face bine să asculți, copilă! Înainte să fie prea târziu.

—Ascult, zic.

Zâmbetul de pe chipul cotoroaței se mărește.

— Pun pariu că prințul tău nu ți-a spus de târgul pe care i l-a propus Lady Nore. E dispusă să i-l dea pe Madoc la schimb pentru ceea ce aduce cu el în nord. O fetiță prostituată. Pe tine!

Îmi scutur capul. Nu poate fi adevărat.

Nu, Lady Nore trebuie să fi cerut inima lui Mellith. De aceea a mers Oak la Vrăjitoarea-Ciulin ca să o găsească. De ce ar avea Lady Nore nevoie de mine, când eu sunt cea care poate să o supună? Apoi îmi aduc aminte de cuvintele lui Oak din casa abandonată: Tu ești cea mai mare vulnerabilitate a ei. Indiferent de celelalte planuri ale sale, are motive întemeiate să-și dorească să te elimine.

Dacă e adevărat că Lady Nore mă vrea, atunci mă vrea moartă.

Și nu mă întrebasesm eu dacă nu cumva pe mine mă ceruse, când am fost alături de Hyacinthe, în închisoare? Am avut o bănuială, apoi am dat-o la o

parte. N-am vrut să cred.

Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că Oak nu a spus niciodată că Lady Nore a cerut inima lui Mellith. A zis doar că speră să se poată folosi de faptul că aceasta are nevoie de ea. Că plănuiește să o păcălească.

Dacă eu sunt cea pe care și-o dorește Lady Nore, înțeleg de ce mi-a ascuns atât de mult din planul lui. De ce a fost dispus să-și riște capul ca să mă scoată din ghearele Reginei Annet.

Poate că din acest motiv a și vrut să caute inima lui Mellith: pentru a-i putea oferi altceva în locul meu lui Lady Nore.

Trebuie să fi ezitat între dorința de a-și salva tatăl și faptul că știa că să mă predea lui Lady Nore ar fi monstruos.

În Piața Undry vom putea decide soarta lui Wren. Asta a spus. Și acum știu care va fi decizia pe care o va lua.

— Nu-ți uita locul!

Bogdana mă împunge în coastă.

—Nu ești servitoarea lui. Ești o regină.

—Nu mai sunt, îi reamintesc.

—Mereu vei fi, zice ea.

Însă gândurile mi se îndreaptă spre Oak, spre puterea pe care o am asupra lui Lady Nore și spre faptul că moartea mea ar putea să fie prețul vieții lui Madoc.

— Nu înțeleg - de ce a trimis creaturile acelea după noi, dacă Oak făcea ceea ce îi ceruse?

Bogdana rânjește.

— Mesajul a fost trimis Înaltei Regine, nu lui Oak. Până și-a început prințul

misiunea, Lady Nore se săturase deja să aștepte. Trebuie să caști ochii și să vezi pericolul în care te afli!

— Vrei să spui în afară de cel reprezentat de tine? o întreb.

— Îți voi spune o poveste, zice Bogdana, ignorându-mi cuvintele. Aș vrea să îți spun mai multe, dar anumite con0strângeri mă împiedică.

Clipesc la ea, dar îmi este greu să mă concentrez la ceea ce spune, când acuzațiile pe care i le-a adus lui Oak îmi acapa0rează complet gândurile.

— E un soi de basm, începe cotoroanța-furtunii. A fost odată ca niciodată o regină care își dorea cu disperare un copil. Era cea de-a treia mireasă a unui rege care le omorâse pe cele două soții de dinaintea ei pentru că nu reușiseră să procre0eze, așa că regina știa care-i va fi soarta dacă nu reușea să-i ofere un moștenitor. Regele își dorea un copil din alte motive decât cele pe care le au de obicei monarhii din povești - planul lui era ca progenitura să-l ajute să trădeze Înalta Curte -, dar dorința lui era la fel de aprinsă precum cea născută din senti0mente familiale. Așa că regina s-a sfătuit cu alchimiști, pre0zicători și vrăjitoare. Având ea însăși puteri magice, a țesut farmece și s-a împreunat cu soțul ei în nopțile propice, pe un pat așternut cu ierburi. Dar în pântecul reginei nu a crescut niciun prunc.

Nimeni nu-mi mai vorbise până acum despre nașterea mea, nici despre pericolul în care se aflase Lady Nore din cauza Lordului Jarel. Nu știu nimic din toate astea și mi se face pielea de găină, pentru că deduc că orice ar urma, nu-mi va plăcea.

Bogdana își îndreaptă degetul cu gheară spre mine. În spatele ei, pe cer, văd fulgerul.

—După un timp, au căutat o cotoroanță înțeleaptă. Iar ea le-a spus că le poate da copilul pe care și-l doresc, dar că pen0tru asta trebuie să facă exact ceea ce le spune. Ei i-au promis orice recompensă își va dori, iar cotoroanța a zâmbit doar, pentru că ea avea memorie bună.

—Ce ai..., încep, dar ea își ridică degetul, în chip de averti0zare, iar eu îmi închid gura.

—Cotoroanța înțeleaptă le-a spus să adune zăpadă și să îi dea forma unei

fete. Ei au făcut astfel. Fata pe care au creat-o avea o siluetă delicată, ochi de piatră și buze din petale de trandafir, precum și urechile ascuțite ale neamului lor. După ce au terminat, cei doi și-au zâmbit, captivați de frumusețea ei. Cotoroața a zâmbit și ea, dar din alte motive.

Mi se pare o glumă proastă. Eu nu sunt făcută din zăpadă. Nu sunt o creatură sculptată după bunul plac al Lordului Jarel și al lui Lady Nore. Nu i-am captivat niciodată cu frumusețea mea.

Și, cu toate acestea, Bogdana îmi spune povestea cu un scop. O sluagh. Asta sunt? Un suflet căruia i s-a oferit un trup, una dintre Făpturile pe jumătate moarte care bocesc prin fața caselor sau îți prezic pieirea din oglinzi?

Acum trebuie să-i dăm viață, le-a spus cotoroața. Pentru asta are nevoie de un strop de sânge, pentru că va fi copilul vostru. În al doilea rând, are nevoie de magia mea.

— Prima parte a fost ușor de obținut. Regele și regina și-au înțepat degetele și au lăsat sângele să păteze zăpada. Și a doua parte a fost ușoară, pentru că le-am oferit magia mea de bunăvoie. Când am suflat deasupra fetei, înăuntrul ei s-a aprins scânteia vieții și au putut să-i vadă genele fluturând, cosițele tremurând. Copila a început să se miște. Membrele ei mici erau subțiri și aproape la fel de palide și de albastre ca reflexia cerului pe zăpada din care fusese plămădită. Părul era de un albastru mai închis, ca al florilor din împrejurimi. Ochii aveau nuanța lichenilor care creșteau pe pietre. Buzele erau roșii ca sângele proaspăt vărsat.

Tu vei fi fata noastră, i-au zis regele și regina. Și ne vei da Regatul Elfhome.

— Dar când fata a deschis gura și a vorbit prima oară, li s-a făcut teamă de ceea ce creaseră.

Îmi scutur capul.

— Asta nu poate fi adevărat! Nu se poate să mă fi născut așa!

Nu vreau să fiu o creatură, făurită de mâinile lor și alimentată de sângele lor. Un fel de păpușă, creată din zăpadă și bețe. Mai multe părți puse la un loc, ceva mai straniu chiar decât o sluagh.

—De ce îmi spui asta acum? o întreb, încercând să-mi controlez vocea. De ce îmi spui de fapt toate astea?

—Pentru că am nevoie de tine, zice Bogdana. Lady Nore nu este singura care poate pune mâna pe putere. Mai sunt și eu. Eu, cea căreia îi datorezi viața în mai mare măsură decât i-o datorezi ei. Uită de ceilalți! Vino cu mine și vom putea lua totul pentru noi!

Mă gândesc la Vrăjitoarea-Ciulin și la povestea ei despre Mab și Mellith. Oare Bogdana este cotoroanța care și-a măcelărit propria fiică? Poate mă gândesc la asta pentru că am auzit povestea recent, dar Lady Nore trebuie să fi aflat despre oase de la cineva care își amintea cum se petrecuseră lucrurile, care le cunoștea adevărata însemnătate.

Și dacă Bogdana este acea cotoroanță, atunci faptul că este convinsă că îi sunt datore cu viața mea mă pune în pericol mai mult ca oricând. Și-a ucis propriul copil și, chiar dacă a fost un accident, pot doar să-mi închipui ce ar fi dispusă să-i facă cuiva ca mine.

Puterea mea de a o supune pe Lady Nore este mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Oricine și-ar dori să pună mâna pe oasele lui Mab va vedea că, fără îndoială, cel mai ușor mod de a le obține este prin mine.

— Ai vorbit despre constrângeri, zic. Care sunt acestea? Cotoroanța-furtunii îmi aruncă o privire aprigă.

— Una ar fi că nu pot să-i fac rău băiatului din Neamul Salcei, nici altcuiva din familia lui.

Mă cutremur. Asta ar explica de ce a fugit când a dat cu ochii de el. De ce a trimis fulgerul doar asupra lui Tiernan. Și pare a fi un soi de blestem pe care Mab l-ar fi pus asupra cotoroanței care avusese de gând să-i ucidă fiica.

Trebuie să-mi țin gândurile în frâu.

— Această poveste despre originea mea este ceea ce ai vrut să-mi spui în acea noapte când ai venit la nefamilia mea?

Bogdana îmi zâmbește strâmb, înspăimântător.

—Venisem să te avertizez că vine Prințul Oak, ca să îl poți evita.

—Nu să mă avertizezi în privința creaturilor îngrozitoare ale lui Lady Nore?

Bogdana pufnește.

— Acelora m-am gândit că le poți face față singură. M-am gândit că ți-ar putea da o idee în privința a ceea ce ești.

Mai degrabă m-ar fi ciuruit cu săgeți, dacă nu m-ar fi sfâșiat în bucăți păianjenii din bețe.

— Mi-ai spus povestea pe care o aveai de spus. Eu te-am ascultat. Acum voi pleca. Așa ne-am înțeles.

— Ești sigură?

Privirea îi e dură, iar întrebarea a fost rostită cu atâta greutate în voce, încât sunt convinsă că răspunsul meu urma să aibă consecințe.

Încuviințez din cap, pentru că simt că este o opțiune mai sigură decât aceea de a vorbi. Apoi dau să mă întorc.

—Știi, fata m-a văzut. Împietresc.

—Ce fată? Zâmbește viclean.

—Muritoarea prin a cărei casă te strecurai.

—Bex?

Fusesem convinsă că dormea la ea în pat. Nesora mea fusese probabil îngrozită să vadă un monstru la ea pe gazon.

— Când prințul a început să-și fluture sabia lui cât o scoabitoare, m-am retras. Mi s-a părut că i-am văzut chipul la fereastră. Dar era afară.

Abia mai pot să respir.

— Nu a țipat. E o fată curajoasă.

Cotoroașta-furtunii pare să se delecteze prelungind momentul.

—A zis că te caută.

—Mă caută?

—I-am zis că ultima oară când te-am văzut erai în compania unui prinț și că acesta te-a luat prizonieră. A vrut să fie de ajutor, desigur. Dar muritorii mai rău încurcă, nu crezi?

— Ce ai făcut?

Vocea îmi e aproape ca o adiere.

— I-am dat un sfat, atâta tot! zice Bogdana, retrăgându-se în umbra copacilor. Și acum îți dau și ție unul. Îndepărtează-te de băiatul acela din Neamul Salcei înainte să fie prea târziu. Iar când ne vom revedea, ar fi bine să faci ceea ce-ți voi cere. Sau voi stinge scânteia aceea pe care am pus-o în tine. Și îți voi stinge și micuța ta nefamilie, dinaintea ochilor.

Tremur din cap până în picioare.

— Să nu îndrăznești să te atingi...

În clipa aceea, dintre ramuri se ivește Tiernan.

— Trădătoareo! strigă la mine. Te-am prins!

Capitolul 11

Tiernan mă privește din celălalt capăt al dumbrăvii, cu sabia trasă. Fac un pas în spate, neștiind dacă ar trebui să fug în noapte.

Bogdana a dispărut în pădure, lăsând în urma ei doar ropotul îndepărtat al ploii.

Îmi scutur capul vehement, ridicându-mi mâinile în semn de pace.

— Greșești. Bogdana m-a luat prin surprindere. Am fugit de ea din nou, dar a spus că vrea să vorbim...

Tiernan aruncă o privire spre pădure, de parcă s-ar aștepta să o vadă pe cotoroanță încă dând târcoale pe acolo.

— Mi s-a părut evident că puneți ceva la cale.

Mintea mi se învâрте gândindu-mă cât de uluit s-a arătat Tiernan când Oak a propus ca fiecare să o ia pe drumul lui. Cât de înțelept a fost din partea lui să mă lase să cred că mă aflu în această misiune din proprie voință.

Îmi amintesc cum m-a legat Tiernan în camera de motel. Că abia a schimbat două vorbe cu mine. Acum pot să ghicesc care a fost motivul. M-a văzut întotdeauna ca pe un miel de sacrificiu, ceva de care nu trebuie să te atașezi. Îmi scutur capul. Ce scuză aș putea să îi ofer cavalerului, când dacă aș spune adevărul le-aș expune planul?

— M-a avertizat în privința drumului spre nord, zic. Mi-a spus că ar trebui să o ajut pe ea în loc să-l ajut pe Oak. Dar nu am fost de acord nicio clipă.

Tiernan se încruntă, meditănd probabil la toate lucrurile pe care nu ar putea să le nege. Ne întoarcem împreună în tabără. Adun lemne din mers.

Și, oricât de îngrozitor ar fi gândul că Oak ar putea să mă predea, toată ființa mea se cutremură când îmi amintesc povestea facerii mele. Nu sunt nimic mai mult decât bețele pe care le duc în brațe și un strop de magie?

Sunt ca un armăsar de iarbă, ceva ce doar pare viu?

Mă simt bolnavă și speriată.

Când ajungem înapoi la tabără, Tiernan se hotărăște să mute focul de sub adăpost, astfel încât să nu se aprindă totul, odată ce bețele se vor usca. Ca să-mi țin mâinile oculte, împletesc rămurele și le leg cu fâșii din rochia mea ca să înjgheb o rogojină pentru adăpostul nostru. Totul este încă umed, picăturile cad din copaci la fiecare adiere de vânt, făcând focul să sfârâie și să iasă fum. Încerc să nu mă gândesc la nimic în afară de îndeletnicirea curentă.

În cele din urmă, căldura zvântă crengile îndeajuns încât Tiernan să se poate întinde pe rogojina mea jilavă. Își scoate ghetele ude și noroioase și își încălzește picioarele la foc.

— Ce ți-a oferit în schimbul ajutorului tău?

Îmi întind mâna spre foc. De vreme ce am fost făcută din zăpadă, mă întreb dacă mă voi topi. Îmi țin degetele atât de aproape de flacără încât m-ar putea arde. Singurul lucru care se întâmplă este că, atunci când mi le retrag brusc, buricele-mi sunt înroșite și mă ustură.

— Potolește-te! îmi zice Tiernan. Îmi îndrept privirea spre el.

— Bogdana s-a oferit să nu mă omoare pe mine și să nu-mi omoare familia.

— Trebuie să fi sunat tentant.

— Prefer ca toți cei care vor să mă folosească pentru puterea mea să mă trateze cu mai multă politețe decât mi s-a arătat până acum, îi spun, știind că felul în care vrea el să mă folosească este foarte diferit.

Cred că Tiernan simte în vocea mea că am un secret. Dar nu are cum să ghicească exact ce ascund. Nu poate ști ce sunt, nici de ce cotoroața-furtunii crede că îi sunt datoare. Iar dacă bănuiește că aceasta ar fi putut să-mi spună că sunt menită să fiu plata pentru răscumpărarea lui Madoc, va încerca cu siguranță să se convingă că nu este așa. Dacă nu i-a plăcut să mă privească în ochi când știa că sunt de sacrificiu, cât de greu i-ar fi să mă privească dacă ar bănuși că și eu o știu?

Nu-mi fac iluzii nici că Bogdana ar fi un aliat de încredere. Îmi vine prea ușor să mi-o închipui pe Bex înfruntând-o pe cotoroanță, pe gazonul ei, în lumina lunii. Trebuie să fi fost paralizată de groază, așa cum am fost și eu când am văzut prima oară una dintre Făpturi.

Cu toate acestea, lui Bex ar fi trebuit să-i fie și mai frică de atât! Mă gândesc la telefonul pe care îl am în buzunar și visez că aș putea fugi să-l încarc, ca să o sun și să o avertizez.

Mă ridic și îndrept o mână înspre pelerina lui Tiernan, care îmi aruncă o privire aspră.

— Ar trebui să ți-o întinzi, ca să se usucel îti zic. Cavalerul o desface și mă lasă să o iau. Fac câțiva pași și o

atârni de o creangă, trecându-mi degetele peste material, cău0tând șuvițele de păr pe care Tiernan mi le-a luat. Sunt atât de fine, atât de ușor de ascuns. Și ușor de pierdut, sper, dar nu dau de ele.

Fluieratul lui Oak ne anunță sosirea lui. Are părul uscat și poartă haine noi - blugi care îi sunt puțin cam scurți la glezne și un pulover tricotat de culoarea cremei de brânză. Peste un umăr are un rucsac de alpinist, iar pe celălalt stă bufnița cu chip de hob.

Creatura mă măsoară cu un dezgust evident și scoate un fluierat jos, animalic, apoi zboară pe o creangă înaltă. Oak își aruncă rucsacul lângă foc.

— Orașul ar fi încântător pe zi, cred, deși noaptea îi lipsește ceva. Am dat de un restaurant vegetarian numit Biserica lui Seitan și de taraba unui fermier, care vindea piersici cu oboro0cul. Ambele locuri, închise. În apropiere e o stație de autobuz, de unde poți să-ți achiziționezi diverse mijloace de distracție. Din păcate, nimic din ce mă interesa pe mine.

Îmi ridic privirea spre luna care s-a arătat pe cer, după ce furtuna s-a liniștit. Am pornit în zbor pe caii de iarbă la amurg, așa că acum trebuie să fi trecut bine de miezul nopții.

Oak despachetează, scoțând și despăturind două prelate. Pe una dintre ele înșiră diferite lucruri de mâncat și un teanc de haine de-ale muritorilor. Nimic nu are etichetă, iar una dintre prelate e puțin ruptă. Oak a adus un

pui la rotisor, pe jumătate mâncat, într-un container din plastic. Și piersici, deși a spus că taraba era închisă. Pâine, nuci și smochine, împachetate într-o pungă boțită de la un magazin de bricolaj. Și un bidon cu apă proaspătă, pe care i-l oferă mai întâi lui Tiernan. Cavalerul bea recunoscător din ceea ce trebuie să fi avut lapte înăuntru la fabricație, conform etichetei lipite pe o parte.

— De unde ai luat toate astea? întreb, pentru că e clar că nu de pe rafturile vreunui magazin.

Vocea îmi sună mai aspru decât intenționasem. Oak îmi zâmbește viclean.

— M-am întâlnit cu familia care avea taraba aceea. Oamenii au fost extrem de generoși cu un străin prins în fur0tună într-o noapte rece. M-au lăsat să fac duș. Chiar și să-mi usuc părul cu fohnul.

—Diavol vanitos! chicotește Tiernan.

—Ăsta-s eu! confirmă Oak.

Își trece peste cap bareta de la ranița lui și o lasă jos, nu departe de foc. Dar nici alături de proviziile comune din ruc0sac. Acolo trebuie să țină căpăstrul.

— Am convins familia să-mi ofere câte ceva din garajul și frigiderul lor. Nimic de care n-ar fi putut să se lipsească!

Mă trece un fior la gândul că a vrăjit acea familie sau că i-a făcut pe acei oameni să îl iubească. O imagine prinde contur: o mamă, un tată și copilul lor, în bucătărie, prinși într-un vis. Un bebeluș rotofei, care plânge în scăunelul lui, în timp ce familia îi aduce prințului mâncare și haine, în timp ce plân0setele copilului par din ce în ce mai îndepărtate.

— I-ai rănit? întreb.

Oak mă privește surprins.

— Bineînțeles că nu.

Până la urmă, e foarte posibil ca el să aibă o viziune foarte limitată asupra a

ceea ce înseamnă a-i răni. Îmi scutur capul, ca să mi-l golesc de spectrele imaginației mele. Nu am de ce să bănuiesc că le-a făcut ceva, doar pentru că are un astfel de gând în privința mea.

Oak își întinde mâna spre grămada de haine și scoate din ea un pulovăr negru, colanți și șosete noi, pe care le împinge spre mine.

— Sper că se vor potrivi destul de bine pentru drum. Sunt sigură că Oak poate să vadă suspiciunea întipărită pe trăsăturile mele.

— Când ne întoarcem din nord - promite, cu mâna la inimă, într-un gest exagerat care îmi arată că i se pare un jurământ mai degrabă caraghios decât unul solemn -, își vor găsi ghețele pline cu rubine mari și prețioase. Le vor putea folosi ca să-și cumpere colanți noi și un alt pui la rotisor.

— Cum vor vinde rubine? îl întreb. De ce să nu le lași ceva mai practic?

Oak își dă ochii peste cap.

— În calitate de prinț al Tărâmului Zânelor, refuz cu vehe0mență să le las bani gheață. Este lipsit de eleganță.

Tiernan își scutură capul la noi, apoi își îndreaptă atenția spre mâncare, alegând o mână de nuci.

— Cardurile-cadou sunt și mai rele, adaugă Oak, când vede că nu răspund. Aș face de rușine tot Neamul Salcei dacă aș lăsa un card-cadou.

Asta mă face să zâmbesc puțin, deși îmi simt inima grea.

— Ești ridicol.

Cu câteva ore în urmă aș fi considerat că este generos, pentru că glumește cu mine, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat la Curtea Moliilor. Dar asta era înainte să știu că vrea să mă dea la schimb pentru tatăl lui, de parcă eu însămi aș fi un card-cadou.

Iau o aripă de pui, trăgând de piele, apoi de carne și la final ronțai oasele păsării. O așchie de os îmi taie cerul gurii, dar mănânc în continuare. Dacă am gura plină, nu voi vorbi.

După ce termin de mâncat iau hainele pe care mi le-a adus Oak și mă pitesc după un copac, ca să mă schimb. Frumoasa mea rochie nouă este plină de noroi, ca să nu mai zic că i-am zdrențuit poalele. E deja pe cale să arate mai rău decât cea pe care am avut-o înainte. Îmi simt pielea lipicioasă în timp ce o trag de pe mine.

Au trecut mulți ani de când am purtat ultima oară haine de-ale muritorilor, cum sunt acestea. Când eram mică, mă îmbrăcam adesea în colanți și un tricou și aveam încălțări sport strălucitoare, cu șireturi în culorile curcubeului. În copilărie aș fi fost încântată să am părul colorat de la natură.

În timp ce-mi trag puloverul peste cap, îl aud pe Tiernan vorbindu-i repede lui Oak, în șoaptă. Probabil îi spune că a văzut-o pe Bogdana cu mine.

În timp ce mă întorc spre adăpost, cu greutatea suspiciunii pe umeri și cu comploturile lui Lady Nore, ale Bogdanei și ale lui Oak dându-mi târcoale, îmi dau seama că nu pot să stau și să aștept să mi se împlinească soarta.

Trebuie să îi părăsesc chiar acum, înainte să descopere ce am aflat. Înainte ca Oak să recunoască față de sine însuși că are de gând să mă ofere pe tavă lui Lady Nore. Înainte ca prințul să își dea seama că lucrurile ar fi mai simple dacă mi-ar pune căpăstrul. Înainte să-mi pierd mințile așteptând lovitura inevitabilă și sperând că voi putea găsi o cale să o evit când va veni.

Mai bine merg singură spre nord din acest punct și o ucid pe mama mea, pe cea care mi-a dat formă din zăpadă și mi-a umplut inima de ură. Abia atunci voi fi la adăpost de ea și de toți aceia care ar vrea să-mi folosească puterea împotriva ei, indiferent care le-ar fi motivele. Sunt o creatură solitară, menită să fiu una, și îmi e mai bine singură. Faptul că am uitat acest lucru mi-a adus necazuri.

Odată ce îmi dau seama care este calea pe care trebuie să o urmez, mă simt mai ușoară, cum nu m-am mai simțit de când Bogdana m-a prins în pădure. Pot să mă bucur de dulceața lipicioasă a nectarului piersicii, de savoarea cu ușor iz de plastic a apei.

Tiernan oftează.

— Să presupunem că noi chiar mergem prin Pădurea de Piatră, zice el. În ciuda hăurilor adânci care dau în temnițe subterane, a copacilor care-și schimbă locul ca să te facă să te rătăcești, a păianjenilor de gheață care își înfășoară prada în funigei de gheață, a regelui nebun și a blestemului. Apoi ce? Nu-l avem pe Hyacinthe ca să ne bage în Citadela Acului de Gheață.

— Se zice că această Citadelă este foarte frumoasă, spune Oak. E frumoasă, Wren?

Când lumina trecea prin gheața castelului, crea curcubeie care valsau în lungul pereților lui reci. Aproape puteai să vezi prin ziduri, de parcă întregul loc ar fi fost o fereastră uriașă, înnorată. Când am fost adusă acolo întâia oară, mi-am zis că este ca și cum ai locui în interiorul unui diamant strălucitor.

— Nu este, răspund. E un loc urât.

Tiernan pare surprins. Sunt convinsă că este, pentru că, dacă l-a furat pe Hyacinthe de la Lady Nore, știe exact cum arată Citadela.

Spre deosebire de el, când mă gândesc la acel loc, îmi amintesc aspectele grotești. Activitatea preferată a lui Lady Nore, una la care se și pricepea foarte bine, era să-i facă pe ceilalți să se trădeze pe ei înșiși. Își păcălea prizonierii și petiționarii, convingându-i să renunțe la ceea ce aveau mai drag. Iar ei își distrugeau propriile instrumente. Își frângeau degetele. Frângeau gâturile acelor pe care îi iubeau cel mai mult.

Totul murea în Citadela de Gheață, dar cea care pierdea prima era speranța.

Râzi, copilă! mi-a comandat Lady Nore, nu cu mult înaintea călătoriei noastre în Elfhome. Nu îmi amintesc de ce voia să râd, deși sunt convinsă că era vorba despre ceva îngrozitor.

Pe atunci mă retrăsesem însă atât de tare înăuntrul meu, încât nu cred că era sigură că o auzisem. Mi-a tras o palmă, iar eu am mușcat-o, sfâșiindu-i mâna. Acela a fost primul moment în care am crezut că văd o urmă de spaimă pe fața ei.

Acela este locul în care trebuie să mă întorc, locul rece în care nimic nu mă poate atinge. În care pot face orice.

— Deocamdată, spune Oak, să ne gândim cum să ajungem la Piața Undry. Nu cred că putem risca să încălecăm din nou pe cai de iarbă, chiar dacă aş găsi un pâlc de cruciulițe. Va trebui să mergem pe jos.

— Voi pleca eu primul, zice cavalerul. Și voi începe să pregătesc barca. Voi urmați o rută diferită, ca să nu ni se ia urma.

Undeva, asupra lui Tiernan - sau în ranița lui - sunt șuvițele mele de păr. Însă, chiar dacă le-aș găsi, pot să fiu sigură că nu au mai multe? Pot să știu cu siguranță că nu există una prinsă în pelerina pe care Oak mi-a pus-o pe umeri? Pot să spun cu mâna pe inimă că Oak nu a furat una când m-a pieptănat?

Privirea mi se îndreaptă spre ranița prințului. Nu aş mai avea de ce să mă îngrijorez în privința șuvițelor de păr dacă nu s-ar putea face nimic cu ele.

Dacă aş reuși să fur căpăstrul și să fug, când aş ajunge la Lady Nore aş putea să fiu eu cea care o obligă să-l poarte.

Oak stă lângă foc, fredonându-și un cântec din care prind doar frânturi. Ceva despre un pendul și o țesătură care începe să se destrame. Luminat de flăcări, părul îi pare mai închis, de o nuanță întunecată de aur, iar umbrele îi fac trăsăturile aspre și dure.

Are tipul acela de frumusețe care te îndeamnă să vrei să distrugi ceva.

În noaptea aceasta, în timp ce ei dorm, voi fura căpăstrul. Nu a vorbit Oak despre o stație de autobuz, una care părea să fie deschisă indiferent de oră? Voi merge acolo și îmi voi începe călătoria așa cum ar face-o un muritor. Am telefonul lui Gwen. Îl pot folosi ca să-mi avertizez nefamilia de ce urmează să se întâmple.

În timp ce pun la cale planul, Oak îi povestește lui Tiernan despre o sirenă pe care a cunoscut-o, cu părul argintiu la fel de strălucitor ca spuma valurilor. El crede că dacă ar vorbi cu ea, aceasta i-ar spune mai multe despre ce se întâmplă în Marea de Jos.

În cele din urmă, mă ghemuiesc în pătura mea, privindu-l pe Tiernan cum acoperă adăpostul cu prelatele furate de Oak.

Apoi cavalerul se cațără într-un copac și își face culcuș în crengile lui, ca într-un leagăn.

— Stau eu primul de veghe! se oferă morocănos.

— Titch poate să ne vegheze câteva ore, zice Oak, arătând spre hobul cu față de bufniță din copac.

Acesta dă din cap și apoi și-l răsuțește bizar.

— Ne-ar prinde bine tuturor puțină odihnă.

Încerc să-mi țin în frâu spaima tot mai puternică. Cu siguranță îmi va fi mai ușor să trec de Titch decât mi-ar fi fost să scap de Tiernan. Dar nu mă gândisem că va sta cineva de pază. O scăpare care mă îndeamnă să mă întreb ce alt lucru evident am trecut cu vederea. Ce altă greșală prostească voi face?

Oak se înfășoară în pelerina lui umedă. Se uită la mine de parcă ar vrea să-mi spună ceva, dar, cum refuz să-i întâlnesc privirea, se pregătește de culcare. Mă bucur. Nu mă pricep să-mi ascund sentimentele atât de bine pe cât aș vrea.

Mai întâi număr stelele, începând de la est și înaintând spre vest. Nu-i ușor, pentru că nu pot să-mi dau seama dacă pe unele le-am numărat deja și o tot iau de la capăt, dar timpul pare să treacă mai repede.

În cele din urmă, închid ochii și încep să număr din nou, de data aceasta până la o mie.

Când ajung la 999, mă ridic. Ceilalți par să doarmă, respirațiile lor susurând regulat și adânc. Deasupra mea, ochii aurii ai lui Titch clilesc, holbându-se în întuneric.

Mă târăsc spre ranița lui Oak, întinsă alături de sabia lui. Focul a ars până la cenușă. Trăsăturile prințului, îmblânzite de somn, sunt luminate de strălucirea stelelor.

Îngenuncheată, îmi strecor degetele în raniță, dând la o parte o carte cu copertă cartonată, batoane de cereale, lumânări, un pergament și mai

multe pumnale, până când simt cureaua netedă. Îmi tremură degetele de îndată ce ating pie0lea. Farmecul care o învăluie pare să scânteieze.

Trag căpăstrul afară pe cât de încet și de delicat pot.

În apropiere se aude chemarea unei vulpi. Broaștele oră0căie una la alta din ferigi.

Risc și arunc o privire hobului cu chip de bufniță, dar acesta este în continuare atent la pericolul care ar putea veni din afara taberei. Nu are niciun motiv, îmi spun, să creadă că fac altceva decât să caut ceva de ronțăit. Eu nu reprezint o amenințare.

Nu am o raniță ca a lui Oak, în care să ascund căpăstrul, dar am o eșarfă, așa că îl înfășor în ea și apoi mi-o leg în jurul taliei, ca pe o curea. Inima îmi bate tot mai tare și am senza0ția că urmează să-mi sară din piept, asemenea pietrelor de-a lungul unui iaz.

Mă ridic și fac un pas, atât de convinsă că voi fi prinsă, încât anticiparea deja mă amețește.

Încă doi pași și liziera e la vedere.

În acea clipă aud vocea lui Oak, răsunând somnoroasă în spatele meu.

— Wren?

Mă întorc, încercând să nu intru în panică, să nu mârâi și să nu o iau la goană. Nu pot să-l las să vadă cât sunt de înspăi0mântată că m-a prins.

—Ești trează, zice, ridicându-se.

—Mi se tot învârt gândurile în cap, îi spun, în șoaptă. Cel puțin asta este adevărat.

Mă cheamă la el. Împotriva voinței mele, mă duc și mă așez alături de prinț, care se apleacă în față și ațâță focul cu un băț.

La vederea chipului său imblânzit de somn, re trăiesc invo0luntar momentul în care l-am sărutat. Când mă gândesc la forma gurii lui Oak, trebuie să mă

forțez să-mi amintesc cum arăta deformată de un rânjet.

Nu o vreau. Îmi reamintesc cuvintele lui. Și, dacă există vreo parte din el care mă vrea, asta e pentru că sunt, așa cum a spus Hyacinthe, o monedă care trebuie folosită.

Respir adânc.

—Nu ai cu adevărat de gând să mă alungi, nu-i așa?

—Ar trebui să o fac, zice el. Este un plan extrem de riscant. Mă întreb dacă își închipuie că gândul de a fi despărțită de

el este ceea ce mă ține trează.

— Am știut asta de la bun început.

— Nu ar fi trebuit să te implic în misiune, zice el, cu ură de sine în voce.

Sub influența oboselii, poate că începe să-i alunece puțin masca. Refuz să cred că îl încântă ce urmează să facă. Nu e un monstru chiar atât de mare.

— O pot opri pe Lady Nore, îi reamintesc.

Oak îmi zâmbește, cu ochii însuflețiți de o lumină stranie.

— Dacă am reuși să dăm la o parte neîncrederea, noi doi am putea face o pereche extraordinară.

—Am putea, zic. Dacă am fi siguri unul de altul. Mâna lui îmi atinge ușor spatele și mă înfioară.

—Știi ce admir la tine?

Adevărul este că nu pot să-mi închipui ce urmează să spună.

— Că nu ai renunțat niciodată la furie, îmi zice. Ai nevoie de curaj ca să urăști. Uneori ura este ca speranța.

Nu m-am simțit curajoasă la Curtea Dinților. Nici plină de speranță. Am simțit doar ghearele disperării, de parcă m-aș fi înecat la nesfârșit într-o

mare întinsă, înghițind apă sărată în timp ce mă scufundam și apoi, chiar în clipa în care aveam de gând să mă las să alunec sub valuri, ceva mă făcea să dau din picioare încă o dată. Poate că era ura. Ura înseamnă să mergi mai departe chiar și când nu mai poți să crezi într-un viitor mai bun. Sunt șocată însă că tocmai Oak știe asta.

— Vei fi un Înalt Rege interesant, îi spun. Prințul pare alarmat.

— Cu siguranță nu voi fi. Făpturile îl adoră pe Cardan și sunt îngrozite de sora mea - două aspecte perfecte. Sper că vor conduce Regatul Elfame o mie de ani și că apoi îl vor lăsa pe mâna unuia dintre nenumărații lor moștenitori. Nu-i nevoie ca eu să fiu amestecat în vreun fel.

— Fii sincer, chiar nu vrei să fii Înaltul Rege? îl întreb, nedumerită.

E tot ceea ce și-au dorit vreodată Lordul Jarel și Lady Nore, punctul asupra căruia și-au concentrat întreaga ambiție, motivul pentru care am fost creată. Mi se pare aproape o insultă faptul că Oak respinge ideea ca și cum ar fi echivalentul consumării unui măr cu un vierme în el.

Chiar dacă, întâmplător, îi împărtășesc părerea.

—Cardan a fost înțelept să nu-și dorească acea coroană până când i-am trântit-o eu pe cap, zice Oak, zâmbind ușor când își amintește, și apoi reluându-și expresia neutră. Dorința de a conduce Regatul Elfame a distrus atât de multe vieți! Să fii moștenitor este deja destul de rău.

—Ce vrei să spui?

Privindu-l la lumina flăcărilor, cu buclele de aur răvășite de somn, lipite de obraji, și chipul umbrat de acea expresie de o intensitate stranie, aproape că îmi vine să cred că mi se descoperă pentru că vrea să-mi fie prieten, și nu pentru că știe că, arătându-se vulnerabil este mai probabil să mă convingă să-mi cobor garda.

Se întinde puțin, ca o pisică.

— Unii ar prefera să mă vadă pe mine pe tron, pentru că își închipuie că aș fi mai ușor de manipulat sau pentru că ar face orice ca să nu fie conduși de o muritoare. Aceștia nici nu ascund faptul că, dacă aș rosti cuvântul pe care

asteaptă să-l audă, mi-ar turna otravă în ureche și le-ar tăia beregatele celor din familia mea. Între timp, bănuiesc că sora mea Jude nu face copii ca să fie clar că eu sunt următorul la tron. Ea zice că nu e așa, dar știe să mintă prea bine ca să-mi pot da seama care este adevărul.

Mi-o închipui pe Înalta Regină, așa cum am văzut-o la bătălia finală, cu chipul acoperit de sânge. Tăind capul șar0pelui care cândva fusese iubitul ei, chiar dacă astfel partea ei era condamnată să piardă, doar pentru a salva un tărâm care o disprețuia.

Ei bine, aceea a fost ură și-n același timp, cumva, speranță. Oak râde, luându-mă prin surprindere.

— Sunt sumbru în noaptea asta, nu-i așa? Dă-mi voie să-ți arăt un truc!

Îl fixează cu privirea, suspicioasă, dar Oak doar scoate o monedă din buzunar și o învârtă în vârful degetului. Chicotesc, fără să vreau.

Prințul aruncă moneda în aer și o prinde cu cealaltă mână, apoi își desface pumnii. Moneda a dispărut.

—Știi unde e? mă întreabă.

—A fost trimisă prin magie pe Tărâmul Zânelor? Îmi dau cu părerea, zâmbind însă.

Rânjind, Oak își întinde mâna pe după urechea mea și simt metalul, încălzit de pielea lui, lipit de gât.

Încântarea mă preschimbă într-o fată nesăbuită, dar sunt încântată oricum.

— Gândacul m-a învățat trucul, zice el, punând moneda la loc în buzunar. Încă îl exersează.

— Îmi aduc aminte de el, îi spun. De la Curtea Umbrelor. Oak dă din cap.

— Și înainte, de la Curtea Dinților. Nici el nu era ținut acolo de unul singur.

Bomba. Îmi amintesc și de ea. Lady Nore îi zicea Liliver. Luând în considerare corupția de la Curtea Dinților, nu pot decât să admir loialitatea

pe care o au unii față de alții.

—Trebuie să fi suferit cu adevărat. Oak îmi aruncă o privire stranie.

—La fel ca tine.

— Ar trebui să încercăm să dormim, mă forțez să zic. Dacă mai rămân mult timp în compania lui, îl voi întreba

dacă are de gând să mă dea lui Lady Nore. Apoi planurile mele vor fi descoperite, iar eu, cel mai probabil, mă voi alege cu căpăstrul pus.

Oak își scutură capul, poate pentru el însuși.

— Desigur. Ai dreptate.

Dau din cap. Da. Culcă-te, Oak! Te rog! Culcă-te înainte să mă răzgândesc și să nu mai plec.

Deși îmi vrea răul, mie îmi va fi dor de prinț. Îmi va fi dor de felul în care trece prin lume, de parcă nu ar exista nimic într-atât de îngrozitor încât să nu poată râde dinaintea lui.

S-ar putea să-mi fie dor până și de morocănosul Tiernan.

Mă întorc la păturile mele și aștept, numărând din nou până la o mie. După ce mă asigur că prințul a adormit, mă ridic și pășesc spre pădure. Nu mă uit în urmă, ca să văd dacă ochii de bufniță ai hobului mă urmăresc. Trebuie să mă port ca și cum nu aș face nimic important, nimic greșit.

Odată ce mă îndepărtez îndeajuns de tabără și văd că hobul nu a dat niciun semnal de alarmă, renunț la toate precauțiile și alerg prin pădure, apoi prin oraș, până la stația de autobuz.

Îmi ia trei minute până reușesc să țin un farmec suficient de puternic încât să pot trece drept om. Îmi pipăi fața și dinții, ca să mă asigur.

Apoi trag aer în piept și pășesc în stația de autobuz, puternic luminată. Miroase a benzină și a dezinfectant. Câțiva oameni sunt așezați pe bănci din metal; unul dintre ei are un sac de gunoi care pare îndesat cu haine. Doi

tineri, cu o sin0gură valiză între ei, își vorbesc în șoaptă. Un domn în vârstă, cu baston, a adormit și probabil și-a ratat deja autobuzul.

Conform orarului, următorul autobuz trece prin nord și prin vest, până în Michigan. E riscant să cumperi un bilet cu bani fermecați, pentru că aparatele știu când le dai frunze, chiar dacă oamenii nu au habar. În schimb, scot o chitanță din gunoi și o vrăjesc. Arată cât de cât ca un bilet și va trebui să îl farmec pe șofer ca să mă lase să trec, însă rolul va fi mai convingător dacă voi avea ceva în mână. Magia mea este des0tul de slabă încât să fie nevoie să o compensez așa cum pot.

Îmi ridic privirea și văd un bărbat cu pantaloni murdari și o barbă neîngrijită urmărindu-mă. Inima îmi bate mai tare. Oare m-a luat la ochi doar pentru că m-a văzut scurmând în gunoi sau am ghinionul să fi dat peste unul dintre oamenii cu Vedere Deplină? Ori poate nu este om, ci altceva?

Îi zâmbesc și el tresare, de parcă ar putea să-mi vadă dinții ascuțiți. După aceea nu se mai uită la mine.

Bag telefonul lui Gwen la încărcat și aștept.

Privesc cum o fată dă un picior tonomatului. Un băiat fumează o țigară, plimbându-se dintr-o parte într-alta și vor0bind singur. Un bărbat în vârstă ridică o monedă de pe jos.

Lângă mine vibrează ceva. Îmi cobor privirea și văd că ecranul telefonului s-a aprins. Am ratat zece apeluri cât a fost descărcat, niciunul de la vreun număr cunoscut.

Am trei mesaje de la Gwen. Primul: E al dracului de straniu să trimit un mesaj pe propriul telefon, cu atât mai mult cu cât tot ceea ce s-a întâmplat nu pare să fie real, dar am ajuns acasă la părinții mei. Elful ăla sexy a fost cam măgar, dar mi-a povestit despre fostul lui și despre prinț și pare că ai dat de necaz. Anunță-mă că ești bine!

Dedesubt e o fotografie cu ea și scripcarul de la Curtea Moliilor. Sunt îmbrățișați și zâmbitori pe bancheta din față a unei mașini. Următorul mesaj: IUBIE AICI!Mi-a zis că s-a trezit pe coasta unui deal. Ultimul lucru pe care și-l amintește e cum o ființă care arăta ca un drac îi pune sare pe

limbă. Nu știu ce ai făcut, dar MULȚUMESC MULȚUMESC
MULȚUMESC!

Apoi: Ești bine? Scrie-mi ca să (a) știu că ești bine și (b) știu că nu te-am visat.

Rânjesc la telefon. Cei mai mulți dintre oamenii ale căror blesteme le-am dezlegat erau la fel de înspăimântați de mine pe cât erau de glaistigă. Mi se pare straniu să mă gândesc că lui Gwen îi place de mine. Bine, am făcut ceva drăguț pentru ea, dar mi-a scris ca și cum am putea fi prietene.

Îi răspund. Este greu să încarci un telefon pe Tărâmul Zânelor. Am ajuns la o stație de autobuz & acum sunt pe cont propriu. Fără prinți. Fără cavaleri. Mă bucur că tu și prietenul tău sunteți bine.

Apoi zâmbetul mi se topește de pe chip, pentru că trebuie să sun acasă. Trebuie să o avertizez pe Bex.

Formez numărul de telefon din memorie.

Răspunde o voce de bărbat. Netatăl meu.

— Cine e?

Urmăresc ceasul și ușa, pe jumătate așteptându-mă ca Oak să intre și să mă târască înapoi în tabără, sub amenințarea sabiei. Îmi reamintesc că am căpăstrul și că, în eventualitatea în care m-ar căuta, nu ar avea niciun motiv să mă caute aici.

— Pot să vorbesc cu Bex, te rog? întreb, concentrându-mă să nu-mi tremure vocea.

Pentru o lungă clipă, netatăl meu este tăcut și mă gândesc că va închide. Apoi îl aud strigând-o pe nesora mea.

Îmi mușc unghiile și urmăresc secunde scurgându-se pe ceas, îi urmăresc pe ceilalți oameni cum își văd de treabă prin stație.

Bex vine la telefon.

— Da?

— Trebuie să mă ascuți! îi spun, în șoaptă, ca să nu mă audă toată stația de autobuz. Ești în pericol!

Nesora mea trage scurt aer în piept.

— *Mamă! țipă, apoi vocea i se aude înăbușit, de parcă ar fi acoperit receptorul cu mâna. A sunat. Nu, e ea!*

Intru în panică, îngrijorată că va închide.

— Ascultă-mă, te rog! Înainte ca monstrul să vină după tine.

Ascultă monstrul ăsta, nu pe acela!

— Mama vrea să-ți vorbească. Gândul mă îmbolnăvește.

— Vorbesc cu tine. Doar cu tine. Cel puțin deocamdată. Te rog!

Vocea îi devine distantă, ca și cum ar vorbi cu altcineva, nu cu mine.

— Stai! Da, îi voi spune.

—De ce ai ieșit afară în noaptea aceea? o întreb. O pauză, pași și apoi o ușă se închide.

—Bine, nu mai sunt cu ei.

Repet întrebarea, anxietatea făcându-mă să concentrez la guma de mestecat de pe podea, la mirosul de la gazele de eșapament, la rășina de pe degetele mele, la oftaturile ei.

—Am vrut să mă asigur că ești bine, zice Bex în cele din urmă.

—Îți amintești de mine? mă înec.

—Ai locuit cu noi șapte ani! îmi răspunde, pe un ton ușor acuzator. După ce te-ai întors la familia ta de sânge, am sperat că vom primi vreo veste de la tine. Mama plângea de fiecare dată în ziua aceea pe care o inventase pentru aniversarea ta.

—Ea mi-a spus să plec.

Cuvintele ies răgușit. Știu că nu a fost vina ei, că ea, tata și Bex au fost vrăjiți. Dar cum aș fi putut să mă mai întorc la ei, cum aș fi putut să-i fac să dea piept cu monstruozitatea mea, cum aș fi putut să le dau ocazia de a mă respinge din nou?

— Tata m-a lovit.

Mă uit la ceas. Aproape că a sosit timpul ca autobuzul să tragă în stație.

Bex pare furioasă.

— Asta nu-i adevărat!

Trebuie să închei apelul. Scot firul de la încărcător din priză, apoi din telefon, și încep să-l răsucesc. În curând voi fi în drum spre nord. În curând înăuntrul meu va fi rece și voi scăpa.

— Ai întâlnit-o pe cotoroanța-furtunii, zic. Știi că povestea pe care ai auzit-o nu poate fi întru totul adevărată. Și știi că fusesem adoptată, nu mai eram un copil din sistem. Nu aveam cum să mă întorc pur și simplu la părinții mei biolo0gici, nici ei nu ar fi avut cum să vină să mă ia. Dacă te gândești bine, povestea nu se leagă. Pentru că este doar un farmec menit să explice ceva inexplicabil.

La celălalt capăt e tăcere, dar aud agitație în fundal. Nu cred că ușa mai este închisă.

— Prima oară când te-am zărit am crezut că ești o fantomă, îmi spune Bex molatic.

Mă simt ca o fraieră, pentru că eu am crezut că nimeni nu m-a văzut strecurându-mă în casă. Dacă faci ceva de prea multe ori, vei fi prins până la urmă.

— Când?

— Acum vreo șase luni, noaptea târziu, eram trează și citeam. Am observat ceva mișcându-se afară. Când m-am uitat să văd ce este, a fost de parcă ți-

aș fi zărit spiritul, întors din morți. Apoi m-am gândit că poate ai dat de necaz. Așa că am început să te aștept.

—Și laptele, zic. Ai lăsat lapte.

—Nu ești om, nu-i așa?

Șoptește cuvintele, de parcă s-ar rușina să le rostească cu voce tare.

Mă gândesc la cât de surprinsă a fost nemama mea când mi-a auzit vocea.

— Le-ai spus...

— Nu! mă întrerupe. Cum aș fi putut? Nici măcar nu eram sigură ce văzusem. Și nu sunt prea încântați de mine acum.

Mă uit la ceas. Autobuzul ar fi trebuit să ajungă. Pentru o clipă de groază mă gândesc că poate l-am ratat, că timpul a făcut o săritură cât am vorbit cu Bex. Îmi rotesc însă privirea rapid și văd că niciunul dintre oameni nu s-a mutat de la locul său.

Autobuzul întârzie, îmi zic. Vine. Întârzie doar. Dar inima continuă să-mi bată mai tare și mă ghemuiesc, de parcă dacă aș rămâne nemișcată, anxietatea nu mi-ar mai roade intestinele.

Și chiar dacă autobuzul nu reprezintă în întregime motivul pentru care mă simt așa, tot este o parte semnificativă.

— Ascultă! zic, îndreptându-mi privirea spre drum, atentă la faruri. Nu știu cât timp mai am, dar dacă Bogdana știe unde te afli, nu ești în siguranță. Uplete-ți buzunarele cu sare. Scorușele vor respinge farmecece. Făpturile urăsc fierul forjat rece. Și nu pot minți.

Mă corectez.

—Noi. Noi nu putem minți.

—Ce sunt...

Aud foșnete și apoi vocea nemamei mele o întrerupe pe Bex.

— Wren, știi că vrei să vorbești cu sora ta. Accentuează cuvântul, de parcă m-aș pregăti să neg.

— Dar am ceva de spus repede. Dacă ai cumva necazuri, putem să te ajutăm. Zi-ne doar ce se petrece! Din spusele lui Bex, pare că ai locui pe stradă.

Asta aproape că mă face să râd.

— Supraviețuiesc.

— Asta nu-i îndeajuns! spune ea și oftează din adâncul inimii, îndurerată. Și, chiar dacă ar fi, mi-ar plăcea să te văd. Mă întrebam cum îți merge. Ce faci. Dacă ai ce să mănânci. Dacă nu ți-e frig.

Îmi ard ochii, dar nu-mi închipui cum ar fi să mă aflu acolo, în sufrageria lor, cu chipul meu adevărat. I-aș îngrozi. Poate că la început nu ar țipa și nu m-ar îmbrânci, așa cum au făcut când au fost vrăjiți, dar lucrurile ar deveni groaznice rapid. Nu aș fi copilul pe care l-au iubit.

Nu după tot ce mi s-a întâmplat. Nu după ce am aflat că sunt făcută din bețe și zăpadă.

Văd luminile farurilor. Sunt deja în mișcare când aud scrâșnetul frânei.

—Nu am avut nevoie niciodată de căldură, îi spun nemămurii mele, cu voce dură, încărcată de furia care m-a măcinat pe dinăuntru în toți acești ani.

—Wren, rostește ea, rănită.

Mă simt de parcă sunt gata să plâng și nici măcar nu sunt sigură de ce.

— Spune-i lui Bex să nu uite de sare, de scorușe și de fierl zic și închid telefonul, alergând după autobuz.

Coboară o singură persoană, apoi urc eu, întinzându-i șoferului biletul meu fals, în timp ce îmi concentrez magia asupra lui. Crede-mă, mă rog, din toate puterile. Crede-mă că am un bilet.

Șoferul dă din cap distrat și eu mă reped în spatele autobuzului, cu

telefonul încă în mână. Urcă și alți câțiva oameni, inclusiv bărbatul care m-a privit ciudat. Sunt într-o stare mult prea mare de surescitare ca să le acord prea multă atenție vreunuia dintre ei.

Poate că după ce Lady Nore va fi moartă sau va purta căpăstrul, voi vorbi cu Bex și cu nepărinții mei. Dacă aș ști că i-aș putea proteja de Bogdana, dacă aș ști că i-aș putea proteja de mine.

Îmi sprijin obrazul de geam și îmi strecur mâna în faldurile fularului, ca să simt cureaua de piele a căpăstrului și să-mi reamintesc că am un plan. Scurm cu degetele prin material, apoi în jurul taliei, zgâriindu-mi stomacul, și o nouă spaimă îmi inundă pieptul.

Căpăstrul a dispărut.

De cealaltă parte a geamului, Titch stă pe jgheabul din stația de autobuz, clipind la mine cu ochii lui aurii.

Autobuzul se pune în mișcare. Încerc să-mi spun că încă pot să fug. Că poate autobuzul va merge mai repede decât poate creatura să zboare. Că Oak și Tiernan nu mă vor putea urmări.

În clipa aceea aud un cauciuc plesnind. Autobuzul se oprește brusc și îmi dau seama că nu am unde să fug.

Capitolul 12

În timp ce străbat drumul înapoi, prin pădure, sunt furioasă pe întreaga lume, dar mai ales pe mine. Chiar dacă am știut că Oak a păcălit toată Curtea Moliilor și a încasat de bunăvoie doi pumni în față ca să-i convingă pe toți că este un curtean vanitos, care nu-i în stare de nimic, că s-a gătit și a băut o carafă de vin ca să-și ascundă îndemâna0rea în lupta cu spada; chiar dacă Oak mi-a spus că Gândacul l-a învățat trucul cu moneda, nu m-am gândit că goblinul l-ar fi putut învăța și abilitatea mult mai practică a furtului.

Prințul a avut grijă să vorbească cu mine de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, chiar în timp ce îmi desprindea căpăș0trul din jurul taliei. A acționat cu atâta pricepere, că nu am simțit nici măcar o atingere. Pierdută în conversația cu el, mi-am permis să cred că l-am păcălit, în vreme ce el era acela care mă păcălea pe mine.

Oak este la fel de înșelător ca restul familiei lui. Mai mult, poate.

Nu și-a lăsat garda jos cu mine niciodată.

Am înțeles prea târziu ce este terifiant la farmecul lui. Pare o carte deschisă, când de fapt nu poate fi citit. Fiecare zâmbet este pictat pe chipul lui - o mască.

Poate că mă bucur că mi-ai oferit șansa de a fi cea mai rea versiune a mea.

Tabăra este la fel de tăcută ca atunci când am părăsit-o. Tiernan este tot în copac și sforăie încetisor. Titch este umbra mea cu ochi strălucitori. Mă holbez la Oak, pe jumătate spe0rând că se va întoarce și mă va înfrunta, pe jumătate îngro0zită că ar putea să o facă.

Când trec pe lângă el, observ că respiră regulat, deși fac pariu că doarme ca o pisică, ușor. Dacă m-aș apropia prea mult, fac pariu că ar sări în picioare, gata de luptă.

Asta dacă prințul chiar doarme.

Mă târăsc spre păturile mele și mă prăvălesc pe ele. Disperarea mă urmează lent în vise, unde sunt din nou încon0jurată de zăpadă și mă învârt în cer.

Mă trezesc în mirosul rulourilor cu unt și al cafelei din oraș. Oak și Tiernan mănâncă și vorbesc încet între ei. Îl aud pe Tiernan râzând și mă întreb cât din ceea ce discută este legat de încercarea mea de evadare și dacă nereușita mea li se pare ilară.

Oak poartă haine de muritor pe deasupra armurii lui stră0lucitoare din aur. I se zărește pe la gât și pe la încheieturile mâinilor. Tiernan își poartă armura fără să și-o ascundă.

Când prințul își îndreaptă privirea spre mine, expresia nu i se schimbă în niciun fel. Poate că, pentru el, nimic nu s-a schimbat. El nu m-a văzut niciodată decât ca pe un potențial adversar sau ca pe un potențial sacrificiu.

Îmi mușc limba până la sânge.

Prințul zâmbește și, în sfârșit, văd scânteia de furie din ochii lui. E satisfăcător să știi că el, care poate ascunde atât de multe, nu reușește să ascundă asta. Vine spre mine și mi se așază alături.

— Ai știut că mă pricep la trucuri.

Apoi, până să apuc să reacționez, Oak își lipește degetul de buze și se uită cu coada ochiului la Tiernan. Îmi ia o clipă să înțeleg că nu i-a spus cavalerului că am încercat să fur căpăș0trul. Ce nu înțeleg este de ce.

Un nor de abur se înalță după ce Tiernan se ridică și aruncă apă peste foc. După-amiaza târzie este luminoasă, iar cerul e de un albastru aproape orbitor după furtună.

Îmi îndes un rulou în gură și împachetez ce a mai rămas din rochie, mutând pumnalul de la Oak în gheată.

Tiernan mormăie ceva și apoi o ia spre pădure.

—Unde se duce? întreb.

—La Piața Undry, înaintea noastră, ca să negocieze pentru barcă. Tiernan crede că dacă goblinii ar ști cine sunt, ar cere lucruri extravagante în schimb. Noi o vom lua pe alt drum, ca să vedem dacă ne urmărește ceva.

Oak face o pauză.

— Nu te deranjează, nu-i așa?

Mă ridic și-mi scutur picioarele. Când cineva îți dejoacă planul de a-l jefui, când îți face bine cunoscut faptul că tu ești prizonierul său și apoi îți pune o astfel de întrebare, adevărul e că nu-i chiar o întrebare.

O vreme mergem în tăcere.

— Îți mai aduci aminte ce am spus despre faptul că am fi formidabili, dacă am reuși să dăm deoparte lipsa de încre0dere? mă întreabă.

Dau din cap fără tragere de inimă.

— Văd că am dat greș, îmi amintește el. Și acum ce facem,

Wren?

Mă simt neajutorată, de parcă aș fi o piesă pe care o mută pe tablă ca să dea șah-mat.

— De ce mă întrebi asta? Oak pufăie frustrat.

— Bine, voi fi direct. Dacă voiai să pleci, de ce nu ai făcut-o în oricare altă noapte?

E o nouă cursă.

—De ce ți-aș spune eu ție ceva, când tu ești acela care are atât de multe secrete?

—Toată lumea are secrete, zice el, deși în voce i se strecoară o emoție asemănătoare disperării.

— Secrete legate de mine, clarific.

—M-ai trădat. Ai furat de la mine. Te-ai întâlnit cu cotoaroașta-furtunii, apoi, câteva ore mai târziu, ai furat un obiect magic și ai vrut să fugi. Nu merit niciun răspuns?

—Am vrut căpăstrul, zic, ca să nu mă poți obliga niciodată să îl port.

Oak lovește cu piciorul în frunze, stârnind o tornadă.

— Ce motiv ți-am oferit eu vreodată ca să mă acuzi de asta? Privesc ursuză într-o parte.

Nu mai zice nimic, așteptând doar să îi răspund. Apoi tăcerea se prelungește și sunt surprinsă că eu sunt cea care cedează prima și o umple.

— Tiernan mi-a spus că-mi va pune căpăstrul dacă te voi trăda din nou! îi zic, privindu-l în ochi.

Oak clipește surprins și rămâne tăcut pentru o vreme.

— Tiernan nu înțelege de ce i-ai eliberat pe Hyacinthe și pe ceilalți, zice, în cele din urmă. Nu poate să creadă că ai făcut-o pentru că ai vrut să îi ajuți. Făpturile nu fac astfel de lucruri acolo de unde venim noi.

Dau cu piciorul într-o piatră, cu putere.

— Dacă vrei să pleci, pleacă! îmi spune prințul, fluturându-și cu emfază mâna spre copacii care ne înconjoară.

Mă uit spre pădure, dar nu sunt atât de nesăbuită încât să-i iau cuvintele de bune.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să plec noaptea trecută? Oak îmi aruncă o privire ușor vinovată.

— Pentru că nu îmi place să fiu fraierul care a fost păcălit. Îmi plac jocurile, dar urăsc să pierd.

Clipesc din gene la el, surprinsă.

— Poftim?

Prințul ridică din umeri, nerăbdător.

—Nu-i cea mai bună calitate a mea, zice el. Și, în plus, mi s-a părut că merită să te întreb dacă lucrezi cu Bogdana.

—Nu, îi răspund și, pentru că mă privește lung, deta0liez. Nu lucrez nici pentru, nici cu Lady Nore. Nu sunt aliata Bogdanei. Vreau să merg în nord și să o împiedic pe Lady Nore să mai creeze și alți monștri. Vreau până și să-l văd pe tatăl tău eliberat.

—Atunci de ce ai plecat?

Asta e problema cu Oak. Te invită să ai încredere în el, te face să te simți caraghios pentru că ai îndoieli, iar apoi te tre0zești într-o stație de autobuz și îți dai seama cum te-a jucat.

— Decât să fiu trimisă în Elfhame, am hotărât că e mai bine să merg în nord fără tine și să o înfrunt pe mama mea singură.

Mă întreb dacă pot scăpa mărturisind doar atât. Oak își îndreaptă privirea spre mine și ochii de vulpe i se aprind.

— Asta e o idee și mai nebună decât planul pe care îl avem acum.

Stomacul mi se face ghem.

— Nu înțeleg, zice el, trecându-și palma peste față. Simt că ar trebui să fiu furios pe tine, dar am admirat ceea ce ai făcut la Curtea Moliilor. Chiar dacă, așa cum ai zis, a fost un incon0venient pentru mine.

Mă crispez puțin din cauza cuvintelor pe care le-am folosit, apoi înțeleg pe deplin mărturisirea prințului.

—Tu ai admirat... asta?

—Mai mult decât îmi place să recunosc.

Când mă privește, văd pe chipul lui aceeași intensitate pe care o avea când a stat alături de Regina Annet.

—Ți-a păsat de muritoare, de triton și chiar și de Hyacinthe. Ne-ai sfidat pe toți și, din câte pot să-mi dau seama, nu te-ai ales cu nimic în schimb.

Nu prea știu cum să-i răspund.

—Ți-a fost greu să-l ții prizonier pe Hyacinthe?

—A încercat să-l ucidă pe Înaltul Rege.

—Poftim?

Îmi amintesc că Tiernan a vorbit despre un incident. Oak pare amuzat de tremurul din vocea mea.

— Odată, tata a zis că neînțelegerile par a fi întotdeauna între credințe și dorințe. Însă, cel mai adesea, conflictele sunt între conducători. Cei care îi urmează pe conducători pot fi persoane foarte de treabă și așa ajungi să ai doi oameni foarte de treabă cu pumnalele unul la gâtul celuilalt. Poate că eu și Hyacinthe am fi fost prieteni, dacă nu ne-am fi aflat de părți opuse ale câmpului de luptă.

Mă gândesc la cuvintele lui o vreme, întrebându-mă dacă așa mă vede prințul și pe mine. Ce ar crede dacă ar descoperi că sunt cusută laolaltă de magie, că sunt o păpușă animată de o cotoroață? Poate că atunci s-ar simți mai puțin vinovat?

Aș putea să îl cred pe cuvânt și să încerc să plec. Dar Oak nu a promis că nu mă va urmări. Nici nu a zis că nu mă va obliga să port căpăstrul.

Aș putea să mă fac nevăzută în Piața Undry și să găesc un loc în care să mă

ascund. Dar nu am niciun motiv să cred că Făpturile de acolo m-ar ajuta pe mine în defavoarea prințului. Cel mai probabil m-ar vinde pe câteva monede.

Sau aş putea să încerc să scot adevărul de la Oak.

—Îți plac jocurile, îi spun. Ce-ai zice dacă am juca unul?

—Care-i miza?

— Dacă voi câștiga eu, îmi vei răspunde la o întrebare. Fără să fii evaziv.

Felul în care mă privește îmi arată că își dă seama de importanța mizei. Cu toate acestea, dă din cap.

—Și care este jocul?

—Tu ai figurina. Ca pe vremea când eram copii, hai să vedem care dintre noi aruncă mai bine.

Oak dă din nou din cap și scoate mica vulpe din buzunar. Ochii de peridot lucesc.

—Și dacă voi câștiga eu?

—Ce vrei? îl întreb.

Oak mă cercetează, iar eu îl cercetez la rândul meu. Niciun zâmbet nu mai poate să deghizeze acum oțelul dinăuntru.

—Promiți să dansezi cu mine, astfel încât tot ce am exercitat la Curtea Moliilor să nu fi fost în zadar.

—Asta este o miză absurdă, îi zic, cu obrajii aprinși.

—Cu toate acestea, este miza mea, îmi răspunde. Dau repede din cap, neliniștită.

—Prea bine. Aruncă tu primul!

Ne oprim din mers. Oak se lasă pe vine și dă la o parte cren0guțele și

frunzele căzute pe un colț de iarbă. Mă simt de parcă am fi copii, de parcă ne-am juca. Îmi dau seama că atât de multe lucruri îngrozitoare s-au întâmplat în viața mea înainte de acel moment și atât de multe în a lui, după aceea.

Vulpea se prăvălește la pământ, căzând pe o parte. Niciun punct.

Oak se uită la mine și ridică din sprâncene.

Ridic figurina și o arunc, ținându-mi respirația. Și de această dată cade pe o parte.

Oak se întinde după ea și mă gândesc că o va arunca din nou, dar el o așază pe spate, cu labelle în sus.

— Ai câștigat.

Îmi scutur capul, neîncrezătoare.

— Ai câștigat, repetă, mai ferm. Întreabă!

Prea bine. Dacă are de gând să mă lase să câștig, ar trebui să fiu fraieră să nu profit de șansă.

— Lady Nore m-a cerut pe mine la schimb pentru Madoc, nu-i așa?

Mă pregătesc sufletește pentru răspunsul lui sau pentru ce va face în loc să mi-l dea.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care mă duci în nord.

Surpriza de pe chipul lui este evidentă.

— Asta ți-a spus Bogdana? Aprob din cap.

Oak oftează.

—Nu-i de mirare că ai fugit.

—Este adevărat? întreb. Prințul se încruntă.

—Ce a zis, mai precis? Ca să-ți pot răspunde fără să fiu evaziv.

—Că Lady Nore s-a oferit să îl dea la schimb pe Madoc pentru ceea ce aduce cu el în nord. O fetiță prostuță.

—Ei bine, e adevărat că Lady Nore s-a oferit să facă schimbul pentru ceea ce cotoaroața-furtunii crede că duc în nord, zice Oak. Inima lui Mellith. Asta a cerut, iar dacă am reușit să o conving pe Bogdana că o am, cu atât mai bine. Poate că asta va crede și Lady Nore. Dar ceea ce ți-a spus cotoaroața-furtunii.. a vrut să te păcălească prin felul în care a rostit cuvintele.

Mă gândesc la amalgamul de lucruri pe care mi le-a spus Bogdana și la ce a păstrat sub tăcere. Nu a ales un răspuns simplu: Lady Nore s-a oferit să-l dea la schimb pe Madoc pentru tine. Dacă ar fi putut să spună asta, nu ar fi ezitat.

— Deci tu nu ai inima lui Mellith și nu ai de gând să mă dai - sau să o dai - lui Lady Nore?

Am nevoie ca el să rostească cuvintele. Oak rânjește.

— Nu am de gând să te dau nimănui. Lady Nore nu te-a cerut pe tine pentru târg. Cât despre inima lui Mellith - îți voi arăta ce am în plan când ajungem la piață. Este vorba de un truc fin, cred eu.

Mă holbez în ochii lui de vulpe și mă simt atât de ușurată, încât senzația mă amețește.

Îmi ridic privirea la cerul de deasupra, care are nuanța intensă de albastru care urmează după furtună, și-mi dau voie să cred că nu mă aflu în pericol. Nu în clipa asta. Nu din cauza lui Oak.

Ridic figurina și, deoarece prințul nu pare nici să mă observe, nici să o ceară înapoi, o strecur în buzunar. Apoi pornim din nou la drum.

Nu peste mult timp, printre copaci se ivește o explozie de culori. Trebuie să fie Piața Undry, dinspre care se aud acordurile îndepărtate ale unui cântec.

— Ce-ar fi dacă, zice Oak, cu o privire jucăușă, ca să economisim timp, ne-

am preface că am mai jucat de două ori și eu am câștigat o dată, astfel încât să-mi fi datorare cu un dans? Dar tu ai câștigat a doua oară, așa că, dacă mai ai ceva ce vrei să mă întrebi, o poți face.

Cuvintele lui mă tachinează și, brusc, am chef de tachinări.

—Bine. Povestește-mi despre fetele tale atunci. Oak ridică din sprâncene.

—Fete?

— Tiernan mi-a spus că sunt două domnițe pe care vrei să le impresionezi în mod deosebit. Violet, cred. Și Sibi. Dar a mai zis și că te îndrăgostești des.

Asta îl face să râdă, surprins, deși nu neagă nimic.

— Un prinț de la Curte trebuie să îndeplinească anumite așteptări.

— Nu poți vorbi serios! zic. Te simți obligat să fii îndrăgostit?

— Ți-am spus - sunt un curtean versat în toate artele de la curte.

Oak rânjește în timp ce spune asta, recunoscând totodată absurditatea afirmației lui.

Mă trezesc că îmi scutur capul și rânjesc la rândul meu. Glumește, dar nu știu în ce măsură.

— Chiar am prostul obicei, mărturisește el, de a mă îndrăgosti. Cu mare regularitate și cu urmări spectaculoase. Vezi tu, nu se sfârșește bine niciodată.

Mă întreb dacă această conversație îl duce cu gândul la sărutul nostru, deși atunci eu am fost cea care l-a sărutat. El doar mi-a răspuns.

— La cât ești tu de fermecător, cum de-i cu puțință? Oak rânjește din nou.

— Asta spune mereu și sora mea, Taryn. Îmi zice că-i amintesc de răposatul ei soț. Ceea ce are sens, din moment ce i-aș fi fost frate vitreg. Dar este și alarmant, de vreme ce ea este cea care l-a ucis.

La fel ca atunci când îmi spunea despre Madoc, e străaniu cu cât drag pare

să vorbească Oak când îmi povestește un lucru înfiorător pe care l-a făcut vreunul dintre membrii familiei lui.

—De cine te-ai îndrăgostit? îl întreb.

—Păi, de tine, zice prințul. Când eram copii.

—De mine? îl întreb neîncrezătoare.

—Nu știai?

Pare că uluiala mea îl amuză.

— Ah, da! Deși erai cu un an mai mare decât mine și nu aveam nicio șansă, am fost cu totul amorezat de tine. După ce ai plecat de la Curte, vreo lună nu am mai mâncat decât ceai și pâine prăjită.

Nu mă pot abține și chicotesc la auzul declarației lui incredibil de absurde.

Oak își lipește mâna de inima mea.

— Ah, iar acum râzi! E blestemul meu să ador femei nemiloase.

Nu se poate aștepta ca eu să cred că a avut sentimente reale.

—Potolește-te cu jocurile tale!

—Prea bine, zice. Să trecem la următoarea? Numele ei era Lara, o muritoare de la școala la care am mers cât am locuit cu sora mea mai mare și iubita ei. Uneori, eu și Lara ne urcam în vârful unui arțar și împărțeam sandviciuri. Dar ea avea o prietenă diabolică, din cauza căreia am fost implicat într-o bârfă - care a avut drept urmare faptul că Lara m-a înjunghiat cu un creion și a rupt prietenia noastră.

—Ție chiar îți plac femeile nemiloase, constat.

—Apoi a urmat Violet, o pixi. I-am scris poezii proaste despre cât de mult o ador. Din nefericire, ea adora duelurile și intra în necazuri doar ca să-i apăr onoarea. Și ce e și mai trist este că nici sora mea, nici tatăl meu nu m-au învățat cum să mă lupt cu spada doar pentru spectacol.

Îmi amintesc privirea lipsită de viață de pe chipul lui Oak dinainte de confruntarea lui cu căpcăunul și de cuvintele furioase ale lui Tiernan.

—Din această cauză am ucis din greșeală o persoană pe care Violet o plăcea mai mult decât pe mine.

—Ah! zic. Asta-i o situație extrem de nefericită.

—Apoi a fost Sibi, care a vrut să fugă de la Curte cu mine, dar de cum am plecat și-a regretat decizia și a plâns până când am dus-o înapoi acasă. Și Loana, o sirenă, care găsea lipsa cozii mele intolerabilă, dar a încercat să mă înece ori0cum, pentru că i se părea la fel de intolerabil că aş putea să iubesc pe o alta.

Felul în care povestește aceste întâmplări mă face să-mi aduc aminte de cum mi-a istorisit lucruri dureroase și mai înainte. Unii oameni râd în fața morții. El râde în fața disperării.

—Câți ani aveai?

—Cincisprezece ani cu sirena, îmi zice el. Aproape trei ani mai târziu, sunt cu siguranță mai înțelept.

—Cu siguranță, zic, întrebându-mă dacă chiar așa stau lucrurile.

Întrebându-mă dacă vreau să fie mai înțelept.

Intrarea în Piața Undry este marcată de doi copaci încli0nați unul spre celălalt, cu crengile împletite. Când ne aple0căm ca să trecem pe sub arcadă, ceea ce înainte se ascundese în spatele acordurilor îndepărtate de cântece și ale petelor de culoare dezvăluie acum o întreagă panoplie. Magazinele și tarabele umplu poiana. Aerul este bogat în parfumuri, mied și fructe la grătar. Când trecem pe lângă un cort imens, plin cu lăute și harpe, vânzătorul încearcă să ne atragă atenția peste sunetul scos de unul dintre instrumente, relatând întocmai arta meșteșugăritului său.

Pe măsură ce înaintăm, remarc că piața se întinde până la o zonă stâncoasă din apropierea țărmului, unde a fost con0struit un dig care intră în valuri. În capătul lui se leagă o singură ambarcațiune. Mă întreb dacă este cea pe care Tiernan încearcă să o cumpere de la goblini.

Apoi sunt distrasă de bocănitul fierarilor și de un crâmpei de cântec. Nu departe de locul în care ne aflăm e o fierărie, una cu săbii etalate la intrare. Și alături, un stâlp căruia îi dau roată câțiva dansatori, cu funde în mâini. O tarabă vinde pele0rine în toate culorile cerului, de la primele nuanțe rozalii ale răsăritului la albastrul intens al miezului de noapte, presărat cu stele. La o brutărie se face reclamă pâinilor împletite, cu coaja lor lucioasă decorată cu ierburi și flori.

— Nu aveți aur? strigă un vânzător cu coarne de cerb. Plătiți cu o buclă de păr, cu un an de viață, cu un vis pe care v-ați dori să nu-l mai aveți niciodată!

— Veniți! ne ademeneste un alt negustor. Avem cele mai bune jachete pe o distanță de aproape cinci sute de kilometri. Verzi ca otrava. Roșii ca sângele. Negre ca inima Regelui din Elfhame.

Oak se oprește să cumpere cașcaval împăturit în hârtie cerată, o jumătate de duzină de mere și două pâini. Ne cum0pără și haine mai groase, precum și căciuli și mănuși. Funie, ranite noi și o ancoră ai cărei dinți se încovoiaie asemenea ten0taculelor unei caracatițe care străbate apa.

Trecem pe lângă un bărbat care vinde butoaie cu săgeți, care au diferite tipuri de pene fixate la capăt. Pene de cioară, de vrabie și chiar de pitulice. Pe lângă o mulțime de rochii în nuanțe de verde-cărăbuș strălucitor, șofran și roșu-rodie. Pe lângă o tarabă cu buchete de ierburi uscate, atârdate cu susul în jos, alături de păstăi cu semințe. Apoi dăm de un vânză0tor de cărți, cu rafturi pline de tomuri vechi și volume goale, proaspăt legate, deschise la paginile lor de un alb cremos, care așteaptă să fie scrise. La următoarea tarabă, un alchimist afișează un raft cu otrăvuri, printre care se numără chiar și cerneală otrăvită. Alături de ele sunt înșirate cranii cu forme ciudate.

Oak se oprește ca să cumpere niște materiale explozive.

—Pentru orice eventualitate, mă liniștește el.

—Dragă domniță, mi se adresează o Făptură, un bărbat care pășește spre noi dintr-un magazin care vinde bijuterii.

Are ochi de șarpe, iar limba despicată îi țâșnește afară din gură când

vorbește.

— Acest ac de păr arată de parcă ar fi fost făcut pentru tine! E frumos - aur și argint împletit în forma unei păsări, cu

o singură piatră verde în cioc. Dacă ar fi fost expus undeva, ochii mi-ar fi alunecat peste ac ca peste oricare dintre zecile de lucruri pe care nu le pot avea. Așa însă, din moment ce mi-l întinde, nu pot să nu-mi închipui cum ar fi să fie al meu.

— Nu am bani și am prea puține de dat la schimb, îi spun cu regret, scuturându-mi capul.

Privirea vânzătorului se îndreaptă spre Oak. Cred că își închipuie că prințul este iubitul meu.

Oak intră în joc și întinde mâna după ac.

— Cât este? Și accepți arginți sau vrei ultima dorință a inimii mele?

— Arginții sunt o plată perfectă.

Vânzătorul zâmbește, în vreme ce Oak scotocește ranița în căutarea unor monede.

O parte din mine ar vrea să refuze, dar îl las să cumpere acul de păr, după care îl las să-l folosească pentru a-mi prinde părul la spate. Degetele prințului sunt calde pe gâtul meu. Abia după ce îmi dă drumul, tremur.

Oak mă măsoară atent.

— Sper că nu ești pe cale să îmi spui că îl urăști și că ai fost doar politicoasă.

—Nu îl urăsc, îi răspund încet. Și nu sunt politicoasă. Asta îl face să râdă.

—O calitate încântătoare.

Admir acul de păr în fiecare suprafață în care mă pot vedea.

Traversăm o peluză largă, unde este pus în scenă un spectacol cu păpuși. Făpturile sunt adunate în jurul unei cutii cu cortină, cu privirile îndreptate

spre o cioară decupată cu măiestrie, care pare să zboare deasupra unei mori. Observ câțiva copii umani și mă întreb dacă sunt copii-schimbați.

Păpușa în formă de cioară plutește în jos, până la un copac din hârtie pictată. Păpușarul ascuns mișcă un jalon și ciocul păsării se deschide și se închide.

Cioara cântă:

Cra-cra, cra-cra M-a ucis mama mea,

M-a mâncat tata,

Oasele sora mi le-a adunat

Și sub măr le-a îngropat.

Iată! Din ou am ieșit tânără cioară

Cra-cra, cra-cra, ce pasăre frumoasă-s dară!

Mă opresc ca să privesc. Se dovedește că morarului îi place atât de mult cântecul, încât îi oferă ciorii o piatră de moară ca să îl audă din nou. Iar când pasărea zboară acasă, dă drumul pietrei în capul mamei sale vitrege și o ucide.

Mulțimea încă aplaudă când îmi dau seama că Oak s-a dus la magazinul fierarului. Ajung la timp ca să văd un bărbat cu sprâncene stufoase întorcându-se din spatele fierăriei cu ceva ce pare a fi o cutie din metal și sticlă, creată pentru a-și etala conținutul. Are piciorușe de aur și nimic înăuntru.

—Ce e aia? îl întreb pe Oak, în timp ce el își așază cu grijă obiectul în raniță.

—O raclă, îmi răspunde. Fermecată pentru a păstra ce are înăuntru conservat pentru eternitate. Seamănă cu aceea în care s-au aflat oasele lui Mab. L-am trimis pe Titch înainte, ca să mi-o comande.

— Și aceasta este pentru...

Oak îmi face semn să ne îndepărtăm de atelier și pășim împreună spre doc.

— Pentru o inimă de căprioară, îmi spune prințul. Pentru că asta am de gând să îi duc lui Lady Nore. Pusă într-o raclă elegantă, nu-și va da seama, cel puțin pentru o perioadă, că nu este inima adevărată. Sper că vom câștiga suficient timp cât să ne putem atinge scopul și tu să te apropii de ea.

— O inimă de căprioară? repet.

— Asta aduc cu mine în nord. Un truc. O farsă, cum este cea cu moneda.

Îi zâmbesc lui Oak, convinsă, pentru prima oară, că suntem în aceeași tabără.

Ajunși pe mal, dăm de cavaler, care încă se târguiește cu goblinii. Unul dintre ei are părul auriu și o bărbie ascuțită, cel de-al doilea, părul negru și sprâncene dese, iar al treilea, urechi foarte mari și niciun fir de păr pe cap. Goblinul chel ține o ploscă cu vin și mă privește cu seriozitatea unui adevărat bețivan. Își împarte băutura cu un uriaș roșcat, care stă pe doc, balansându-și picioarele enorme în mare.

Goblinul cu păr negru cântărește în palmă un cuțit cu mâner de argint.

— Ce altceva mai ai?

Pe un bolovan din apropiere observ un morman mic de lucruri, care alcătuiesc o adevărată comoară: o perlă mare, cel puțin șaisprezece bucăți de aur și o piatră prețioasă, care s-ar putea să fie un smarald.

— Supraestimezi valoarea a ceea ce vinzi, zice Tiernan. Goblinul beat râde în hohote.

Pe apă se află o barcă cioplită în formă de cormoran. În partea din față, curbura gâtului lung îi oferă o alură agresivă, iar aripile de pe o parte și de cealaltă îi protejează pe cei care se odihnesc în carenă. E construită frumos și, dacă mijesc ochii, pot să-mi dau seama că este și vrăjită.

— Ahhl exclamă goblinul cu păr auriu când îl vede pe Oak. Trebuie să-i explici prietenului dumitale că nu poate să achiziționeze una dintre ambarcațiunile noastre cele mai bune cu câteva gablonzuri.

Tiernan este în mod evident frustrat.

— Am stabilit un preț, dar nu reușesc să îl achit cu totul 0atât. Acum, că ai ajuns, putem da diferența și apoi vom putea pleca.

Indiferent de ce îl va fi convins pe cavaler să creadă că este un negociator mai bun decât Oak, se înșală. Lui nu-i stă în fire să înfrumusețeze adevărul sau să pășească în vârfurile degetelor în jurul lui.

Goblinul cu păr auriu ne privește nerăbdător.

— Am vrea să primim ce a mai rămas din plata noastră acum, vă rugăm.

Oak își afundă mâna în raniță și scoate mai multe monede de aur, precum și un pumn de arginți.

— E îndeajuns?

— Vrem inelele tale, zice goblinul cu păr auriu, arătând spre cele trei inele de pe degetele lui Oak.

Nu sunt sigură dacă au vreo însemnătate, dar mă gândesc că nu ar trebui să aibă, de vreme ce Oak oftează și începe să și le scoată. În plus, își lasă și diadema alături de ele. Cu siguranță o coroană este o plată îndeajuns de mare.

Goblinul cu păr auriu își scutură capul.

Observ cum se schimbă zâmbetul prințului. Gură0mieroasă.

— Poate că barca voastră este prea frumoasă pentru nevo0ile noastre. Noi avem nevoie de o ambarcațiune care să facă față mării și nimic mai mult.

Doi dintre goblini fac schimb de priviri între ei.

—Barca lucrată de noi este perfectă pentru a face față mării, zice cel brunet.

—Cu toate acestea, ți se rupe inima la gândul că un vas atât de frumos va înfrunta elementele naturii.

Expresia de pe chipul lui Oak devine una gânditoare.

— Poate aveți ceva mai puțin fin de vândut. Comentariul îl face pe goblinul brunet să-și tragă nasul,

jignit.

— Noi nu facem lucruri urâte.

— Nu, nu! zice Oak, prefăcându-se dezamăgit. Bineînțeles că nu.

Intru și eu în joc.

— Poate că ar trebui să căutăm o barcă în altă parte, propun.

Tiernan arată de parcă ar fi gata să ne sugrume. Nu sunt sigură dacă nu știe ce vrea să facă Oak sau dacă are impresia că nu va funcționa.

Goblinul cu păr auriu îl cercetează pe Oak.

— Chiar nu mai ai nimic de dat la schimb? Nu pot să cred! Niște călători de toată isprava cum sunteți voi! Ce are ea în păr?

Oak se încruntă când îmi scot acul din împletitură. Cu regret, îl așez în grămadă, alături de restul comorilor noastre. Îmi spun că nu contează. Ar fi fost oricum inutil acolo unde mergem.

Goblinul cu sprâncene stufoase chicotește, ridicând acul de păr și întorcându-l pe toate părțile.

— Prea bine. Dacă gablonzurile acestea pestrițe sunt tot ce ne puteți oferi, presupun că ne vom milostivi de voi și vom face târgul. Inelele tale, pumnalul, perla, monedele, smaral0dul - care în mod clar nu e de mărimea unui ou de rață, dia0dema și acul de păr. Pentru astea, vă vom vinde barca.

Zâmbind, Oak face un pas ca să-i strângă goblinului mâna și să pecetluiască înțelegerea.

Tiernan sare în barcă și-mi face semn să-i arunc rucsacul meu. Pare ușurat că negocierile în sfârșit s-au încheiat și că putem porni la drum.

Uriașul beat se ridică greoi în picioare și îl fixează pe prinț cu o privire acuzatoare.

— Ia te uită ce poartă pe sub haine! O armură de aur! mârâie el. O vom lua și pe asta. Spune-i!

— Am stabilit împreună un preț, îi avertizează Tiernan. Oak își duce mâna la mânerul sabiei și îi citește ceva sălbatic în privire.

—Nu vreau să lupt, zice, iar eu sunt convinsă că o parte din el este sinceră.

—Ai vrut să ne înșeli! țipă uriașul.

Cu disperare, îngenunchez și încep să desfac funia care leagă barca de doc. E udă și strânsă bine, având și un strop de magie pe margini.

— Rangî! i se adresează unul dintre goblini uriașului. Am făcut o înțelegere.

Uriașul este foarte beat însă, prea beat ca să-i mai pese de negocieri. Se întinde după prinț, iar acesta sare în spate. Tiernan strigă un avertisment, deși nu prea știe căruia dintre ei. Expresia de pe chipul prințului a devenit rece și goală.

În cele din urmă desfac nodul și barca începe să plutească, eliberată.

Îl apuc pe Oak de umăr și el mă privește cu ochi goi. Pentru o clipă, mi se pare că nu mă recunoaște.

— Știi să înoți? îl întreb.

Prințul dă din cap o dată, de parcă s-ar trezi dintr-un vis. O clipă mai târziu, se avântă.

Nu ca să-l apuce pe uriaș, așa cum mă așteptam. Sau pe mine. Oak pune mâna pe acul de păr. Apoi, întorcându-se, aleargă spre apă.

— Hoții! urlă unul dintre goblini, în timp ce noi sărim de pe doc împreună.

Aterizez cu un țipăt, împrăștiind apă în jur, la două picioare depărtare de barcă. Mă scufund, până când picioarele îmi ating mărul de pe fund, apoi

mă avânt spre suprafață.

Din valuri, îl văd pe prinț ținându-se de aripa cormoranului cioplit. Își întinde mâna.

Înot spre el, scuipând apa noroioasă.

În spatele nostru, goblinii tipă. Tiernan îi ignoră și mă trage pe punte. Apoi se întinde după Oak.

Furibund, uriașul sare în apă și începe să taie valurile cu brațele sale mari.

Prințul ajunge pe brânci până la catarg și desface pânza. De îndată ce se înalță - deși nu bate prea tare vântul în această după-amiază -, pânza se umflă. Magia care ne poartă rapid pe valuri nu pare să poată fi combătută de goblini, așa că-n câteva clipe ne distanțăm de uriaș.

Îmi ling sarea de pe buza de sus. Tiernan ia cârma și ne îndreaptă departe de țărm. Titch își face apariția dinspre piață, cu un fluierat, și dă roată bărcii o dată, pentru ca mai apoi să se așeze pe catarg.

În scurt timp, docul nu se mai vede.

Oak se îndreaptă spre proră, strângând în jurul lui o pelearină, cu privirea pierdută pe mare.

Îmi amintesc călătoria către insulele din Elfhome, pe o ambarcațiune mult mai mare. Am fost ținută dedesubt pentru cea mai mare parte a voiajului, dar m-au scos o dată sau de două ori pe punte, ca să trag în piept aerul sărat al mării și să ascult chemarea pescărușilor.

Dacă te căsătorești cu băiatul, mi-a spus atunci Lady Nore, nu îi vei putea scoate imediat inima din piept. Știu cât ești de însetată de sânge, dar va trebui să ai răbdare. Și a râs ușor.

Am dat din cap, încercând să par însetată de sânge și răbdătoare. Dispusă să fac orice mi-ar fi câștigat mai mult timp la soare.

Nu eram nerăbdătoare să ucid un băiat pe care nu îl întâlnisem în viața mea, dar nici nu mă gândisem prea mult la asta. Dacă asta voia Lady Nore

de la mine și avea să mă cruțe de durere, eram dispusă să o fac.

E greu de crezut cât de repede am devenit de nerecunoscut pentru mine însămi.

Mă întreb cum se vede Oak pe sine înainte de o luptă. Și apoi mă întreb cum se vede după.

— Wren, zice Tiernan, smulgându-mă din gânduri. Ce poți să ne spui despre locul în care mergem?

Îmi scotocesc mintea atent, prin ceața timpului.

— Citadela are trei turnuri și trei intrări, dacă o socotești și pe cea aeriană.

Le schițez cu un deget umed pe lemnul carenei. Tiernan se încruntă.

—Ce e? întreb. Cunosc locul la fel de bine ca Hyacinthe.

—Mă gândeam la intrarea aeriană, îmi răspunde Tiernan cu băgare de seamă. Nu cred că am mai auzit de ea până acum.

Dau din cap.

—Păi, nu-i tocmai o ușă. Unul dintre turnuri are o arcadă deschisă, prin care pătrund chestii în zbor.

—Cum ar fi păsările, spre exemplu, zice el. Hyacinthe ar fi putut să menționeze că intrarea aceasta o folosea.

—Toate intrările aveau paznici, în afară de aceea, zic. În mare parte huldufolki, pe atunci. Poate că acum sunt și crea0turi din bețe.

Tiernan dă din cap în semn de încurajare și continui.

— Fundația și primul nivel al Citadelei sunt făcute cu totul din rocă neagră. Pereții de dincolo de ele sunt din gheață, translucizi în unele locuri - uneori aproape transparenți - și opaci în altele. E greu de crezut că te-ai putea ascunde undeva fără ca propria umbră să te dea de gol, zic, cunoscând acest fapt prea bine. Închisoarea este în zona alcătuită din rocă neagră.

Tiernan pescuiește o bucată de plumb din buzunar.

— Uite, vezi ce poți să desenezi cu ăsta!

Schițez poarta de la garnizoana din centrul Citadelei în linii șterse, pe lemnul punții.

Cunosc Citadela, știu unde doarme Lady Nore, îi cunosc camera tronului și sala de bal. Poate că Hyacinthe se pricepea mai bine la tactică, dar eu știu numărul de pași care trebuie făcuți până în vârful fiecărui turn. Cunosc toate colțurile în care s-ar putea ascunde o copilă, fiecare ungher din care ar putea fi târâtă afară.

— Dacă aș putea pătrunde în camera ei, aș putea să o supun, zic. Lady Nore nu are prea multe gărzi cu ea, acolo.

Însă Lady Nore va avea ferocitate, ambiție și nu va ezita să verse valuri de sânge. Ea și Lordul Jarel urau slăbiciunea de parcă ar fi fost o boală care se poate lua.

Îmi închipui căpăstrul înfigându-se în pielea lui Lady Nore. Satisfacția pe care o voi simți în fața groazei sale. Momentul dinainte să realizeze că e prinsă în cursă, cât încă își poartă aroganța ca pe o armură, și felul în care se va schimba la chip în timp ce o cuprinde panica.

Faptul că imaginea asta mă încântă înseamnă, poate, că le semăn mai mult decât îmi place să cred.

Gândul, de altfel deranjant, mă face să mă ridic și să mă îndrept spre proră, unde se află Oak, cu o pelerină udă pe el.

Șuvițe umede de păr îi sărută obrazii și îi sunt lipite de gât și de vârfurile delicate ale coarnelor. Buzele îi par la fel de albastre ca ale mele.

—Ar trebui să pui haine uscate pe tine, îmi spune.

—Ar trebui să-ți urmezi propriul sfat, prințule!

Oak își coboară privirea, de parcă ar fi surprins să vadă că este pe jumătate înghețat. Apoi își îndreaptă ochii spre mine.

— Am ceva pentru tine.

Întind mâna, așteptându-mă să-mi dea înapoi acul de păr, dar el îmi pune în mână căpăstrul.

— De ce? întreb, holbându-mă.

— Unul dintre noi trebuie să aibă grijă de el. Fii tu aceea, zice. Vino la Citadelă alături de noi și încearcă să crezi că, orice ce se va întâmpla, orice spun sau fac ori am făcut, intenția mea este ca noi toți să supraviețuim acestei misiuni. Ca noi să ieșim învingători.

Vreau să am încredere în el. Vreau atât de tare să am încredere în el.

Mâna mi se strânge în jurul chingilor de piele.

— Bineînțeles că vin la Citadelă. Oak mă privește în ochi.

— Bun.

Îmi permit pentru o clipă să mă relaxez, să cred în prietenie.

— Și cu acul meu de păr cum rămâne?

Oak rânjește și mi-l întinde. Îmi trec ușor degetul mare peste pasărea de argint, apoi folosesc acul ca să-i strâng lui părul la spate. În timp ce degetele îmi alunecă pe gâtul său, încurcându-se în mătasea buclilor, Oak tremură ușor, și nu cred că este din cauza frigului. Deodată, sunt foarte conștientă de aspectul fizic al trupului său, de picioarele lungi și de curbură gurii, de adâncitura gâtului și de urechile ascuțite, unde cândva atârnav cercei. De părul prins cu acul meu, revărsat peste o corniță cafenie ca să i se odihnească pe pomeți.

Când privirea lui o întâlnește pe a mea, dorința, ascuțită ca o lamă, taie aerul dintre noi. Timpul încetinește. Vreau să-i mușc buza. Vreau să-i simt căldura pielii. Vreau să-mi strecor mâinile pe sub armura lui și să trasez harta tuturor cicatricilor lui.

Tresărim amândoi când hobul cu față de bufniță își ia zborul de pe catarg. Mă ridic prea repede, trezită brusc la realitate. Sunt nevoită să apuc

aripile de lemn ale cormoranului ca să nu alunec în mare.

Tiernan este cam la douăzeci de pași depărtare, cu privirea ațintită asupra orizontului, dar mi se aprind obraji de parcă ar putea să-mi citească gândurile.

— Wren?

Oak mă privește straniu.

Mă îndrept spre cabină, aplecată de vânt. Însă, în ciuda distanței dintre noi, încă tânjesc să îl ating.

Nu pot decât să-i fiu recunoscătoare că nu mă urmărește și coboară ca să-și ia haine uscate. Mai târziu, când își croiește drum spre cârmă, o preia fără cuvinte de la Tiernan.

Barca, purtată de un vânt nevăzut, zboară pe ape. Întrezărim ambarcațiuni de-ale muritorilor: șalupe și petroliere, bărci de agrement și schifuri pentru pescuit. Ne îndreptăm spre nord, pe la capul Țărmului de Est, trecând pe lângă Maine pe de o parte și pe lângă insulele din Elfhame de cealaltă. Apoi înaintăm prin golful St. Lawrence până în Marea Labrador.

Totul ar trebui să fie la fel ca înainte, doar că nu este. De fiecare dată când mâna mea o atinge pe a lui Oak când îmi întinde o bucată de pâine sau o ploscă plină cu apă, nu am cum să nu observ. Când dormim cu rândul, în vreme ce unul dintre noi rămâne să navigheze la lumina stelelor, sunt tentată să-i privesc chipul, de parcă aș putea să-i citesc în vis secretele.

Ceva nu este deloc în regulă cu mine.

În cea de-a treia zi, în timp ce mâncăm, mă întorc și arunc un cotor de măr în mare și bag de seamă că îi dau roată rechinii. Aripioarele lor taie elegant suprafața apei. La așa mică adâncime, până și corpurile lor lungi și deschise la culoare sunt vizibile.

Trag aer în piept.

Oak își pune mâna streășină la ochi ca să se ferească de soare chiar în clipa în care o sirenă iese la suprafață, cu părul argintiu la fel de strălucitor ca

spuma valurilor.

— Loana, rostește Oak cu un zâmbet care pare doar ușor forțat.

Îmi amintesc numele. Este una dintre fetele de care s-a îndrăgostit, cea care a vrut să îl înece.

Îi arunc o privire lui Tiernan, care a apucat mânerul sabiei, deși și-o ține încă în teacă. Nu prea cred că spada ne va fi de folos în situația de față.

— Ai trimis după mine și eu am venit, Prințule Oak. Și ai noroc că am făcut-o, pentru că acum, când Regina Orlagh slăbește pe zi ce trece, Marea de Jos e asaltată de pretendenți la tron, fiecare căutând să obțină un avantaj. Curând s-ar putea ca eu să-ți rămân singura prietenă din adâncuri.

—Tratatul de pace cu pământul este încă în vigoare, îi amintește Oak.

—Deocamdată, o, tu, cel frumos!

Părul sirenei plutește în jurul ei ca un halo de argint. Ochii ei au albastrul strălucitor al cioburilor din sticlă de mare. Coada i se ridică leneș la suprafață în spatele ei și apoi alunecă din nou în valuri.

—Se zvonește că Nicasia are de gând să organizeze o competiție și să se căsătorească cu cel care va ieși câștigător.

—Ah! murmură Oak cu băgare de seamă. E distractiv?

—Sau poate că va anula tratatul.

Un rechin înoată până la sirenă, iar ea îl mângâie. Mă holbez fascinată. Fălcile creaturii arată de parcă ar putea frânge barca în două.

—Și, odată ce va aduna toți concurenții într-un singur loc, va lăsa țărmul să-i distrugă.

—Vai! grăiește Oak. Pământul încearcă să-și rezolve propriile probleme. Motiv pentru care ți-am căutat ajutorul. Ne-am dori să fim ascunși cât traversăm marea, pentru a putea acosta în taină.

—Ai putea călători mai iute pe sub mare. Tonul sirenei este numai tentație.

—Chiar și așa, răspunde Oak. Loana se îmbufnează.

— Prea bine, dacă asta este tot ce vrei de la mine, voi face ce-mi ceri pentru un sărut.

— Oak..., începe Tiernan, cu un avertisment în glas.

Fac un pas mai aproape de prinț, în timp ce el îngenunchează pe carenă.

— Destul de simplu, zice Oak, deși ceva din expresia lui neagă aceste cuvinte. Și deloc o povară.

Observ o funie legată de catarg. În timp ce prințul vorbește, îi împing capătul cu piciorul spre Oak.

Prințul nu-și coboară privirea când funia îi atinge coapsa. Și-o răsucește în jurul brațului, în timp ce se apleacă spre Loana.

Sirena se întinde spre el cu degetele ei unite de membrană, prinzându-i ceafa. Lipindu-și buzele de ale lui. Trebuie să fie mai reci ca marea, mai reci ca ale mele. Ochii prințului aproape se închid, genele îi coboară. Sirena și-a strecurat limba în gura lui. Îl strânge tot mai tare.

Urăsc ce văd, dar nu-mi pot feri privirea.

În clipa următoare, sirena îl trage brusc pe Oak spre ea, lovind apa cu coada. Funia se întinde la maximum și este singurul lucru care-l împiedică pe prinț să fie tras în mare.

Oak se târăște înapoi pe barcă, respirând sacadat. Are cămașa umedă de la picăturile de apă. Buzele îi sunt înroșite de la sărutul sirenei.

— Vino cu mine sub oglinda apei! îl cheamă ea. Îneacă-te cu mine în plăcere!

Prințul râde, puțin zguduit.

—E o propunere atrăgătoare, dar trebuie să îmi duc misiunea la bun

sfârșit.

—Atunci mă voi grăbi, ca să te ajut să o închei mai repede, zice ea, cufundându-se în apă.

Rechinul o urmează, dispărând în adânc. Văd cu colțul ochiului strălucirea palidă a unei perdele de ceață.

—Sper că a meritat faptul că era cât pe ce să fii tras pe fundul mării, zice Tiernan, scuturându-și capul.

—Suntem ascunși de ochii Bogdanei și ai lui Lady Nore, spune Oak, fără să ne privească însă pe niciunul în ochi.

La căderea nopții navigăm pe lângă niște blocuri plutitoare de gheață și acostăm pe o plajă bătută de vânturi, în apropiere de Strâmtoarea Hudson. Oak trage barca sus, pe stâncile negre. Tiernan o leagă cu o funie, ca să se asigure că va rămâne acolo la venirea fluxului. Nu îmi cer să îi ajut, iar eu nu mă ofer voluntară.

Deasupra noastră, luna palidă luminează întoarcerea mea acasă.

Îmi aduc aminte de versurile de la spectacolul pentru păpuși, când cioara i-a cântat morarului. Cra-cra, cra-cra, ce pasăre frumoasă-s dară!

Capitolul 13

Vânturile bat deasupra munților, năvălind în vale cu un șuierat sinistru. Soarele după-amiezii târzii se reflectă în părul auriu al lui Oak, aproape la fel de strălucitor ca zăpada.

Pelerine groase ne atârnă greu pe spate. Titch stă ghemuit în șalul de la gâtul prințului, scoțându-și din când în când capul ca să se uite chiorâș la mine.

Zăpada cade arareori liniștit. Se învălătuțește și ne orbește. Se agață de orice, lucind și sclipind, iar când adie o rafală de vânt, se preschimbă în ceață albă.

Și înțeapă. Mai întâi, asemenea unor ace, apoi ca niște lame. Particule mici de gheață ne zgârie obrazii. Dar, chiar și când zăpada se așază, ascunde capcane. Fac un pas prea greoi și mă afund - unul dintre picioare îmi dispare în omăt, iar celălalt mi se îndoaie dureros, din coapsă, pe pojghița de gheață.

Oak se apleacă și-mi întinde mâna, ridicându-mă.

— Domnița mea, zice el, de parcă m-ar ajuta să urc într-o trăsură.

Îi simt apăsarea degetelor prin ambele noastre mânuși.

—Sunt bine, îi zic.

—Bineînțeles că ești, aprobă el.

Pornesc din nou la drum, ignorând faptul că șchiopătez ușor.

Pădurea de Piatră se întinde amenințător dinaintea noastră, la mai bine de treizeci de kilometri depărtare, în ambele direcții, așa că e greu să-ți dai seama cum am putea să o ocolim. Pini înalți, cu scoarța de un gri argintiu, cresc din pământul acoperit de zăpadă, înălțându-se ca un zid impunător și vast.

Înaintând, dăm de o țepușă înfiptă în sol, care are în vârf capul unui trol. Teapa din lemn e înclinată într-o parte, aplecată parcă de forța vântului, și toată partea de sus e înneogrită de un fluid uscat. Ochii trolului se holbează în vid, cu irisurile lor lăptoase acoperite de ceață. Genele sunt albite de promoroacă.

Pe țepușă sunt scrise următoarele cuvinte: Sângele meu a fost vărsat întru gloria Regelui de Piatră, care conduce de sub lume, dar trupul meu aparține Reginei Zăpezii.

Mă holbez la cap, la tăietura grosolană de la gât și la așchiile de os vizibile dedesubt. Apoi privesc în față, la întinderea acoperită de zăpadă, punctată cu forme straniu de similare. Acum, că știu că nu sunt crengi căzute sau copaci subțiri, văd că sunt cel puțin jumătate de duzină, dintre care trei sunt grupate la un loc și restul împrăștiate.

În timp ce stau și mă întreb care este semnificația lor, arătarea își deschide gura și vorbește:

— În numele reginei noastre, croncăne cu o voce șoptită, îngrozitoare, bine ați venit!

Fac un pas în spate, uluită, alunec și aterizez în fund. Cât încerc să mă pun din nou pe picioare, Tiernan își scoate sabia și spintecă acel craniu în două. Jumătate cade în zăpadă, împrăștiind cheaguri de sânge înghețat, atât de mari încât arată ca niște rubine.

Buzele creaturii se mișcă însă în continuare, urându-ne fără oprire bun-venit.

Oak ridică din sprâncene.

— Cred că ar trebui să deducem că prezența noastră nu mai este un secret.

Tiernan își îndreaptă privirea spre jumătatea de duzină de siluete asemănătoare acestuia. Dă din cap o dată, își șterge sabia pe pantaloni și și-o pune la loc în teacă.

—Nu mai e mult până la peșteră. Acolo ne vor aștepta blănuri și lemne pentru foc. Putem plănuî ce vom face mai departe din adăpost.

—Când ai făcut atâtea provizii? îl întreb.

—Când am fost aici cu Hyacinthe, îmi spune Tiernan. Deși nu am fost noi primii care au folosit peștera. Erau deja niște provizii vechi acolo, de pe vremea când Curtea Dinților și șoimii lui Madoc și-au ridicat tabăra în apropiere.

În timp ce înaintăm prin nămeți, mă gândesc la răspunsul pe care mi l-a dat Tiernan.

Până acum nu mi-a atras atenția momentul în care Hyacinthe fusese răpit. Am știut că soldatul a fost în Elfhame îndeajuns încât să plănuiască asasinarea lui Cardan și să i se pună căpăstrul. Asta trebuie să se fi întâmplat înainte ca Madoc să fie răpit.

Însă faptul că Hyacinthe s-a aflat în Elfhame pe când generalul era sechestrat mi se pare o coincidență stranie. A ajutat-o pe Lady Nore? A știut de planul ei și nu a zis nimic? Tiernan are oare mai multe motive decât bănuiam ca să se simtă trădat?

Cel de-al treilea cap pe lângă care trecem aparține unui bărbat din Nobilime. Ochii sunt picături negre, pielea a căpătat o paloare nefirească din cauza sângelui pierdut. Același mesaj despre Regele de Piatră, pe care l-am citit pe țepușa trolului, se află scris și pe a acestuia.

Oak se întinde ca să-i atingă obrazul înghețat. Își închide ochii.

— L-ai cunoscut? Prințul ezită.

— A fost un general. Lihorn. Unul dintre șoimii blestemați. Obişnuia să vină acasă la tatăl meu când eram mic, să bea și să pună la cale strategii.

Din fericire, capul acesta nu vorbește.

Oak tremură în pelerina lui. Tiernan se descurcă puțin mai bine. Lâna groasă din care sunt țesute hainele lor le oferă ceva protecție împotriva înghețului, dar nu îndeajuns.

Soarele colorează gheața în nuanțe de stacojiu și aur, în timp ce ne croim drum pe versantul muntelui. E un urcuș abrupt. Ne cățărăm pe stânci,

încercând să nu alunecăm. Mi-e greu să înaintez, așa încât prefer să rămân tăcută, concentrându-mă. Oak urcă pe brânci în urma mea, copitele lui alunecând pe gheață. Datorită antrenamentului pe care îl are, Tiernan pășește cu mai multă ușurință, dar respirația sa greoaie trădează efortul pe care îl depune. Pe măsură ce bolta cerească se întunecă, aerul devine cu atât mai rece. Răsuflarea lui Oak se transformă în aburi, iar Tiernan tremură. Gerul arde prin țesătura mânușilor, le amortește degetele, îi face neîndemânatici. Eu nu sunt afectată, deși sunt poate puțin mai vivace, mai trează.

Rafalele de vânt ne izbesc obrajii cu ace ascuțite de gheață. Înaintăm încet, abia văzând drumul din fața noastră printre arbuști, aflorimente stâncoase și turturi.

Nechemat, îmi vine în minte gândul că dinaintea ochilor am materia din care sunt făcută. Zăpadă și bețe. Bețe și zăpadă. Nu sunt o fată adevărată. Sunt o păpușă de hârtie, cu care să te joci și pe care apoi să o rupi și să o arunci.

Am fost menită să trădez Înalta Curte. Nu ar fi trebuit să supraviețuiesc după aceea. Dacă eu voi fi cea care îi va aduce lui Lady Nore pieirea, voi fi cu atât mai încântată, pentru că nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva.

Intrarea în peșteră este largă și joasă, iar tavanul e un strat de gheață găurit. Îmi plec capul când intru. Hobul cu față de bufniță țâșnește din șalul prințului, avântându-se în întuneric.

Oak scoate din raniță un mănunchi de lumânări. Așază patru în jurul încăperii și le aprinde. Flăcările lor pâlpâitoare aruncă umbre în toate colțurile.

În fundul peșterii sunt îngrămădite fel și fel de provizii: piei vechi de urs, cutii, un cufăr mic și un morman de lemne care, de când se află acolo, au fost acoperite de un strat subțire de gheață.

— Ce lucruri interesante! zice Oak, care se îndreaptă spre cufăr, bătând ușor cu copita într-o parte. Ai deschis ceva din astea ultima oară când ai fost aici?

Tiernan își scutură capul.

— Eram puțin grăbit.

Trebuie să fi fost cu Hyacinthe, care era încă pasăre, înainte ca Oak să îndepărteze blestemul. Fusese prins atunci și închis într-o cușcă? Călătorise pe umărul lui Tiernan, convins că este salvat? Sau mersese de bunăvoie, știind că o va ajuta pe Lady Nore să îl răpească pe Madoc? Acest gând mă face să mă încrunt, de vreme ce-mi amintesc că Tiernan mi-a spus cât de loial fusese Hyacinthe.

Oak cercetează lacătul de la cufăr.

— Odată, Bomba mi-a spus o poveste despre niște păianjeni veninoși, care erau ținuti într-un cufăr. Când un hoț l-a deschis, a fost mușcat pe tot corpul. A murit în chinuri. Cred că așa încerca Bomba să mă facă să nu fur dulciuri.

Tiernan scutură stiva de lemne cu o gheată acoperită de zăpadă. Buștenii se prăvălesc.

— Voi face un foc.

Eu ridic o blană, o întorc pe dos și îmi trec mâna peste capușeală, ca să mă asigur că nu e mușcătură și nu are gândaci.

Nimic. Nici decolorată nu este, ceea ce ar fi indicat că e otrăvită. Singurul miros pe care-l are este un iz slab de la fumul folosit la tăbăcitul pieii.

Câteva uniforme de la armata de mult demobilizată alcătuiesc o grămadă de lână gri. Le scutur și le cercetez, în vreme ce Oak încearcă să deschidă cufărul ruginit.

— *Probabil că nu-i niciun păianjen, declară, când mă uit înspre el.*

Înăuntru sunt rulouri foarte vechi și o roată cerată de cașcaval, alături de o ploscă plină cu vin nămolos. Oak pare dezamăgit.

Mă trezesc că îi cercetez din nou chipul. Arcuirea buzelor zâmbitoare și linia dură a maxilarului. Observ ceea ce vrea să văd și ceea ce vrea să ascundă. După o clipă îi întorc spațele, îndreptându-mă spre intrarea în peșteră, unde Tiernan lovește o flintă străveche de spadă, sperând să apară

o scânteie.

Mă întreb cât de tare îl afectează faptul că e din nou aici, singur de această dată.

— Cât timp ați fost împreună, tu și Hyacinthe? îl întreb, scoțând cutia mea de chibrituri, de două ori intrată la apă, pe care i-o întind lui Tiernan, deși s-ar putea să fie inutilă.

Cavalerul oftează.

— Ne-am cunoscut în vara de dinainte ca Regele Eldred să abdice, la o petrecere din miez de noapte - nu una de la Curte, ci una neprotocolară. Eu încă speram să fiu ales pentru titlul de cavaler.

Mă încrunt, pentru că nu prea înțeleg ce vrea să spună.

— Nu ești cavaler?

Tiernan rânjește, mai amuzat decât l-am văzut vreodată.

— Eu? Nu. Am fost antrenat pentru asta, dar nu mi s-a oferit șansa.

Îi arunc o privire lui Oak, mai nedumerită ca oricând. Nu știu prea multe despre proces, dar eram aproape convinsă că un membru al unei familii regale trebuie să-ți atingă ușor umărul cu o sabie. Cu siguranță numai misiunea aceasta în sine ar fi un motiv suficient de întemeiat pentru obținerea titulaturii.

—M-am alăturat Curții Umbrelor, zice Tiernan, răspunzând întrebării pe care nu o rostesc.

—Ești spion? întreb, cu gura căscată probabil.

—Pe cine altcineva ar fi putut alege sora mea să-mi fie gardă de corp? intervine Oak din fundul peșterii. Are o slăbiciune aparte pentru spionii care au vrut să fie cavaleri, de vreme ce ea însăși a fost unul.

—Pe atunci nu eram spion însă. Eram tânăr și plin de speranță și puțin beat, zâmbește Tiernan, aducându-și aminte. Hyacinthe era pe jumătate

ascuns în umbră și m-a întrebat dacă știu ceva despre profeții. Cred că el era foarte beat. Ne-am pierdut împreună printr-un labirint din garduri-vii și am vorbit despre faptele mărețe pe care plănuiam să le facem, precum cavalerii din vechime. Cruciada lui pentru răzbunare mi se părea teribil de romantică.

Colțul gurii lui Tiernan se crispează, de parcă l-ar durea să-și amintească de acea versiune a sa sau de acel Hyacinthe care încă nu alesese răzbunarea în locul lui.

Focul se aprinde.

— Și acum, iată-te! Ducând la împlinire fapte mărețe! zic. Tiernan zâmbește strâmb.

— Uneori viața ne oferă darul teribil al propriilor dorințe împlinite.

Oak a jupuit ceara de pe cașcavalul din cufăr. Se așază lângă noi, mestecând o fărâmbă din el, crispat.

— S-a maturat, zice prințul, de parcă acesta ar fi un motiv suficient ca să-l recomande în ciuda gustului.

Îi scotocesc prin raniță după un baton de cereale și îl mănânc pe acela în schimb.

— Spune-i și restul! zice Oak.

Cum Tiernan se încruntă, prințul rânjește.

—Da, eu am mai auzit povestea. De multe ori. Dar Wren, nu.

—Ceea ce Oak vrea să-ți spun, presupun, este că eu și Hyacinthe am petrecut aproape doi ani împreună, înainte ca el să plece cu armata lui Madoc. Ne-am făcut promisiuni, așa cum își fac îndrăgostiții.

Vorbele îi sunt ușor încordate. Tiernan pare genul de persoană care, cu cât simte mai profund un lucru, cu atât îi este mai greu să vorbească despre acesta - deși pare să-i fi povestit destul de multe lui Oak.

— Dar când Hyacinthe a vrut să trădez, alături de el, nu am putut să o fac. Răzbunarea lui trebuia să ia sfârșit, mi-am zis. Prințul Dain era mort. Înaltul Rege aducea puțin cu un filfi0zon, dar nu părea mai rău decât Eldred. Hyacinthe nu a fost de acord cu mine. Ne-am certat rău, Sin m-a făcut laș, apoi nu ne-am mai văzut un an întreg.

Sin? Mă forțez să nu zâmbesc la numele de alint pe care Tiernan a reușit să-l țină ascuns până acum.*

—Da, când s-a întors să te ucidă! zice Oak, care se răsu0cește spre mine. Hyacinthe trebuie să fi călătorit cu cei de la Curtea Dinților, la fel ca restul armatei lui Madoc. Și trebuie să fi luptat în Lupta cu Șarpele. Împotriva lui Tiernan.

—Nu ne-am văzut, clarifică Tiernan. Cu atât mai mult nu ne-am luptat. Nu până mai târziu.

Îmi amintesc cum am stat sub patul lui Oak. Mă întreb dacă și el se gândește la asta.

* Păcat (în engleză, în original) (n.r.).

— În închisoare, continuă Tiernan. Eram deja membru al Curții Umbrelor pe atunci și m-au lăsat să îl vizitez. Am vor0bit și m-am gândit - ei bine, nu știam ce avea să se întâmple sau dacă i se va arăta clemență, dar i-am promis că, dacă va fi condamnat la moarte, îl voi salva. Chiar dacă acest lucru ar fi însemnat că, până la urmă, aveam să trădez Regatul Elfhame. În final însă, tot ce a trebuit să facă a fost să arate că își regretă acțiunile. Și nu a vrut să facă nici măcar asta. Tiernan își lasă capul în mâini.

— A fost mândru, zice Oak. Și furios.

— Și eu ar fi trebuit să fiu mai puțin mândru? cere să afle Tiernan.

Oak se întoarce spre mine.

— Și acum urmează partea în care șoimul Hyacinthe merge la Tiernan, care ar fi putut să-l hrănească și să-l aibă înapoi într-un an, dar...

Tiernan l-a refuzat.

—Am regretat, spune el. Așa că, atunci când am auzit că s-a dus la Citadelă, am venit încoace și l-am recuperat pe Hyacinthe. L-am adus în Elfhame. L-am convins pe Oak să-i dezlege blestemul. Și, drept mulțumire, el a încercat să îl ucidă pe Înaltul Rege.

—Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, nu așa se zice?

Oak desprinde încă o fărâmbă din cașcavalul acela îngrozi0tor și încearcă să îl întindă pe ceva, ca să îl topească deasupra focului.

— Și-a făcut griji în privința ta, îi spun lui Tiernan. Hyacinthe.

Tiernan mă privește sceptic.

—În ce sens?

—Crede că ai fost vrăjit de Oak. Tiernan își trage nasul, enervat.

Oak râde, un sunet mai degrabă forțat decât vesel. După o clipă, vorbește din nou:

— Știți, până să facem călătoria asta, am crezut că îmi place frigul. Te poți îmbrăca extravagant când nu riști să transpiri

- brocarturi, căptușeli de aur, pălării. Dar încep să-mi schimb părerea.

Îmi dau seama că Tiernan îi este recunoscător că a atras atenția asupra lui. Cuvintele caraghioase ale lui Oak, zâmbe0tul lui, toate mă îndeamnă să-i fac jocul.

Îmi dau ochii peste cap.

El rânjește.

— *Tu ai o eleganță subtilă, așa că n-ai de ce să-ți faci griji în privința vremii.*

Când vine vremea să ne culcăm, Tiernan și Oak se înve0lesc în pieile de urs. Prințul îmi trage una peste umeri. Nu zic nimic care să mă dea de gol că nu am nevoie de ea, că mie nu îmi este niciodată cu adevărat frig. Când ne întindem lângă foc, Oak mă urmărește cu privirea. Lumina i se reflectă în

ochi.

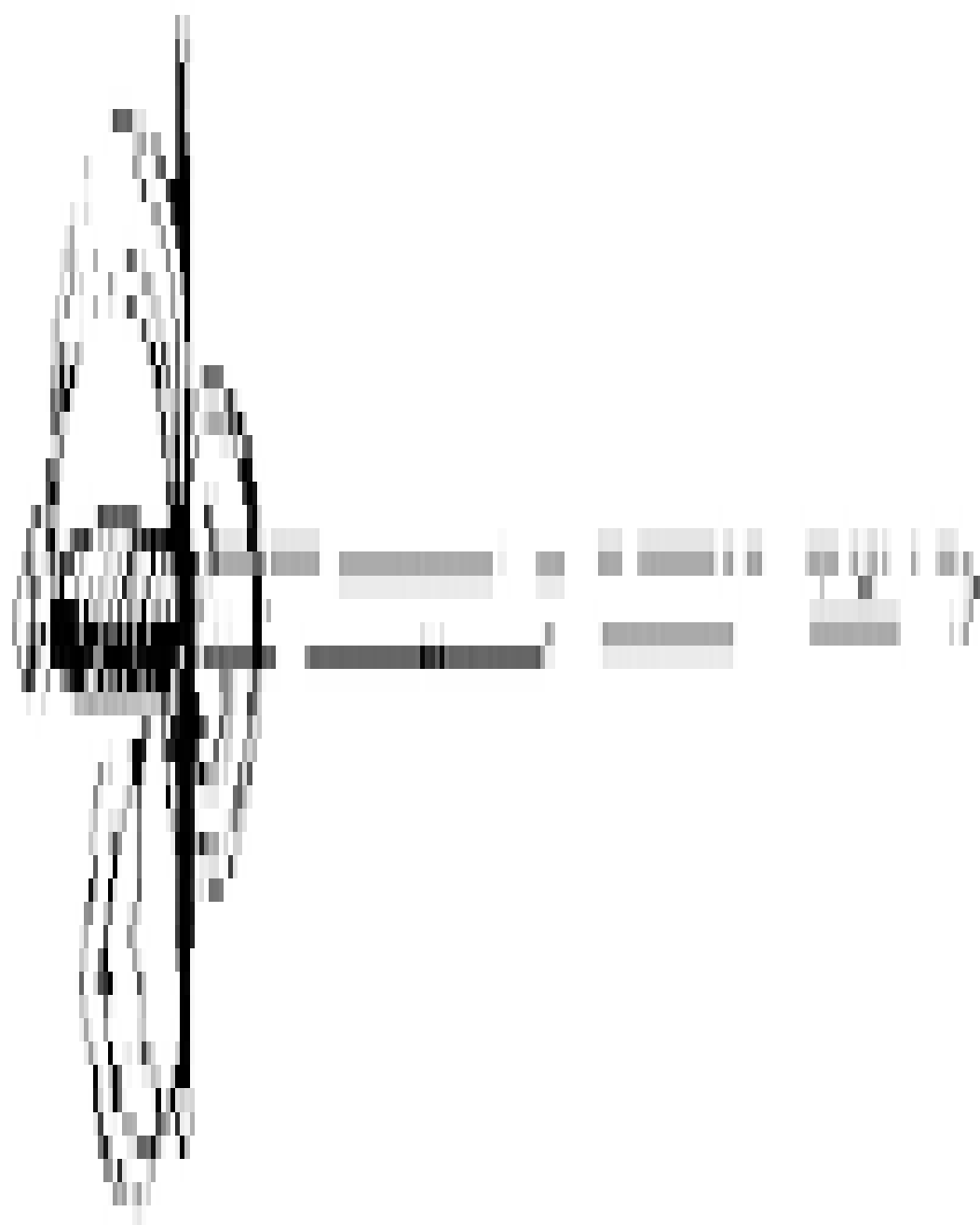
— Vino încoace! zice, chemându-mă cu o mână.

Nu sunt sigură că recunosc acea parte din mine care se pune în mișcare, care se trage ca să-și lase capul pe umărul lui. Acea versiune a mea care îi simte respirația în păr și apăsoarea degetelor răsfirate pe spate. Picioarele ni se întrepătrund, degetele mele de la picioare îi mângâie blana de deasupra copitelor. Mâinile mi se odihnesc pe abdomenul lui și nu pot să nu îi simt trupul dur, musculatura și cicatricile. Când îmi mișc mâna, își ține respirația.

Rămânem amândoi nemișcați. Tiernan, lângă foc, se întoarce în somn.

În lumina flăcărilor, ochii de chihlimbar ai prințului sunt ca aurul topit.

Sunt mai conștientă ca oricând de pielea mea, de mișcarea ușoară a membrelor mele, de felul în care pieptul mi se ridică și coboară încet. Îi aud bătăile inimii, lipită de obrazul meu. Mă simt de parcă aş striga sărută-mă! cu fiecare mișcare neliniștită a trupului. Dar Oak nu se mișcă și sunt prea lașă ca să fac ceva mai mult decât să stau acolo întinsă, tânjind, până când în cele din urmă îmi coboară pleoapele.

Mă trezesc la amiază și îl văd pe Tiernan, care târăște înăuntru trupul unei căprioare. O măcelărește rapid și apoi noi doi mâncăm vânat carbonizat la micul-dejun.

Oak spală inima de sânge și o așază în raclă, cât este caldă încă. Odată depozitată, prințul meșterește la încuietoare, ajustând ceva în interiorul ei, ca să o păstreze închisă.

Apoi pornim din nou la drum, prințul și Tiernan învelindu-se cu blănuri de urs peste pelerine, ca să le țină de cald. În fața noastră se întinde Pădurea de Piatră, lumina reflectându-se de pe copaci, acolo unde gheața le încapsulează crengile.

—Nu putem intra, zic. Trolii lucrează cu siguranță alături de Lady Nore.

—Având în vedere ce am văzut ieri, trebuie să recunosc că ai avut dreptate când ai propus să dăm roată, zice Oak, încruntat, cu privirea ațintită la copaci.

Tiernan zâmbește în colțul gurii.

— Te felicit pentru hotărârea înțeleaptă!

O cotim spre est, pe la marginea pădurii. Chiar și de la depărtare, arată impunător. În copacii de gheață cresc fructe albastre de mărimea piersicilor, închise într-o crustă de pro0moroacă. Unele au căzut și s-au desfăcut, ca niște mere gla0zurate. Miros a miere, a condimente și a sevă. Frunzele copa0cilor scot un foșnet straniu, asemănător sunetelor de clopot eliberate de vânt când suflă printre crengi.

Cu cât înaintăm, cu atât ne dăm mai bine seama că nu putem scăpa de Pădurea de Piatră. Uneori avem impresia că însuși codrul se mișcă. Mi-am ridicat de două ori privirea și m-am trezit înconjurată de copaci. Mrejele magiei îmi amintesc de vârtejurile subterane, de acei curenți calmi și întune0cați de apă care par inofensivi, dar, odată ce te prind pe o plajă, te trag departe de țărm.

Mergem întreaga zi, străduindu-ne să rămânem la margi0nea pădurii. Nu ne oprim ca să mâncăm, ci, de teamă că am putea fi înghițiți de codru, ne

continuăm drumul ronțăind din proviziile luate la pachet. La căderea nopții, marșul nostru este întrerupt de ceva care înaintează spre noi prin zăpadă.

Creaturi din bețe, enorme și îngrozitoare, păianjeni uriași din mă răcini și crengi. Ființe monstruoase cu guri căscate, cu trupuri din scoarță arsă și înnegrită, cu dinți din piatră și gheață. Cu părți din trupurile muritorilor, în mod vizibil integrate în ele, ca și cum cineva ar fi dezmembrat niște oameni ca pe niște păpuși și apoi i-ar fi lipit la loc în niște forme înspăimântătoare.

— Luați-o spre pădure! zice Tiernan, cu resemnare în voce, iar privirea i se îndreaptă spre mine, apoi spre Oak. Acum!

— Dar., începe prințul.

— Nu suntem călare, îi amintește Tiernan. Nu avem nicio șansă pe jos, dacă nu ne adăpostim undeva. Să sperăm că pla0nul tău nebunesc este cel bun până la urmă.

Așa că nu ne mai împotrivism pădurii și ne avântăm în ea.

Trecem în goană pe lângă un bolovan uriaș, apoi pe sub un copac care scoate sunete de clopoțel și din care țințurii amenință să cadă în orice moment. Când mă uit peste umăr, observ că ființele din bețe se apropie de noi mai repede decât mă așteptam.

— Aici! zice Oak, dinaintea unui copac căzut, pe jumătate acoperit de zăpadă. Ne ascundem. Wren, intră dedesubt, cât de jos poți. Poate că, dacă nu ne văd, putem să-i păcălim și să-i facem să treacă pe lângă noi.

Tiernan îngenunchează, lăsându-și sabia alături, în zăpadă, și îmi face semn să vin. Mă ghemuiesc în scobitura de sub copac, cu privirea ațintită la cerul înțesat de stele și la secera luminoasă a lunii.

La șoimul care plutește deasupra.

— Au ochi în aer, îi anunț.

Nedumerit, Oak îmi urmărește privirea și apoi înțelege.

— *Tiernan! șoptește, cu voce aspră.*

Tiernan se ridică în picioare și o ia la goană spre creaturi, chiar în clipa în care pasărea țipă.

— Du-o de aici! îi strigă peste umăr prințului.

O clipă mai târziu, o ploaie de săgeți din gheață zboară din copaci.

Una dintre ele se izbește de pământ, chiar la picioarele mele, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Mă opresc atât de brusc, încât mă prăvălesc în zăpadă.

Oak mă trage în picioare. Înjură, un șir de cuvinte porcoase prăvălindu-se puhoi, unele în limba muritorilor, altele, nu.

Creaturile monstruoase micșorează distanța dintre noi. Cu cât se apropie mai mult, cu atât pot să le văd mai bine rădăcinile care li se zvârcolesc în trupuri, bucățile de piele și ochii care nu clipesc, dinții de piatră, mari ca niște colți.

— Nu te opri! îmi cere Oak, răsucindu-se, cu sabia scoasă. Suntem aproape de Citadelă. Dacă o poate opri cineva, aceea ești tu!

—Nu pot să..., încep. Oak mă privește în ochi.

—Du-te!

Alerg, dar nu prea departe, și îmi scot pumnalul dosit, ascunzându-mă după un copac. Dacă nu am îndemânarea lui Oak, cel puțin sunt feroce. Voi înjunghia tot ce-mi va cădea în mână, iar dacă va veni ceva destul de aproape, voi mușca ori0ce-mi va părea că seamănă cel mai tare a beregată.

Planul meu este pus pe butuci imediat. Cum mă ridic, o săgeată îmi zgârie piciorul, luându-mi pielea cu ea. O crea0tură bizară cu arc se apropie de mine, țintind din nou. Spre capul meu.

Dar arma monstrului este retezată pe din două de Oak, care lovește dintr-o parte, spintecând lemnul și stomacul creaturii. Gura ființei se deschide o dată, dar nu iese niciun sunet, și Oak se răsucesce și o decapitează. Creatura se prăbu0șește într-o ploaie de pământ, fructe de pădure și sânge care se

împrăştie pe zăpadă.

Chipul lui Oak este de piatră, dar în ochi i se citeşte frenezia luptei. Mă gândesc la tatăl lui, gluga-roşie, pe care are de gând să-l elibereze, şi la felul în care trebuie să fi fost antrenat. Mă întreb dacă el şi-a înmuiat vreodată gluga în sângele cuiva.

Mai multe creaturi din beţe se reped la el, cu pielea şi ghea0arele şi colţii lor furaţi, cu săgeţile lucitoare din gheaţă şi săbi0ile acoperite de pete negre.

Poate că Oak este foarte priceput cu spada, dar pare impo0sibil ca o singură persoană să le poată ţine piept tuturor. Oricum ar fi, prinţul pare dispus să încerce.

Se uită spre mine.

— Ascunde-te! îmi spune pe muteşte.

Mă pitesc pe brânci în spatele bolovanului negru şi îmi ţin respiraţia. Pădurea de Piatră este atât de încărcată de magie, încât până şi asta este ameţitor. Farmecele par să pulseze în copaci, pe crengi, printre ferigi şi pietre. Am auzit poveştile despre această pădure, dar este cu totul altceva să fiu înă0untru ei, să simt cum mă înconjoară. Întreaga pădure este blestemată.

Până să pot face ceva, vraja mă prinde în mrejele ei. Simt piatra peste tot împrejurul meu, presiune şi gânduri care alu0necă precum mierea.

Lasă-mă să fiu iar din carne. Pe mine! Pe mine! Două voci bubuie atât de tare, încât trebuie să-mi acopăr urechile, chiar dacă aud cuvintele doar în minte. Puterea lor pură îţi dă senzaţia pe care o ai când atingi un fir de înaltă tensiune. Bolovanul a fost cândva un rege-trol, preschimbat în rocă de soare, iar fratele lui geamăn este undeva, în adâncul pădu0rii. Blestemul lor s-a dezvoltat, întinzându-se şi cuprinzând întreaga Pădure de Piatră. Îi simt mirosul în acele de pin şi în fructele albastre, crăpate, atât de puternic încât nu pot să înţeleg cum de nu am ştiut de mai înainte.

Anticiparea pluteşte în aer, printre copaci, ca o răsuflare ascunsă. Un îndemn să acţionez.

Mă întind spre rădăcina vrăjii, încâlcită adânc în tot ceea ce mă înconjoară. Totul a început cu blestemul original al trolilor, care au fost preschimbați în piatră de lumina soarelui. Pe măsură ce magia a pălit, trolii din Elfhome au început să-și recapete trupurile din carne și oase la căderea nopții, dar acest blestem provine dintr-o vreme în care magia era mai puternică, de pe când piatra era eternă.

Blestemul s-a dezvoltat tot mai mult, hrănindu-se din magia regilor-trol. Alimentat de furia lor, pentru că fuseseră prinși în cursă, îi afecta acum pe semenii lor și pe descendenții acestora.

Simt cum magia încearcă să mă supună, să mă atragă în inima ei, așa cum pădurea a încercat să ne înghită. Mă simt de parcă aș fi îngropată de vie. Scurm prin pământ, smulgând rădăcinile feroase care încearcă să mi se încolăcească în jurul membrelor ca niște șerpi. Dar, chiar dacă eu mă eliberez, blestemul pus asupra Pădurii de Piatră rămâne la fel de ferm ca fierul.

Acum, că i-am atras însă atenția, poate că voi reuși să îi ofer magiei o altă țintă.

Aceștia sunt invadatori, șoptesc în gând, vizualizând creațiile din bețe pe cât de clar pot. Îți vor lua semenii de lângă tine.

Simt tentaculele magiei retrăgându-se din jurul meu cu un oftat. Apoi pământul însuși se crapă, cu o forță atât de mare încât mă aruncă înapoi. Îmi deschid ochii și văd o fisură întinzându-se de-a lungul solului, mai lată decât gura unui uriaș.

Câteva minute mai târziu, Oak se ivește pe brânci dintre doi copaci, ferigile acoperite de promoroacă trosnindu-i sub tălpi. O rafală de vânt se strecoară printre crengile din stânga lui, scuturând în zăpadă o ploaie de ace din gheață, ascuțite ca tăișul unei lame. Prințul sângerează dintr-o rană pe care o are la umăr, iar blana de urs și pelerina i-au dispărut.

Fac un efort ca să mă ridic în picioare. Am mâinile zgâriate până la sânge, iar genunchiul mi-e învinețit. Rana de la săgeata care mi-a atins piciorul pulsează.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Din pădure se aude un strigăt.

— Locul ăsta, zice Oak, ocolind crăpătura uriașă. Câțiva au căzut înăuntru, când s-a deschis pământul. Pe câțiva i-am spintecat eu. Dar mai sunt. Trebuie să mergem mai departe!

Oak se întinde după mâna mea.

I-o apuc și eu pe a lui și ne repezim printre copaci.

—L-ai văzut pe Tiernan?

—Încă nu.

Admir cu câtă convingere rostește cuvintele, neacceptând o altă variantă.

Brusc, prințul se oprește. În luminișul din fața noastră, o creatură-păianjen uriașă, făcută din bețe și pământ, se târăște spre noi.

— Vino! zic, dar Oak îmi dă drumul la mână. Ce faci?

— ăsta este singurul, îmi zice el, ținându-și ridicată sabia subțire ca un ac.

Păianjenul este enorm, înalt cât jumătate de copac. Ne domină. Unul e mai mult decât îndeajuns.

— Oak!

În timp ce el se avântă spre creatură, îmi vine în minte

ceea ce a spus Tiernan despre faptul că Oak își dorește să fie o barcă de care să se sfărâme stâncile.

Păianjenul sare, clănțănind din colții care par făcuți din oase frânte. Aterizează deasupra prințului, care se rostogolește sub el, spintecându-l cu sabia ridicată. Deasupra lui Oak plouă cu țărână. Păianjenul se retrage cu un picior sfârtecat.

Inima îmi bate atât de tare încât mă doare.

Oak se cațără în sus, în creatură. În țesătura de crengi și oase - de parcă ar fi un echipament de la locul de joacă.

Păianjenul se întoarce pe spate, spinii de pe picioare sfâșindu-i propriul piept, apoi își sfârtecă propriile măruntaie ca să ajungă la Oak. Prințul lovește cu sabia, hăcuind monstrul. Bucăți întregi se desprind. Păianjenul se zbate și mușcă aerul, dezmembrându-se. În cele din urmă, ce a mai rămas din el încremenește.

Oak iese din carcasă, cu brațele însemnate de nenumărate zgârieturi. Rânjește, însă, până să apuc să deschid gura, în spatele meu răsună ceva - o mișcare dinspre copaci, la apariția a trei troli înalți.

Au pielea de un verde-deschis, ochii aurii și săgețile cu vârfurile de bronz îndreptate spre pieptul meu.

—Voi ați adus monștrii aceia din Citadelă aici! grăiește unul dintre ei.

—Ne-au urmărit! bâigui.

Trolii poartă armuri dintr-o țesătură grea, cusută cu un model de vârtejuri, care aduce cu harta unui labirint sau cu o amprentă.

—Veniți cu noi dinaintea vornicei noastre! zice cel mai înalt dintre ei. Ea va hotărî ce se va alege de voi.

—Este foarte amabil din partea voastră să invitați doi străini în satul vostru, zice Oak, pășind spre noi, reușind cumva să dea un alt înțeles cuvintelor trolilor, fără să mintă. Dar l-am pierdut pe prietenul nostru în pădurile voastre și nu vrem să plecăm nicăieri fără el.

Cel mai înalt dintre troli arată de parcă ar fi gata să-și preșchimbe cererea într-un ordin. Apoi, din întuneric, sclipind în lumina lunii, un pumnal se lipește de beregata celui mai scund dintre ei.

— Hai să îndreptăm armele alea în altă parte, propune Tiernan.

Cel mai înalt trol își îngustează privirea și coboară arcul. La fel și cel de-al doilea. Al treilea, cu pumnalul lipit de gât, nu se mișcă.

— Se pare că v-ați găsit prietenul, zice el. Oak îi zâmbește încet, plin de considerație.

— Și, prin urmare, nu mai avem motive să vă refuzăm ospitalitatea.

Tabăra trolilor este ridicată într-o poiană largă, în care clădirile din piatră și lut au fost construite în jurul unui foc uriaș. Scânteile zboară și apoi cad ca o ploaie neagră, mânjind de funingine tot ce ating.

Casele sunt construite cu istețime și cu fler artistic. Lutul asemănător unei stucaturi a fost sculptat în diferite forme 0spirale, copaci și chipuri, toate în aceeași culoare pământie, pală - pentru a decora adăposturile. Sus, în capătul pereților, au fost inserate cercuri de sticlă în mare parte verde și aurie, care creează efectul unor ferestre cu vitralii. Mă trag mai aproape și văd că sunt bucăți din recipiente de sticlă și reușesc să zăresc câteva în nuanțe strălucitoare de albastru și stacojiu.

Scala tuturor lucrurilor este intimidantă. Oricât de înalt ar fi Oak, trolii îl depășesc cu cel puțin un cap. Majoritatea au aproape doi metri și jumătate înălțime și trupuri verzi sau gri, la fel ca pietrele în care se preschimbă.

Suntem întâmpinați de o femeie-trol, masivă și pân0tecoasă, care se prezintă drept Gorga, vornicul satului. Are un topor prins la spate și părul împletit în cozi strânse cu agrafe de argint. Poartă o fustă din piele, cu despicături în părți, care o ajută să se miște mai ușor.

— Sunteți răniți, zice ea, cercetând starea în care ne pre0zentăm. Și vă este frig. Rămâneți astăzi cu noi, iar apoi, când se va lăsa din nou noaptea, vă vom oferi provizii și vă vom îndrepta spre destinația voastră în siguranță.

E o propunere care sună mult prea bine ca să fie adevărată. Oak o privește pe femeia-trol în ochi, cu toată sinceritatea.

—Generozitatea ta pare fără margini. Însă poate că voi reuși să te conving să ne dezvălui mai multe despre acest loc. Și despre tine.

—Poate, zice ea, arătând încântată. Te rog să iei o ceașcă de ceai tare cu mine. Ți voi oferi pâine neagră bună și miere.

Îi arunc o privire lui Tiernan. Îmi zâmbește strâmb și își scutură capul, invitându-mă să mă amuz alături de el pe seama lui Oak, care joacă rolul curteanului.

— Să mâncăm ceva cald și să stăm în jurul focului! zice Tiernan, bătându-

mă pe umăr. Nu are nevoie de noi.

Pășim alături, eu șchiopătând puțin. Câțiva troli tineri ne aduc căni făcute din piatră, grele pentru mâinile mele. Sunt pline cu un lichid care arată a ceai, dar are gust de scoarță fiartă. Mă așez pe un bolovan, lângă foc. Căldura este atât de puternică, încât a încălzit pietrele.

Sunt la a doua cană când ni se alătură și Oak, cu un sand0vici cu miere în mână, pe care îl desface, ca să ne ofere fiecă0ruia câte o felie.

— Regele-trol, Hurclaw, este plecat să facă curte, potrivit Gorgăi. A fost destul de vagă în privința cui mai exact. Și des0tul de secretoasă când a venit vorba de ce ni s-ar întâmpla dacă am încerca să plecăm.

—Așadar suntem prizonieri? șoptesc. Oak oftează.

—Căutăm alinare în iluzia că nu suntem.

Iau o gură din pâinea neagră, îndulcită. Apoi mai iau două, îndesându-mi-o practic în gură.

— Cât timp?

Oak zâmbește încordat.

—Cât de puțin se poate. Să stăm toți cu ochii deschiși. Între timp, Wren, poate că ar trebui să văd ce e cu piciorul tău.

—Nu-i nevoie, zic eu, dar el mă ignoră și-mi ridică pantalonul.

E sânge, dar adevărul e că nu-i chiar atât de grav. Asta nu-l oprește pe Oak să ceară bandaje și apă fierbinte.

De când am părăsit lumea muritorilor, nimeni nu s-a îngrijit de rănilile mele în afara mea. Atingerea delicată a prin0țului îmi trezește prea multe senzații și mă văd nevoită să-mi întorc fața, ca să nu observe și el.

Un trol bătrân își face apariția cu o căldare din lemn plină cu apă, care se revarsă pe margini când pășește. Bărbatul are un petic peste un ochi și părul alb strâns în două cozi, de o parte și de cealaltă a capului. În urechi îi

strălucesc jumătate de duzină de cercei din aur.

— Dă-mi voie să iau eu asta! spune Oak, ridicându-se. Bătrânul chicotește.

—Tu? Ești destul de mic încât să poți face baie în ea, ca un bebeluș.

—Chiar și așa, insistă prințul.

Trolul ridică din umeri și lasă căldarea jos, făcându-i semn lui Oak să încerce. Prințul o ridică, uimindu-l pe bătrân.

— Pune-o deasupra focului, ca să se încălzească, îl instruiește pe Oak. Este pentru domnița ta.

Oak prinde căldarea de cârligul de la pirostria aflată deasupra flăcărilor.

Bătrânul ia loc, ca să o urmărească până fierbe, și scoate un sul de tifon din raniță, întinzându-i-l prințului.

Oak îngenunchează la picioarele mele. A înmuiat unul dintre bandaje în apă și îl folosește ca să șteargă sângele și să curețe tăietura. Degetele îi sunt calde în timp ce mă bandajează, iar eu încerc să mă concentrez la orice altceva în afara senzației de a-i simți mâinile pe piele.

— M-am temut că ai fi putut să fii otrăvită acolo, în pădure.

Un copil de trol vine să stea lângă Oak și scap fără să-i răspund. Băiatul îi pune timid prințului o întrebare, apoi încă una. Un al doilea copil își face apariția cu și mai multe întrebări. Oak râde, în vreme ce micii trolîi își compară ascuțimea urechilor cu a alor lui, îi ating cornițele care îi cresc din frunte și cheratina delicată a copitelor.

— Bunicule, zice unul dintre trolîi, cu voce ascuțită și copilăroasă, în dezacord cu mărimea lui. Îi vei spune prințului o poveste?

Eram aproape sigură că trolîii știu cine este Oak, dar confirmarea pe care o primesc nu mă liniștește deloc.

— Vrei să auzi o poveste, ca să treacă timpul mai repede, prințisorule? întreabă bătrânul trol.

— Mie chiar îmi plac poveștile, zice Oak.

— Poate basmul regelui prins în piatră, intervin. Și al blestemului.

Bătrânul își îndreaptă privirea spre mine, mijind ochii, și apoi și-o întoarce la prinz.

— Asta vrei cu adevărat?

Oak dă din cap. Copiii nu mai chicotesc și încep să mă tem că am încălcat un tabu cerând povestea. Însă trolul o începe fără să ezite.

— Povestea are două versiuni. În prima, regii sunt niște nebuni. Asta este povestea pe care o spuneam prin cântece și pe care o jucam în piese pe când eram tânăr și dornic să râd. Pe vremea când mi se părea lipsit de importanță să lip0sesc o zi sau două din pădure. Se spune că erau frați, acești regi-trol. Împreună au împărțit puterea și bogățiile în pace, timp de mulți ani. Înveșmântați în aurul pe care îl extrăgeau din adâncul pământului, aveau tot ce și-ar fi putut dori. Asta până când au întâlnit un băiat muritor, un căprar, puținel la trup și cu un chip care ar fi trebuit cioplit în marmură. Era atât de frumușel, încât cei doi troli l-au dorit amândoi mai presus de orice. Nu era cel mai strălucit băiat, dar căprarul frumușel avea o mamă înțeleaptă care i-a spus că, dacă îl va alege pe unul dintre frați, celălalt va prefera să-l vadă mai degrabă mort decât să-l lase pe fratele lui să aibă ce-și dorea el. Dacă voia să trăiască, trebuia să se asigure că nu îl va alege niciodată pe unul dintre frați. Așa că băiatul și mama lui au pus la cale un plan șiret. Căprarul a promis că-și va oferi iubi0rea regelui-trol care va putea să azvârle cel mai mare bolovan. Trolii au aruncat pe rând pietroaie din ce în ce mai mari, până când au ajuns atât de extenuați, încât niciunul nu mai putea spune care dintre ei a câștigat. Apoi căprarul le-a spus că cine va învinge la trântă îi va câștiga inima. Așa că frații s-au lup0tat toată noaptea, iar când a răsărit soarele, amândoi au fost preschimbați în piatră, iar băiatul a fost liber să-și ofere dra0gostea oricui își dorea.

Îmi închipui cât de amuzantă ar fi povestea jucată ca piesă și cât de tare i-ar irita pe regii blestemați, dacă aceștia ar ști despre ea.

— Care este versiunea serioasă?

Bătrânul trol își drege vocea și pe chipul lui se citește o mândrie care arată că, oricât de mult ar fi râs de prima poveste în tinerețe, aceasta este varianta pe care o preferă.

— Seamănă cu prima în multe privințe. Este și de această dată vorba despre doi regi-trol, dar în acest caz nu sunt frați. Au fost dintotdeauna dușmani, prinși într-un război care s-a întins pe mai multe decade. După multe vărsări de sânge, de ambele părți, au decis ca soarta războiului să fie hotărâtă de o competiție între ei doi. Trolii s-au confruntat o vreme cu puteri atât de egale, încât, de îndată ce unul dintre ei lovea, celălalt îi răspundea pe măsură imediat. Odată cu apropierea dimineții, s-au auzit strigăte din ambele tabere, care cereau ca întrecerea să fie abandonată. Dar cei doi regi știau că, de îndată ce unul dintre ei s-ar fi dat bătut, răsplata ar fi fost înfrângerea definitivă. Așa că s-au ținut tari până în ultima clipă și au fost preschimbați în piatră, în mijlocul luptei. Ar mai fi încă o versiune. Se zice că, înainte să-și declare război, cei doi regi au fost iubiți a căror pasiune s-a preschimbat în ură, până când dorința lor de a-l supune și poseda pe celălalt a devenit mistuitoare.

Bătrânul trol zâmbeste la mine cu dinții lui strâmbi.

Îmi îndrept privirea spre Tiernan. Se uită atent la foc, de parcă nu ar putea să-și alunge gândurile de la propriul iubit, preschimbat în dușman.

—Ești un bun povestitor, spune Oak.

—Eu chiar sunt povestitorul! declară bătrânul trol, de parcă lauda prințului ar fi cu totul nepotrivită.

Cu aceste cuvinte, bătrânul se ridică și se îndepărtează, luându-i pe cei mai mulți dintre copii cu el.

— Pădurea aceasta e blestemată, îi șoptesc lui Oak.

El se încruntă la mine, gândindu-se probabil că o spun în același sens vag în care o fac toți cei care pomenesc de Pădurea de Piatră.

Tiernan se ridică și se îndepărtează la rândul lui. Povestea pare să-l fi deranjat.

Mă grăbesc să vorbesc, cuvintele dând năvală în goana mea de a le scoate pe gură.

— Asta a vrut să spună trolul când a zis mi se părea lipsit de importanță să lipsesc o zi sau două din pădure. Pentru că ceva îi ține prizonieri aici.

— Atunci unde este Hurclaw? mă întreabă Oak. Îmi scutur capul.

— Tot ce știu este că, dacă nu e în pădurea asta, înseamnă că a găsit o cale prin care să o părăsească fără repercusiuni, cel puțin temporar. Dar cred că asta e motivul pentru care își dorește să îi trezească pe vechii regi. Nu pentru că ar fi nebun. Ci pentru că este singura cale prin care poate destrăma blestemul.

Tiernan se întoarce cu pâine și o supă de orz și ceapă. Văd câțiva troli care jupoaie un ren căzut și simt mirosul cărnii proaspăt măcelărite. Muzica prinde glas - o melodie cu un ritm dezlănțuit.

În aer se simte o energie care nu a fost acolo mai înainte, partea sălbatică a unei petreceri. Zâmbetele trolilor care pri0vesc spre noi au ceva tăios.

—Ni s-au oferit saltele de paie peste noapte, în casa vornicului, spune Oak cu băgare de seamă.

—Pare o ofertă generoasă, zic.

—Bine spus, aprobă el.

Tiernan mănâncă o bucată din carnea de ren, ronțând osul.

— Ne strecurăm de îndată ce se luminează, zice el, cu glas jos. Atunci este momentul în care nu ne pot urmări, pentru că s-ar preschimba în piatră.

Suntem întrerupți de o femeie-trol frumoasă, care se oprește în dreptul prințului, râzând de cât de fragil este și ofe0rindu-se să-i împletească părul. Deși nu-l are foarte lung, Oak o lasă, zâmbind la mine.

Îmi amintesc de mâinile lui în părul meu, de cum mi-a descurcat nodurile și mi l-a împletit, și simt un fior alunecân0du-mi pe ceafă.

Chiar înainte de răsărit, își face apariția vornicul.

— Vornic Gorga, spune Oak, ridicându-se.

Are trei cozi mici la spate, dintre care una este pe jumătate despletită.

—Dați-mi voie să vă conduc până la casa mea, unde vă veți putea odihni, spune ea. De cum se lasă din nou noaptea, vă vom conduce în siguranță prin pășuni, până la destinația voastră.

—Cât de generos! zice Oak.

Tiernan se uită împrejur în timp ce înaintăm prin sat, atent să identifice orice ne-ar putea fi de ajutor.

Odată ajunși la casa vornicului, Gorga ne deschide ușa, poftindu-ne înăuntru. O vatră din lut se înalță până în tavan și încălzește plăcut locul. Lângă foc se află un morman de bușteni, iar Gorga adaugă și alții, aprinzând tăciunii din cuptor.

Apoi ne face semn cu mâna spre un pat acoperit cu blănuri de diferite soiuri, cusute la un loc. Va trebui să sar ca să mă pot urca în el.

—Puteți dormi în patul meu în această noapte.

—E prea generos din partea ta, îi zice Oak.

—E puțin lucru.

Gorga ia de pe raft un recipient din sticlă și îi toarnă conținutul în patru cănițe.

— Și acum să bem ceva împreună, înainte să vă odihniți. Vornicul își ia cana și o golește.

Pun și eu mâna pe a mea. Mirosul de plante, care aduce a lemn-dulce, îmi lovește simțurile. Pe fund este sedimentat ceva. Îmi amintesc temerile pe care le-am avut în acea primă noapte, când Oak mi-a oferit ceai. Și mă gândesc cât de simplu ar fi ca Gorga să pună otrava pe fundul anumitor căni, în loc să o verse în sticlă, astfel încât să pară că bem cu toții același

lucru.

Îi arunc o privire prințului, vrând să-l avertizez, dar nepu0tând s-o fac fără să-i atrag atenția Gorgăi. Oak dă pe gât con0ținutul căinii lui dintr-o înghițitură și apoi se întinde după a mea, mi-o smulge dintre degete și o bea și pe aceasta.

—Nu! strig, dar este prea târziu.

—Delicios! declară el, luând și cana lui Tiernan. Ca laptele mamei!

Până și Gorga pare alarmată. Dacă a măsurat cu grijă dozele, atunci prințul tocmai ce a dat pe gât de trei ori mai multă otravă decât a calculat ea.

—Iertați-mi lăcomia! comentează Oak.

—Înălțimea Voastră! îl avertizează Tiernan, cu groaza întipărită pe chip.

—Poate că ai mai vrea o cană? îi propune Gorga, nesigură, ridicând sticla pe jumătate plină.

—N-ar strica. Și, în plus, ceilalți nu au gustat încă, spune prințul.

Gorga umple din nou cănila. Îmi cobor privirea și văd că au mai rămas sedimente pe fund, deși sunt clar mai puține. Otrava, orice va fi fost, fusese deja în cană. Pregătită dinainte ca noi să intrăm în încăpere.

Îmi ridic cana și o lipesc de dinți, fără să beau. Mă prefac că înghit de două ori. De cealaltă parte a mesei, Oak i-a captat Gorgăi atenția cu niște întrebări legate de fructele încapsu0late în gheață, așa că reușesc să-mi cobor cana sub masă și să-i torn pe ascuns conținutul pe pelerină.

Nu-mi cobor privirea, așa că nu sunt sigură dacă am scă0pat basma curată. Nici nu îndrăznesc să mă uit la Tiernan, ca să văd dacă a reușit să facă și el ceva asemănător.

—Ce-ar fi să vă las sticla? zice vornicul Gorga, așezând recipientul pe masă. Dați-mi de știre dacă mai aveți nevoie și de altceva.

—Ce altceva ne-am mai putea dori? se miră Oak.

Cu un zâmbet mic și încordat, Gorga se ridică și pleacă.

Pentru o clipă rămânem nemișcați. Apoi prințul se ridică, se clatină și cade în genunchi. Începe să râdă.

— Scoate-o afară! îi cere Tiernan, bătându-l pe spate. Oak reușește să vomite de două ori într-un bol de piatră și

apoi se prăvălește alături de el.

— Nu vă faceți griji, zice, ochii lui de chihlimbar lucind prea aprins.

În ciuda faptului că e răcoare, pe frunte i-au apărut bro0boane de transpirație.

—E otrava mea.

—Ce-ai făcut? îl întreb, cu glas aspru.

Cum el zâmbește doar, visător, mă întorc la Tiernan.

— De ce ar face așa ceva?

Cavalerul pare la fel de îngrozit ca mine.

— Pentru că este mai nebun decât regele-trol.

Deschid și închid sertare, sperând să dau de un antidot. Nu-i nimic care să arate măcar vag promițător.

—Ce a fost aia? Ce vrea să spună prin otrava mea? Tiernan ia una dintre câni, o miroase și-și scutură capul.

—Nu știu.

— M-am născut cu ciuperca-cuc în vene, murmură prințul, rostind alene cuvintele, de parcă și-ar fi pierdut controlul asupra limbii. Sunt necesare cantități mari din ea ca să fiu afectat mai mult timp.

Îmi amintesc ce a zis în noaptea în care a fost otrăvit cu dulce-moarte. Vai, păcat că nu a fost ciupercă-cuc!

—De unde ai știut ce e? vreau să știu și îngenunchez lângă el, gândindu-mă că a trecut puțin timp de când a avut o altă otravă în sânge.

—Am fost disperat, se chinuie să îngâne. M-am temut prea tare că unul dintre voi. că tu.

Cuvintele se pierd, iar ochii par să i se ațintească în gol. Gura i se mișcă ușor, însă nu cât să poată scoate un sunet.

Îi privesc pieptul, cum se ridică și coboară. E o mișcare înceată, prea înceată. Îmi lipesc degetele de fruntea lui asu0dată, disperarea dându-mi senzația că timpul aleargă prea repede și se târăște prea încet, deopotrivă.

Chiar și numai pentru a gândi trebuie să-mi croiesc cu greu drum prin ceața groazei. Știe ce face, îmi spun. Nu e nebun. Nu moare. Nu a murit.

Tiernan își ridică privirea spre umbrele schimbătoare care se întrezăresc prin geamurile mici aflate deasupra noas0tră, formate din bucăți provenite de la recipiente de sticlă. O lumină rozalie și blândă pătrunde prin ele, subliniind agonia de pe chipul lui.

Răsăritul.

Tiernan încearcă să deschidă ușa. Nu e niciun zăvor la vedere, dar nu se urnește din loc. Suntem blocați. Și, desigur, în casă nu sunt ferestre adevărate, prin care ar putea să intre lumina soarelui și să o transforme pe Gorga în piatră. Brusc, cavalerul se izbește cu toată forța în ușă, fără să o clinească.

— Asta e casa ei, nu este în mod obișnuit o închisoare, așa că orice ne ține închiși înăuntru trebuie să fi fost mutat recent, cu acest scop! zic, apoi mă ridic amorțită, încercând să trec în revistă opțiunile.

Îmi amintesc cât de grea era ușa, cât de gros era lemnul.

—Se deschide spre exterior! A rezemat probabil ceva de ea.

—Contează? răbufnește Tiernan. Mă încrunt.

— Presupun că nu, de vreme ce ar trebui să-i scoatem pur și simplu

balamalele.

Tiernan se încruntă la mine o clipă și râde disperat, copleșit de panică.

— Nu am să uit niciodată că tu ai fost cea care a venit cu ideea!

Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu, dar la închișori chiar mă pricep.

Tiernan scoate rapid balamalele cu un pumnal, în vreme ce eu îl învelesc pe Oak într-o pătură din lână, mult prea mare. Cedând tentației, îi dau delicat la o parte părul de nuanța bronzului de pe ochi. Atingerea mea îl face să tremure.

Vezi! îmi zic. Nu e mort.

— Nu-l vom putea căra prea departe, îl avertizez pe Tiernan, deși lucrul acesta este probabil evident.

Tiernan a deschis ușa, descoperind îndărătul ei un bolovan masiv care ne blochează calea. E mai degrabă rotund decât pătrat, însă există găuri în lateral.

—Tu ești mică. Strecoară-te afară și găsește ceva în care să-l punem - un cărucior, o sanie, orice! Eu voi încerca să îl mut, îmi spune Tiernan.

—Voi fi rapidă, zic și mă strecor prin gaura dintre bolovan și peretele exterior al casei.

Cățărându-mă puțin și mișcându-mă încet, reușesc să ajung afară.

E straniu să văd satul trolilor atât de tăcut, în vreme ce lumina de aur se revarsă asupra lui. De vreme ce Gorga este vornicul, bănuiesc că este mai înstărită decât ceilalți, așa că îmi încep căutarea de aici. Mă strecor în spatele casei. Un depozit mic din piatră și lut se află la marginea luminișului. Întredeschid puțin ușa și văd înăuntru o sanie și o funie.

Sania! Exact de ce avem nevoie pentru Oak!

Va fi bine! Se va trezi la timp ca să-și găsească tatăl, ca Tiernan să țipe la el și

ca eu să...

Gândurile cu privire la ce voi face după ce Oak se va trezi pălesc când simt mirosul de putreziciune din aer. Frigul l-a mai atenuat, dar vine cu siguranță de undeva din apropiere. Trec pe lângă sanie, înaintând în depozit. Orice ar fi ceea ce putrezește, pare să se afle în cufărul din spate.

Nu este închis și se deschide ușor când îi ridic capacul. Înăuntru sunt haine, armuri și alte provizii. Săbii. Săgeți. Toate mânjite de rămășițe, înnegrite de timp. Lucruri purtate de victimele care au trecut prin această pădure înaintea noastră. Inima îmi bubuie în piept, imaginându-mi propriile haine printre ele, alături de zalele strălucitoare din aur ale lui Oak. Strâng din dinți și îmi afund mâna înăuntru, cotrobăind până când dau de o vestă care seamănă cu cele purtate de soldații lui Madoc. Poate i-a aparținut lui Lihorn, al cărui cap l-am găsit tras în țeapă pe câmpia acoperită de zăpadă. Reușesc să dau de haine care îmi amintesc de cele purtate de huldufolki, cei care o serveau pe Lady Nore, unele dintre ele fiind pătate de sânge.

Inima mi-o ia la galop dinaintea dovezilor care arată ce li s-a întâmplat celorlalți călători. Pun câteva haine pe sanie și o trag înapoi, până la casă. Tiernan e în mijlocul zăpezii, iar Oak se sprijină de el, de parcă și-ar fi pierdut cunoștința după o noapte în care a consumat prea mult vin.

— Trebuie să mergem! șoptesc.

Folosind hainele ca să îl legăm pe Oak de sanie. Tiernan o trage în urma noastră și ne strecurăm din tabăra trolilor pe cât de silențios putem.

Pe măsură ce ne apropiem de lizieră, simt cum blestemul încearcă să mă îndrepte în direcția greșită, să-mi facă pașii să se întoarcă spre inima pădurii. Însă acum, că sunt conștientă de el, magia nu mai reușește să mă influențeze cu aceeași ușurință. Trec în fața lui Tiernan, astfel încât să mă poată urma. Simt fiecare pas ca pe o luptă împotriva ceții, până în clipa în care ajungem la marginea pădurii.

Mă întorc și văd că Tiernan ezită, confuz.

— Noi nu...

În spatele lui, pe sanie, trupul lui Oak se zbate în strânsoarea funiei.

— E pe aici.

Mă întind după mâna înmănușată a lui Tiernan și mă forțez să i-o apuc, să îl trag după mine, deși îmi simt picioarele ca de plumb. Fac un pas. Apoi încă unul. Ajunși pe câmpia înzăpezită, încep să respir mai ușor. Îi dau drumul la mână lui Tiernan și trag aer în piept.

Pe sanie, Oak a încetat să se mai zbată.

— Ce a fost asta? întreabă, tremurând.

Își întoarce privirea spre pădure, apoi la mine, de parcă nu și-ar putea aminti bine ultimele câteva minute.

— Blestemul, zic. Cu cât suntem mai departe de pădure, cu atât mai bine. Haideți!

Ne punem din nou în mișcare. Mergem întreaga dimineață, cu soarele reflectându-se în zăpadă.

După o oră, Oak începe să vorbească singur. Ne oprim ca să vedem ce-i cu el, dar prințul pare dezorientat.

— *Sora mea crede că ea e singura care poate să ia otravă, dar eu sunt otravă, șoptește, cu ochii pe jumătate închiși, vorbind singur. Otrava din sângele meu. Otrăvesc tot ce ating.*

E atât de straniu să îl aud spunând asta. Toată lumea îl adoră. Și, cu toate acestea, îmi amintesc că a fugit de acasă la treisprezece ani, convins că o mulțime de lucruri rele se întâmplau din vina lui.

Mă încrunt la gândul acesta în timp ce ne târșăim mai departe picioarele, cu bucăți de gheață cristalizându-mi-se în păr și pe limbă.

— Ești dură, știai asta? îmi spune Tiernan, în vreme ce respirația i se împrășteie în aer, în norișori. Și gândești iute.

Poate că acesta este felul lui de a-mi mulțumi că l-am scos din pădure.

— Nu sunt doar un animal turbat, nedemn să-ți fie tovarăș în misiune? îi

răspund, plină de resentimente la gândul că mi-a legat glezna de piciorul unui pat de motel.

Tiernan nu încearcă să se apere.

— Și nici hidoasă nu ești. În caz că te întrebai ce cred, lucru de care mă îndoiesc.

— De ce îmi spui toate astea? întreb, cu voce joasă. Arunc o privire în spate, la Oak, dar el are ochii ațintiți la

cer și râde ușurel în barbă.

—Nu are cum să-ți pese ție de cum arăt.

—Mi-a vorbit despre tine, spune Tiernan.

Mă simt ca un animal, până la urmă. Unul care a fost momit în vizuina lui. Mi-e groază și, în același timp, îmi doresc să continue.

—Ce a zis?

—Că nu îl placi.

Tiernan mă cercetează din cap până în picioare.

— M-am gândit că probabil v-ați certat când erați mai mici. Dar cred că, de fapt, chiar îl placi. Dar nu vrei ca el să știe.

Adevărul doare. Strâng din dinții mei ascuțiți.

— Prințul știe să vorbească frumos. E fermecător. Și intră pe sub pielea tuturor, mă informează Tiernan, deși chiar nu este nevoie. De aceea îi e mai greu să fie crezut când are ceva sincer de spus. Dar pe mine nu m-ar putea nimeni acuza că arunc cu complimente, iar el...

Tiernan își înghite restul cuvintelor pentru că înaintea noastră, în depărtare, se înalță din nămeți Citadela Acului de Gheață.

Unul dintre turnuri a căzut. Castelul de gheață înnoirată, ca o bucată enormă de cuarț, a fost odată plin de turle și de turnuri ascuțite, dar multe

dintre ele au crăpat și s-au risipit în așchii. Țurțurii zimțați, care au fost cândva ornamente, au crescut, preschimbându-se în niște structuri elefantine, care acoperă unele dintre ferestre și se revarsă în cascadă pe la margini. Mi se taie respirația. Am văzut locul acesta de atâtea ori în coșmarurile mele încât acum, chiar dacă e pe jumătate demolat, nu-mi pot controla senzația că mă aflu într-unul dintre acele vise urâte.

Capitolul 14

Razele soarelui ating zăpada, topind un strat de gheață care se formează la loc în fiecare zi. Fac un pas și simt cum pojghița se crapă, o fisură întinzându-se de la piciorul meu.

De această dată nu cad. Însă în miezul strălucirii orbitoare, reflectorizante, este greu să te ascunzi.

În timpul călătoriei noastre anevoioase spre Citadelă, Oak s-a dezlegat și s-a sculat de pe sanie, declarând că se simte destul de bine, dovedindu-ne apoi că felul în care definește el „destul de bine” nu este același cu „bine”, din moment ce de atunci se târăște după noi, de parcă ar fi beat.

Titch ne-a regăsit, planând tot mai jos, deasupra noastră, și s-a așezat pe umărul lui Tiernan. Apoi cavalerul a trimis hobul să cerceteze zona înaintea noastră.

—Să ne oprim aici, zice Tiernan, iar Oak se prăbușește recunoscător în zăpadă. Wren a propus să ne schimbăm de haine.

—Chiar apreciez că ești devotată dorinței de a ne face să arătăm cât mai bine, comentează prințul.

Până acum m-am obișnuit deja cu Oak și nu mă îndoiesc nici măcar o clipă că înțelege care este planul. Scot uniforme pe care le-am furat de la Gorga. Pentru mine, cum am pielea albăstrie, iau rochia uneia dintre servitoarele de la casă. Huldufolkii, la fel ca Lady Nore, au pielea cenușie și cozi. Nuanța tenului meu nu este tocmai potrivită și nu am coadă, dar absența acesteia este ascunsă de fusta lungă.

Învelesc căpăstrul într-o fâșie de material și mi-l trec în jurul taliei, apoi îl leg sub rochie ca pe un brâu. Pumnalul mi-l pun în buzunar.

Mă schimb rapid. La fel și Oak, care tremură în timp ce-și trece pantalonii aspri de lână peste cei de bumbac. Îi sunt destul de lungi încât copitele să-i

poată trece drept ghetete când sunt pe jumătate acoperite de zăpadă. Tiernan tremură aproape fără oprire cât își trage pe el noua uniformă.

— Pe tine este încă foarte probabil să te recunoască, dacă ești văzut de aproape, îl avertizez pe Oak.

El este prințul, până la urmă, și are copite nu foarte diferite de ale fostului Prinț Dain.

—Motiv pentru care eu ar trebui să intru, nu tu! zice Tiernan, pentru a mia oară.

—Prostii! Dacă mă vor prinde, mie nu-mi vor înfige imediat capul într-o țepușă, îi răspunde Oak.

Are probabil dreptate. Și totuși.

— Da, dar pe tine este mai probabil să te prindă, zic.

—Tu ar trebui să fii de partea mea, spune Oak, cu o privire rănită. Am fost otrăvit!

—Încă un motiv bun ca eu să merg în locul tău, intervine Tiernan.

—Pragmatism, zice Oak, rostind cuvântul de parcă ar fi murdar.

Ne apropiem atât cât îndrăznim de Citadelă și apoi scobim o cavernă în zăpadă, ca să așteptăm căderea nopții. Oak și Tiernan își lipesc strâns mâinile și picioarele de trupuri, deși buzele prințului capătă oricum o tentă albastră.

Îmi deschei pelerina și i-o întind. Oak își scutură capul.

—Păstrează-o. Ai să îngheți. I-o împing dinainte.

—Mie nu-mi e niciodată frig.

Oak îmi aruncă o privire stranie, gândindu-se probabil la cum am stat lângă el în preajma focului, dar trebuie să îi fie mult prea frig ca să stea la discuții.

În timp ce ei repetă încă o dată etapele planului pe care îl avem, încep să cred că acesta poate fi dus la împlinire. Intrăm, recuperăm rămășițele lui Mab și plecăm cu generalul. Dacă ceva nu merge bine, presupun că avem la îndemână inima din raclă, dar, cum șarada gândită de Oak mi se pare că n-ar prea avea sorți de izbândă, sper că nu va trebui să ne bazăm pe ea. În schimb, mă concentrez să nu uit că încă o pot supune pe Lady Nore.

Cu toate acestea, cu cât suntem mai aproape de Citadelă, cu atât nu-mi pot stăvili amintirile de pe vremea când am fost pierdută printre aceste troiene, plângând cu lacrimile înghețate pe obraji. Simplul fapt că mă aflu din nou aici mă face să mă simt din nou ca acel copil-monstru, neiubit și de neiubit.

Odată cu lăsarea nopții, Tiernan se târăște afară din adăpostul nostru încropit.

—Dacă tu ești cel care va intra, cel puțin lasă-mă pe mine să fiu cel care merge să se asigure că totul este așa cum ne așteptăm.

—Nu-i nevoie să..., începe Oak, dar Tiernan îi taie vorba cu o privire sumbră.

—Wren ar trebui să rămână în urmă, cu inima, zice Tiernan. Dacă nu ai de gând să o înfrunți pe Lady Nore, atunci nu contează că Wren o poate supune, iar în luptă ea nu-ți e de niciun folos.

— V-aș putea ajuta să evitați o luptă, îi reamintesc cavalerului.

Oak nu pare atins de argumentele lui Tiernan.

— Dacă ea vrea să vină, atunci vine.

Tiernan își ridică mâinile la cer și o ia la goană prin zăpadă, vizibil iritat de amândoi.

— Eu chiar cred că voi avea nevoie de tine în Citadelă, îmi spune Oak. Deși mi-aș dori ca lucrurile să nu stea așa.

Mă bucur că mă vrea alături de el, deși nu sunt nici cavaler, nici spion.

— Poate că am putea să intrăm toți trei, propun.

— Tiernan trebuie să rămână aici, în caz că vom fi prinși. Va păzi inima și se va tocmi cu ea pentru a ne răscumpăra.

O clipă mai târziu, Tiernan își pleacă înapoi capul înăuntru, cu hobil cu chip de bufniță pe umăr.

— Voi doi puteți urca pe lateral, până la intrarea aeriană. Titch a monitorizat schimburile de gardă, iar soldații sunt neglijenți. Din cauza asta e greu să știi când au loc, dar, când gărzile sunt înlocuite, acela e momentul.

Oak dă din cap și se ridică în picioare.

—Prea bine atunci! zice. Niciun moment nu-i mai potrivit decât cel prezent.

—Încă ceva, adaugă Tiernan. Pe ziduri sunt troli, precum și creaturi din acelea din bețe și câțiva soldați-șoimi.

—Dar am crezut că trolii sunt prinși..., încep, dar nu-mi duc gândul la capăt, pentru că sunt atât de multe posibilități.

Ar putea fi troli care nu vin din Pădurea de Piatră și prin urmare nu sunt afectați de blestem. Dar când mă gândesc la munții de haine și la capetele trase în țepă, mă întreb dacă ceea ce am văzut nu erau cumva rămășițele unor sacrificii menite să îmbuneze străvechii regi-trol, pentru ca aceștia să deschidă pădurea.

Sângele meu a fost vărsat întru gloria Regelui de Piatră, care conduce de sub lume, dar trupul meu aparține Reginei Zăpezii.

Cu gândul acesta neliniștitor în minte, îi urmez pe Tiernan și pe Oak afară din tunelul nostru de zăpadă, în aerul înghețat.

Rămânem cât de lipiți de pământ putem. În întuneric, ne este mai ușor să ne apropiem de Citadelă fără să atragem atenția asupra noastră. Cel puțin până când dăm cu ochii de o construcție masivă, îngrozitoare, asemănătoare unui păianjen, făcută din gheață și piatră, carne de om și ramuri, care înaintează în noapte.

Aud un țipăt ascuțit și văd că păianjenul are în clești o femeie-huldufolk. Suntem prea departe ca să o putem ajuta. O clipă mai târziu țipetele

încetează și păianjenul din bețe începe să se hrănească.

— Dacă chestia aia poate să mănânce, zice Oak, atunci înseamnă că este cu adevărat vie. Nu cum sunt creațiile ornamentale ale lui Grimsen, cu aripile lor care flutură și se mișcă precum mecanismul unui ceas. Nu ca acel cap înfipt în țepușă, care repetă același mesaj la infinit. Această creatură e înfometată, însetată și are dorințe.

La fel ca mine.

Ah, nu vreau să fiu aici! Urăsc acest loc. Urăsc tot ce ține de el și tot ce ar putea să-mi dezvăluie despre mine însămi.

De o parte și de cealaltă a porții Citadelei ard urne uriașe cu mangal. Așteptăm în zăpadă până când observăm mișcare pe ziduri.

Tiernan învârte un cuțit în mână.

— Voi distrage atenția garnizoanei, cât timp tu și prințul urcați zidul.

Este ultima mea șansă să evit întoarcerea în locul coșmarurilor mele. Tot ce trebuie să fac este să îi spun lui Oak că m-am răzgândit. Tiernan ar fi încântat.

Mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a spus Bogdana în pădure. Prințul este dușmanul tău.

Mă gândesc la răsuflarea lui Oak pe gâtul meu, la felul în care arătau ochii lui de vulpe, cu pupilele dilatate și negre. Mă gândesc la cât de disperat trebuie să fie ca să bată atâta drum pentru tatăl lui, să înghită otravă, să își riște viața pentru un plan nesigur.

Mă gândesc la căpăstrul petrecut în jurul taliei, cel pe care am încercat să îl fur. Cel pe care Oak mi l-a dat în păstrare.

Trebuie să am încredere în el. Fără mine, nu o putem supune pe Lady Nore.

—Ar trebui să mergem direct la închisoare, spune Oak. Să îl luăm pe Madoc. Să pornim de acolo.

—Mai bine nu, îi zic. Nu știm cât de rănit e și fără el ne mișcăm mai repede. Dacă punem mâna pe raclă, îl vom putea elibera apoi și să-l ducem direct la sanie.

Oak ezită. Pot să văd că ezită între a obține ceea ce a venit să ia și a obține totul.

— Bine, zice în cele din urmă.

— Dacă nu vă întoarceți până la răsărit, ne spune Tiernan, știți unde voi fi eu cu racla.

Cu aceste cuvinte pornește la drum, prin zăpadă.

— Cum are de gând să le distragă atenția, mai precis? întreb.

Încerc să pășesc cu capul plecat, ca și cum aș fi o servitoare al cărei loc este în Citadelă și care se întoarce după o treabă neînsemnată - poate de la cules coacăze. Încerc să mă prefac că Oak este un soldat care mă conduce înăuntru.

— Mai bine nu întrebi, zice prințul, cu o urmă de zâmbet. De aproape, Citadela nu mai arată ca o singură bucată

de gheață înmăsurată, ci este compusă din blocuri care au fost topite cu finețe. Oak își bagă mâna în raniță și recunosc ancora și funia din Piața Undry.

Prințul ochește turelele, căutând-o pe cea potrivită.

— Acolo, șoptesc, arătând în sus cu degetul.

Intrarea, situată la trei etaje deasupra noastră, nu este vizibilă când te afli sub ea. Arată ca o arcadă, imitându-le pe cele care o înconjoară.

— Ești gata? mă întreabă Oak.

Nu sunt. Când mintea îmi zboară la Lady Nore, mi se umple parcă de mângălituri, pline de pete, îmbârligate, care îmi acaparează toate gândurile. Dau din cap în chip de răspuns, pentru că nu am încredere să rostesc

vreun cuvânt când nu pot spune decât adevărul.

Oak aruncă ancora. Fiind făcută pentru gheață, vârfurile ascuțite i se înfig adânc.

— Dacă voi cădea, trebuie să îmi promiți că nu vei râde. S-ar putea să mai fiu puțin otrăvit.

Mă gândesc la Tiernan și la cât de exasperat ar fi dacă ar auzi aceste cuvinte. Mă întreb cât mai exact înseamnă „puțin”.

—Poate că ar trebui să urc eu prima.

—Prostii! zice el. Dacă nu te am pe tine în spate, cine îmi va amortiza căderea?

Apoi Oak apucă funia, își proptește picioarele de zidul Citadelei și începe să urce. Îmi dau ochii peste cap, apuc funia și îl urmez, înaintând mult mai încet.

Ne oprim la marginea turnului. Oak strânge funia și scoate ancora, în vreme ce eu arunc un ochi în încăpere, prin crăpătură. Aud note îndepărtate de muzică. Trebuie să vină din sala cea mare, unde se află tronul și unde pe vremuri se cânta la instrumente cu coarde făcute din mâțele uscate ale muritorilor sau la cele sculptate din oasele lor, spre deliciul Curții Dinților. Deși acum pare a fi vorba despre un singur muzicant, și nu de trupa obișnuită.

Îmi cobor privirea și văd o servitoare care trece în grabă, cu o tavă plină cu pocale goale, care zăngănesc. Din fericire, nu se uită în sus.

Îmi lipsesc mâna de inimă, bucuroasă că nu coboram în momentul acela.

— De data asta mergi tu prima, zice Oak, înfigând cârligul într-o bucată proaspătă de gheață. Te acopăr eu.

Cred că vrea să spună că, dacă mă vede cineva, indiferent că e vorba de un servitor sau de un membru al gărzii, îl va ucide.

— Te-au învățat multe cei din familia ta! zic.

Cum să își miște mâinile cu dexteritate, cum să se cațăre pe ziduri, cum să lupte cu sabia.

— Să nu mor, zice el. Cel puțin asta au încercat să mă învețe. Cum să nu mor.

Având în vedere cât de des se aruncă în calea pericolului, nu cred că l-au învățat destul de bine.

— De câte ori a încercat cineva să te asasineze?

Oak își scutură umărul, atenția fiindu-i îndreptată la ce se întâmplă jos.

— E greu de spus, dar cred că au fost câteva zeci de tentative de când a venit sora mea la putere.

Asta ar însemna de mai mult de două ori pe an, de când l-am cunoscut. Iar cicatricea pe care o are pe gât arată faptul că unii dintre ei au fost foarte, foarte aproape să reușească.

Mi-l amintesc în pădure, la treisprezece ani, când a vrut să fugă. Era înspăimântat și furios. Mă gândesc cum a stat întins pe sanie, în această dimineață.

Otrăvesc tot ce ating.

De fiecare dată când simt că îl cunosc, dedesubt pare că mai există un Oak.

Cobor pe funie și sar când ajung destul de aproape de podea ca să nu mă rănesc. Picioarele mele scot un sunet molatic, cu ecou, în clipa în care ating pământul și sunt lovită de familia0ritatea grețoasă a locului. Nu am petrecut nici doi ani aici, dar până și mirosul aerului mă îmbolnăvește.

În centrul încăperii atârnă un candelabru masiv din os, iar ceara de la lumânările care ard în el e atât de fierbinte, încât lasă urme în podea când picură.

În vreme ce exteriorul Citadelei este alcătuit din bucăți uri0așe de gheață transparentă și strălucitoare, unii dintre pere0ții din interior sunt întăriți prin faptul că înăuntrul lor sunt înghețate diverse lucruri, ceea ce îi face să

arate ca și cum ar fi acoperiți de tapet. Pietre suspendate, de parcă s-ar afla într-o cădere continuă. Oase, curățate bine, din care au fost cioplite uneori sculpturi. Trandafiri, cu petalele conservate în floare, pentru totdeauna. În pereții din această cameră se află două zâne înghețate, conservate astfel încât să nu se descompună niciodată în mușchi și piatră, la fel ca restul Făpturilor. Două femei, îmbrăcate în ținute fine, cu coroane pe cap. Sala Reginelor.

Nu știusese că Lady Nore ar fi putut să intre în rândul lor, dacă nu aș fi fost eu. O nouă oroare, pe lângă toate celelalte.

Fără să vreau, mă simt din nou ca un copil, iar timpul pare să se dilate în jurul meu. Fiecare oră, fiecare zi mi s-a părut nesfârșită, telescopică. Spațiile erau distorsionate în amintirea mea - sălile erau mai mici, tavanele nu atât de înalte.

Încheieturile mele încă poartă urme pe piele, acolo unde Lordul Jarel m-a împuns ca să treacă lanțurile subțiri din argint care m-au legat. Dacă îmi ating obraji, încă mai pot simți, chiar sub os, cicatricile.

Nu mi-am dat seama cum s-a scurs timpul, holbându-mă, până când Oak nu a aterizat lângă mine, țâcănitul copitelor lui răsunând mai tare decât picioarele mele moi. Prințul măsoară încăperea, apoi mă cercetează îndeaproape.

— Știi drumul de aici? mă întreabă.

Dau repede din cap și mă pun din nou în mișcare.

Unul dintre pericolele din Citadelă este că gheața din care e alcătuită are diferite grade de transparență, așa că sunt locuri în care mișcarea este vizibilă între camere sau chiar prin podele și tavane. Am putea fi semiexpuși în orice clipă. Așa că nu trebuie să umblăm plecați sau să încercăm să ne ascundem. Trebuie să ne mișcăm astfel încât siluetele noastre vagi să nu ne trădeze.

Deschid drumul către o nouă sală, apoi spre o alta. Trecem pe lângă o fereastră din gheață subțire care dă spre curtea interioară și arunc o privire afară. Oak mă trage înapoi în umbră și într-o clipă înțeleg de ce.

Lady Nore este în curte, dinaintea unor sculpturi din zăpadă și bețe. Un rând de zece - unele au formă de om, altele, de animal, iar unele nu seamănă nici a una, nici a alta. Toate gurile sunt pline de dinți din țătururi ascuțiți, zimțați. Fiecare creatură are pietre în loc de ochi; unele dintre ele au orbite din carne de om. Observ și alte lucruri îngrozitoare: un picior, degete, șuvițe de păr.

Dintr-o tolbă, Lady Nore scoate un cuțitaș în formă de semilună. Își crestează palma. Apoi ia între degete puțin praf de oase din săculețul pe care-l are prins în talie și îl întinde în palma ei însângerată, peste rana deschisă. Trece apoi pe la fiecare dintre sculpturile din zăpadă și le lipește de gură bucățelele acelea de os, care lucesc umed.

Și, una câte una, sculpturile se trezesc.

Sunt ca mine. Orice vor fi fiind, sunt ca mine.

Deși aceste creaturi din bețe par niște păpuși vii și nimic mai mult. Își păstrează locul în rând, iar când li se ordonă să intre în Citadelă, se supun, ascultătoare, de parcă nu le-ar trece niciun alt gând prin minte. Nu înțeleg de ce nu au conștiință, așa cum am eu, dacă magia oaselor lui Mab este ceea ce animă creaturile.

Deși am fost făcută din zăpadă, bețe și sânge, între mine și creaturi există o diferență care-mi permite să mă comport ca o fiică-zână neascultătoare, pe când ele nu par să aibă dreptul de a alege.

Apoi îmi amintesc de păianjenul care a vânat-o pe servitoare și nu știu ce să mai cred.

Sunetul pașilor este singurul avertisment pe care îl primim înainte ca două gărzi să apară de după colț.

Oak își lasă mâinile pe umerii mei și mă lipește de perete.

— *Prefă-te alături de mine! șoptește. Și apoi își lipește gura de a mea.*

Un soldat care sărută una dintre servitoare. Un fost-șoim plictisit care încearcă să se amuze. Oak ne ascunde chipurile, astfel încât să nu fim observați. Înțeleg jocul.

Nu este o declarație a dorinței lui. Și, cu toate acestea, sunt copleșită de căldura neașteptată a gurii prințului, de buzele lui catifelate, de felul în care una dintre mâini i se lipește de peretele de gheață, ca să-și găsească echilibrul, în vreme ce cealaltă coboară pe talia mea și apoi spre mânerul pumnalului meu, pe măsură ce soldații se apropie.

Nu mă vrea. Asta nu înseamnă că mă vrea. Îmi repet asta la nesfârșit, în timp ce îl las să-și strecoare limba printre buzele mele. Îmi trec mâinile pe spatele lui, pe sub cămașă, lăsându-i urme pe piele cu unghiile.

Am fost educat în toate artele de la curte. Dansul și duelatul, sărutările și înșelăciunea.

Cu toate acestea, sunt încântată să descopăr că îl trec fiorii, că își ridică mâna cu care se sprijinea de perete, ca să mi-o treacă prin păr, ca să îmi cuprindă ceafa. Gura îmi alunecă de-a lungul maxilarului său, până la gât, apoi se lipește de umărul prințului, unde îmi apăs vârfurile dinților ascuțiți. Trupul i se încordează, degetele i se înfig mai adânc în carnea mea, trăgându-mă mai aproape. Când mușc, suspină.

— Tu, de acolo! zice unul dintre soldați, un trol. Treci la postul tău. Dacă aude doamna de asta.

Când se retrage, buzele lui Oak sunt umflate și roșii, iar ochii, negri sub genele aurii. Văd urmele dinților mei pe umărul lui. Prințul se întoarce și înfige un pumnal în stomacul trolului. Soldatul cade fără să scoată un sunet și Oak se întoarce ca să-i reteze beregata celuiilalt.

Sângele fierbinte se împrăștie pe gheață. Din el se înalță abur și apare o constelație de bule.

— E vreo cameră prin preajmă? întreabă prințul, cu o voce care tremură doar ușor. Pentru cadavre.

Pentru o clipă mă holbez la el prosteste. Sunt amețită de sărut, de cât de rapid s-a petrecut actul de violență. Încă nu m-am obișnuit cu abilitatea lui Oak de a ucide fără ezitare, pentru ca mai apoi să arate ușor mâhnit, de parcă ar fi făcut ceva de prost-gust. De parcă ar fi vărsat, poate, un vin rar. Sau nu și-ar fi asortat pantalonii cu cămașa.

Deși nu pot decât să mă bucur că i-a ucis rapid și silențios pe soldați.

Îl conduc pe hol, până la o cămăruță ciudată, plină de provizii pentru curățarea, lustruirea și îndeplinirea nevoilor nobilimii din această parte a castelului.

Într-un colț e atârnată carcasa unui elan, cu bucăți de carne tăiate din ea. Pe peretele opus se află rafturi din lemn, pline cu lenjerii, cupe, pahare și tipsii, precum și ierburi uscate, agățate în buchețele. Două butoaie cu vin sunt așezate pe podea, unul dintre ele deschis, cu un polonic rezemat de margine.

Oak îi târăște pe cei doi paznici înăuntru. Eu pun mâna pe una dintre pelerine și pe o față de masă de pe raft și mă întorc ca să șterg sângele.

În timp ce fac asta, verific dacă sunt părți translucide în gheața din jur, prin care cineva ar fi putut să vadă ce s-a întâmplat. Dacă au existat martori, pentru ei trebuie să fi părut un joc violent al umbrelor, ceea ce nu ar fi ceva neobișnuit în Citadelă. Cu toate acestea, dacă suntem căutați, s-ar putea să apară probleme.

Nu văd nimic care ar putea să ne trădeze, așa că mă întorc să ascund cârpele înapoi în cămăruță. Oak a împins cadavrele într-un colț și le-a acoperit cu un cearșaf.

— Am sânge pe mine? mă întreabă, pipăindu-și cămașa. Sângele a țâșnit cu putere și, deși i s-a împrăștiat pe haine,

este aproape de nedetectat pe materialul închis la culoare.

Dau de câțiva stropi în părul lui și îi șterg. Îi șterg și obrații și un loc chiar deasupra colțului gurii.

Oak îmi zâmbește vinovat, de parcă s-ar aștepta să-l trag la răspundere pentru sărut sau pentru crime. Nu îmi dau seama pentru care dintre ele.

— Suntem aproape de scări, îi spun.

Ajunși la baza lor, zărim încă doi membri ai gărzii, care se află de cealaltă parte a holului lung. Sunt prea departe ca să ne distingă fețele și sper că

destul de departe ca să identifice vreun detaliu neautentic la hainele noastre. Îmi țin privirea ațintită în față. Oak dă din cap spre unul dintre soldați și el îi răspunde în aceeași manieră.

— Cinic, murmur în barbă, și prințul rânjește. Îmi tremură mâinile.

Trecem pe lângă bibliotecă și pe lângă camera de război, apoi urcăm încă o scară. Treptele se înalță tot mai abrupt, în spirală, pe două etaje, până când ajungem în dormitorul lui Lady Nore, în vârful turnului din stânga.

Ușa ei este înaltă și ascuțită în vârf. E construită dintr-un soi de metal negru, acoperit de gheață. Clanța este o copită de căprioară.

Îmi întind mâna și o apăs. Ușa se deschide.

Dormitorul lui Lady Nore este cu desăvârșire nou, scăldat în roșu. Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama de unde vine culoarea. Măruntaie. Trupurile spintecate ale victimelor lui Lady Nore sunt expuse pretutindeni în jur, înghețate în pereți, astfel încât lumina să se filtreze prin ele și să-i confere încăperii o nuanță stranie, rumenă.

Oak a înțeles și el și privește cu ochi mari spațiul coșmaresc.

— Ei bine, o raclă plină cu oase nu ar fi în contrast cu arta asta grotescă.

Îi arunc o privire recunoscătoare. Da. Așa este. Tot ce trebuie să facem este să găsim rămășițele lui Mab. Apoi vom putea fugi, alături de tatăl lui. Și poate că astfel nu voi mai fi nici eu prinsă în Citadelă, înghețată în trecut, ca unul dintre trupurile din pereți.

În mijlocul încăperii se află un pat uriaș, cu tăblia și picioarele din onix sculptate în forme ascuțite, ca niște sulite. Peste perne e întinsă o blană de hermină. Într-un colț al camerei arde o urnă care încălzește aerul.

În partea opusă este atârnată o oglindă cu ramă neagră, care are forma a doi șerpi încolăciți. Sub ea se află o măsuță de toaletă, cu bijuterii și ace de păr împrăștiate peste tot. În sertare dau de o călimară cu cerneală și de un pieptăn de aur.

Mă aștept ca totul să fie perfect organizat, așa cum îmi aminteam din

copilărie, dar când mă întorc spre șifonierul uriaș al lui Lady Nore, făcut din lemn de abanos și incrustat cu dinți de la o mulțime de bestii și ființe, văd că mai multe dintre rochiile ei zac pe jos. Sunt elegante și grandioase, din purpură și argint sclipitor, cu pietre prețioase care par lacrimi înghețate. Unele ținute sunt croite pe de-a-ntregul din pene negre de lebădă. Însă, cu cât privesc mai îndeaproape, cu atât văd mai bine petele, rupturile. Sunt la fel de vechi ca turnurile prăbușite ale castelului.

Dezordinea mă face să cred că Lady Nore s-a făcut gata sin0gură, repede, fără ajutorul servitorilor. Citesc în toate acestea o disperare care nu se potrivește cu faptul că are în mână o putere atât de vastă.

Oak își lasă mâna pe brațul meu. Tresar.

— Ești bine? mă întreabă.

— La început, când m-au adus din lumea muritorilor la Curtea Dinților, Lordul Jarel și Lady Nore au încercat să fie drăguți cu mine. Mi-au dat să mănânc bine, m-au îmbrăcat în rochii elegante, mi-au spus că sunt prințesa lor și că voi ajunge o regină frumoasă și îndrăgită, îi spun lui Oak, cuvin0tele alunecându-mi de pe buze înainte să le pot opri.

Îmi fac de lucru în dulap, ca să nu fiu nevoită să-l privesc în ochi cât vorbesc.

— Am plâns zi și noapte, fără încetare. Timp de o săptăm0mână, am plâns și am plâns până când nu au mai suportat.

Oak este tăcut. Deși m-a cunoscut pe când eram copil, nu m-a cunoscut niciodată astfel, ca pe copilul care încă spera că lumea poate fi bună.

Pe de altă parte, a avut surori care au fost furate. Poate că și ele au plâns.

— Lordul Jarel și Lady Nore le-au spus servitorilor să mă farmece, ca să adorm, și ei au făcut asta. Dar nu dura nicio0dată prea mult. Și eu plângeam în continuare.

Oak dă din cap, ușor, de parcă dacă s-ar mișca mai mult ar rupe vraja și m-aș opri din vorbit.

— O dată, Lordul Jarel a venit la mine cu o cupă frumoasă din sticlă, în care se afla gheață aromată, îi povestesc prințu0lui. Am luat o gură și am simțit savoarea incredibil de deli0cioasă. Mi se părea că savurez vise.

Vei putea mânca asta în fiecare zi, dacă te oprești din plâns, mi-a spus el.

— Dar nu mă puteam opri. Apoi a venit la mine cu un colier de diamante, la fel de rece și de frumos ca gheața. Când mi l-am pus, ochii mi-au scânteiat, părul a strălucit și pie0lea mi-a lucit, de parcă mi s-ar fi presărat sclipici peste tot. Arătam fermecător de frumoasă. Dar, când mi-a spus să mă opresc din plâns, nu am putut să o fac. S-a înfuriat atunci și mi-a spus că, dacă nu încetez, îmi va preschimba lacrimile în sticlă și acestea îmi vor tăia obraji. Și asta a și făcut. Dar eu am plâns până când nu am mai putut diferenția lacrimile de sânge. După aceea am început să învăț singură cum să le dezleg blestemele. Asta nu le-a plăcut. Așa că mi-au spus că-i voi putea revedea pe oamenii aceia - așa le spuneau, oamenii aceia - peste un an, în vizită, însă numai dacă voi fi ascultă0toare. Am încercat. Mi-am înghițit lacrimile și am scrijelit în gheață, pe peretele de lângă patul meu, însemnând fiecare zi. Într-o noapte, când m-am întors în camera mea am văzut că scrijeliturile nu mai erau așa cum mi le aminteam. Eram con0vinsă că trecuseră cinci luni, dar semnele arătau că se scurse0seră cu puțin peste trei. În clipa aceea am înțeles că nu aveam să mă întorc niciodată acasă, dar pe atunci deja nu mai aveam lacrimi, oricât mi-aș fi dorit să plâng. Și nu am mai plâns niciodată.

Ochii lui Oak strălucesc de groază.

— Nu ar fi trebuit să-ți cer să te întorci aici.

—Te rog doar să nu mă lași în urmă, zic, simțindu-mă teri0bil de vulnerabilă. Asta este ceea ce îmi doresc, pentru jocul acela pe care l-am câștigat cu atâția ani în urmă.

—Îți promit, spune. Dacă îmi stă în putere, vom pleca împreună.

Dau din cap.

— Vom găsi racla și o vom distruge pe Lady Nore, îi spun. Și după aceea nu mă voi mai întoarce niciodată aici.

Însă, deschizând sertarele și luând la mână lucrurile lui Lady Nore, nu dăm de oase, nu dăm de magie.

— Nu cred că sunt aici, zice Oak, ridicându-și ochii de la cutia prin care scormonise.

— Poate că le ține în sala tronului, încerc.

Deși va trebui să coborâm din nou pe scări și să ne strecurăm pe lângă gărzi, aș fi bucuroasă să ies din camera asta îngrozitoare.

— S-ar putea ca tatăl meu să știe unde sunt ținute, zice Oak. Știu că tu nu crezi că...

— Putem merge la închisoare, zic, fără tragere de inimă. Mă întorc să arunc o ultimă privire prin cameră și observ

ceva ciudat la pat. Baza acestuia este din gheață și sunt sigură că se află ceva înghețat în ea. Nu e ceva roșu, ci alb ca fildeșul și maroniu.

— Oak? murmur.

Prințul se întoarce, îndreptându-și ochii în direcția în care privesc.

— Ai găsit ceva?

— Nu sunt sigură.

Mă îndrept spre pat. Dau la o parte cuverturile și văd trei victime înghețate acolo. Nu sunt dezmembrate, precum cele din pereți, nici măcar n-aș putea spune cum au murit.

Cum mă holbez la ele, ireal, una dintre ele își deschide ochii.

Mă retrag instinctiv și în clipa aceea gura i se deschide, eliberând un sunet care este pe jumătate geamăt, pe jumătate cântec. Celelalte două, de alături, se trezesc și ele și încep să scoată același sunet, până când murmurul crește într-un cor fantomatic.

Declanșând o alarmă.

Oak mă prinde de umăr și mă împinge spre ieșire.

— E o capcană! zice. Fugi!

Alerg pe scări cât pot de repede, pe jumătate alunecând, sprijinindu-mă cu mâna de perete. Aud țcănitul copitelor lui Oak în spatele meu.

Reușim să ajungem la etajul al doilea când își fac apariția zece membri ai gărzii - foști-șoimi, huldufolki, nisseri și troli. Ne înconjoară cu armele trase. Oak își lipește spatele de al meu și aud sunetul pe care îl scoate sabia lui atunci când e scoasă din teacă.

Capitolul 15

Oak ucide doi trol și un nisser înainte ca un alt trol să își lipească pumnalul de beregata mea.

— Oprește-te! strigă, apăsând lama suficient de tare încât să mă rănească. Sau fata moare.

Pentru o clipă, privirea lui Oak este atât de goală, încât nu știu dacă aude cuvintele. Ezită, apoi își coboară sabia. Arată de parcă a dus o luptă cu sine însuși ca să-și vină în fire.

Însă niciunul dintre soldați nu se apropie de el, nici măcar acum. Sângele încă se scurge de pe sabia lui subțire ca un ac. Trebuie să pășească peste cadavrele camarazilor lor.

—Aruncă-ți sabia! îi cere un alt soldat.

—Jurați că nu va fi rănită! zice Oak, respirând greoi. Și nici eu. Nici eu nu aș vrea să fiu rănit.

—Dacă nu arunci sabia, îi voi tăia gâtul fetei și apoi îl voi tăia și pe al tău! îl amenință trolul. Cum sună o asemenea promisiune?

Soldatul e atât de aproape de mine, încât pot să simt miro0sul de piele al uniformei lui, uleiul de pe cuțit și duhoarea sângelui închegat. Îi simt respirația caldă. Brațul pe care și l-a trecut în jurul gâtului meu e solid ca piatra.

Încerc să-mi înving panica și să gândesc. Am încă în mână pumnalul, dar trolul m-a prins de încheietură.

Aș putea să-i mușc brațul. Dinții mei ascuțiți ar putea stră0punge chiar și carnea de trol. Șocul durerii l-ar face fie să-mi taie gâtul, fie să-și slăbească strânsoarea. Dar, chiar și dacă aș avea noroc, chiar dacă aș putea profita de acea clipă ca să mă desprind din brațele lui și să alerg la Oak, ce s-ar

întâmpla apoi? Nu avem cum să scăpăm din Citadelă. Cel mai probabil nu vom reuși să scăpăm din acest hol.

Prințul își leagă sabia între degete, dar nu o lasă să cadă.

— Am fost invitat aici și instruit să aduc inima lui Mellith doamnei voastre. Cred că va fi extrem de dezamăgită să afle că din cauza voastră a pierdut acest premiu. Mort, nu i-o voi mai putea oferi.

Mă trece un fior la gândul că Lady Nore ar putea să obțină ceea ce își dorește, deși știu că totul e un joc, o șaradă. Oak nu are cu adevărat inima lui Mellith. Pericolul este că Lady Nore i-ar putea descoperi înșelăciunea.

Și nu contează dacă voi ajunge în aceeași încăpere cu ea. Trebuie doar să pot vorbi.

—Aproape ne-ați prins, continuă Oak. Trebuie să faceți doar o concesie mică și voi merge cu voi, supus ca un miel.

—Aruncă sabia, prințule! spune unul dintre foștii-șoimi. Și niciun rău nu se va abate asupra voastră din mâinile noastre, în timp ce vă escortăm spre sala tronului. Veți putea să implorați mila lui Lady Nore și îi veți putea explica de ce, dacă ați fost invitați la Citadelă, v-am descoperit fugind din dormitorul ei.

Oak dă drumul sabiei, care cade cu zăngărit pe podea.

Unul dintre soldați îmi smulge pumnalul din mână, în vreme ce un altul apucă un capăt de funie și mi-l trece printre buze, legându-l cu nod la spate. În timp ce gărzile mă împing de la spate, încerc să o rod, însă, chiar dacă am dinții ascuțiți, sunt legată destul de strâns încât să ajung în sala tronului cu funia încă în gură.

Pe prinț nu l-au legat, dar pășește înconjurat de săbii trase din teacă. Nu-mi dau seama dacă este un semn de respect sau dacă nu vor să riște să se apropie de el.

Tot ce știu este că trebuie să găsesc o cale ca să pot vorbi. Câteva cuvinte doar și o voi supune.

Trolul mă împinge dinaintea lui Lady Nore și mă prăvălesc în patru labe.

Ea se ridică din jilțul de la o masă lungă, încărcată cu mân0căruri. I-am întrerupt banchetul.

Părul alb al lui Lady Nore a fost strâns în vârful capului, într-un aranjament complicat de împletituri, deși câteva din0tre ele s-au desprins. Rochia pe care o poartă este o creație opulentă din pene negre și țesături de argint, care se întunecă spre poalele care ating podeaua. Foștii-șoimi, care au fost sol0dați loiali ai Marelui General din Elfhame, sunt strânși în jurul ei, gata să-i asculte poruncile.

Când îmi ridic privirea la ea sunt inundată de același sen0timent de frică și de ură care m-a paralizat întreaga copilărie.

Și totuși în ochii ei galbeni citesc o nebunie nouă. Lady Nore nu mai este aceeași ca atunci când am văzut-o ultima oară. Și, cutremurător, mă văd în ea. Plină de resentimente, captivă, cotropită de dorințe zadarnice. Văd în ea ce e mai rău în mine și versiunea cea mai rea a ceea ce aș putea să devin.

Noi sunt și cele două mâini cenușii pe care le poartă în chip de colier. Îngrozită, văd cum degetele se mișcă de parcă ar fi vii, mângâindu-i adâncitura gâtului. Și mai teribil, bănuiesc că i-au aparținut cândva Lordului Jarel.

În spatele ei, pe un stâlp de gheață, stă racla spartă în care trebuie să se afle oasele și celelalte rămășițe ale lui Mab. În mod straniu, din casetă cresc cârcei, ca niște rădăcini, unul având chiar un boboc, de parcă ar înflori.

La stânga lui Lady Nore stă un trol care poartă o coroană din aur bătut și o mantie din catifea albastră, brodată cu solzi de argint. Hainele lui sunt din piele, bogat ornamentate, și au un model care îmi amintește de cele pe care le-am văzut în Pădurea de Piatră.

E Hurclaw, care a reușit cumva să scape de blestem. Care și-a adus trolii ca să ajute la păzirea Citadelei. Dar de ce ar vrea ca semenii lui să aibă ceva de-a face cu Lady Nore? Dacă tot ceea ce a aflat Oak de la Gorga este adevărat, regele-trol se află aici pentru a o curta. Dacă așa stau lucrurile, poate că puterea ei o face să fie o partidă atrăgătoare.

Regele și trolii lui alcătuiesc majoritatea mesenilor, alături de două domnițe huldufolk și de Bogdana. Cotoroața poartă robele ei negre, ponosite, și are părul la fel de încâlcit ca întotdeauna. Când mă vede, în ochi i se aprinde o lumină stranie.

Pe masa din fața lor se află farfurii din argint și pocale de gheață pline cu un vin negru, făcut din fructele care se coc noaptea pe tărâmul Duergar. Sunt ridichi negre, înmuiate în oțet și tăiate în felii subțiri, care le expun interiorul pal. Tăvi cu zăpadă presărată cu miere, astfel încât mierea să înghețe și să poată fi servită ca un biscuit. Carne în gelatină, care seamănă nefiresc de mult cu pereții Citadelei și ceea ce este înghețat înăuntrul lor.

Un singur muzicant ciupește coardele unei harpe.

În ciuda ospățului, a gărzilor și a soldaților din bețe care stau înșirați de-a lungul pereților, sala pare goală în comparație cu zilele de mai demult, de pe când Lordul Jarel era în viață. Încăperea ar fi trebuit să fie plină de mese, cu invitați care să toasteze. Cu valeți care să umple cupele. Cu animatori. O curte alcătuită întru totul după capriciile lui Lady Nore. Fugiseră oare cu toții?

Lady Nore privește pe deasupra mea, la Oak.

— Moștenitor din Elfhame, hai să trecem peste neplăceri. Mi-ai adus inima lui Mellith?

Soldații ei sunt în continuare încordați, așteptându-se la alte acte de violență.

— Nu aș veni aici cu mâna goală, când la mijloc este viața tatălui meu, spune Oak.

Privirea i se mută de la mâinile retezate de la gâtul doamnei la regele-trol.

Ronțai funia pe care o am în gură, din ce în ce mai dispoartă. Într-o clipă îi va pune o întrebare la care nu va putea să răspundă. Trebuie să vorbesc. Dacă voi putea să o fac, voi reuși să ne scot din situația în care ne aflăm.

Însă, avându-i pe soldații lui Hurclaw peste tot în jur, ne confruntăm cu un nou pericol. Dacă regele va ghici că pot să o controlez, va ordona să fiu

lovită.

— Așadar, o ai? întreabă Lady Nore. Asta dacă nu cumva ți-ai ratat misiunea, prințisorule.

Bătăile inimii mi se accelerează. Dinții mei ascuțiți trec prin funie, dar nu voi reuși să o rup la timp ca să-l pot împiedica să răspundă. Planul ăsta părea riscant, dar acum pare de-a dreptul blestemat.

— Dă-mi voie să o spun pe de-a-ntregul, ca să nu-ți faci griji că ai putea fi păcălită, zice Oak. Am adus inima lui Mellith.

Sunt atât de șocată, încât mă opresc din ronțăit. Prințul nu poate să spună asta. Gura lui nu ar trebui să fie în stare să formeze cuvintele. Este una dintre Făpturi. Nu poate minți, așa cum niciuna dintre noi nu o poate face.

În plus, am văzut carcasa căprioarei tăiată, l-am văzut pe Oak cumpărând racla de la fierar. Știu că nu a adus cu el la Citadelă nicio inimă străveche.

Încearcă să crezi că, orice se va întâmpla, orice spun sau fac ori am făcut, intenția mea este ca noi toți să supraviețuim acestei misiuni. Asta mi-a spus pe barcă. Oare la asta s-a referit?

Oare era dispus să ofere inima lui Mellith, dacă asta însemna că aveam să trăim cu toții?

Dacă acesta era adevărul și inima căprioarei avusese doar rostul de a mă înșela pe mine, înseamnă că este pe cale să îi ofere lui Lady Nore o putere imensă, teribilă. Genul de putere cu care ar putea să amenințe Regatul Elfhome. Cu care ar putea să distrugă lumea muritorilor, pe care o disprețuiește.

Și nu există nicio cale prin care să-l pot opri.

—Unde este, atunci? întreabă Lady Nore, cu voce răstită. Oak nu tresare.

—O am, dar nu sunt atât de nebun încât să o am la mine. Lady Nore se încruntă la el.

— E ascunsă? Cu ce scop, dacă trebuie să mi-o predai ca să-ți recuperezi

tatăl?

Oak își scutură capul.

— Vreau să îl văd plecând, alături de Wren, înainte să îți predau ceva.

Lady Nore se încruntă, cercetându-l. Privirea i se abate asupra mea. Apoi râde.

— Aș putea să obiectez, dar pot fi mărinimoasă când victoria este a mea. Ce-ar fi dacă l-aș scoate pe Madoc din închisoare și l-aș arunca în zăpadă chiar acum? Sper că se descurcă cu frigul, căci mă tem că hainele pe care le poartă sunt destul de subțiri. Și, din păcate, unele dintre creaturile mele vânează pe pământurile din jurul Citadelei.

— Ar fi o situație neplăcută pentru noi toți, spune Oak. Oricât de fermă și-ar păstra vocea, prințul pare tânăr stând

dinaintea lui Lady și a lui Hurclaw. Mă tem că acesta este un joc pe care nu are cum să-l câștige.

— Dar am o altă propunere. Măine-seară, unul dintre delegații mei se va întâlni cu noi la aproape cincisprezece kilometri depărtare de aici, lângă formațiunea stâncoasă. Tu vei veni alături de Madoc, de Wren și de mine. Acolo vom putea face schimbul.

— Atâta vreme cât înțelegi că tu nu faci parte din târg, copil din neamul Salcei. Tu vei rămâne aici, în Citadelă, până când voi sfârși cu tine.

— Și ce plănuiești să faci mai exact? Să mă ții ostatic ca să obții niște favoruri din partea surorii mele?

— Nu de la Înaltul Rege? îl întreabă Lady Nore, care dă roată mesei, îndreptându-se spre noi.

Oak se încruntă, clar confuz.

— Dacă preferi. De la oricare dintre ei.

— Se zvonește că sora aceea a ta l-a prins într-un fel de învoială.

Cuvintele lui Lady Nore par nevinovate, dar îmi dau seama că nimic nu a mâniat-o mai tare decât faptul că manevrele i-au fost întrecute de o muritoare. Dacă pe lângă moartea Lordului Jarel a mai înnebunit-o ceva, acesta trebuie să fie motivul.

—Altfel de ce s-ar fi căsătorit cu ea? Altfel de ce ar face orice dorește ea?

—Ea va dori să-ți poarte craniul în chip de pălărie, o aver0tizează Oak.

Foștii-șoimi se foiesc jenați. Poate că își amintesc că ei înșiși au ales să o trădeze și au fost pedepsiți pentru asta.

— Iar Cardan va râde în hohote când o va face. Lady Nore strânge din buze.

— Am nevoie de trei lucruri. De oasele lui Mab, de inima lui Mellith și de sânge din neamul Salcei. Și iată-mă cu două dintre acestea! Iar a treia este atât de aproape încât mai că-i simt gustul. Nu mă dezamăgi, Prinț din Elfhome, căci, dacă o vei face, tatăl tău va muri, iar eu voi obține oricum ceea ce îmi doresc.

Oak ridică din sprâncene. Oricare ar fi adevăratele lui sen0timente, abilitatea de a se arăta cu desăvârșire neimpresio0nat este incredibil de satisfăcătoare.

Lady Nore continuă, de parcă ar fi încântată că are cui să își prezinte discursul.

—Dacă tatăl tău nu ar fi fost slab, poate că am fi câștigat războiul împotriva Regatului Elfhome. Dar acum am un aliat adevărat și puteri vaste. Sunt pregătită pentru răzbunare.

—Rege Hurclaw - zice Oak, îndreptându-și privirea spre regele-trol -, sper că Lady Nore nu ți-a promis mai mult decât poate să îți ofere.

—Și eu sper, declară regele cu o voce adâncă și cu un zâm0bet mic în colțul gurii.

Lady Nore se încruntă, apoi se ridică și pășește spre mine. Oak își încheștează maxilarul. Mâinile i se strâng în pumni, pe lângă corp.

— Presupun că prințul a crezut că tu mă poți opri.

Un zâmbet îngrozitor îi arcuiește buzele când atinge funia deșirată pe care o țin în dinți ca pe un ham.

— Habar nu are el ce creatură jalnică ești. Șuier, din coșul pieptului.

Spre mirarea mea, Lady Nore începe să slăbească funia pe care am ros-o. Îmi deschid gura din clipa în care aceasta alunecă, disperată să vorbesc. Sunt pe cale să bălmăjesc iute porunca stupidă și vagă Îți comand să te predai! Dar până să apuc să rostesc cuvintele, Lady Nore îmi apasă o petală în gură. Simt o zbatere, o viermuială înăuntru. Orice ar fi, pare să se miște singură. Îmi încordez falca. Chestia șerpuiește încă o clipă și apoi se liniștește.

Lady Nore dă drumul funiei, zâmbind malițios.

Tremur, dar în sfârșit pot vorbi. Încerc să scot cuvintele pe gură, dar limba mi se mișcă fără să mă asculte.

— Renunț, încep, dar strâng repede din dinți, prinzându-mi dureros limba între ei.

Zâmbetul îngrozitor al lui Lady Nore crește.

— Da, draga mea?

A țesut cumva o vrajă care mă controlează, în acea petală, desprinsă fără îndoială de pe vița din raclă, care a crescut inexplicabil din niște oase uscate. Dacă vorbesc, voi renunța la puterea pe care o am asupra ei.

Îmi mușc limba mai tare, ca să o potolesc. Mi se zbate în gură ca un animal.

— Bogdana mi-a povestit ce trai ai dus, zice Lady Nore. În coliba ta amărâtă, la marginea lumii muritorilor, umblând după resturi, ca un șobolan.

Nu-i pot răspunde, așa că nu o fac.

În ochii lui Lady Nore zăresc o umbră de neliniște. Îi aruncă o privire

Bogdanei, dar cotoroanța-furtunii mă urmărește de la locul ei, cu o expresie impenetrabilă.

— Toantă mică, deschide-ți gura! Îți pot oferi ceea ce-ți dorești cel mai mult! se răstește Lady Nore.

Și ce-ar fi asta? aş întreba-o dacă mi-aş putea da drumul la limbă în siguranță. În schimb, o țin strâns între dinți.

— Nu te pot face om, zice ea. Dar pot ajunge pe-aproape. Nu pot să neg că o parte din mine și-ar dori ca asta să fie

adevărat. Mă gândesc la apelul telefonic, la cât de simplu ar fi să mă strecur la loc în viața mea de dinainte, dacă asta ar însemna că nu ar trebui să mă ascund sau să mint, dacă nu ar trebui să-mi mai fac griji că nefamilia mea ar țipa la vederea mea.

Lady Nore zâmbește încă în timp ce se apropie de mine și-și lipește un deget de bărbia mea.

— Aș putea să pun un farmec asupra ta, atât de puternic încât nici măcar Regele din Elfhome nu ar putea să vadă dincolo de el. Acum am mijloacele prin care asta să fie cu putință, am puterea. Te pot face să uiți ultimii nouă ani. Te vei întoarce în lumea muritorilor ca o ființă goală, liberă ca ei să-și poată proiecta umanitatea asupra ta. Vor decide că ai fost răpită și că, orice ți se va fi întâmplat, a fost atât de îngrozitor încât ai blocat acele amintiri. Nu vor insista. Și, chiar dacă ar face-o, ce contează? Tu vei crede fiecare cuvânt pe care îl vei rosti. Mă trag de sub mână ei.

Cea mai mare dorință a mea, cel mai mare vis al inimii mele. Mă înfurie cât de bine mă cunoaște și cum îmi refuză orice fărâmbă de alinare, după care știe că tânjesc cu disperare.

Ochii ei galbeni îmi cercetează chipul, încercând să-și dea seama dacă sunt deja a ei.

— Te gândești la prinț? Ah, să nu crezi că nu știu unde ai fost pe când oamenii tăi mureau în Lupta cu Șarpele. Ascunsă sub patul acelui băiat.

Am o privire plată. Eram un copil și am fugit de ea. Refuz să mă simt altfel

decât bucuroasă că a fost așa. El m-a vrut acolo, i-aș spune, dacă aș putea. Am fost prieteni. Suntem prieteni.

Dar nu pot să nu mă gândesc la inima lui Mellith, la ceea ce mi-a spus Oak în barcă.

... orice spun sau fac ori am făcut...

—Crezi că te va proteja acum? Ești inutilă. Moștenitorul Regatului Elfhame nu are niciun motiv să-și mai petreacă timpul cu o fată sălbatică, fără educație. Dar gândește-te că nu ar trebui să-ți mai amintești de el. Nu ar mai trebui să-ți mai amintești nici măcar de tine însăși.

—Nu sunt nici pe jumătate atât de practic pe cât bănuiești, zice Oak. Mie îmi plac multe lucruri inutile. Mie însumi mi se spune că sunt inutil din când în când.

Lady Nore nu-și ia ochii de la mine, nici măcar când râd puțin, pe neașteptate, aproape gata să-mi scap limba dintre dinți. Măinile Lordului Jarel se încleștează pe umerii ei, parcă răspunzând dispoziției în care se află.

— Bunătatea lui se va evapora de îndată ce vei avea nevoie de ea. Și acum, copilă, accepți târgul și încetezi să-mi mai fi povară? Sau mă vei obliga să te tratez cu mai multă asprime?

Mă gândesc cum ar fi să mă dau bătută. Nu aș mai trage cu ochiul pe la ferestre, deplângând pierderea unei vieți care nu mai poate să fie a mea. Fără dorințe deșarte. Fără un viitor nesigur. Fără teroare. Să o las pe Lady Nore să ia inima lui Mellith și oasele lui Mab. Să las Regatul Elfhame să putrezească și pe Prințul din Elfhame odată cu el. Să o las să distrugă orice părți din lumea muritorilor își dorește. Ce mi-ar păsa când nu mi-aș aminti nimic din toate astea?

Mă gândesc la cuvintele Vrăjitoarei-Ciulin. Ioc! Vid! Nimic! Asta ești. Asta aș fi. Aș dărui neantului tot ceea ce am fost, tot ce am învățat și am făcut. Aș accepta că nu contez.

O scuipe în față pe Lady Nore. Flegma este aprinsă de sângele meu, în contrast cu pielea ei cenușie.

Strânge din buze și-și ridică palma, dar nu mă lovește. Rămâne așa, tremurând de furie.

— Îți muști limba ca să-mi faci în ciudă? Ei bine, îți voi da eu o lecție. Gărzi, tăiați-i limba din gură!

Un soldat huldufolk pășește în față și mă apucă de brațe. Dau din picioare și zgârii, luptându-mă așa cum nu am făcut-o în viața mea.

— *Nu! se zbate Oak, dar doi foști-șoimi îl țin strâns. Dacă o rănești, doar nu te aștepti să-ți predau pur și simplu...*

Lady Nore se răsucesce spre el, arătând cu degetul.

— Spune-mi în clipa asta unde e inima lui Mellith și nu-i voi tăia limba!

Mai vin trei soldați care să ajute la imobilizarea mea. Mă răsucesc în strânsoarea lor.

Oak se repede la trolul aflat cel mai aproape de el și îi apucă sabia, scoțând-o din teacă. Prințul este încă înconjurat, dar acum are o armă. Câțiva huldufolki și nisseri își scot arcurile.

Hurclaw își flutură mâna.

— Arătați-i băiatului că nu are rost, zice.

— Pășiți în față, creațiile mele! strigă Lady Nore, iar soldații din bețe, noroi și carne se pun în mișcare în marea sală.

Gărzile fac un pas în spate, lăsând creaturile să le ia locul.

— Puneți mâna pe el! le cere Lady Nore.

Soldații din bețe se avântă spre Oak fără să ezite. Prințul spintecă unul, tăindu-l pe jumătate, și se răsucesce ca să înjunghie un altul. Sabia i se afundă adânc, până la crengile din trupul creaturii. Aceasta înaintează însă, apoi se învâрте într-o parte și încearcă să smulgă sabia din mâna lui Oak, cu forța propriei mișcări, chiar dacă astfel se sfărâmă.

Oak își eliberează spada, dar încă trei monștri se aruncă în ea, astfel încât cel de-al patrulea să-l poată apuca de gât.

De această dată, soldații îi leagă mâinile la spate cu un șnur de argint.

Oak îmi întâlnește privirea cu o expresie plină de suferință. Nu poate să mă ajute.

Mă lupt, în timp ce gărzile mă lipesc de podea. Mușc, când încearcă să-mi deschidă gura.

Dar totul este în zadar. Doi soldați îmi prind încheieturile și un al treilea prinde un instrument ghimpat de vârful limbii mele. O trage ca să fie întinsă.

Apoi un al patrulea începe să taie cu un pumnal curbat.

Durerea ascuțită și arzătoare mă face să vreau să urlu, dar nu am cum, pentru că limba mi-e ținută. Din uscată, pentru că fusese ținută deschisă, gura mi se umple de sânge. E inundată de sânge. Îmi vine să vărs. Mă înec. Icnesc când îmi dau drumul și țipătul îmi pierе în gât.

Un lichid purpuriu îmi alunecă pe bărbie. Când mă mișc, împrejur zboară stropi roșii.

Durerea mă înghite cu totul și abia mai pot să mă concentrez, dar știu că pierd prea mult sânge. Mi se varsă printre buze, îmi umezește gâtul, îmi pătează gulerul rochiei. Asta mă va uide. Voi muri aici, pe podeaua de gheață a Citadelei.

Lady Nore dă roată încet trupului meu prăbușit. Scoate o fărâamă de os din săculețul ei și mi-o lipește de buze, strecurându-mi-o printre dinți. Simt cum rana se închide.

— Poate că nu crezi asta, dar așa este mai bine. Fiind mama și vasala ta sub jurământ, trebuie să am încredere în propria judecată în lipsa unor ordine directe.

Sângele pierdut și șocul m-au amețit. Simt că plutesc. Mă ridic clătinându-mă și apoi mă gândesc foarte serios să mă așez la loc. Mă gândesc foarte

serios să mă prăbușesc.

De vreme ce nu poate să mintă, în mintea ei bolnavă, Lady Nore trebuie să creadă cu adevărat că ceea ce vrea ea este ceea ce ar trebui să vreau și eu.

Nu am însă nevoie de limbă ca să o las să-mi citească furia din privire.

Colțurile buzelor i se ridică și văd că nu este prea diferită de cum era înainte. Nu mă vrea moartă, pentru că, odată moartă, nu aş mai suferi.

— Prințul nici măcar nu știe ce ești, zice ea, aruncându-i o privire lui Oak. Abia dacă te poți numi Făptură. Nimic mai mult decât un manechin, puțin mai mult decât păpușa de paie lăsată în urmă când este luat un copil-schimbă, un lucru menit să se veștejească și să moară.

Fără să vreau, privirea mi se îndreaptă spre Oak. Ca să văd dacă înțelege. Însă pe chipul lui citesc doar milă.

Poate că sunt formată doar din bețe, zăpadă și magie de cotoroanță, dar cel puțin nu am venit din ea.

Sunt copilul nimănui.

Asta mă face să zâmbesc, arătându-mi dinții roșii.

— Doamna mea, spune Regele Hurclaw. Cu cât Prințul Oak își vede mai repede tatăl eliberat, cu atât mai repede vom avea ceea ce ne dorim.

Lady Nore își îngustează privirea spre el. Mă întreb dacă regele-trol își dă seama cât de îngrozitoare poate fi, cât de oribil se va purta cu el.

Deocamdată, ascultătoare, le face semn soldaților.

— Unul dintre voi să o încuie în temniță - copil rău ce este - ca să se gândească la alegerile pe care le-a făcut. Eu și Prințul Oak avem multe de discutat. Poate că ni se va alătura la masă. Unul dintre foștii-șoimi vine în spatele meu.

— Mișcă!

Încep să mă îndrept împleticit spre ușă. Durerea din gură este îngrozitoare, dar sângerarea s-a oprit. Încă înghit salivă cu gust de monede, dar nu mă mai simt ca și cum m-aș îneca în ea.

— Aș zice că te-ai pierdut pe drum, dar tu te-ai pierdut cu mult dinainte, îmi zice cotoroața-furtunii în timp ce trec pe lângă ea. Trezește-te, pui de pasăre!

Deschid gura, ca să-i aduc aminte că mi-am pierdut limba și poate că și speranța.

Cotoroața se crispează și, o clipă, sunt inundată de un val nou de spaimă și amețală. Trebuie să arăt foarte rău, dacă am făcut-o pe Bogdana să tresară.

— Mișcă! repetă fostul-șoim, împingându-mă în spate. Abia când ajungem în hol arunc o privire în urma mea. În

ochii violet ai lui Hyacinthe.

Capitolul 16

Pentru o clipă, doar ne holbăm unul la altul. — Ți-am spus că ar fi înțelept să mă trimiți aici și, de vreme ce nu mi-ai dat un ordin care să contrazică asta, am venit! îmi zice Hyacinthe, cu glas scăzut, astfel încât numai eu să îl aud.

Nu pot să vorbesc. Clătinându-mă ușor, mă sprijin de perete. E greu să gândesc dincolo de durere și nu sunt sigură dacă Hyacinthe este sau nu de partea mea.

— Să te bucuri că am făcut-o, zice el, legănându-și sulița spre mine, cu vârful ascuțit îndreptat spre beregată. Făpturile ne urmăresc. Mergi!

Îi întorc spatele și o iau din loc. Se preface că mă împinge ca să înaintez mai repede, dar eu nu trebuie să mă prefac că mă împiedic.

Încerc de mai multe ori să mă întorc și să-i surprind privirea, ca să-i citesc intențiile, dar de fiecare dată mă împunge ca să înaintez.

— Tiernan e cu voi? mă întreabă, când ajungem la poarta închisorii.

Loial - așa s-a definit Hyacinthe. Loial tatălui lui Oak. Loial mie, sper. Poate că loial și lui Tiernan, într-un fel. Hyacinthe nu are încredere în farmecul de gură-mieroasă al lui Oak. Poate că vrea să îl salveze pe Tiernan de acesta. Aprob din cap.

Mărșăluim împreună prin pasajele înghețate, către închișori. Săpate adânc în pământul înghețat, miros puternic a fier și a piatră udă.

— El are inima lui Mellith?

O întrebare periculoasă. Având în vedere că Hyacinthe nu îl are la suflet pe Oak, nu sunt sigură dacă i-ar plăcea sau nu să vadă că Lady Nore obține tot ceea ce își dorește. Nici nu sunt sigură ce are Tiernan mai precis. În plus, îmi este greu să mă concentrez din cauza durerii din gură.

Din moment ce nu pot să găsesc o cale prin care să comunic ceva din toate astea, ridic din umeri și arăt spre gură.

Hyacinthe se încruntă, frustrat.

Cele mai multe celule sunt goale. Pe vremea când locuiam în Citadelă, erau pline ochi cu cei care îi nemulțumeau pe Lordul Jarel și pe Lady Nore - barzi care cântau balade ce-i jigneau, curteni obraznici, servitori care făceau greșeli mai mici sau mai mari. Însă acum, cum castelul este aproape gol, în închisoare se mai află un singur prizonier.

Madoc stă pe o bancă din lemn, rezemat de peretele din piatră, departe de zăbrelele care miros puternic a fier. Piciorul îi este bandajat în două locuri, în grabă și de mântuială, de parcă el însuși ar fi făcut treaba. Peste unul dintre ochi are legată o cârpă, materialul fiind ușor îmbibat cu sânge. Pielea lui verde arată prea palidă în lumina slabă a lămpii. Tremură. Probabil că îi este frig de săptămâni întregi.

Hyacinthe descuie o celulă de lângă cea a generalului și mă zorește să intru. Nu mă împotrivesc, atentă să nu ating barele din fier.

— Te voi scoate de aici, îmi șoptește, când trec pe lângă el. Odată ce lucrurile vor fi gata, vei primi o cheie. Ne întâlnim în firida de vizavi de sala cea mare. Am un cal.

Mă uit întrebător la el. Hyacinthe oftează.

— Da, creatura aceea. Crăița-Libelulă. În ciuda numelui ei frumușel, este rapidă și sigură pe picioare.

Cu aceste cuvinte, Hyacinthe închide ușa. Sunt recunosătoare că nu s-a deranjat să mă percheziționeze și că nu a descoperit căpăstrul pe care îl am legat în jurul taliei, pe sub uniforma de servitoare. Nu sunt sigură ce ar fi făcut cu el.

Mă îndrept spre o bancă, iar senzația bruscă de leșin care mă cuprinde mă face să mă îngrijorez că mă voi prăbuși până să ajung la ea. Deși acum nu mai sângerez, am pierdut deja foarte mult sânge.

Hyacinthe își aruncă privirea spre Madoc, arătând îndurerat.

— Sunteți bine, domnule?

— Destul de bine, zice gluga-roșie. Ce s-a petrecut? Fata arată de parcă ar fi mușcat serios din cineva.

Sunt surprinsă că asta mă face să râd. Sunetul iese distorsionat.

— Limba, zice Hyacinthe, iar Madoc dă din cap, de parcă ar mai fi văzut așa ceva.

Deși știam că Hyacinthe a făcut parte din armata lui Madoc, uitasem că asta înseamnă că e posibil ca ei doi să se cunoască. E straniu să-i aud vorbindu-și ca niște camarazi, mai ales când unul dintre ei este temnicerul, iar celălalt e întemnițat.

De îndată ce se îndepărtează Hyacinthe, gluga-roșie aruncă un ochi spre mine.

— Mica regină, zice el, cu un zâmbet strâmb.

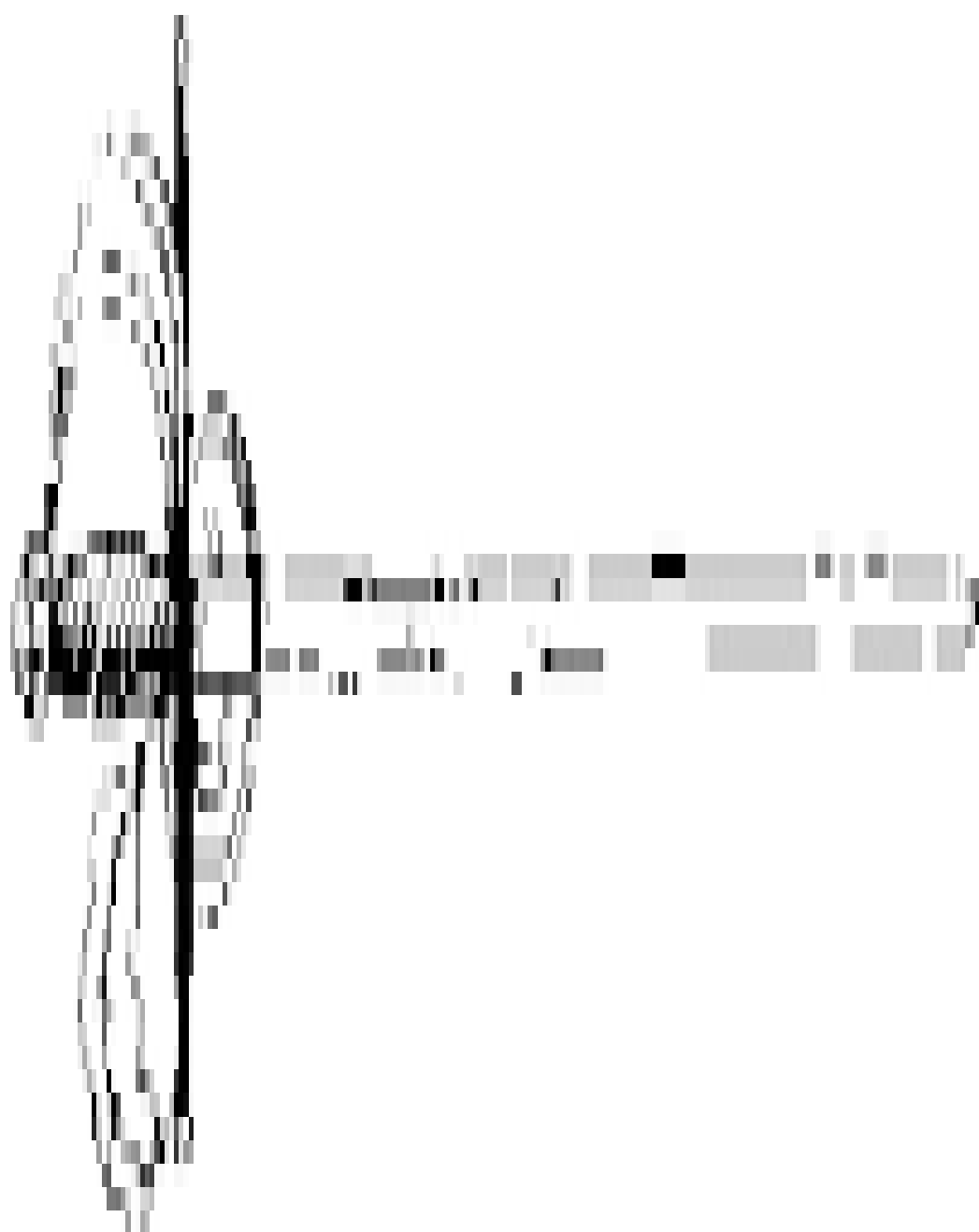
Deși nu are același sânge ca Oak, expresia de drăcușor de pe chipul lui e familiară.

— Ai crescut și ai venit să-ți devorezi creatoarea. Nu pot spune că te învinovățesc.

Sunt aproape convinsă că lui Madoc îi lipsește un ochi. Mi-l amintesc pe bătrânul general de la întâlnirile lungi și de la petrecerile la care stăteam în țărână sau legată cu o lesă. Îmi amintesc comportamentul lui calm și vinul fiert pe care mi l-a dat, precum și felul în care îi luceau dinții când era rost de sânge.

Ca acum, când scuip jos ce am în gură, în loc să înghit.

Hyacinthe îi mai spune ceva lui Madoc, iar eu îmi sprijin capul de brațe și mă întind pe bancă. Mă lovește un nou val de amețală și îmi închid ochii, așteptând să treacă. Așteptând să mă pot ridica. În schimb, sunt azvârlită în întuneric.

Când îmi recapăt cunoștința, îl aud pe Oak.

— Respiră regulat.

Până să îmi pot concentra însă bine privirea, cel care vorbește este Madoc, a cărui voce răsună adânc.

— Ar fi mai bine pentru tine dacă nu s-ar trezi. Ce se va întâmpla când va afla cum ai înșelat-o? Când își va da seama care este rolul ei în planul tău?

Încerc să nu mă mișc, încerc să nu las ca niciun spasm al mușchilor sau vreo contracție a trupului să trădeze faptul că sunt trează și ascult.

Vocea lui Oak este plină de resemnare.

— Va trebui să decidă cât de tare mă urăște.

— Ucide-o acum, cât încă mai poți! spune blând bătrânul general.

Pare încărcat de regrete, dar și resemnat.

— Țsta e răspunsul tău la orice problemă, zice Oak.

— Iar tu te arunci în gura leului și speri că nu-i va plăcea gustul tău.

Oak nu mai zice nimic o vreme. Îmi amintesc cum a fost săgetat în timp ce zâmbea încurajator, cum a dat pe gât otravă. Mă gândesc cum în Elfhame pare să atragă asasinii, fiind ținta ideală. Madoc nu greșește spunând că Oak se aruncă în fața pericolului. De altfel, nici nu știu dacă Madoc își dă seama cât de multă dreptate are.

—Îmi fac griji pentru tine, zice în cele din urmă gluga-roșie. Nu ai niciun instinct să ieși puterea, nici măcar când îți oferă însăși beregata să i-o sfășii.

—Destul! zice Oak, de parcă nu ar fi prima oară când poartă această discuție. Asta - totul - este din vina ta. De ce n-ai avut răbdarea necesară ca să rămâi în exil? De ce nu te-ai resemnat în fața sorții tale?

—Nu-mi stă în fire, răspunde încetișor gluga-roșie, de parcă Oak ar fi trebuit să știe asta deja. Și nu am știut că tu vei fi cel care va veni.

Prințul oftează din adâncul pieptului. Aud foșnete.

—Lasă-mă să mă uit la bandajele alea!

—Nu te mai agita, îi zice Madoc. Dacă aveam o problemă cu durerea, făceam altceva.

Se lasă tăcerea o vreme și mă întreb dacă ar trebui să mă prefac că sunt gata să casc sau ceva asemănător, ca să le arăt că încep să mă trezesc.

—Nu o voi uide niciodată, spune Oak blând, atât de încet încât aproape nu-l aud.

—Atunci ai face bine să speri că nu te va uide ea pe tine, îi răspunde generalul.

După aceea rămân nemișcată o bucată de vreme. În cele din urmă, când aud foșnetele scoase de o servitoare și zăngănitul farfuriilor, profit de zgomote ca să scot un geamăt chiuuit și să mă întorc pe spate.

Copitele lui Oak lovesc podeaua, iar în clipa următoare e în genunchi, în fața mea, tot numai păr de aur, ochi de vulpe și grijă.

— Wren, șoptește, întinzându-se printre barele din fier, chiar dacă-i ard încheieturile.

Își trece degetele prin părul meu.

Ce se va întâmpla când va afla cum ai înșelat-o? Când își va da seama care este rolul ei în planul tău?

Dacă nu aș fi auzit ce i-a spus tatălui său, nu aș fi crezut niciodată că ar putea să aibă un secret atât de îngrozitor încât să creadă că l-aș putea urî din cauza lui.

Servitoarea așază niște castroane dinaintea celulelor, pe podea. E o cruzime, pentru că asta înseamnă că sunt prea mari ca să încapă printre bare și prin urmare cel închis trebuie să atingă fierul de fiecare dată când ia o îmbucătură. Cina noastră pare să fie o supă cu miros puternic, uleioasă, cu orz și, probabil, carne de la păsări de mare.

Mă scol în șezut.

— Vom scăpa de aici! îmi zice Oak. Voi încerca să descui încuietoarea, dacă-mi vei împrumuta acul tău de păr.

Dau din cap, ca să-i arăt că înțeleg, și-mi scot acul de păr. Expresia de pe chipul lui Oak devine una gravă.

—Wren...

—Nu te mai agita atâta în jurul ei! Nici n-are cum să se vaite!

Gluga-roșie zâmbește spre mine, de parcă m-ar invita să râd alături de el de fiul lui. Căruia i-a spus să mă ucidă.

Prințul își retrage mâna printre bare și se întoarce. Nu pare să observe arsura de pe braț, ridicându-se în picioare.

Ce ar fi putut să facă atât de îngrozitor? Singurul lucru la care mă pot gândi este că are cu adevărat inima lui Mellith și că are de gând să i-o dea lui Lady Nore.

— Hurclaw reprezintă o problemă, zice Madoc în timp ce-l urmărește pe Oak îndoind capătul ascuțit al acului meu și apoi strecurându-l în încuietoare. Dacă n-ar fi trolii lui, cred că aș fi putut să evadez din locul acesta, poate că aș fi reușit chiar să cuceresc Citadela. Dar Lady Nore i-a promis regelui că în curând va putea să destrame blestemul pus asupra Pădurii de Piatră.

— Să cucerești Citadela? E o afirmație cam îndrăzneță, comentează Oak, răsucind acul, încruntat.

Madoc fornăie și apoi se întoarce spre mine.

— Sunt sigură că pe Wren nu ar deranja-o să ia în stăpânire castelul și pământurile lui Lady Nore.

Îmi scutur capul la auzul acestor cuvinte absurde. Madoc ridică din sprâncene.

— Nu? Încă stai la masă și aștepti să ți se permită să mănânci?

Este un mod teribil de dureros de a descrie viața pe care am dus-o.

— Am fost și eu așa odată, îmi zice el, arătându-și incisivii ascuțiți în timp ce vorbește.

Știu că această conversație este menită să mă evalueze ca oponent și să îmi distragă atenția. Este fostul Mare General din Elfhame și o glugă-roșie care găsește plăcere în vărsarea de sânge. Probabil că a mâncat oameni. Nu, cu siguranță a mâncat oamenii

Îmi scutur din nou capul. Oak își îndreaptă privirea spre noi și se încruntă, de parcă faptul că tatăl lui vorbește cu mine l-ar neliniști.

Madoc rânjește.

— Nu? Și mie mi-e greu să cred, dar ăsta e adevărul Numai că eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în campanii, purtând războaie în numele Regatului Elfhame. Mi-a plăcut? Cu siguranță! Dar m-am și supus. Am acceptat recompensele care mi s-au oferit și am fost recunoscător pentru ele. Și cu ce m-am ales pentru eforturile mele? Soția mea s-a îndrăgostit de altcineva, de cineva care a fost lângă ea, când eu eram departe.

Fosta lui soție, cea pe care a ucis-o. Mama celor trei fete pe care le are. Cumva, mă gândisem că îl părăsise pentru că îi era teamă, nu pentru că se simțea singură.

Madoc îi mai aruncă o privire lui Oak, înainte să-și întoarcă din nou atenția spre mine.

— Am jurat că voi folosi strategiile pe care le-am studiat în beneficiul meu. Aveam de gând să găsesc o cale prin care să obțin tot ceea ce îmi doream pentru mine și pentru familia mea. Ce gând eliberator a fost să nu mai cred că trebuie să merit ceva ca să fie al meu!

Are dreptate; ar fi un gând șocant de eliberator.

— Nu mai aștepta! îmi zice Madoc. Înfinge-ți dinții aceia frumusei în ceva!

Îi arunc o privire aspră, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva îşi bate joc de mine. Mă aplec şi scriu în ţărâna amestecată cu sângele meu închegat: Monştrii au dinţi ca ai mei.

Madoc rânjeşte, de parcă aş fi reuşit în sfârşit să înţeleg despre ce vorbeşte.

— Aşa este.

Oak îşi întoarce atenţia de la încuietoare, frustrat.

—Tată, cam ce crezi că faci, mai precis?

—Vorbeam doar, noi doi, comentează Madoc.

—Nu-l asculta!

Oak îşi scutură capul cu o privire exasperată la tatăl lui.

— E plin de sfaturi rele de Făptură bătrână.

— Doar pentru că eu sunt rău, mormăie Madoc, nu înseamnă că şi sfaturile mele sunt rele.

Oak îşi dă ochii peste cap. Observ că are o vânătaie nouă în colţul gurii şi o rană la sprânceană, care i-a închegat sânge în păr. Mă gândesc la cum s-a luptat în sala tronului, la durerea pe care am simţit-o când mi-au tăiat limba. Mă gândesc că el a privit totul.

Mă îndrept spre castronul cu supă, deşi nu suport să înghit nimic acum. Cu toate acestea, dacă aş reuşi să strecur bolul în celulă, chiar dacă vărs jumătate din mâncare, pot să le pasez ce rămâne lui Oak şi lui Madoc.

Însă, când dau să înclin castronul, observ ceva metalic în supă. Las vasul jos şi îmi bag degetele în lichidul uleios, pipăind înăuntru. Ating greutatea solidă a unei chei şi îmi amintesc ce mi-a spus Hyacinthe în legătură cu faptul că mă va scoate din Citadelă.

Străduindu-mă să nu mă uit la Oak sau la Madoc, iau obiectul în palmă. Apoi îl ascund în faldurile rochiei şi mă retrag pe banca din fundul celulei. Oak nu reuşeşte să deschidă încuietoarea. Niciunul dintre ei nu pare dispus

să mănânce supa.

Îi ascult o vreme discutând despre Hurclaw, despre cum acesta s-a certat cu Lady Nore în privința unor sacrificii pe care Madoc nu le-a înțeles într-un totu și a ceea ce avea să se aleagă de cadavre. Oak își îndreaptă privirea spre mine de mai multe ori, de parcă ar vrea să-mi vorbească, dar se abține.

În cele din urmă, Madoc zice că ar trebui să ne odihnim, de vreme ce ziua de mâine va fi „un test pentru abilitatea noastră de adaptare la planuri în continuă schimbare”, lucru care mă nedumerește. Știu că Tiernan se va prezenta la locul stabilit, cu orice se va fi aflând în acea raclă.

Bătrânul general se întinde pe bancă, în vreme ce Oak se culcă pe podeaua rece.

Aștept până când adorm. Îmi amintesc cum m-a prins Oak în pădure, așa că aștept pentru o bucată bună de vreme. Prințul este însă extenuat, iar când îmi ridic cheia și o bag în încuietore, nu se trezește.

Trag de ușa grea și aceasta se deschide ușor, cu fierul arzându-mi mâna. Mă strecor afară, apoi dosesc cheia într-un colț al celulei lor, în așa fel încât cei doi să o găsească, dacă nu mă mai întorc.

În hol, îmi scot ghetele mari, apoi pornesc la drum, fără să fac zgomot, cu picioarele goale pe piatra rece. Soldatul de la ușa închisorii doarme, prăvălit într-un scaun. Trebuie să se fi obișnuit să-l aibă doar pe Madoc ca prizonier.

Pe scări, razele dimineții preschimbă castelul într-o prismă și, de fiecare dată când umbrele se mișcă, mă tem că voi fi descoperită.

Dar nu vine nimeni. Nimeni nu mă oprește. Și îmi dau seama că aceasta a fost soarta mea de la bun început. Nu Oak era cel care avea să o oprească pe Lady Nore. Eu am fost întotdeauna cea menită să o înfrunt.

Nu merg să mă întâlnesc cu Hyacinthe. Mă îndrept spre sala tronului. În timp ce merg în vârfurile degetelor pe un coridor care duce spre ușa dublă a sălii mari, văd că aceasta este închisă și blocată, cu doi soldați din bețe în fața ei, în stare de alertă. Nu pot să mă gândesc la nicio cale prin care să trec de ei. Paznicii aceștia nu dorm, nici nu par îndeajuns de vii încât să-i pot păcăli.

Însă nimeni nu cunoaște Citadela la fel de bine ca mine.

Există o altă cale de a pătrunde în sala cea mare: un tunel mic, care vine dinspre bucătăria în care servitorii duc rămășițele de la banchete - pocale goale, tipsii, tot felul de astfel de lucruri. Bucătarii și personalul de la bucătărie le ridică de acolo mai târziu, ca să le curețe. Încăperea este destul de mare pentru ca un copil să se poată ascunde în ea, iar eu m-am ascuns acolo adesea, pe vremuri.

O iau spre bucătării. Când văd gărzile trecând, mă ascund în umbre și mă fac nevăzută. Deși a trecut ceva vreme, am antrenament în a trece neobservată, mai ales în acest loc.

Mă pun din nou în mișcare și memoria începe să-mi joace feste. Merg pe aceste holuri, copilă fiind. Merg prin casa nepărinților mei, noaptea, ca o fantomă. Asta am fost ani în șir. O nesoră. O nefică. O nepersoană. O fată cu un hău în loc de viață.

Cât de tare s-a potrivit faptul că mi-au tăiat limba, când tăcerea a fost refugiul și carcera mea!

Mă strecur spre bucătăriile de la primul etaj al Citadelei. Datorită căldurii care emană din ele, închisorile sunt destul de calde încât să poți supraviețui înăuntru. M-aș fi gândit că focurile care ard acolo tot timpul ar trebui să topească cu totul castelul, dar nu o fac. Baza acestuia este din piatră, iar ceea ce se topește îngheață într-un nou strat mai dur.

Dau cu ochii de un nisser care doarme în cenușă, în fața focului, învelit într-o plapumă din piei cusute. Mă strecur pe lângă băiat, pe lângă damigene de vin. Pe lângă coșuri cu afine și mormane de pește uscat. Pe lângă borcane cu chestii sărate și murate și castroane cu aluat, acoperite cu prosoape umede, în care drojdia crește în continuare.

Mă fac mică pentru a putea intra în tunelul de trecere și încep să mă târăsc. Deși sunt mai mare decât eram ultima oară când am fost aici, încă încap înăuntru. Trec de pocale pentru vin răsturnate, cu resturi uscate înăuntru, și de câteva oase, care trebuie să fi alunecat de pe vreo tipsie. Ies de ceaaltă parte, în sala goală a tronului.

Cum mă ridic însă în picioare, îmi dau seama că am dat din nou greș,

pentru că racla nu mai este aici.

Mă îndrept spre locul în care se aflase, cu inima bătându-mi repede în piept și spaima tăindu-mi respirația. Am fost nesăbuită să vin singură în sala tronului lui Lady Nore; am fost nesăbuită să vin la Citadelă de la bun început.

Văd pe podea o frunză veștejită și alături ceva ce ar putea fi o pietricică. O ridic, simțindu-i marginile ascuțite. E, așa cum am sperat, o bucătică de os.

Vrăjitoarea-Ciulin a zis că se pot face vrăji mărețe cu oasele lui Mab. Că aceasta avea forța creației înăuntru. Și, chiar dacă nu am fost niciodată adepta magiei, dacă Lady Nore poate folosi puterea lui Mab ca să creeze ființe vii din bețe și piatră, dacă a putut să o folosească pentru a-mi face limba să rostească vorbele pe care dorea ea să le audă, cu siguranță acest os are suficientă magie care să-mi permită să-mi cresc limba la loc.

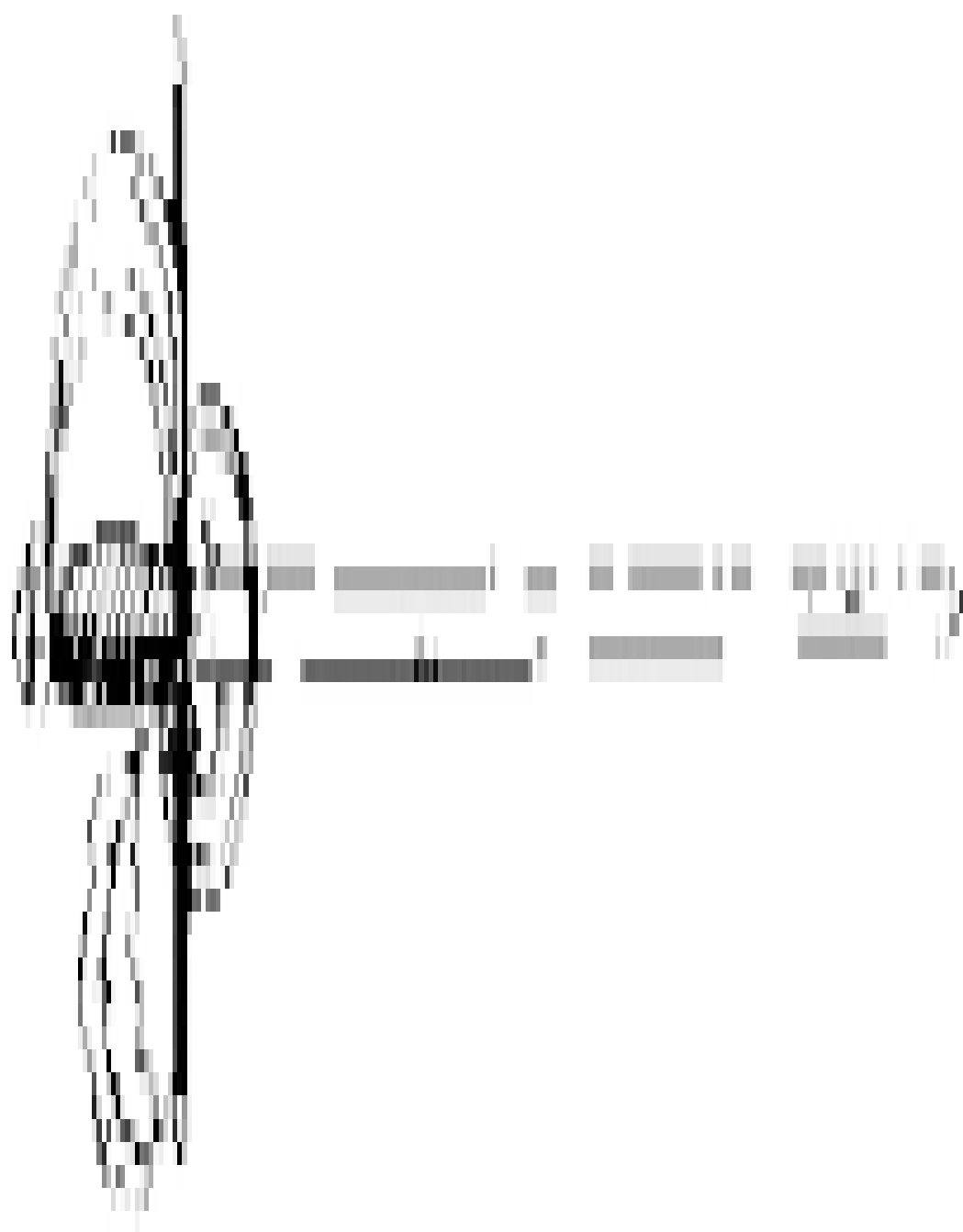
Mai întâi îmi pun frunza ofilită în gură. Apoi așez osul pe rădăcina tăiată, acolo unde era limba mea înainte. Îmi închid ochii și mă concentrez. Mă simt imediat de parcă mi s-ar strânge pieptul, de parcă mi-ar trosni coastele.

Ceva nu e în ordine. Ceva nu e în ordine cu mine.

Cad în genunchi, cu palmele lipite de podeaua de gheață. Ceva pare să se răsucescă în pieptul meu, apoi să se crape, ca o fisură într-un ghețar. Nodul dur al magiei mele, partea aceea din mine de care îmi era teamă că s-ar putea destrăma dacă m-aș forța prea tare, se sfărâmă cu totul în bucăți.

Suspin adânc, pentru că doare.

Doare atât de tare încât gura mi se deschide ca să elibereze un strigăt pe care nu pot să îl scot. Doare atât de tare încât îmi pierd cunoștința.

Pentru a doua oară în mai puțin de o zi, mă trezesc pe o podea rece. Zac aici de ceva vreme, pentru că florile de gheață au avut timp să-mi acopere pielea, sclipind de-a lungul mâinilor și întărindu-mi rochia.

Mă ridic, sprijinindu-mă în palme și genunchi. În jurul meu sunt împrăștiate rămășițele unor soldați de bețe, printre fructe de pădure, crengi și bulgări de zăpadă, care poate că înainte le fuseseră îndesate în piepturi.

Ce ar fi putut să se petreacă aici? Amintirile îmi sunt încurcate, la fel ca tulpinile care cresc din oasele lui Mab.

Îngenuncheată, tremurând, deși cu siguranță nu din cauza frigului, îmi lipesc palma de gheața de sub mine și remarc modelul ca de pânză de păianjen. De parcă podeaua ar fi sticla spartă a unei ferestre, fisurată, dar încă ținută la un loc. Clătinându-mă, traversez sala tronului și mă târăsc în tunel.

Înăuntru îmi închid din nou ochii. Când îi deschid, n-aș putea spune dacă au trecut câteva clipe sau ore întregi. Mă simt ca de plumb, inertă.

Uluită, realizez că am limba în gură. E o senzație stranie să o am din nou acolo. Groasă și grea. Nu-mi dau seama dacă este umflată sau pur și simplu sunt eu nefiresc de conștientă de existența ei.

— Mi-e frică, îmi șoptesc mie însămi.

Pentru că e adevărat. Pentru că trebuie să știu dacă limba este a mea sau dacă voi spune lucruri pe care nu vreau să le spun.

— Sunt atât de obosită. Am obosit atât de tare să-mi fie mereu frică.

Îmi aduc aminte de Madoc și de sfatul lui. Ar trebui să-mi înfig dinții în ceva. Să iau în stăpânire castelul acesta și toate pământurile lui Lady Nore. Să nu mai aștept să mi se ofere permisiunea. Să nu îmi mai pese de ce gândesc, simt sau vor ceilalți.

Alene, mă închipui controlând Citadela Acului de Gheață. Lady Nore nu doar că a fost înfrântă, dar nu mai e. Cei din Elfhame îmi sunt

recunoscători pentru serviciile aduse. Atât de recunoscători, încât sunt dispuși să mă numească regina acestor ținuturi. Și dacă aş avea puterea rămășițelor lui Mab, dacă aş putea apela chiar la magia folosită de Lady Nore? Poate că așa aş fi considerată o mireasă potrivită pentru Oak, cu o asemenea zestre.

Fantezia în care trebuie să plătesc pentru a fi acceptată de surorile lui ar trebui să mă umple de resentimente, în schimb mă umple de satisfacție. Până și Vivienne, cea mai mare dintre surori, cea care s-a cutremurat la gândul că aş putea fi legată de prețiosul ei frate, m-ar dori la masa lor. Ar putea să-mi vadă zâmbetul cu dinți ascuțiți și mi-ar răspunde zâmbind.

Și Oak...

El ar crede...

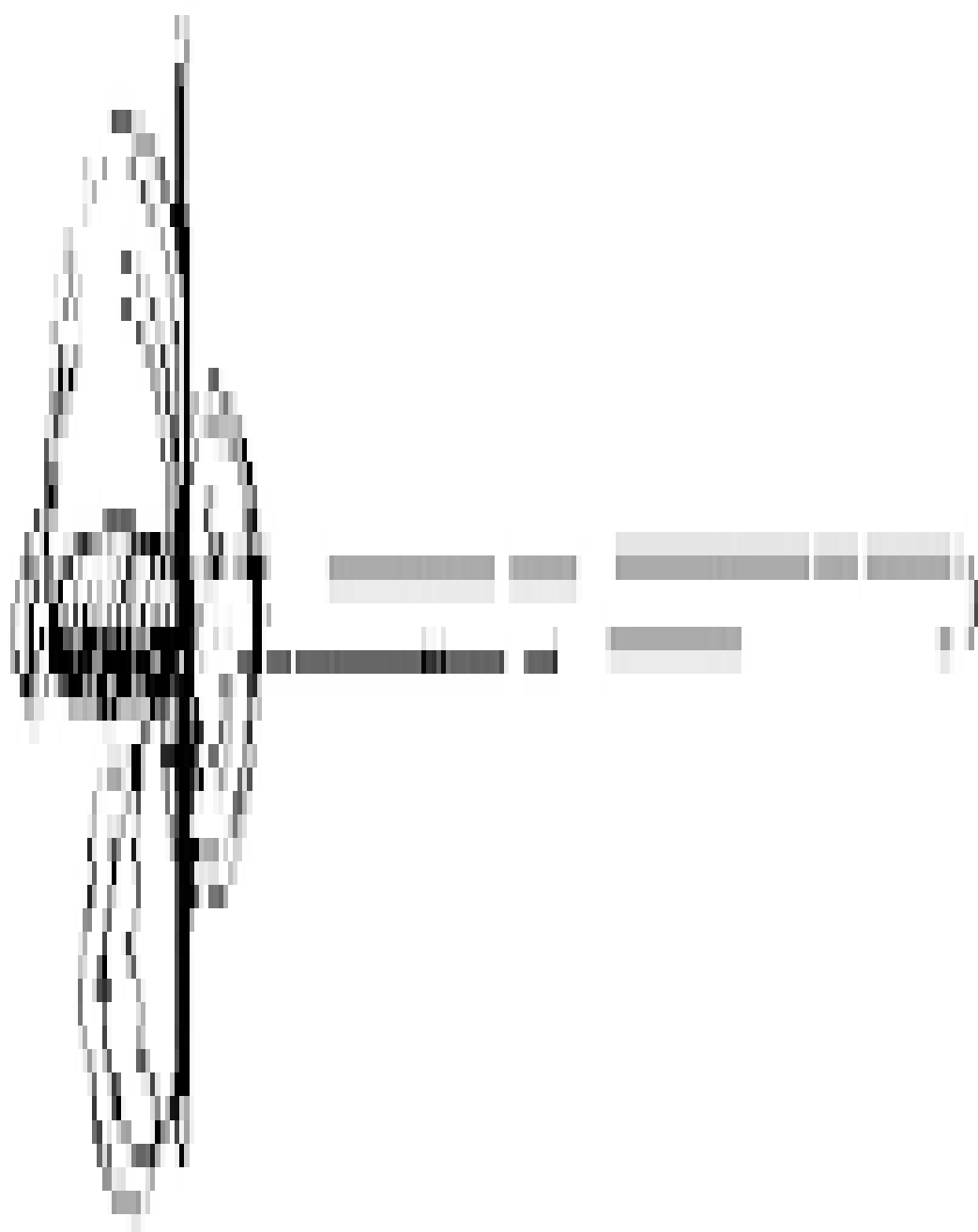
Îmi vin în fire înaintea să Țes o întreagă fantezie dulceagă. Una în care, din nou, aștept permisiunea. În plus, eu nu controlez Citadela. Nu încă.

Ies pe ușile de la sala tronului și urc pe treptele de gheață ale scărilor în spirală, care duc spre etajele situate deasupra. Aud voci chiar în clipa în care mă întorc.

O patrulă de foști-șoimi și un trol dau cu ochii de mine. Pentru o clipă lungă ne holbăm unii la alții.

— Cum ai evadat din temniță? Întreabă cu autoritate unul dintre ei, uitând că nu pot să vorbesc.

Fug, dar mă prind. Cursa se încheie repede. Nu-i ca și cum aş fi încercat să scap, oricum.

Lady Nore se află în dormitor când sunt adusă în fața ei. Trei șoimi - păsări adevărate, cu blestemul încă nedeșlegat - stau pe oglinda cu șerpi fixată deasupra măsuței de toaletă și pe speteaza scaunului.

Privirea mi se îndreaptă spre ciocurile lor încârligate și ochii negri. Lady Nore nu a fost în stare decât să-i hrănească și să aștepte. Dar, cum eu am rupt blestemul lui Hyacinthe, mă întreb dacă aș putea să îl destram și pe al lor. Dacă aș reuși, oare mi-ar fi loiali mie, așa cum îi sunt acum loiali ei?

Mă întreb cum ar fi să nu trebuiască să fii singur niciodată.

— Fetiță rea! zice Lady Nore, cu indulgență.

Se întinde spre mine și îmi răsuțește o șuviță de păr în jurul degetului.

— Așa îmi aminteam de tine, furișându-te prin castelul meu ca o hoată.

Sărăcuța Wren, sper că exprimă expresia mea. E atât de tristă. Și o doare gura.

Lady Nore nu o vede în fața ochilor decât pe fata ei simplă, făcută din zăpadă. Care a dezamăgit-o în nenumărate rânduri.

Acum, că mi-a crescut limba la loc datorită magiei stranii a lui Mab, aș putea să-mi deschid gura și să o preschimb în marioneta mea, aș putea să o fac să danseze după cum cânt eu.

Și, cu toate acestea, îmi plec capul, știind cât de mult îi place asta. Trag de timp. Odată ce încep, va trebui să fac fie0care pas corect.

— Și tăcută, zice Lady Nore, zâmbind la propria glumă. Și de asta îmi amintesc.

Ce îmi amintesc eu este spaima mea adâncă, ale cărei valuri mă îndepărtau de mine însămi. Sper că pot imita acea expresie, fără să-i arăt ce simt cu adevărat - o furie care este la fel de densă, de lipicioasă și de dulce ca mierea.

M-am săturat să-mi fie teamă.

— Nu spune nimic până când nu îți voi permite eu! îi zic. Vocea îmi sună straniu, răgușit, ca atunci când am vorbit

pentru prima oară cu Oak.

Ochii lui Lady Nore se măresc. I se întredeschid buzele, dar trebuie să se supună jurământului pe care l-a făcut Înaltei Regine muritoare.

— Dacă nu spun eu altfel, nu vei da nimănui niciun ordin fără permisiunea mea, continui. Când îți voi pune o întrebare, îmi vei răspunde pe de-a-ntregul, fără să ascunzi nimic care ar putea să mi se pară interesant sau util - și vei lăsa deoparte orice înfloritură care ar putea ascunde aceste părți interesante și utile.

Ochii îi lucesc de furie, dar nu poate să zică nimic. Neputința ei îmi trezește o senzație de încântare crudă.

— Nu mă vei lovi, nici nu vei căuta să îmi faci rău. Nu vei face rău nici altcuiva, nici ție.

Mă întreb dacă a mai fost vreodată obligată să își înghită cuvintele. Arată de parcă ar fi gata să se înece cu ele.

—Acum poți vorbi, zic.

—Presupun că toți copiii cresc. Chiar și aceia făcuți din gheață și zăpadă, spune Lady Nore, de parcă faptul că îmi este supusă nu ar fi ceva care să o îngrijoreze.

Văd însă panica pe care încearcă să o ascundă.

Inima îmi bate cu putere și mă doare încă pieptul. Limba încă mi se pare stranie, însă straniu mă simt cu totul. Lady Nore nu este singura care e speriată.

— Cheamă-i pe cei doi paznici din fața ușii. Spune-le că trebuie să-l aducă pe Oak aici.

Vocea îmi tremură ușor. Pare că sunt nesigură și asta s-ar putea să fie o greșeală fatală.

— Nu le zice nimic altceva și nu arăta niciun semn de neliniște.

Expresia de pe chipul lui Lady Nore devine stranie, îndepărtată.

— Prea bine. Gărzi!

Cei doi soldați de afară se dovedesc a fi foști-șoimi. Nu îl recunosc pe niciunul dintre ei.

— Coborâți în temniță și aduceți-mi-l pe prinț. Gărzile fac o plecăciune și ies.

Am stat departe de lume atâta vreme! Din această cauză îmi este greu să mă descurc pe tărâmurile ei, dar reprezintă și motivul pentru care am devenit un bun observator.

O fixez pe Lady Nore cu privirea o vreme, gândindu-mă la următoarea mișcare pe care o voi face.

— Poți vorbi, dacă dorești, îi spun. Dar nu ridică vocea și, dacă intră cineva în cameră, oprește-te.

O văd că se gândește să nu spună nimic, ca să-mi facă-n ciudă, dar cedează.

— Și ce ai de gând să faci cu mine acum?

În jurul gâtului ei, degetele Lordului Jarel se mișcă neîncetat.

— Nu am decis încă, îi răspund. Lady Nore râde, deși sună forțat.

— Îmi închipui că nu. Nu prea știi să faci planuri, nu-i așa? Ești mai mult o creatură instinctuală. Fără minte. Fără cap. Puțin vicleană, poate, așa cum animalele reușesc să te surprindă uneori cu istețimea lor.

— Cum poți să mă urăști atât de mult? o întreb, întrebarea fugindu-mi de pe buze înainte să apuc să mi-o înăbuș.

— Ar fi trebuit să fii ca noi, îmi răspunde Lady Nore, stând țeapănă.

Cuvintele îi alunecă cu ușurință, de parcă s-ar fi gândit la ele de mult timp.

— În schimb, ești ca ei. Când mă uit la tine, văd ceva atât de imperfect, încât ar trebui să i se curme suferința. Mai bine să fii moartă, copilă, decât să trăiești așa cum trăiești tu. Mai bine să te înec ca pe un pui schilod de animal.

Simt gustul lacrimilor în coșul pieptului. Nu pentru că aș vrea să mă iubească, ci pentru că vorbele ei sunt ecoul celor mai negre gânduri ale inimii mele.

Vreau să sparg oglinzile și să o pun să-și înfigă cioburile în carne. Vreau să fac ceva atât de îngrozitor, încât să regret că și-a dorit să-i semăn.

— Dacă eu sunt de un rang atât de jos, zic, cu voce aspră, tu cum ești, fiind vasala mea și având un rang și mai jos?

Ușa se deschide și mă întorc. Probabil par furioasă.

Pot să citesc nedumerirea de pe chipul lui Oak. Are hainele șifonate și probabil dormea când l-au luat. E adus în încăpere cu încheieturile legate de unul dintre foștii-șoimi.

— Wren? murmură.

În clipa aceea îmi dau seama că am făcut o mare greșală. Soldatul stă, așteptând să primească ordine, dar Lady Nore nu-i poate da niciunul. Dacă îi spun acum ce să zică, pute0rea pe care o am asupra ei va deveni evidentă - ca să nu mai vorbesc de limba mea refăcută - și soldatul le va da de veste celorlalți. Dar, dacă nu spun nimic și Lady Nore nu-i dă niciun ordin, nu-i va lua mult timp până să-și dea seama că ceva nu e în regulă.

Tăcerea se prelungește, cât încerc să găsesc o soluție.

— Poți să pleci, îi spune Oak soldatului. Voi fi bine aici. Fostul-șoim face o mică plecăciune și părăsește camera,

închizând ușa în urma lui. Lady Nore răsuflă, furioasă și șocată în egală măsură.

Uluiala mea este la fel de mare.

Prințul mă privește cu vinovăție.

— Îmi închipui la ce te gândești, zice el, ridicându-și încheietura ca să-și scoată legătura de argint. Dar nu am avut nicio idee care era planul tatălui meu. Nici măcar nu am știut că avea un plan. Și se pare că nu a fost unul îndeajuns de bun încât să câștige.

Îmi amintesc cuvintele lui Oak din închisoare. Asta - totul - este din vina ta. De ce n-ai avut răbdarea necesară ca să rămâi în exil? De ce nu te-ai resemnat în fața sorții tale?

Deci Madoc știuse că va fi răpit - poate de la Tiernan, care ar fi putut să obțină informația de la Hyacinthe, sau poate chiar direct de la Hyacinthe - și lăsase ca asta să se întâmple. Doar ca să-și poată recruta soldații din nou de partea sa, ca să poată cuceri Citadela Doamnei Nore și ca să impresioneze Regatul Elfame îndeajuns încât să fie primit înapoi.

Șoimii îi fuseseră loiali odată, așa că avea oarecum sens - într-un mod plin de aroganță, dar avea - ca Madoc să se gândească la faptul că săptămânile pe care le-ar petrece în inima Citadelei îi vor oferi timpul necesar ca să-i recâștige.

Hurclaw reprezintă o problemă, dacă n-ar fi trolii lui, cred că aș fi putut să evadez din locul acesta, poate că aș fi reușit chiar să cuceresc Citadela.

Madoc nu luase în calcul trolii lui Hurclaw, care erau în număr mai mare decât foștii-șoimi. Ca să nu mai vorbim de huldufolki și nisseri.

Și de monștrii din bețe și piatră.

— Și acum? întreb.

Ochii lui Oak se măresc de bucurie la auzul vocii mele.

—Cum de vorbești?

—Am folosit o fărâmbă din oasele lui Mab! îi spun, iar dacă tremur puțin, amintindu-mi, Oak nu are cum să bănuiască motivul.

—Deci vrei să spui că, în timp ce eu și tatăl meu dormeam, tu ai găsit racla -

singură - și apoi de una singură ai supus-o pe Lady Nore?

Oak râde.

—Ai fi putut să mă trezești. Sunt sigur că puteam să te ajut cu ceva. Să aplaud la momentele potrivite? Să-ți țin rucsacul? Mă simt îndeajuns de flatată cât să zâmbesc ușor.

— Deci, întreabă Oak, ce ordin ar trebui să le dau gardienilor, acum, că tu ești la conducere?

Lady Nore stă bătoasă, ascultând. Înțelegând, poate, că nu-mi trebuie nimic mai mult decât o viclenie de animal. Cănu am nevoie decât de un aliat cu o fărâmbă de ambiție, unul care va fi puțin mai bun decât ea.

Ori poate că își dă seama, pentru prima oară, că nu mă cunoaște nici pe jumătate atât de bine pe cât crede.

— Tiernan încă are de gând să se întâlnească cu noi, corect? întreb.

Oak dă din cap și spune:

— Ar putea fi o cale prin care să strângem oamenii lui Hurclaw la un loc și să îi înconjurăm. Am avea de partea noastră elementul surpriză și creaturile din bețe.

— Trebuie să ne gândim și la Bogdana, spun.

Dau la o parte sentimentele mele legate de ceea ce l-am auzit discutând cu Madoc și vorbim despre posibile planuri. Le trecem în revistă, pas cu pas, iar și iar. Îi ordon lui Lady Nore să le ceară gărzilor să-i aducă lui Oak lucrurile. Îi trimit un mesaj lui Hyacinthe. Pun servitorii să-mi aducă gheața dulce pe care mi-o dădea Lordul Jarel și să îi trimită vin și plăcinte cu carne lui Madoc.

Apoi trimit după servitoarele lui Lady Nore, ca să mă ajute să mă pregătesc.

Ușa se deschide curând după aceea și intră două femei-huldufolk: Doe și Fernwaif³. Cozile lor șfichiuesc. Mi le amintesc de pe vremea când locuiam aici. Sunt surori care au ajuns să lucreze pentru Lady Nore drept

recompensă pentru niște fapte ale părinților lor.

Au fost bune cu mine, în felul lor. Nu m-au înțepat cu ace doar ca să vadă cum sângerez, așa cum au făcut-o alții. Sunt surprinsă să văd că au ochii adânciți în orbite. Hainele pe care le poartă sunt tocite pe la tivuri și la mâneci. Mă gândesc la păianjenii din bețe care vânează pe întinderile de zăpadă și mă întreb cât de mult a putut să se înrăutățească traiul în Citadelă, față de cum era pe vremuri.

Îmi aleg o rochie din dulapul lui Lady Nore și stau pe un taburet acoperit cu blană cât Doe mi-o trage peste cap. Fernwaif îmi aranjează părul cu piepteni din os și piatră de onix. Apoi Doe îmi dă cu suc din fructe de pădure pe buze, ca să le înroșească, făcând același lucru și pe obraji. Totul se întâmplă ca prin ceață.

Ucide-o acum, cât încă mai poți!

Eu și Oak ne jucăm de ceva vreme. Jocul acesta trebuie să-l câștig eu.

Afară dăm de și mai multe gărzi și de Madoc, care a fost scos din temniță. Îl caut din ochi pe Hyacinthe, dar nu este de față. Pot doar să sper că mi-a primit mesajul. Un fost-șoim îi întinde lui Madoc o cârjă, făcută pe loc dintr-o creangă. Fostul general își sprijină brațul de ea, recunoscător.

O văd pe Lady Nore, călare pe un ren, cu racla în brațe. Părul ei, de culoarea zăpezii murdare, flutură în vânt. Văd sclipirea lăcomiei în ochii ei galbeni și felul în care mâinile cenușii și sinistre ale Lordului Jarel i se încleștează în jurul gâtului.

Pe vremea când eram copil, mi-a fost frică tot timpul în acest loc. Acum nu am de gând să mă las pradă fricii. Pornim printre nămeți. Oak se apropie de mine.

—Odată ce toate acestea se vor sfârși, zice, sunt unele lucruri pe care vreau să ți le spun. Trebuie să îți ofer niște explicații.

—Cum ar fi? întreb, cu glas jos.

Oak își mută privirea, întorcând-o spre marginea pădurii de pini.

— Te-am lăsat să crezi... ei bine, ceva ce nu este adevărat. Îmi amintesc senzația răsuflării lui Oak pe gâtul meu,

felul în care arătau ochii lui de vulpe, cu pupilele negre, dilata0ate, felul în care m-am simțit când i-am mușcat umărul, aproape destul de tare cât să-i străpungă pielea.

— Spune-mi, atunci.

Oak își scutură capul, parcă îndurerat, însă atât de multe dintre expresiile lui sunt măști, încât nu mai știu ce este real.

— Dacă aș face-o, nu ar fi decât pentru a-mi ușura conștiința și te-aș pune în pericol.

— Spune-mi oricum, îi zic. Dar Oak își scutură iar capul.

— Atunci dă-mi voie să îți spun eu ție ceva, zic. Știu de ce zâmbești și glumești și arunci complimente, chiar și când nu ești dator să o faci. La început am crezut că e pentru că vrei să faci oamenii să te placă, apoi mi-am zis că e pentru a-i deruta. Dar e ceva mai mult de atât. Îți este teamă că sunt speriați de tine.

Pe chip îi apare o expresie precaută.

— De ce ar fi speriați de mine?

— Pentru că tu ești îngrozit de tine, îi spun. Odată ce începi să ucizi, nu vrei să te mai oprești. Îți place. Poate că sora ta a moștenit darul de strateg al tatălui tău, dar tu ești cel care s-a ales cu setea lui de sânge.

Lui Oak îi tremură ușor maxilarul.

— Iar ție ți-e frică de mine?

— Nu din această cauză. Intensitatea privirii lui mă arde.

Nu contează. Mă simt bine știind că trec de armura lui, dar asta nu schimbă nimic.

Cea mai mare slăbiciune a mea a fost întotdeauna dorința de a fi iubită. Este o prăpastie adâncă în mine și, cu cât mă întind mai mult după această dorință, cu atât sunt mai ușor de păcălit. Sunt o vânătaie vie, o rană deschisă. Dacă Oak este o mască, eu sunt o față cu toată pielea smulsă. Mi-am repetat la nesfârșit că trebuie să mă apăr de propriile dorințe, dar nu am reușit să o fac.

Trebuie să încerc altceva.

În timp ce înaintăm pe zăpadă, sunt atentă să pășesc ușor, ca să rămân deasupra pojghiței de gheață. Dar aceasta se fisurează oricum, ca o pânză de păianjen, sub fiecare pas. Rochia se umflă în jurul meu, fluturând în vântul rece. Îmi dau seama că sunt desculță încă.

Poate că o altă fată ar fi înghețat, dar eu sunt rece până-n măduva oaselor.

[3 Căprioară și Ferigă-rătăcită \(în engleză, în original\) \(n.r.\).](#)

Capitolul 17

În fața noastră, Lady Nore călărește un ren cu blana zbâr0lită. E îmbrăcată într-o rochie stacojie, cu o pelerină într-o nuanță mai închisă de roșu pe deasupra, destul de lungă încât să acopere spatele renului. Racla stă la ea în poală.

Regele-trol este călare pe un elan, ale cărui coarne enorme se înalță precum o coroană de sulite deasupra capului său. Căpăstrul lui e verde și cu totul făcut din aur. Regele însuși are o armură din cupru, cu același model straniu, care face să pară că fiecare piesă ar conține un labirint.

Mă gândesc la cum trebuie să-și fi petrecut Tiernan ulti0mele două zile. La început, sperând că ne vom întoarce, apoi cu spaimă, văzând că noaptea trece. Până la răsărit trebuie să-și fi dat seama că e cazul să aducă inima și să pună în apli0care planul lui Oak. Poate că a pus la cale strategii stând în frig, furios pe prinț și îngrijorat pentru el. Nu a avut cum să ni le spună.

Iar noi nu am avut cum să-i spunem că Madoc a recrutat atât de mulți dintre foștii-șoimi de partea lui.

Lady Nore se avântă jos de pe renul ei, târând pelerina lungă și stacojie prin zăpadă, ca pe un râu de sânge.

— Puneți mâna pe cotoroața-furtunii! ordonă ea, așa cum am plănuit.

Așa cum i-am comandat eu.

Soldații de bețe se îndreaptă spre Bogdana. Străvechea zână își înfige unghiile într-unul dintre ei. Fulgerul lovește în depărtare, dar ea nu are timp să îl cheme mai aproape. Mâinile îi sunt prinse de mai multe creaturi din bețe. Cotoroața0furtunii dezmembrează un soldat, dar sunt prea mulți și cu toții sunt înarmați cu fier. Curând, este împinsă în zăpadă, cu cătușe de fier arzându-i încheieturile.

—Care este motivul acestei trădări? urlă Bogdana la Lady Nore, care îmi

aruncă o privire, dar nu răspunde.

—Nu am făcut ce mi-ai cerut? strigă cotoroanța-furtunii. Nu ți-am oferit o fată din nimic? Nu te-am ajutat să atingi măreția?

—Și ce mai fată mi-ai oferit! zice Lady Nore, cu batjocură în glas.

Ochii Bogdanei alunecă spre mine, cu o nouă sclipire în ei. Vede ceva, cred, dar nu este încă sigură ce anume mai exact.

— Și acum, prințule - spune Lady Nore, revenind la scena0riul nostru - unde este inima lui Mellith?

Oak nu e înarmat, deși fostul-șoim care stă la dreapta lui ține sabia prințului la îndemână. Și, deși pare să aibă încheie0turile legate, ochiurile sunt atât de largi încât se poate elibera oricând dorește. Prințul își ridică privirea spre lună.

— Tovarășul meu trebuie să apară în orice clipă.

Îmi rotesc privirea spre Făpturile adunate aici. O parte din mine își dorește să dea semnalul acum, să preiau controlul asupra creaturilor din bețe ale lui Lady Nore și să oblig trolii să se predea. Însă e mai bine ca mai întâi să apară Tiernan, ca să fiu sigură că nu va ajunge la momentul nepotrivit și că nu se va amesteca în luptă, fără să știe care ne sunt prietenii și care dușmanii.

Mă foiesc, agitată. O urmăresc pe Lady Nore și observ mâinile Lordului Jarel în jurul gâtului ei, o aducere-aminte că, dacă ea găsește alinare în așa ceva, s-ar putea ca celelalte acțiuni ale ei să-mi fie imposibil de anticipat. Privirea mi se îndreaptă spre Regele Hurclaw. E înalt și aprig la înfățișare. În ciuda tuturor zvonurilor legate de nebunia lui, îi înțeleg motivele mult mai bine decât le înțeleg pe cele ale lui Lady Nore. Iar cei treizeci de trolii care-i asigură spatele rămân formidabili.

—Poate că tu ești obișnuit să aștepti după supușii tăi, moștenitor al Regatului Elfhame, zice Hurclaw, dar noi ne pierdem repede răbdarea.

—Și eu aștept, alături de voi, îi reamintește Oak.

Se scurg douăzeci de minute înainte ca Tiernan să-și facă apariția, înaintând prin zăpadă, cu Titch pe umăr. Mi se pare că a trecut mult mai mult timp, având privirea întunecată a lui Lady Nore ațintită asupra mea și bombănelile lui Hurclaw în urechi. Madoc se sprijină greoi în cârja lui și nu se plânge, deși mă tem că se va prăbuși. Cu mai bine de doi kilometri înainte să ajungă la noi, Titch se avântă în aer, bătând larg din aripi.

Hobul cu chip de bufniță ne dă roată o dată, apoi aterizează pe brațul lui Oak și îi șoptește ceva la ureche.

— Ei bine? cere să afle Hurclaw.

Oak se întoarce la Lady Nore, de parcă ea ar fi cu adevărat la conducere.

—Tiernan zice că Madoc ar trebui să pornească spre el, alături de un soldat, în semn de bună-credință. Tiernan se va întâlni cu ei la jumătatea drumului.

—Și inima? întreabă Lady Nore și eu mă crispez.

Am fost nevoită să îi dau o comandă mai vagă, ca să-și poată juca rolul așa cum trebuie în fața lui Hurclaw, dar e inteligentă și va căuta o porțiță de scăpare. I-am spus să se poarte ca ea însăși, dar să nu rostească sau să facă ceva care să dea de gol faptul că o controlez. Mă tem că nu am fost îndeajuns de prevăzătoare în acest joc al șaradelor și mișcărilor calculate.

— O aduce într-o cutie, spune Oak. I-o va pasa soldatului tău. Apoi eu și Suren vom merge la el.

Lady Nore dă din cap.

— Grăbiți-vă atunci! Să înceapă schimbul.

Înainte declarase că vrea să-l păstreze pe Oak. Acum pare că are de gând să-l elibereze. Oare Hurclaw va găsi asta ciu0dat? Va băga măcar de seamă? Mă uit pe furiș la el, dar n-am cum să-i ghicesc gândurile.

Hobul își ia zborul din nou și străbate iute întinderea de zăpadă, până la Tiernan.

— L-am informat că ești de acord cu planul lui, spune Oak. Mă îndoiesc că asta e ceea ce i-a spus lui Titch.

—Cu această inimă îi vei putea readuce la viață pe regii0trol? întreabă Hurclaw, mijind ochii la Tiernan și la cutia pe care o duce. Poți pune capăt blestemului abătut asupra seme0nilor mei?

—Așa mi-a spus Bogdana, odată, cu mult timp în urmă, spune Lady Nore, aruncându-i o privire cotoroaștei-furtunii, pe care soldații din bețe au ridicat-o în picioare. Deși uneori mă întreb dacă nu cumva și-a dorit-o pentru că are motivele ei. Am ținut minte însă povestea Bogdanei despre oase și inimă, am ținut minte că sunt îngropate sub Castelul din Elfhame. Iar când am văzut că inima nu este acolo, am știut că doar unui membru al familiei regale i se va permite să caute cu atenție prin tunele, ca să o găsească sau ca să afle dacă a fost mutată cu bună-știință. Așa că l-am răpit pe Madoc și le-am oferit un motiv să caute.

Lady Nore îi face semn unui fost-șoim și acesta îl ajută pe Madoc să o ia la pas prin zăpadă. Îl văd pe general aple0cându-se spre soldat și spunându-i ceva. Își încetinesc pașii. Așteptăm, în vreme ce vântul urlă în jurul nostru și se face tot mai târziu. Tiernan se oprește când ajunge la Madoc și întinde cutia cu inima căprioarei soldatului.

Acesta o ia înapoi spre noi. Madoc și Tiernan rămân pe loc, de parcă s-ar aștepta ca eu și Oak să ne alăturăm lor în câteva clipe.

Bogdana urmărește totul, amuzamentul ridicându-i col0turile gurii, în ciuda cătușelor pe care le poartă.

— Cât de încântător ar fi fost - spune Lady Nore, cu o mali0țiozitate abia deghezată - să fi avut toată acea putere și să fi știut că fiul lui Madoc a fost cel care mi-a oferit-o.

Regele-trol o privește și în acea clipă îmi înțeleg greșeala. Am instruit-o să nu spună nimic din ce ar putea să dea de gol puterea pe care eu o am asupra ei, dar nu am ținut cont de fap0tul că ar putea să facă declarații voalate, pasiv-agresive, care să implice multe lucruri.

— Ce înseamnă asta? întreabă Hurclaw.

— Ar trebui să o întrebi pe fata mea, zice ea cu un soi de dulceață menită să acopere gustul putreziciunii.

Privirea regelui se mută asupra mea.

— Parcă nu avea limbă.

Lady Nore zâmbește doar, iar Hurclaw îi face semn unuia dintre soldații lui.

Trolul ridică o săgeată. Trage, înainte să apuc să fac ceva mai mult decât să-mi ridic mâna, ca să mă apăr.

Săgeata îmi străpunge degetul mare și mă lovește într-o parte, spintecând carnea. Impactul mă face să-mi pierd echilibrul. Mă prăvălesc în zăpadă, sprijinindu-mă în mâini și în genunchi. Încerc să respir, chinuită de agonia neputinței de a trage aer în piept. Cred că mi-a fost perforat unul dintre plămâni.

În dreptul coastelor mi se întinde o pată stacojie. Zăpada înflorește în roșu.

Oak pornește spre mine, dar Hurclaw le comandă arcașilor să-și îndrepte săgețile spre prinț și îi cere acestuia să se oprească. Oak ascultă ordinul. Văd că are sabia în mână și că legăturile de la încheieturi i-au dispărut.

Foștii-șoimi se răsfiră și îl văd pe Hyacinthe croindu-și drum printre ei, în direcția mea.

Totul este greșit.

— Prințule, tună vocea lui Hurclaw, adu-mi inima aceea sau vă voi umple pe amândoi de săgeți!

Vreau să strig, să îi ordon lui Lady Nore să le ceară trupelor ei să mă apere, dar nu pot să scot niciun cuvânt. Doare.

Mă doare ca atunci când...

Așchia de os din gura mea...

Pieptul meu.

Fisurile ca niște pânze de păianjen de sub degetele mele când m-am mișcat.

Oak mă privește, cu ochii aceia ai lui de farsor, în care acum se citește panica. Apoi își înclină capul spre regele-trol. Prințul pășește spre fostul-șoim și ia cutia cu inima de la el.

Și șoptește ceva.

Hurclaw coboară de pe elan.

Oak micșorează distanța dintre ei. Sunt alături acum, prea apropiați pentru ca săgețile ațintite spre prinț să nu îl lovească și pe regele-trol.

Hurclaw ridică zăvorul dintr-o singură mișcare a unghiei lui ca o gheară. O clipă mai târziu, trolul se clatină pe spate, apucându-se de beregata din care îi iese un țărș subțire ca un ac. Inima, neagră și chircită, cade în zăpadă. O inimă de căprioară, nimic mai mult.

Racla a fost cea importantă, racla pe care Oak a coman0dat-o la fierarul din Piața Undry.

Odată, Bomba mi-a spus o poveste despre niște păianjeni veninoși, care erau ținuți într-un cufăr. Când un hoț l-a deschis, a fost mușcat pe tot corpul.

Cutia a fost capcana.

Îmi amintesc cu câtă grijă a prins Oak încuietoarea, când eram în peșteră. Cu siguranță fixase o săgeată otrăvită, menită să o ucidă pe Lady Nore, în caz că toate celelalte pla0nuri aveau să dea greș.

— Acum! strigă soldatul care a primit în șoaptă ordine de la prinț.

Șoimii îi încercuiseră cu grijă pe troli, din spate. La sem0nal, își scot armele și se avântă.

Se dau lupte pretutindeni în jurul meu. Săgeți și spade. Țipete.

Mă ridic în genunchi.

— Mamă! zic, forțându-mă să scot cuvântul. Acela era cuvântul menit să

pună capăt mascaradei.

— Toți cei care mă urmați, veți urma comenzile lui Suren din această clipă și pentru totdeauna! strigă Lady Nore, urmându-mi instrucțiunile exact așa cum trebuie să o facă, cel puțin până când își coboară vocea. Asta dacă va reuși să dea vreuna.

— Opriți trolii! poruncesc, ridicându-mă în picioare. Tușesc și sângele îmi pătează degetele.

— Tu ești cea care mi-a ordonat capturarea, copilă? îmi strigă Bogdana. Tu?

Rup capătul săgeții, strângând din dinți în fața durerii, și-mi eliberez cealaltă mână.

Hurclaw tremură din toate încheieturile. Oricare ar fi otrava, acționează rapid.

—Ne-a jucat pe degete, zice regele-trol. Nu ați avut nicio0dată inima lui Mellith, nu-i așa?

—Nu poate să mintă, spune Lady Nore, stând dreaptă în mijlocul carajului, privind în jur de parcă ar fi ceva îndepăr0tat de ea. Ne-a spus că a adus-o în nord cu el. O are.

Ce se va întâmpla când va afla cum ai înșelat-o? Când își va da seama care este rolul ei în planul tău?

— Spune-le soldaților tăi să se predea! îi cere Oak lui Hurclaw. Spune-le și îți voi da antidotul!

— Nu!

Regele-trol se aruncă asupra lui Oak. Se prăvălesc împre0ună în zăpadă. Prințul este priceput la luptă, însă nu este nici pe departe la fel de puternic ca Hurclaw.

Va trebui să decidă cât de tare mă urăște.

Oak, cel care a renunțat să mai caute inima după ce a fost la Vrajitoarea-Ciulin. Cel care a vrut să mă îndepărteze, care nu a vrut să aibă nevoie de mine.

Îți va fura inima. Nu asta zisese Bogdana în pădure?

Mintea îmi alunecă amețitor, îndreptându-se spre acea senzație: că înăuntrul meu se destramă ceva.

Îmi amintesc cum am zăcut pe podeaua rece din sala tronului. Amintirile mă inundă, până când ajung să mă simt de parcă aș fi în două locuri deodată.

Sunt o altă fetiță nedorită și speriată.

Copil de cotoroanță, spune vocea unei femei. Îi vei lua locul lui Clovis în pat, în această noapte.

Senzația unor plăpumi grele, brodate cu cerbi și păduri. Calde și moi. Apoi mă trezesc în agonie, nemaiputând să respir. Mama e deasupra mea, cu un pumnal însângerat în mână. Bucuria și ușurarea pe care le simt înainte să fiu înghițită de un sentiment nimicitor de trădare.

Adevărata mea mamă. Frumoasa mea mamă. Bogdana.

Îi aud vocea. Dar nu vorbește cu mine acum, ci cu altcineva, cu mult timp în urmă. Mă voi asigura că inima ta va bate într-un nou piept.

Sunt îngrozită. Simt agonia trezită de ghearele ei care se întind spre pieptul meu.

Clipesc și parcă văd dublu, pe jumătate încă în acea amințire și pe jumătate în zăpadă, în umbra nopții. Inima lui Mellith este a mea.

Ar fi trebuit să știu din clipa în care m-am trezit pe podeaua rece din sala tronului. De când am început să am acele vise, care păreau atât de reale. De când puterea mi-a cântat în vene, așteptând doar ca eu să mă întind după ea.

M-am temut de magie din clipa în care Lady Nore și Lordul Jarel au pășit

în dormitorul meu din lumea muritorilor. Și nu am putut să mă împiedic să îmi fie teamă de mine însămi. Teamă de monstrul pe care îl vedeam când trăgeam cu ochiul la reflexia mea în lacuri limpezi, în oglinzi.

Dar tot ceea ce sunt este magie. Nemagie.

Nu sunt nimic. Sunt ceea ce e dincolo de nimic. Distrugere.

Eu sunt cea care destramă. Pot destrăma magia cu un gând.

Din apropiere zboară un obiect. Am la dispoziție o secundă ca să-mi dau seama că este făcut din bronz și are un inel la un capăt, înainte să explodeze.

Flăcările pâjolesc pământul. Soldații din răchită au luat foc. Lady Nore urlă.

Cad din nou. Fierbințeala pe care o simt în față mă arde. Rochia mi s-a aprins.

Tiernan aleargă prin zăpadă spre Oak.

Mă chinui să mă ridic și văd că, chiar dacă unele dintre creaturile din bețe sunt în flăcări, asta nu le încetinește. Continuă să lupte. O creatură monstruoasă cu mai multe picioare sfâșie un trol în bucățele, membru cu membru, ca un copil care dezmembrează o jucărie.

Trupul lui Hurclaw zace în zăpadă. Nemișcat.

Oak își șterge țărâna de la gură cu un braț și se uită la mine în timp ce se ridică. Mă simt de parcă l-aș privi de la mare depărtare. Îmi vuiesc urechile. Acum, că magia s-a dezlănțuit înăuntrul meu, nu cred că o mai pot stăpâni.

Și el a știut. El a știut. A știut de la bun început.

M-a folosit ca pe o monedă la un târg. M-a folosit ca să poată spune că a adus inima lui Mellith în nord, pentru că nu era o minciună.

Respir adânc, trăgând puterea spre mine. Focul de pe poalele rochiei se stinge.

Închid ochii și mă concentrez. Când îi deschid, îmi las puterea să reteze farmece. Creaturile din bețe se destramă într-un câmp acoperit de crengi înnegrite și ramuri, care for0mează un cerc în jurul meu. Mirosul de fum încă atârnă greu în aer.

— Ce ai făcut? întreabă Lady Nore, cu vocea ascutită. Șoimii și trolii se opresc. Doi trolii aleargă la regele lor și

încearcă să îl ridice din locul în care este căzut. Bogdana începe să râdă în hohote.

— Oak, zice Tiernan, care a ajuns la dreapta prietenului său. Ce se petrece cu Wren?

Acum sunt toți cu ochii la mine.

Ioc! Vid! Nimic! Asta ești. Ioc Vid Nimic.

—Vrei să le spui tu sau ar trebui să o fac eu? îl întreb pe prinț.

—Când ai..., începe Oak, dar îl întrerup înainte să poată rosti vreo întrebare.

—Când Lady Nore și Lordul Jarel au vrut un copil care să-i ajute cu planurile lor, Bogdana i-a păcălit.

Este rândul meu să spun povestea.

— Le-a creat o copilă din zăpadă, bețe și picături de sânge, așa cum le-a promis că va face. Dar a adus-o la viață cu o inimă străveche.

Îmi amintesc suficiente detalii din povestea Vrajitoarei0Ciulin. Îi arunc o privire Bogdanei.

— Mab te-a blestemat, nu-i așa? Cotoroața-furtunii dă din cap.

—Am jurat pe sângele fetei mele că nu voi face niciodată vreun rău celor din neamul lui Mab. Doar Mellith ar fi putut să pună capăt blestemului, dar nu puteam să-i ofer o viață nouă fără să mi se ceară, nici nu puteam să vorbesc despre asta fără să fiu întrebată.

—Nu se poate să fi... Asta nu poate...

Lady Nore nu se poate împăca cu gândul că a fost înșelată într-o asemenea măsură.

— Da, îi spun. Eu sunt ce a mai rămas din Mellith. Eu, cea pe care tu ai torturat-o și ai disprețuit-o. Eu, care am mai multă putere decât ai avut tu vreodată. Totul a fost la mâna ta. Dar nu te-ai obosit niciodată să-ți deschizi cu adevărat ochii.

—Mellith. Blestemul mamei! Lady Nore scuipă cuvintele la mine.

—Acesta ar fi trebuit să-ți fie numele de la început.

—Da, răspund. Cred că îți dau dreptate.

Tiernan îl trage pe Oak de umăr, îndemnându-l să se grăbească. Madoc strigă de dincolo de nămeți. Dar prințul stă nemișcat, cu ochii ațintiți la mine.

Acum îi cunosc jocul și știu cine a fost pionul. Și simt cum curge prin mine puterea nesfârșită a neantului, a negării.

—Vei da la schimb sângele tău pentru sângele din Neamul Salcei? întreabă Lady Nore. Ai fi putut să îngenunchezi Regatul Elfame. Dar presupun că tu pe mine mă vrei în genunchi.

—Pe tine te vreau moartă! urlu și, fără să fie nevoie de nimic mai mult decât forța acestei dorințe, Lady Nore este împrăștiată pe zăpadă.

Dezmembrată. Desfăcută, la fel de ușor și de irevocabil ca o creatură din bețe.

Privesc pata roșie. O privesc pe cotoroașta-furtunii, ai cărei ochi negri lucesc de încântare.

Groaza mă îneacă. Nu am vrut să... Nu m-am gândit că asta va... Nu am știut că va muri doar pentru că eu mi-am dorit-o. Nu am știu că pot face asta.

Nevoia de a mă ghemui în mine însămi, de a mă ascunde de ceea ce am făcut, este copleșitoare. Umerii mi se încovoie, trupul mi se chircește. Dacă înainte îmi era teamă de furia mea, acum a devenit ceva îngrozitor, mai presus de cuvinte. Acum, că pot lua toată durerea pe care am simțit-o și îi pot face pe toți ceilalți să o simtă la rândul lor, nu mai știu sigur cum să mă opresc.

Hurclaw se mișcă. Fie otrava nu a fost menită să aibă un efect letal, fie doza a fost pentru Lady Nore și nu e îndeajuns ca să ucidă pe cineva mult mai masiv.

— Eliberează-o pe Bogdana! îi spun lui Hyacinthe. Acesta îi scoate cătușele din fier de la încheieturi. Expresia

de pe chipul lui este însă una circumspectă. Mă întreb dacă acum își regretă jurământul. Eu i-am spus că o va face.

— Acum ia antidotul de la Oak și dă-l regelui-trol! Hyacinthe înaintează prin zăpadă. Prințul îi dă fiola pe

care o avea în buzunar, fără să protesteze, cu privirea încă fixată asupra mea.

Durează câteva minute până când Hyacinthe administrează lichidul și câteva în plus până când Hurclaw se ridică.

Mă întorc spre regele-trol, în timp ce acesta se pune pe picioare cu ajutorul unuia dintre supușii săi.

— Pot să îți ofer ceea ce ea nu a fost în stare să îți dea. Pot destrăma blestemul.

Regele mormăie aprobator.

— În schimb, tu mă vei urma pe mine.

Hurclaw, văzând distrugerea din jurul lui, dă din cap.

—Vă aștept ordinele, domniță.

—Cât despre voi trei..., zic și-mi îndrept privirea în direcția lui Tiernan, Madoc și Oak.

E prea târziu ca să mai fugă și o știm cu toții. Nimeni nu mai poate scăpa de mine acum.

Du-te! aș putea să-i spun și să îl trimit înapoi, acolo unde ar fi în siguranță, în insulele Regatului Elfhame, acolo unde ar fi din nou fermecător și iubit. Un erou chiar, pentru că l-ar aduce cu el pe tatăl lui și ar sosi cu vești despre pieirea lui Lady Nore. Ar putea să spună că a trecut printr-o aventură.

Sau l-aș putea păstra aici, ostatic, pentru a forța Regatul Elfhame să stea deoparte.

Și ar fi al meu.

Al meu în unicul mod în care am încredere că ar putea fi, în unicul mod de care pot fi sigură.

— Moștenitor al Regatului Elfhame, spun, îngenunchează! Prințul Oak își îndoiaie cu grație picioarele lungi în zăpadă.

Își pleacă chiar și capul încornorat, chiar dacă bănuiesc că el își închipuie că mă joc. Nu îi este teamă. Crede că aceasta este răzbunarea mea, că vreau să-l umilesc puțin. Crede că, într-o clipă, totul va fi la fel cum a fost odinioară.

— Ceilalți pot pleca, spun. Generalul, Tiernan și orice șoim care dorește să meargă cu ei. Spuneți-le Înaltului Rege și Înaltei Regine că am recuperat Citadela în numele lor. Oak rămâne aici.

— Nu-l poți ține! mă avertizează Madoc. Înfinge-ți dinții aceia frumoșei în ceva.

Mă întind după căpăstru, pe care mi l-am scos din jurul taliei când m-am îmbrăcat, ca să-l am la îndemână. Pielea este moale în mâinile mele.

—Wren, spune Oak, cu scânteia fricii aprinsă în glas.

—De acum nu vor mai exista trădări, prințule! îi zic.

La început se zbate, dar, când șoptesc cuvântul care comandă, se potolește. Chingile i se prind de piele.

Madoc mă privește de parcă ar vrea să mă taie în bucățele. Dar nu poate să o facă.

— Nu-i nevoie să faci asta! îmi șoptește Oak. Cu glasul unui amant.

Bogdana rânjește de la locul ei, de lângă petele roșii lăsate de rămășițele lui Lady Nore:

— Și de ce nu? Nu ești tu urmașul Neamului Salcei, cel care i-a furat moștenirea?

— Nu fi nesăbuită! intervine Tiernan, ignorând-o pe cotoroanța-furtunii.

Aruncă o privire soldaților, trolilor și tuturor celorlalți pe care ar trebui să-i înfrunte dacă ar încerca să mă oprească, apoi mijește ochii.

— Poate că Jude nu a venit după tatăl ei, dar va aduce aici toate armatele pe care le poate strânge ca să se războiască cu tine pentru fratele ei. Nu se poate să-ți dorești așa ceva!

Mă uit în ochii lui câteva clipe lungi.

— Du-te! zic. Înainte să mă răzgândesc.

— Ar fi mai bine să faci așa cum spune, zice Oak, pe care îl văd luând în calcul opțiunile și alegând-o pe singura care i-a mai rămas cu adevărat. Du-l pe tata în Elfhame sau, dacă Jude nu îi va ridica exilul, oriunde altundeva unde ar putea să se întrezeze. I-am spus lui Wren că nu voi pleca fără ea.

Privirea intensă a lui Tiernan trece de la prinț la mine, apoi la Hyacinthe. Dă din cap o dată, cu o expresie sumbră pe chip, și se întoarce.

Câțiva cavaleri și soldați îl urmează. Hyacinthe pășește prin zăpadă și se așază la dreapta mea.

— Poți merge cu ei, dacă dorești, îi spun. Cu Madoc și cu Tiernan.

Hyacinthe îl urmărește pe fostul lui iubit ajutându-l pe fostul lui general să traverseze întinderea de zăpadă.

— Până în clipa în care îmi voi plăti datoria pe care o am față de tine, locul meu este aici.

— Wren, spune Oak, făcându-mă să mă întorc spre el. Nu sunt dușmanul tău.

Un zâmbet mic îmi saltă colțul gurii. Simt ascuțimea din0ților și îmi trec limba peste ei. Pentru întâia oară, îmi place senzația.

Capitolul 18

Bogdana deschide drumul de întoarcere spre Citadelă. Hyacinthe pășește alături de mine. Când servitorii se pleacă în fața mea, nu o fac din simplă curtoazie. Ci din aceeași teamă care i-a supus înainte lui Lady Nore și Lordului Jarel.

Frica nu este iubire, dar poate să-i semene. La fel și puterea.

— Scrie Înaltei Curți! mă îndeamnă Bogdana. În calitate de supusă a lor credincioasă, ai recuperat rămășițele lui Mab, ai pus capăt amenințării pe care o reprezenta Lady Nore și l-ai eliberat pe fostul Mare General. Apoi cere o favoare - să rămâi aici, în vechiul castel, și să îți întemeiezi o Curte a ta. Acesta va fi primul nostru pas. Dacă mesajul tău ajunge la ei înaintea lui Tiernan, Înalta Curte ar putea să-ți împlinească favoarea până să afle toate detaliile. Spune-le că prințul este cu tine, continuă ea, dar că a fost rănit. Și că îl vei trimite în Elfhame după ce se va odihni și va fi întremat.

Hyacinthe îmi aruncă o privire rapidă, de parcă ar vrea să se asigure că sunt aceeași persoană care disprețuia atât de mult captivitatea, încât l-a ajutat să scape de ea.

Nu sunt sigură că mai sunt aceeași.

— Nu îți imagina că poți să-mi dai ordine! îi spun cotoaroanței-furtunii. E adevărat că îți datorez viața, dar tot ție ți se datorează și moartea mea.

Bogdana face un pas înapoi, umilită.

Nu voi face aceleași greșeli pe care le-a făcut Mellith.

—De îndată ce Tiernan și Madoc ajung în Elfhame, vor informa Înalta Curte că îl ținem prizonier pe Oak, spune Hyacinthe. Indiferent de ce favoare ar putea să-ți ofere Înalțul Rege și Înalta Regină, îți vor ordona să-l eliberezi.

—Poate că o furtună îi va întârzia, sugerez, dând din cap spre Bogdana. Poate că rănilor lui Madoc vor trebui îngrijite. Multe lucruri se pot întâmpla.

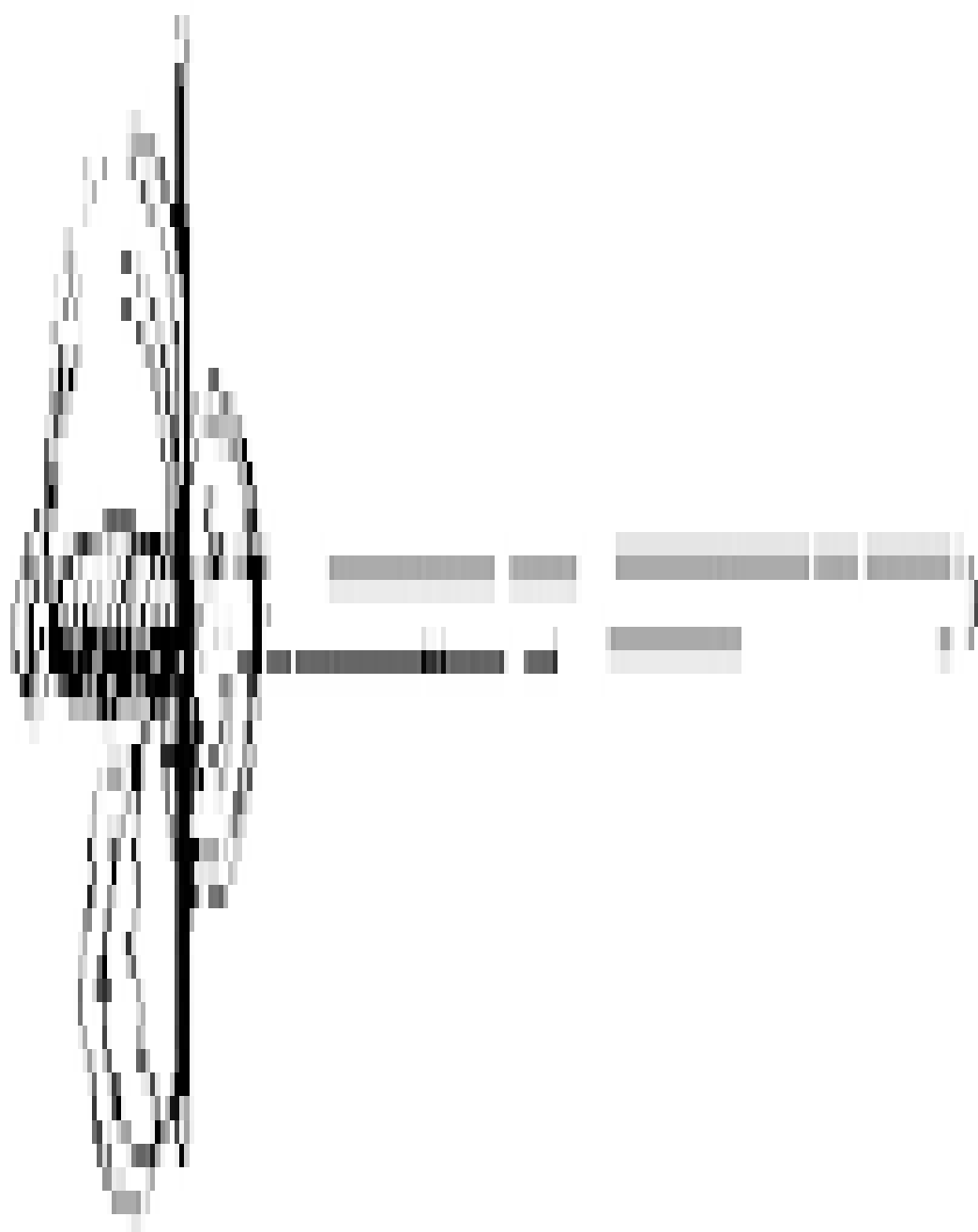
Împrejurul sălii sunt încă o mulțime de păsări. Soldați con0damnați să fie hrăniți din bunătate. Condamnați să nu ucidă nimic sau să rămână pentru totdeauna înaripați. Îmi închid ochii. Văd magia care îi leagă. Este strânsă bine și răsucită în valuri prin ființele lor înaripate, care le strâng inimile mici. Îmi ia câteva clipe să găsesc nodurile, dar după aceea bleste0mele se destramă ca niște pânze de păianjen.

Cu strigăte entuziasmate și oftături, șoimii aceștia desco0peră că sunt din nou în trupurile lor de zână.

— Regina mea, repetă unul dintre ei, iar și iar. Regina mea!

Cu siguranță, sunt mai ușor de urmat decât Lady Nore.

Dau din cap, dar nu pot să zâmbesc. Cumva, oricât de mul0țumită aș fi de ceea ce am făcut, nimic nu mă emoționează. E ca și cum inima mea ar fi încă încuiată într-o raclă și îngro0pată sub pământ.

E de neînțeles, dar mă găsesc atrasă spre temniță. Acolo, în cușca lui de fier, îl văd pe Oak zăcând peste blănurile pe care le-am întins pe jos, cu ochii fixați în tavan și cu pelerina făcută pernă sub cap. Fluieră o melodie.

O recunosc, este una dintre cele pe care am dansat la Curtea Reginei Annet.

Nu ies din umbre, însă probabil că vreo mișcare subtilă mă dă de gol, pentru că prințul se întoarce spre mine.

Mijește ochii, de parcă ar încerca să-mi distingă forma.

— Wren? spune. Vorbește cu mine!

Nu-i răspund. Care ar fi rostul? Știu că mă va vrăji cu vorbele lui. Știu că, dacă îi voi oferi o șansă cât de mică, fiind creatura înfometată după dragoste care sunt, voi cădea din nou sub vraja lui. Cu el, voi fi mereu o floare care înflorește noaptea - atrasă și, în același timp, îngrozită de lumina soarelui.

— Dă-mi voie să-ți explic! strigă. Dă-mi voie să ispășesc! Îmi mușc vârful limbii, ca să nu mă răstesc la el. A vrut să

rămân neștiutoare. M-a păcălit. A mințit cu fiecare zâmbet. Cu fiecare sărut. Cu căldura din privirea lui, care ar fi trebuit să fie imposibil de mimat.

Am știut de ce este capabil. Mi-a arătat-o - iar și iar. Și iar și iar, am crezut că nu vor mai fi trucuri. Că nu vor mai fi secrete.

Nu și de acum încolo.

— Ai motive întemeiate să fii furioasă. Dar, dacă ai fi știut adevărul, nu ai fi putut să minți. M-am temut că va trebui să minți.

Oak așteaptă și, cum nu spun nimic, se scoală în șezut.

— Wren?

Văd curelele din piele care i se întind pe obraji. Dacă va purta pentru mult

timp căpăstrul, îi vor rămâne cicatrici.

— Vorbește cu mine! strigă și se rostogolește până se ridică în picioare, pășind spre zăbrele.

Văd strălucirea aurie a părului său, linia cizelată a pomeți0lor, scânteia din ochii de vulpe.

— Wren! Wren!

Lașă cum sunt, fug. Cu inima bubuindu-mi în piept, cu mâinile tremurând. Dar nu pot să mă prefac că nu îmi place sunetul vocii lui strigându-mi numele.

Mulțumiri

Sunt norocoasă să fi avut un stol de încurajări și sfaturi pentru această carte.

Le sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat în călătoria care a dus la cartea pe care o țineți în mâini, în special lui Dhonielle Clayton, Zoraida Cordova, Marie Rutkoski și Kiersten White, care m-au ajutat să trasez schița acestui roman în vreme ce înotam într-o piscină, în toamnă. Mai mult chiar, le sunt recunoscătoare lui Kelly Link, Cassandra Clare, Joshua Lewis și Steve Berman, care m-au ajutat să dezmembrez manuscrisul și să îl pun iar cap la cap în iarnă (plus de câteva ori încă după aceea). Și lui Leigh Bardugo, Sarah Rees Brennan, Robin Wasserman și Roshani Chokshi, care m-au ajutat să-l descos din nou în vară.

Le mulțumesc și numeroaselor persoane care mi-au oferit un cuvânt bun sau o fărmă importantă de sfat, față de care mă voi simți vinovată, pentru că nu le-am inclus aici.

Un mulțumesc din adâncul sufletului tuturor celor de la Little, Brown Books for Young Readers, pentru că s-au întors în Elfhome alături de mine. Le mulțumesc în special edito0rului meu, Alvina Ling, și lui Ruqayyah Daud, care mi-a oferit informații neprețuite. Îi mulțumesc Ninei Montoya, care mi-a oferit o perspectivă diferită. Le mulțumesc, de asemenea, și Marisei Finkelstein, Virginia Lawther, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Bill Grace, Karina Granda, Cassie Malmo, Megan Tingley, Jackie Engel, Shawn Foster, Danielle Cantarella și Victoria Stapleton, printre alții. Și le mulțumesc celor de la Hot Key Books, în special lui Jane Harris și Emma Matthewson, din Regatul Unit.

Mulțumiri lui Joanna Volpe, Jordan Hill, Emily Berge0Thielmann, Pouya Shahbazian, Hilary Pecheone și tuturor celor de la New Leaf Literary, pentru că au făcut ca lucrurile grele să pară ușoare. Și lui Joanna, Jordan și Emily, pentru că au făcut mai mult decât puteam cere, citind această carte și oferindu-mi un puhoi de note critice (în ambele sensuri ale cuvântului).

Îi mulțumesc lui Kathleen Jennings pentru ilustrațiile minunate și grăitoare.

Și le mulțumesc, pentru totdeauna, lui Theo și lui Sebastian Black, pentru că au grijă de inima mea.

Despre autoare

Holly Black

Holly Black este autoarea mai multor serii fantasy pentru copii și adolescenți. Printre cărțile sale se numără Cronicile Spiderwick (scrisă împreună cu Tony DiTerlizzi), seria The Modern Faerie Tale, seria Curse Workers, Doll Bones, The Coldest Girl in Town, seria Magisterium (scrisă împreună cu Cassandra Clare) și Darkest Part of The Forest.

A ajuns printre finaliștii Premiului Eisner și a primit Premiile Andre Norton, Mythopoeic și Newbery Honor. Holly locuiește în Massachusetts împreună cu soțul ei, Theo, într-o casă cu o ușă secretă.

HOLLY BLACK PE SOCIAL MEDIA

[FACEBOOK](#)

[TWITTER](#)

[INSTAGRAM](#)